

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S VII

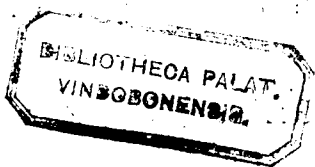
CVRAVIT

IO. PETR. SCHMIDIUS

MITAVIAE

APVD IACOBVM FRIDER. HINZIVM

M D C C L X X X.

Προσλαλιά, ἡ Διόνυσος.

Οτε ὁ Διόνυσος ἐπ' Ἰνδὰς στρατιὰν ἤλασε
(καλύει γὰρ ἔδεν, οἶμαι, καὶ μῦθον ὑμῖν
διηγῆσασθαι Βακχικόν) Φασὶν ἔτω καταφρο-
νῆσαι αὐτῷ τὰ πρῶτα τὰς ἀνθρώπους τὰς ἐκεῖ,
ὥς καταγελαῖν ἐπιόντος, μᾶλλον δὲ ἐλεεῖν τὴν
τόλμαν, ὡς αὐτίκα μάλα συμπατηθησομένου
ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάξαιτο. ἤκουον
γὰρ, οἶμαι, τῶν σκοπῶν ἀλλήλοισι ὑπὲρ τῆς
στρατιᾶς αὐτῷ ἀγγελλόντων, ὡς ἡ μὲν Φάλαγξ
αὐτῷ καὶ οἱ λόχοι γυναῖκες εἶεν ἑκφρονες καὶ
μεμη-

Praefatio, seu Bacchus.

Cum exercitum contra Indos duceret Bacchus,
nihil enim, opinor, prohibet etiam Bac-
chicam vobis fabulam enarrare; ita aiunt con-
temta esse ab illis hominibus ipsius principia, ut
aduentantem deriderent, vel potius ipsius auda-
ciae misererentur, qui statim ab elephantis con-
culcandus esset, si aciem contra auderet instrue-
re. Audierant enim, puto, exploratores absur-
da quaedam de illius exercitu narrare, Phalan-
gem ipsius et ordines esse mulieres insanas et fu-
rentes,

μεμηνῆαι, κιττῷ ἐςμεμέναι, νεβρίδας ἐνημέναι, δόρυτά τινα μικρὰ ἔχουσαι, ἀσίδηρα, κιττοποίητα καὶ ταῦτα, καὶ τινα πελτάρια κοῦφα, βομβῶντα, εἴ τις μόνον προσάψαιτο (ἀσπίσι γὰρ εἰκάζον καὶ τὰ τύμπανα) ὀλίγας δὲ τινὰς ἀγροίκας νεανίσκους ἐνείναι γυμνάς, κόρδακα ἐφχαμένους, ἄρας ἔχοντας, κεράσας, οἷα 1) τοῖς ἀρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις ὑποφύεται.

Καὶ τὸν μὲν στρατηλάτην αὐτῶν, ἐφ' ἄρματος ὀχεῖσθαι παρδάλεων ὑπεξευγμένων, ἀγνεῖον ἀκριβῶς, ἔδ' ἐπ' ὀλίγον χροῶντα τὴν παρσιάν,

rentes, hedera coronatas, praecinctas hinnulorum pellibus, hastis quibusdam parvis instructas, sine ferro, hedera ornatis et ipsis, leuibusque parmulis, bombos, si quis modo attingeret, reditentibus; nempe clypeis assimulabant etiam tympana: paucos autem quosdam inter eos versari rusticos iuvenes, nudos, saltantes cordacem, qui caudas haberent, cornutos *corniculis*, qualia recens natis haedis subnascuntur.

2. Ac ducem quidem ipsum curru vehi iungens pardalibus, plane imberbem, ne parua quidem lanugine vestitum genas, cornutum, coronatum

1. κεράσας, οἷα] Κεράσας iungendum cum accusatiuis reliquis: οἷα per synesin s. syllepsin dicere malis aut ellipsin; adeo, refertur ad κέρατα quae in κεράσας latent. Gesner.

ρεῖαν, κρασφόρον, βοτρυοῖς ἐσφαινωμένον,
 μίτρα τὴν κόμην ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι,
 καὶ χρυσῇ ἐμβάδι. ὑποσχετηγεῖν δὲ δύο, ἓνα
 μὲν τινα βραχὺν πρεσβύτην, ὑπόπαχυν, προ-
 γάστορα, ῥινόσιμον, ὧτα μεγάλα ὄρθια ἔχοντα,
 ὑπότρομον, νάρθηκι ἐπερειδόμενον, ἐπ' ὄνχ τὰ
 πολλὰ ἰππεύοντα, ἐν κρονωτῷ, καὶ τῆτον πᾶ-
 νυ πιθανόν τινα συνταγματάρχην αὐτῷ. ἔτε-
 ρον δὲ τεράσιον ἄνθρωπον, τραγῶ τὰ νέρθεν
 ἐσικότα, κομήτην τὰ σκέλη, κέρατα ἔχοντα,
 βαθυπώγωνα, ὀργίλον καὶ θυμικόν, θατέρω
 μὲν σύργγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ ῥάβδον καμ-
 πύλην ἐπηρμένον, καὶ περισκιρτῶντα ὅλον τὸ
 στρατόπεδον. καὶ τὰ γυναῖκα δὲ φοβεῖσθαι αὐτὸν,
 καὶ

natum vuīs, mitra reuinctum comas, amictum
 purpura, ex auro calceatum: duces sub ipso duos;
 vnum breuem, senem, crassiusculum, ventri-
 cosum, sinum naribus, auribus longis et erectis,
 tremulum, innixum baculo, asino vectum ple-
 rumque, crocota indutum, atque adeo congruen-
 tem plane agminis sub illo ductorem; alterum
 porro prodigiosum hominem, capro inferiori
 parte similem, cruribus hirsutis, cornutum, bar-
 ba proluxa, iracundum et vehementem, qui al-
 tera manu ferat fistulam, dextra vero baculum
 incuruum intentans, exercitum totum circum-
 saltet: territas autem ab illo mulierculas, iactare

καὶ σείειν ἠνεμαμένους τὰς κόμας, ὁπότε προσίοι,
καὶ βοᾶν, εὖ οἱ· τέτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι
αὐτῶν τὸν δεσπότην 2)· τὰς δ' ἐν ποίμνας,
διηρπάσθαι ἤδη ὑπὸ τῶν γυναικῶν, καὶ διεσπᾶ-
σθαι ἔτι ζῶντα τὰ θρέμματα· ὠμοφάγους γάρ
τινας αὐτὰς εἶναι.

Ταῦτα οἱ Ἰνδοὶ καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκάν-
τες, ἐγέλων ὡς τὸ εἶκος, καὶ εὖ ἀντεπεξάγειν,
ἢ παρατάττεσθαι ἤξιον· ἀλλ' εἶπερ ἄρα τὰς
γυναῖκας ἐπαφῆσειν αὐτοῖς, εἰ πλησίον γένοιτο,
σφίσι

permisos ventis capillos ad illius aduentum, et
clamare Euoe; suspicari autem, hac voce appel-
lari ab illis dominum. Greges porro iam dire-
ptos a mulieribus, et dilaceratas viuas adhuc pe-
cudes; esse enim illas crudiuioras.

3. Audientes ista Indi et rex illorum, ridebant,
vt probabile est, neque contra educere exercitum,
aut aciem struere, operae pretium censebant.
Sed, (si modo omnino educere contra eos placeat)
mulieres iis immittere, si prope venissent; ipsis
autem

2. εὖ οἱ — δεσπότην] Omissa Bocharto atque
Huetio obseruatio. Nempe ipsum nomen
יהוה hic latere dicerent, tetragrammatum
et ipsum. Qui εὖ οἱ vel εὖ οἱ scripsere; illi
votum forte, Bene illi! interpretati sunt;
qua ratione cum nobili illo נח — עשו
conueniret, quod in Iudaica illa thyrsopho-
ria ingeminatum nouimus. Gesner.

σφίσι δὲ καὶ νικᾶν αἰσχρὸν ἐδόκει, καὶ Φονεῦν
 γυναῖκα μεμηνότα, καὶ θηλύμιτρον ἄρχοντα, καὶ
 μεθύον σμικρὸν γερόντιον, καὶ ἡμισρατιώτην
 ἄλλον, καὶ γυμνήτας ὀρχησᾶς, πάντας γελοίως.
 ἐπεὶ δὲ ἠγγέλετο πυρπολῶν ὁ θεὸς ἤδη τὴν
 χώραν, καὶ πόλεις αὐτάνδρες καταφλέγων, καὶ
 ἀνάππων τὰς ὕλας, καὶ ἐν βραχεὶ πᾶσαν τὴν
 Ἰνδικὴν πύρρος ἐμπεπλημῶς (ὅπλον γάρ τοι Διο-
 νυσιαῖον τὸ πῦρ πατρῶον αὐτῷ, καὶ τῷ κε-
 ραυνῷ) ἐνταῦθα ἤδη σπαδῇ ἀνελάμβανον τὰ
 ὅπλα, καὶ τὰς ἐλέφαντας ἐπιτάξαντες, καὶ ἐγ-
 χαλινώσαντες, καὶ τοὺς πύργους ἀναθέμενοι,
 ἐπ' αὐτοὺς ἀντεπεξήσαν. καταφρονοῦντες μὲν
 καὶ τότε, ὀργιζόμενοι δὲ ὁμῶς, καὶ συντρίψαι
 σπεύ-

autem *viris* etiam vincere indecorum videbatur,
 et interficere mulieres farentes, et mitratum mu-
 liebriter ducem, et ebrium paruum feniculum,
 et alium femimilitem, et saltatores nudos, omnes
 ridiculos. Cum vero nunciaretur iam igne va-
 stare regionem Deus, et cum ipsis hominibus
 cremare vrbes, et filuas incendere, et Indiam
 vniuersam breui tempore implere incendiis (nam
 Bacchi arma ignis, patrius illi et de fulmine)
 hic iam festinanter sumere arma, et ornatis ele-
 phantis, atque frenatis, impositisque in illos tur-
 ribus, contra illos educere, contemnentes illi
 quidem tum quoque, sed irati tamen, et atte-

σπεύδοντες αὐτῷ στρατοπέδῳ τὸν ἀγένηιον ἐκεί-
νον στρατηλάτην.

Ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο, καὶ εἶδον ἀλλή-
λας, οἱ μὲν Ἴνδοι προτάξαντες τὰς ἐλέφαντας,
ἐπήγον τὴν Φάλαγγα, ὁ Διόνυσος δὲ τὸ μέσον
μὲν αὐτὸς εἶχε, τᾷ κέρως δὲ αὐτῷ τᾷ δεξιῷ
μὲν ὁ Σειληνός, τᾷ εὐατύμῃ δὲ ὁ Πάν, ἤχοντο·
λοχαγοὶ δὲ καὶ ταξίαρχοι Σάτυροι ἐγκαθειστή-
κεισαν. καὶ τὸ μὲν σύνθημα ἦν ἅπασιν τὸ, εὐ-
οί: εὐθύς δὲ τὰ τύμπανα ἐπαταγεῖτο, καὶ τὰ
κύμβαλα τὸ πολεμικὸν ἐσήμαινε, καὶ τῶν Σα-
τύρων τις λαβὼν τὸ κέρας ἐπήυλει τὸ Ὀρθιον,
καὶ ὁ τᾷ Σεληνῷ ἄναξ ἐνυάλιον τι ὠγκήσατο,
καὶ αἱ Μαινάδες σὺν ἑλολυγῇ ἐνεπήδησαν αὐτοῖς,
δράκοντας ὑπεζωσμέναι, καὶ τῶν θύρσων ἄκρων
ἀπο-

rere festinantes suo cum exercitu imberbem istum
imperatorem.

4. Cum vero prope et in conspectum venissent,
Indi constitutis in prima acie elephantis, pha-
langem inducunt. At Bacchus mediam ipse te-
net aciem, dextrum illius cornu Silenus ducit,
Pan sinistrum: ordinum vero et agminum ducto-
res constituti Satyri: tessera omnibus illud Euoei.
Simul pullantur tympana, ac Satyrorum aliquis
cornu sumto incinit orthium, et Sileni asinus
Martium quiddam rudit, et insultant illis cum
viulatu Maenades, succinctae draconibus, et de
summis

ἀπογυμνῶσαι τὸν σίδηρον. οἱ Ἴνδοι δὲ καὶ ἐλ-
 Φαντες αὐτῶν αὐτίκα ἐκκλίναντες, σὺν ἄδενι
 κέσμῳ ἔΦευγον, ἃδ' ἐντὸς βέλας γυνέσθαι ὑπο-
 μέιναντες, καὶ τέλος κατὰ κράτος ἐαλώμεσαν,
 καὶ ἀγχμάλωτοι ἀπήγοντο ὑπὸ τῶν τέως κα-
 ταγελωμένων, ἔργῳ μαθόντες ὡς ἀκ ἐχρῆν ἀπὸ
 τῆς πρώτης ἀκοῆς καταφρονεῖν ξένων στρατο-
 πέδων.

Ἄλλὰ τί πρὸς τὸν Διόνυσον ἔτος ὁ Διόνυσος;
 εἴποι τις ἄν. ὅτι μοι δοκᾷσι (καί, πρὸς Χαρί-
 των, μὴ με καρυβαντιᾶν, ἣ τελῶς μεθύειν
 ὑπολάβητε, εἰ τὰ μὰ εἰκάζω τοῖς θεοῖς) ὁμοίον
 τι πάσχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τὰς καινὰς τῶν λόγων
 τοῖς Ἴνδοις ἐκείνοις, οἷον καὶ πρὸς τὰς ἐμὰς. οἴο-
 μνοι

summis thyrsis ferrum nudantes. At Indi et il-
 lorum elephantes, inclinato statim agmine, sine
 more et modo fugiunt, nec intra teli iactum ve-
 nire ausi, ac tandem vi superati captique abdu-
 euntur ab his, quos modo deriserant, experi-
 mento docti, non esse ex prima fama deridendos
 externos exercitus.

5. Verum enim vero, *Quid ad Bacchum iste
 Bacchus?* aliquis forte dixerit. Quod mihi vide-
 tur, (et per ego vos Gratias oro, ne me fanati-
 co furore agi aut plane ebrium esse putetis, si
 me cum Diis comparem) simili ratione quosdam,
 atque Indos illos, ad nouitatem disputationum
 affectos esse, vt ad mearum quoque. Nam cum

μενοι γὰρ Σατυρικά, καὶ γελοιᾶ τίνα, καὶ κο-
μίδῃ κωμικὰ παρ' ἡμῶν ἀκέσθαι 3), τοιαῦτα
πεπιστεύκασιν, καὶ οἶδ' ὅ, τι δόξαν αὐτοῖς ὑπὲρ
ἑμῶν. οἱ μὲν γὰρ τὴν ἀρχὴν ἀφικνῶνται, ὡς γ-
δὲν δεόν παρέχειν τὰ ὦτα κώμοις γυναικείοις,
καὶ σκιρτήμασι Σατυρικοῖς, καταβάντας 4) ἀπὸ
τῶν

audiunt Satyrica, et ridicula quaedam, et plane
Comica a nobis recitari, talia ea esse credunt,
nescio qua de me sententia imbuti. Ac partim
quidem eorum plane non veniunt, quasi non
oporteat descendentes de elephantibus aures prae-
bere comissionibus muliebribus, et Satyricis
falta.

3. οἰόμενοι — ἀκέσθαι] Quae ista est
connexio: dum putant a nobis audiri ridicu-
la, talia credunt? quis sic loquitur de vna
quadam re, dum putant, credunt? Corrupta
haec esse, mihi non est dubium, ac lenissima
mutatione posse restitui οἰόμενοι dum au-
diunt ex aliis, credunt. Audacter recipi sua-
derem, si praesto esset vel libri vnus aucto-
ritas, vel succurreret saltem, Lucianum aut
alium bonum scriptorem verbo αἶσα, pro
αἶτω, quod ipsum poëticum est, vsum esse.
Sed ideo non damno coniecturam. Praesto
caussa est, ob quam verbo alio quam ἀκέν
vsum esse potest Lucianus; quia statim sequi-
tur ἀκέσθαι. Ipsa deinde raritas verbi
fecit, vt in οἰόμενοι mutaretur. Gesner.

4. καταβάντας] Cum allusione ad Indos in-
telligit

τῶν ἐλεφάντων· οἱ δὲ ὡς ἐπὶ τοιῷτ' ἤκου-
 τεσ, ἀντὶ τῆς κίττης σιδήρεον εὐρόντες, εἰδ' ἔτι
 ἐπαινῶν τολμῶσις) τῷ παραδόξῳ τῆς πράγμα-
 τος τεθορυβημένοι· ἀλλὰ θαρρῶν ἐπαγγέλλο-
 μαί αὐτοῖς, ὅτι ἦν καὶ νῦν ὡς πρότερόν ποτε
 τὴν τελετὴν ἐθέλῃσωσιν ἐπιδεῖν πολλὰς, καὶ
 ἀναμνησθῶσιν οἱ παλαιοὶ συμπόται κώμων κοι-
 νῶν

saltationibus: alii vero cum ad tale quid veniant,
 inuento pro hedera ferro, neque sic redire au-
 dent, inopinata re perturbati. Verum audacter
 illis denuntio, si nunc etiam, ut prius olim, ce-
 rimoniam inspicere voluerint saepius antiqui no-
 stri conuiuae, et recordati fuerint commissatio-

A 5

num

telligit superbo quodam fastidio quosdam
 venire nolle ad audiendas suas recitationes
 vel declamationes. *Gesner.*

5. ἐπαινῶν τολμῶσι] Non est hic sermo de
 laudibus, sed simpliciter de audiendi studio.
 Queritur Luc. quosdam, audito, ludicra a
 se dici, plane non venire: alios, qui ludi-
 cra audiendi consilio veniant, feriis praeter
 spem turbatos, non audere. . . . quid ex-
 pectamus? *laudare* ne an *redire*? *Redire*
 profecto. Legendum ergo ἐπανιέναι vel
 ἐπανεῖναι. Certe sine fraude fuerit inter-
 pretationem dedisse, quae ex ἐπ'ἀναιμι tra-
 cta sit. Reditum hic peti, ex frequentiore
 reditu demum laudem sperari, sequentia sa-
 tis declarant. *Gesner.*

νῶν τῶν τότε καιρῶν, καὶ μὴ καταφρονήσωσι
τῶν Σατύρων καὶ Σηληνῶν, πίψαι δὲ ἐς κόρον
τῷ κρατῆρος τέτα, ἐκβαλχεύσθην καὶ αὐτὰς,
καὶ πολλάκις μεθ' ἡμῶν ἐρεῖν τὸ, εὐ οἶ.

Οὗτοι μὲν ἔν (ἐλεύθερον γὰρ ἀκοή) ποιῶν-
των ὅ, τι καὶ Φίλον. ἐγὼ δὲ, ἐπειδήπερ ἔτι
ἐν Ἰνδοῖς ἐσμεν, ἐθέλω καὶ ἄλλο ὑμῖν διηγέσασ-
θαί τι τῶν ἐκεῖθεν, ἐκ ἀπροσδιόνυσον εὐδ'
αὐτὸ, ἔδ' ὧν ποιῶμεν ἄλλότριον. Ἐν Ἰνδοῖς
τοῖς Μαχλαίοις 6), οἱ τὰ λαιὰ τῷ Ἰνδῷ ποτα-
μῷ, εἰ κατὰ ῥῆν αὐτῷ βλέπεις, ἐπινεμόμενοι,
μέχρι

num illius temporis communium, neque con-
temserint Satyros ac Silenos, biberintque ad sa-
tietatem de hoc cratere; futurum, ut ipsi quo-
que occupentur Baccho, et saepe nobiscum Eueo
illud ingeminent.

¶ 6. Atque hi quidem, liberum enim audire,
faciant, quidquid placuerit. Ego vero, quando
adhuc inter Indos versamur, volo etiam aliud
vobis de illis rebus enarrare, nec ipsam abhor-
rens a Baccho, nec ab instituto nostro alienum.
Apud Indos Machlaeos, qui ad sinistra Indi
amnis, si secundum flumen respicias, pascentes
ad

6. τοῖς Μαχλαίοις] Ignorabile nomen Geo-
graphis: non puto tamen a Nostro confi-
ctum. *Gesner.*

μέχρι πρὸς τὸν Ὀκεανὸν καθήκουσι· παρὰ τοῖς
 τοῖς ἄλλοις ἐστὶν ἐν περιφράκτῳ, ἔπειτα μεγά-
 λῳ χωρίῳ, συνηρεφεῖ δέ. κίττος γάρ πελὺς,
 καὶ ἄμπελοι, σύσκιον αὐτὸ ἀκριβῶς ποιῶσιν.
 ἐνταῦθα πηγαὶ εἰσι τρεῖς καλλίστη καὶ διειδεδά-
 τα ὕδατος, ἡ μὲν Σατύρη, ἡ δὲ Πανός, ἡ δὲ
 Σειληνῆ. καὶ εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ οἱ Ἴνδοι ἄ-
 παξ τᾷ ἔτι, ἐορτάζοντες τῷ θεῷ· καὶ πίνουσι
 τῶν πηγῶν ἕχ ἀπασῶν ἅπαντες, ἀλλὰ καὶ
 ἡλικίαν, τὰ μὲν μεράκια τῆς τῶν Σατύρων· οἱ
 ἄνδρες δὲ τῆς Πανικῆς· τῆς δὲ τᾷ Σειληνῆ οἱ
 κατ' ἐμέ.

Ἄ μὲν ἔν πάσχεσιν οἱ παῖδες ἐπειδὴν πίω-
 σιν, ἢ οἷα οἱ ἄνδρες τολμῶσι κατεχόμενοι τῷ

Πανί,

ad Oceanum usque perveniunt: apud hos igitur
 nemus est in conspecto, regione non admodum
 magna, sed opaca, hedera enim multa et vites
 plane illam inumbrant. Hic fontes sunt tres,
 pulcherrimae et pellucidissimae aquae, Satyri
 vnus, alter Panis, tertius Sileni. Intranst illud
 nemus Indi quotannis semel, sacrum facientes
 Deo, bibuntque de fontibus non omnibus omnes,
 sed pro diuersa aetate, adolescentes nimirum de
 Satyrorum fonte, de Panico viri, de Sileni au-
 tem mei aequales.

7. Quae igitur adolescentulis, cum biberunt,
 veniant, aut quae viri audeant occupati a Bac-
 cho,

Πανί, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. αὐτὸ δ' οἱ γέροντες
 ποιῶσιν, ὅταν μεθύσθῃσι τῷ ὕδατος, καὶ ἀλ-
 λότριον εἰπεῖν· ἐπειδὴν πῆ ὁ γέρων, καὶ κατ-
 ᾠσχή αὐτὸν ὁ Σειληνός, αὐτίκα ἐπιπολὺ ἄΦω-
 νός ἐστι, καὶ καρηβαρῶντι καὶ βεβαπτισμένῳ ἔοι-
 κεν, εἴτα ἄΦων Φωνή τε λαμπρὰ, καὶ φθόγ-
 ματορὸν, καὶ πνεῦμα λιγυρὸν ἐγγίγνεται αὐτῷ,
 καὶ λαλίστατος ἐξ ἄΦωνοτάτε ἐστίν· ἐδ' ἂν ἐπι-
 σομίσας παύσειας αὐτὸν μὴ ἔχι συνεχῇ λαλεῖν,
 καὶ ῥήσεις μακρὰς συνείρειν. συνετὰ μὲντοι πάν-
 τα καὶ κόσμια, καὶ κατὰ τῶν Ὀμήρου ἐκείνων
 ῥήτορα, νιφάδεσσι γὰρ ἑοικότα χειμερῆσι διεξ-
 ἔρχονται. ἐδ' ἀποχρήσει σοι κύκνοις κατὰ τὴν
 ἡλικίαν εἰκάσαι αὐτοὺς, ἀλλὰ πέττιγῶδες τε
 πυκνόν

cho, longum fuerit dicere. Sed quae senes fa-
 ciant aqua illa ebrii, narrare haud alienum. Cum
 bibit senex, et occupavit illum Silenus, primo
 aliquamdiu mutus est, et crapula laboranti atque
 bene madido similis. Deinde subito vox splendi-
 da, et loquela vehemens, et spiritus modulatus
 illi contingit, et est ex plane muto loquacissimus,
 quem nec ore obturando ad quietem redigas, ne
 perpetuo loquatur, et longos sermones conti-
 nuet: prudentia tamen omnia, et decentia, et,
 ad Homerici illius oratoris exemplum, *niuibz
 similia bibernis*, proferunt. Neque satis fuerit
 ceycnis illos propter aetatem comparare, sed ci-
 cada-

πυκνὸν καὶ ἐπίτροχον συνάπτουσιν ἄχρι βαθείας ἐσπέρας. τὸν τεῦθεν δὲ ἤδη ἀφεισείσης αὐτοῖς τῆς μέθης σιωπῶσι, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀνατρέχουσι. τὸ μέντοι παραδοξότατον ἐδέπω εἶπον. ἦν γὰρ ἀτελὴ ὁ γέρον μεταξὺ καταλίπη ὃν διεξήει τὸν λόγον, δύντος ἡλὶς κωλυθεὶς ἐπὶ πέρας αὐτὸν ἐπεξελθεῖν, ἐς νέωτα πίων αὐθις ἐκεῖνα συνάπτει, ἃ πέρυσι λέγοντα ἡ μέθη αὐτὸν κατέλιπε.

Ταῦτά μοι κατὰ τὸν Μῶμον εἰς ἐμαυτὸν ἀπεσκήφθω, καὶ, μὰ τὸν Δία, ἐκ ἂν ἔτι ἐπαγαγοίμι τὸ ἐπιμύθιον. ὁρᾶτε γὰρ ἤδη καθότι τῷ μύθῳ ἔοικα. ὥς ἦν μὲν τι παραπαίωμεν, ἡ μέθη

cadarum more confertum quiddam et volubile ad feram vsque vesperam perpetuant. Inde autem, iam dimissa ebrietate, tacent, et ad pristinam rationem redeunt. Verum, quod maxime admirabile est, nondum dixi. Si enim senex imperfectam abrumpat, quam explicare coepit, orationem, occidente sole impeditus illam ad finem suum perducere: altero anno bibens rursus illa adnectit, quae superiore anno dicentem destituerat ebrietas.

8. Ista Momii illius exemplo in me ipsum dicta sumto, nec ego, ita me Iupiter, quorum pertineat fabula adiunxero: iam enim videtis qua in re similis illi sim. Itaque si quid deliremus, cau-

μέθῃ αἰτία· εἰ δὲ πινυτὰ δόξειε τὰ λεγόμενα,
ὁ Σειληνὸς ἄρα ἦν ἰλεως.

sa ebrietas: si prudentia quae diximus videantur,
Silenus erat propitius.

Προσλαλιά, ἢ Ἡράκλῃς.

Τὸν Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὀγμίων ὀνομάζουσι
Φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ· τὸ δὲ εἶδος τοῦ θεᾶ,
πάνυ ἄλλόκοτον γράφει. γέρον ἐστὶν αὐτοῖς
ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναφаланτίας, πολὺς ἀκρι-
βῶς, ὅσαι λοιπαὶ τῶν τριχῶν, εὐσὸς τὸ δέρ-
μα, καὶ διακεκαυμένοι ἐς τὸ μελάντατον, οἷοί
εἰσιν οἱ θαλαττεργοὶ γέροντες· μᾶλλον δὲ Χά-
ριονα, ἢ Ἰαπετόν τινα τῶν ὑποταρταρίων, καὶ
πάν-

Praefatio, seu Hercules.

Herculem Galli Ogmium sua voce appellant:
sed figuram Dei plane monstrosam pingunt.
Ultimae aetatis senex illis est, recaluus, plane
canis qui supersunt capillis, rugosa cute, et ad
nigerrimum colorem perustus, quales sunt senes,
qui in mari opus faciunt. Potius Charontem
quendam aut Iapetum de tartareis specubus, et
omnia

πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρακλέα εἶναι ἂν εἰκάσῃς.
ἀλλὰ καὶ τοιᾶντος ὧν, ἔχει ὅμως τὴν σκευὴν τῆς
Ἡρακλέους. καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται, τὴν
τῆς λέοντος, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ,
καὶ τὸν γωρυτὸν παρήρηται, καὶ τὸ τόξον ἐν-
τεταμένον ἢ ἀριστερὰ προδείκνυσι, καὶ ὅλως Ἡ-
ρακλῆς ἐστίν.

Ταῦτά γε ὥμην ἔν ἐφ' ὕβρει τῶν Ἑλληνίων
θεῶν τοιαῦτα παρανομεῖν τοὺς Κελτοὺς ἐς τὴν
μορφὴν τὴν τῆς Ἡρακλέους, ἀμυνομένους αὐτὸν
τῇ τοιαύτῃ γραφῇ, ὅτι τὴν χώραν ποτὲ αὐ-
τῶν ἐπῆλθε λεῖαν ἐλαύνων, ὅποτε, τὰς Γηρυό-
νου ἀγέλας ζητῶν, κατέδραμε τὰ πολλὰ, τῶν
ἐσπερίων γενῶν.

Καί-

omnia potius quam Herculem, esse suspiceris.
Verum talis cum sit, habet tamen paratum Her-
culis. Etenim pellem leonis suspensam gerit,
et clavam dextra praefert, et pharetra appensa,
et intentum arcum sinistra ostendit: atque in uni-
versum est Hercules.

2. Itaque suspicabar, ut contumelia afficerent
Graecorum Deos, talia Gallos in figuram Hercu-
lis designasse, quem tali pictura ulcisci vellent,
qui suam quondam regionem inuasisset, ac prae-
das ibi egerit, cum quaerens Geryonis greges
multas per occidentem gentes percurreret.

3. Ve-

Καίτοι τὸ παραδοξότατον εἰδέναι ἔφη τῆς εἰκόνος. ὁ γὰρ δὴ γέρον Ἡρακλῆς ἐκεῖνος ἀνθρώπων πάμπολύ τι πλῆθος ἔλκει ἐκ τῶν ὤτων ἅπαντας δεδεμένους. δεσμὰ δὲ εἰσιν οἱ σερραὶ λεπταὶ χρυσᾶ καὶ ἡλέκτρα εἰργασμένα, ὅς μοις εἰκίζαι τοῖς καλλίσοις. καὶ ὅμως ἀφ' οὗτως ἀσθενῶν ἀγόμενοι, ἅτε δρασμὸν βελεύσιν, δυνάμενοι ἂν εὐμαρῶς, ἅτε ὅλως ἀντιτείνεσιν, ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερείδωσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, ἀλλὰ Φαῖδροι ἔπονται καὶ γεγηθότες, καὶ τὸν ἄγοντα ἐπαινῶντες ἐπεγόμενοι ἅπαντες, καὶ τῷ Φθάνειν ἐθέλειν τὸν δεσμὸν ἐπιχαλῶντες, εἰκότες ἀχθεσθισομένοις, εἰ λυθήσονται. ὃ δὲ πάντων ἀτοπώτατον

3. Verum quod insolentissimum in illa pictura, nondum dixi. Nempe senex ille Hercules, hominum magnam multitudinem trahit, auribus omnes reuinctos. Vincula autem illi sunt tenues catenae, ex auro atque electro elaboratae, monilibus pulcherrimis similes. Et tamen ab infirmis adeo *carellis* tracti, neque fugam moliantur, cum possint facile, neque omnino contra tendunt, aut obnituntur pedibus, resupinati in contrariam ei qua ducuntur partem: sed sequuntur hilares, et gaudentes, et ductorem suum laudant, atque virgent omnes, et dum praeuenire student, laxant vinculum, quasi aegre laturo, si solvantur. Quod vero omnium maxime portentosum

τατον εἶναι μοι ἔδοξεν, ἐκ ἐκνήσω καὶ τῷτο εἰπεῖν. ἔ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὕθεν ἐξάψαι ταῖς σειραῖς *) τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχὰς, ἅτε τῆς δεξιᾶς μὲν ἦδη τὸ ῥόπαλον, τῆς λαῖας δὲ τὸ τόξον ἐχάσης, τρυπήσας τῷ θεῷ τὴν γλωτταν ἀκραν, ἐξ ἐκείνης ἐλκομένης αὐτὰς ἐποίησε, καὶ ἐπέστραπται γε εἰς τὰς ἀγομένους μειδιών.

Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπὶ πολὺ εἰσήκειν ἐρῶν, καὶ θαυμάζων, καὶ ἀπορῶν, καὶ ἀγανακτῶν. Κελεύεις δέ τις παρθεὺς ἐκ ἀπαίδευτος τὰ ἡμέτερα, ὥς

tosum mihi videtur, non pigror ipsū quoque dicere. Cum non haberet pictor vnde principia catenae suspenderet, quippe cum dextra clauam, arcum vero sinistra haberet: perforata Dei lingua extrema, tractos ex illa fecit; et retorquet *Hercules* ad illos, qui ducuntur, vultum subridentem.

4. Haec ego stabam intuens nec sine admiratione, dubius simul, et indignatus. Sed Gallus aliquis adstans, non ineruditus etiam nostris literis,

* ταῖς σειραῖς] Obscura constructionis ratio, propter quam aliquando optabam τῆς σειραῖς. Sed plurali numero ante extulit: et potest Dativus hic intelligi pro Genitivō. Certe non opus esse putabam, interpretationem ad hanc difficultatem accommodari. *Gesner.*

Luc. Op. T. VII.

R

ὥς ἔδειξεν, ἀκριβῶς Ἑλλάδα Φωνὴν ἀΦιδίς, Φι-
λόσοφος, οἶμα, τὰ ἐπιχώρια, Ἐγὼ σοι, ἔφη
ὦ ξένε, λύσω τῆς γραφῆς τὸ αἰνίγμα, πάντα
γὰρ παραπτομένω ἔοικας πρὸς αὐτὴν· τὸν λόγον
ἡμεῖς οἱ Κελτοὶ, ἔχ ὥσπερ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνας,
Ἐρμῆν οἰόμεθα εἶναι, ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν ἐν-
χάζομεν, ὅτι παραπολὺ τῷ Ἐρμῇ ισχυρότερος
ἔστος· εἰ δὲ γέρων πεποίηται, μὴ θαυμάσης·
μόνος γὰρ ὁ λόγος ἐν γῆρα Φιλεῖ, ἐντελῇ ἐπιδεί-
κνυσθαι τὴν ἀκμὴν, εἴγε ἀληθῆ ὑμῶν οἱ ποιη-
ταὶ λέγουσιν,

Ὅττι μὲν αἱ τῶν ὀπλοτέρων Φρένες ἡρέ-
θονται.

Τὸ δὲ γῆρας

Ἐχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

Οὕτω

ris, quod declaravit, accurate loquens Graece,
popularium suorum more, ut arbitror, philoso-
phus, Ego vero, inquit, solvam tibi, hospes,
picturae huius aenigma, videris enim plane in illa
perplexus. Vim dicendi nos Galli non, uti vos
Graeci, Mercurium putamus esse, sed Herculi il-
lam assimilamus, quod hic Mercurio nullum est
fortior. Si vero senex repraesentatus est, noli mi-
rari. Sola enim eloquentia in senectute solet ple-
nam vim et maturitatem ostendere, si quidem ve-
rum dixere vestri poetae,

Suspensa incerto est iuuenum sententia motu:
Dicit senex meliora iunioribus.

Isa

Οὕτω γέ τοι καὶ τᾷ Νέστορος ὑμῖν ἀπορρέει ἐκ
τῆς γλώττης τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορευταὶ τῶν
Τρώων τὴν ὅπα τὴν λειριόεσσαν ἀΦιᾷσιν εὐαν-
θῇ τινα. λείρια γὰρ καλεῖται, εἴγε μέμνημαι,
τὰ ἄνθη.

Ὡς εἰ τῶν ὠτων ἐκδεδεμένως τὰς ἀνθρώπους
πρὸς τὴν γλῶτταν ὁ γέρον ἔτας Ἡρακλῆς ὁ λό-
γος ἔλκει, μηδὲ τῆτο θαυμάσης, εἰδὼς τὴν τῶν
ὠτων καὶ γλῶττης συγγένειαν· ἀδ' ὕβρις εἰς
αὐτὸν, εἰ ταύτῃ τετραπύηται. μέμνημαι γοῦν
ἔφη καὶ κωμικῶν τινων ἰαμβείων, παρ' ὑμῶν
μαθὼν,

Τοῖς γὰρ λάλοις

Ἐξ ἅκρε ἡ γλῶττα πᾶσιν ἐστὶν τετραπύ-
μένη.

Τὸ

*Ita quidem etiam Nestoris apud vos lingua mel de-
fluit. Et concionatores Troianorum vocem emite-
runt liliaceam, hoc est floridam; (florum instar
suauem) flores enim, si recte memini, sunt lilia.*

5. *Itaque neque illud mireris, si auribus reuin-
as hic Hercules, b. e. eloquentia trahit, qui vo-
ris illam aurium atque linguae cognationem. Ne-
que vero contumelia in ipsum est, hac parte perfo-
ratum esse. Memini enim, pergebat, etiam quo-
rundam de comoedia iamborum, quos a vobis didici,*

Extrema enim loquacibus

Pertusa lingua est omnibus foramine.

Τὸ δ' ὅλον καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λό-
γω τὰ πάντα ἡγάμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν
γενόμενον, καὶ πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι.
καὶ τὰ γε βέλη αὐτῷ οἱ λόγοι εἰσὶν, αἶμα, ὀξεῖς,
καὶ εὖσοχοι, καὶ ταχεῖς, καὶ τὰς ψυχὰς τιτρώ-
σκοντες· πτερόεντα γὰρ τὰ ἔπη καὶ ὑμεῖς Φα-
τε εἶναι. τασαῦτα μὲν ὁ Κελτός.

Ἐμοὶ δὲ ἤνικα περὶ τῆς δεῦρο παρῶσα ταύτης
ἐσκοπέμην πρὸς ἑμαυτὸν, εἴ μοι καλῶς ἔχοι,
τηλικῶδ' ὄντι καὶ πάλαι τῶν ἐπιδειξέων πεπαυ-
μένῳ, αὐθις ὑπὲρ ἑμαυτῷ ψῆφον δίδοναι τοσά-
τοις δικασαῖς, κατὰ καιρὸν ἐπῆλθεν ἀναμνη-
σθῆναι τῆς εἰκόνας. τέως μὲν γὰρ ἐδεδίεν, μή
τινι ὑμῶν δόξαιμι κομιδῇ μετράκιώδη ταῦτα
ποιεῖν,

6. In uniuersum autem putamus, oratione Her-
culem perfecisse omnia, sapientem virum, et elo-
quentiae viribus pleraque expugnasse. Et zela ipsius
orationes puto sunt, acutae, collineantes ad scopum,
celeres, quibusque vulnerentur animi. Alata nem-
pe verba vos quoque esse dicitis. Haec cum Gallus.

7. Mihi vero, cum apud me considerarem,
deceretne huc me progredi, hoc actatis homi-
nem, quique hoc declamandi genus olim desuis-
sem, et rursus de me calculum dare tot iudici-
bus; opportune in mentem venit eius imaginis
memoria. Ante enim metuebam, ne cui vestrum
viderer plane adolescentuli more istuc facere, et
praeter

ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίην νεανιεύεσθαι· καὶ πᾶσι
Ὀμηρικὸς νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι, εἰπὼν τὸ,

Σὴ δὲ βίη λελυται. καὶ,

Χαλεπὸν γῆρας κατείληφέ σε,

Ἡπιδανὸς δὲ νῦτοι θεράπων, βραδέες δὲ
τοὶ ἵπποι·

ἐς τὰς πέδας τᾷτο ἀποσκηπτῶν. ἀλλ' ὅταν
ἀναμνησθῶ τᾷ γέροντος ἐκείνου Ἡρακλῆς, πάν-
τα ποιεῖν προάγομαι, καὶ ἐκ αἰδέσμαι τοιαῦτα
τολμῶν, ἡλικιωτῆς ὢν τῆς εἰκόνος.

Ὡς ἐς ἰσχὺς μὲν καὶ τάχος, καὶ κάλλος, καὶ
ὅσα σώματος ἀγαθὰ χαιρέτω, καὶ ὁ ἔρως ὁ σὸς,
ὦ Τηϊε ποιητᾶ, εἰσιδὼν με ὑποπόλιον γένειον,
χρυσοφρένων ἐὶ βάλεται πτερύγων, ἢ αἰετοῖς
παραπτεσθῶ, καὶ ὁ Ἴπποκλείδης ἔφραγτιε.
τῷ

praeter aetatem iuuenari; ac deinde Homericus
aliquis iuuenis increparet mihi illud,

Iam perit tua vis, grauis arripuitque senectus;

Inuolidusque tibi funulus, tardique caballi,

In pedes hoc *ultimum* iaciens. Sed vbi recordor
senis illius Herculis, ad agenda omnia prouehor,
nec me pudet talium auctorum, qui imaginis pro-
positae aequalis sim.

8. Itaque robur, et celeritas, et pulchritudo,
et quaecumque corporis bona sunt, valeant: ac
tuus, Teie Poëta, Cupido, *intuens me, sensim*
canente mento, auratis vectus, si voluerit, alis,
aut *aquilis praeteruolato*: ac non curabit Hippocli-

τῷ λόγῳ δὲ νῦν ἂν μάλισα ἀνηβᾶν, καὶ ἀνθῆναι,
καὶ ἀκμάζειν καθ' ὥραν εἶη, καὶ ἔλκειν τῶν ὤ-
των, ὅσας ἂν πλείστας δύνηται, καὶ τοξεύειν
πολλάκις, ὥς ἐδέν γε δέος, μὴ κενωθείς λάθοι
ὁ γωρυτὸς αὐτῷ. ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι
τὴν ἡλικίαν, καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτῷ. καὶ διὰ
τῆτο ἐτόλμησα, πάλαι νενεωλκημένον τὸ ἀνά-
τιον κατασπᾶσας, καὶ ἐκ τῶν ἐνόντων ἐπισπενά-
σας, αὐθις ἀφῆναι ἐς μέσον τὸ πέλαγος. εἶη
δ', ὦ θεοί, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν ἐμπνεῦσαι δεξιᾶ,
ὥς νῦν γε μάλισα πλησισίς τε, καὶ ἐσθλῶ, καὶ
ἑταίρῳ ἀνέμῳ δεόμεθα, ἵνα, εἰ ἄξιοι φαينوίμεθα,
καὶ ἡμῖν τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο ἐπιφθέγγηται τις,

Οἷν ἐκ ῥακέων ὁ γέρον ἐπιγανίδα φαίνει.

des. At dicendi facultate vel maxime reiuuene-
scere, et florere, et vigere tempestivum fuerit,
et auribus trahere, quam fieri possit, plurimos,
et sagittas emittere saepius, cum metus non sit,
ne imprudenti vacua fiat pharetra. Vides, quo-
modo meam ipse aetatem senectutemque conso-
ler. Et hac ipsa causa ausus sum subductum o-
lim nauigiolum iterum deducere, et pro copia
instructum, in medium mare dimittere. Adspi-
ret modo a vobis, Dii, dextra aura! Nunc enim
vel maxime implente vela, et bono, et secundo
vento indigemus, vt, si quidem digni videamur,
etiam nobis Homericum illud inclamet aliquis,

Quod femur e pannis senior iam vilibus effert!

Περὶ τῆς ἡλέκτρος, ἢ τῶν κύκνων.

Ηλέκτρα πέρι καὶ ἡμᾶς δηλαδὴ ὁ μῦθος πέ-
πεικεν, αἰγείρας ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ ποτα-
μῷ δακρύνειν αὐτό, θρηνέσας τὸν Φαέθοντα, καὶ
ἀδελφὰς γε εἶναι τὰς αἰγείρας ἐκείνας τῆς Φαέ-
θοντος, εἴτα ὀδυρομένας τὸ μερῶκιον, ἀλλαγῇ-
ναι ἐς τὰ δένδρα, καὶ ἀποσάζειν ἐτι αὐτῶν δά-
κρυον δῆθεν τὸ ἡλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμέλει
καὶ αὐτὸς ἀκῶν τῶν ποιητῶν ἀδόντων ἡλπιζον,
εἴ ποτε γενοίμην ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ, ὑπελθὼν
μίαν τῶν αἰγείρων, ἐκπετάσας τὸ προκόλπιον,
ὑποδέξασθαι τῶν δακρύων ὀλίγα, ὥς ἡλεκτρον
ἔχοιμι.

Καὶ

De electro, seu cycnis.

De electro nimirum nobis etiam fabula per-
suasit, populos ad Eridanum flumen eam
stillare lacrimam, quae deplèrent Phaëthontem,
et sorores quidem esse populos illas Phaëthontis,
deinde dum deflent adolescentulum mutatas esse
in arbores, et stillare adhuc de illis lacrimam, ni-
mirum electrum. Talia nempe ipse quoque cum
audissem poetis canentibus, sperabam, si quan-
do essem ad Eridanum, me subiturum populo-
rum vnam, et expanso sinu excepturum paucas
lacrimas, vt electrum habeam.

Καὶ δὴ ἔ.πρὸ πολλῶ, κατ' ἄλλο μέντοι χρεός, κόν δὲ ὁμῶς ἐς τὰ χωρία ἐκείνα, καὶ ἔδει γὰρ ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἑριδανόν, ἔτ' αἰγείρης εἶδον, πάνυ περισκοπῶν, ἔτε τὸ ἤλεκτρον, ἀλλ' ἔδὲ τένομα τῷ Φαέθοντος ἦδυσαν οἱ ἐπιχώριοι. ἀναζητῶντος γὰρ ἐμῶ καὶ διαπυνθανομένῃς, πότε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρας ἀΦιζόμεθα, τὰς τὸ ἤλεκτρον ἐκδιδῶσας; ἐγέλων οἱ ναῦται, καὶ ἡξίχυσσάφεςερον λέγειν ὅ, τι καὶ θέλοιμι· καὶ γὰρ τὸν μῦθον διηγάμην αὐτοῖς, Φαέθοντα γενέσθαι Ἥλιος παῖδα, καὶ τέτον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα, αἰτῆσαι πατρὸς ἐλάσαι τὸ ἄρμα, ὡς ποιήσεις καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν· τὸν δὲ δῶναι, τὸν δὲ ἀπολέσθαι ἐκδιφρευθέντα· καὶ τὰς ἀδελφάς

2. Et sane non ita diu est, cum alterius quidem rei causa, sed veni tamen in loca illa: oportebat enim aduerso Eridano nauigare, sed nec populos vidi, diligenter licet circumspiciens, neque electrum. quin neque nomen Phaëthontis nouerant incolae. Requirente enim me atque interrogante, quando veniremus ad populos, electrum reddentes? ridebant nautae, postulabantque, vti clarius, quid mihi vellem, dicerem. Hic ego fabulam ipsis enarro, Phaëthontem fuisse Solis filium, et hunc, adultus cum esset, petiisse a patre currus ipsius agendi facultatem, vt et ipse diem vnum faceret: illum dedisse, hunc excussum curru periisse, et sorores ipsius dum luge-

Φᾶς αὐτῷ πενθάσας ἐνταῦθά πε, ἔφην, παρ' ἡμῖν, ἵνα περ καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ, αἰγείρας γενέσθαι, καὶ δακρύνειν ἐπ' αὐτῷ τὸ ἤλεκτρον.

Τίς ταῦτά σοι, ἔφασκον, διηγήσατο ἀπατεῶν καὶ ψευδολόγος ἄνθρωπος; ἡμεῖς δὲ ἔτε ἡνιόχόν τινα ἐκπίπτοντα εἶδομεν, ἔτε τὰς αἰγείρας, ἃς Φᾶς, ἔχομεν. εἰ δὲ ἦν τι τοιοῦτον, οἷοι ἡμῶς δυοῖν ὀβλοῖν ἕνεκα ἐρέττειν ἂν, ἢ ἔλκειν τὰ πλοῖα πρὸς ἐναντίον τὸ ὕδωρ, οἷς ἐξῆν σπλᾶττειν, ἀναλέγοντας τῶν αἰγείρων τὰ δάκρυα; τᾶτο λεχθὲν ἔμετρίως μὲ καθίκετο· καὶ ἐσιώπησα διασχυνθεὶς, ὅτι παιδίᾳ τινὸς ὡς ἀληθῶς ἔργον ἐπεπόνθειν, πισεύσας τοῖς ποιηταῖς ἀπίθανά οὕτω ψευδομένοις, ὡς μηδὲν ὑγιὲς

ἀρε-

lugerent hic circiter, dicebam, apud nos, vbi etiam cecidit, apud Eridanum, populos factas esse, et lacrimari propter eum succina.

3. *Quis haec tibi, dicebant, narrauit impostor et mendax homo? Nos vero neque aurigam quemquam excidere vidimus, neque habemus, quas, ais populos. Si vero quid esset tale, putasne nos duorum obolorum causa remigaturos, aut tracturos aduerso flumine nauigia, cum diuitibus nobis esse liceret, legendis populorum lacrimis? Hic sermo non mediocriter me momordit. Et tacui cum puderet me, cui re vera accidisset quod puero, vt poetis crederem improbabilia adeo mentientibus,*

ἀρέσκεσθαι αὐτοῖς. μιᾶς μὲν δὴ ταύτης ἐλπίδος ἔμικρᾶς ἐψευσμένος ἠνιώμην, καθάπερ ἐκ τῶν χειρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολωλεκώς· ὅσγε ἤδη ἀνέπλαττον ὅσα καὶ οἷα χρήσομαι αὐτῷ.

Ἐκεῖνο δὲ καὶ πάνυ ἀληθῶς ὦμην εὐρήσειν παρ' αὐτοῖς, κύκνας πολλὰς ᾄδοντας ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τῆς ποταμῆς. καὶ αὖθις ἡρώτων τὰς ναύτας (ἀνεπλέομεν γὰρ ἔτι) Ἄλλ' οἱ γε κύκνοι, πηνίκα ἡμῖν τὸ λυγρὸν ἐκεῖνο ᾄδασιν ἐφεσῶτες τῷ ποταμῷ, ἐνθεν καὶ ἐνθεν; Φασὶ γὰρ Ἀπόλλωνος παρέρχες αὐτὰς ὄντας, ὠδικὰς ἀνθρώπων, ἐνταῦθά περ ἐς τὰ ὄρνεα μεταπεσεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ᾄδειν ἔτι, οὐκ ἐκλαθομένου τῆς μεσικῆς.

Οἱ

bus, vt sanum nihil illis placeat. Vna igitur hac spe non parua falsus, aegre ferebam quasi ex ipsis manibus electrum perdidissem, qui iam imaginatus fueram, ad quot res et quomodo illo vsurus essem.

4. Illud tamen, et quidem certo, putabam me apud illos reperturum, cycnos multos canentes in ripis fluminis; ac rursus interrogabam nautas (nam adhuc aduerso flumine nauigabamus) Verum cycni certe quando nobis modularum illud carmen canunt adstantes hinc et hinc fluminis? Aiunt enim illos Apollinis comites, homines canendi peritos, hic aliquando in volucres abiisse, et propterea adhuc canere, non obliuiz Musicas.

5. At

Οἱ δὲ σὺν γέλῳτι, Σὺ, εἶπεν, ὦ ἄνθρωπε, ἔπαύσῃ τήμερον καταψευδόμενος τῆς χάριτος ἡμῶν, καὶ τὰ ποταμῶ; ἡμεῖς δὲ αἰεὶ πλέοντες, καὶ σχεδὸν ἐκ παίδων ἐργαζόμενοι ἐν τῷ Ἑριδανῷ, ὀλίγας μὲν κύκνας ἐνίοτε ὀρώμεν ἐν τοῖς ἔλεσι τῶ ποταμῶ, καὶ κρώζουσιν ἔτοι πάνυ ἄμυστον καὶ ἀσθενές, ὥς τὰς κόρυμβας ἢ τὰς κολοιὰς Σειρήνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτὰς· ὀδόντων δὲ ἡδύ, καὶ οἷον σὺ φῆς, εἰδὲ ὄναρ ἀκηκόαμεν, ὥς θαυμάζομεν πόθεν ταῦτα εἰς ὑμᾶς ἀφίκετο περὶ ἡμῶν.

Πολλὰ τοιαῦτα ἐξαπατηθῆναι ἐνι, πισεύον-
τας τοῖς πρὸς τὸ μείζον ἕκαστα ἐξηγούμενοις. ὥς
καὶ γὰρ νῦν δέδια ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, μὴ ὑμεῖς ἄρτι
ἀφίγμε-

5. At illi cum risu, Tu homo, inquit, non
desines hodie mentiri de regione nostra atque fluvio?
Nos vero semper nauigantes, et a pueris inde fere
opus facientes in Eridano, paucos quidem cycnos
interdum videmus in palustribus ripis fluminis, et
crocitant hi quiddam plane alienum a Musis, et
imbecillum, adeo ut corui vel graculi Sirenes sint
ad illos. Canentes autem suauiter, atque ut tu ais,
ne per somnium quidem audiuiimus. Itaque mirari
subit unde ista de nobis ad vos peruenerint.

6. Multum decipi in talibus potest, si quis
credat iis, qui in maius extollunt narrando omnia.
Itaque ego etiam pro me nunc sum sollicitus, ne
qui

αφίγμενοι, καὶ τὸ πρῶτον ἀκροασάμενοι ἡ-
μῶν, ἤλεκτρα τινα καὶ κύκνας ἐλπίσαντες εὐ-
ρήσεν παρ' ἡμῶν, ἔπειτα μετ' ὀλίγον ἀπέλθη-
τε καταγελῶντες τῶν ὑποτχομένων ὑμῶν, τοι-
αῦτα πολλὰ κειμήλια ἐνεῖναι τοῖς λόγοις. ἀλλὰ
μαρτύρομαι, ὥς ἐμὰ τειχῦτα μεγαλαυχμένε
παρὶ τῶν ἐμῶν ἔτε ὑμεῖς, ἔτε ἄλλος πω ἀκή-
κον, εἰδ' ἂν ἀκῶσαις ποτε. ἄλλοις μὲν γὰρ
ἐκ ὀλίγοις ἐντύχοις ἂν Ἑριδανοῖς τισι, καὶ οἷς
ἐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποσάξει τῶν
λόγων, πολὺ τῶν κύκνων τῶν ποιητικῶν κυν-
ροτέροις. τὸ δὲ ἐμὸν ὁρᾶτε ἤδη ἰποῖον ἀπλοῦκόν
καὶ ἄμβυσον, εἰδὲ τις ὠδὴ πρόσθεσιν. ὥς εἰ μὴ
τοιᾷτ' οὐκ ἂν πάθης μείζω περὶ ἡμῶν ἐλπίσας, οἶόν
τι

qui modo venistis et iam primum nos auditis,
electra quaedam et cynos inuenire apud nos cum
speraretis, discedatis paullo post iridentes illos,
qui pretiosa id genus multa inesse nostris in ora-
tionibus, vobis fuerant polliciti. At ego testor,
taliam me de meis rebus gloriantem neque vos,
neque alium quemquam vnquam audiuisse, ne-
que auditurum vnquam esse. Alios quidem in-
uenias non paucos, Eridanos quosdam, quibus
non electrum, sed aurum ipsum orationis stillat,
multum poetis cynis modulatiores. Ego vero
qualis sim iam videtis, simplex, literarum ex-
pers; neque cantus adest. Igitur vide, si quis
maiora de nobis speras, ne tibi accadat, quod
his,

τι πάσχεισιν οἱ τὰ ἐν τῷ ὕδατι ὁρῶντες· οἰόμενοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι αὐτὰ οἷα διαφαίνετο αὐτοῖς ἄνωθεν, εὐρυνομένης τῆς σκιᾶς πρὸς τὴν αὐγὴν 1), ἐπειδὴν ἀνασπᾶσιν, πολλὰ μικρότερα εὐρίσκοντες, ἀνιῶνται· ἤδη ἔν σοι προλέγω, ἐκχέας τὸ ὕδωρ 2), καὶ ἀποκαλύψας τὰ-
μα,

his, qui aquis submersa vident. Arbitrati enim, tanta esse illa, quanta desuper adspicientibus videbantur, dilatata a radiis umbra; cum extracta multo minora deprehendunt, indignantur. Iam igitur tibi praedico, effusa aqua, et detegens me,
ne

1. σκιᾶς — αὐγὴν] Non satis opticarum rationum peritum fuisse nostrum, non negaverim. Sed nec obesse illi debet usus horum nominum. Nempe σκιά est species in oculos incurrens, praesertim, cui nihil solidi subest, ut illa εἶδωλα tum Opticorum, tum quae apud inanes, quas etiam Latine *umbras* vocari notum est: αὐγὴ sunt radii varie reflexi et refracti, quibus augetur illa umbra, illa species. Sic posuit αὐγὰς *Euclides* in principio opticarum; εἶδωλον autem et ἐμφασιν hic et *Heliodorus* Larissaeus dicunt eam, quae hic σκιά est. *Plin.* 36. 26. l. 67. imaginem, quam reddit *Obsidianus* lapis, *umbram* vocat, et magis dilerte *Isidor.* *Orig.* 16, 4. *imaginum umbras.* *Gesner.*

2. ἐκχέας τὸ ὕδωρ] Nihil minus quam adiu-
dicia.

μὰ, μηδὲν μέγα προδοκῆσης ἀνιμῆσεσθαι, ἢ
 σαυτὸν αἰτιάσει τῆς ἐλπίδος.

ne quid magni te hausturum speres, aut spei va-
 nae culpam in te ipse conferas.

dicialem clepsydrum hoc pertinet. Dixerat,
 quæ sub aqua sunt, ea apparere maiora: ad
 simili ratione iudicare quosdam de operibus
 ingenii. Iam subiicit, se hac ingenua pro-
 fessione, velut illam aquam effundere, quæ
 hominum iudiciis officere posset, et nudum
 se præbere spectandum. *Gesner.*

Μύιας ἐγκώμιον.

H Μῦα ἔστι μὲν ἔ τὸ σμικρότατον τῶν θενίων,
 ὅσον ἐμπίσι, καὶ κώνωψι 1), καὶ τοῖς ἔτι
 λεπτο-

Muscae Encomium.

Non est minima volucritum musca, in quan-
 tum culicibus diuersi generis, et minoribus
 etiam

1. ἐμπίσι καὶ κώνωψι] Non inueniebam di-
 versa nomina horum insectorum. Igitur
 contentus fui *culicum genera* indiscretim, di-
 cere. *Gesner.*

λεπτοτέροις παραβάλλειν· ἀλλὰ τοσῶτον ἐκεί-
νων μεγέθει πρᾶχει, ὅσον αὐτὴ μελίττης ἀπο-
λείπεται. ἐπτέρωται δὲ καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς
ἀλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τοῦ
σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι· ἀλλὰ
κατὰ τὰς ἀκρίδας, καὶ τέττιγας, καὶ μελίτ-
τας, ἔσι μὲν ὑμενόπτερος, τοσῶτον ἀπαλώτε-
ρα ἔχουσα τὰ πτερὰ, ὅσον τῆς Ἑλληνικῆς ἐσθῆ-
τος ἢ Ἰνδικῇ λεπτοτέρα, καὶ μαλακωτέρα· καὶ
μὴν διήνθισαι κατὰ τὰς ταῖνας, εἰ τις ἀτνὲς
βλέποι ἐς αὐτὴν, ὁπόταν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν
ἥλιον, ἐκπτερεύσῃται.

Ἡ δὲ πτῆσις ἢ κατὰ τὰς νυκτερίδας εἰρε-
σία συνέχει τῶν πτερῶν, ἢ κατὰ τὰς ἀκρί-
δας

etiam insectis comparatur: sed tantum istaec ma-
gnitudine superat, quantum ipsa ape minor est.
Pennata est non eadem ratione, qua aliae volu-
cres, ut plumis toto corpore velut comata sit,
maiores autem pennas habeat in alis; verum in-
star locustarum, et cicadarum, apiumque, pin-
nas habet e membrana, tanto quidem molliores
alis aliis, quanto Graeca veste Indica est tenuior
et delicatior. Et sane floeos pavonum instar
colores habet, si quis intente illam respiciat, cum
expansis ad solem pennis volatum meditatur.

2. Volatus illius est non qualis vespertilionum
in perpetuo alarum remigio, neque locustarum
instar

δας μετὰ πηδήματος, εἰδὲ ὡς οἱ σφῆκες μετὰ
 ροιζήματος, ἀλλ' εὐκαμπῆς πρὸς ὃ, τι ἂν μέρος
 ἀρμήσῃ τῷ ἀέρος. καὶ μὴν κακῆϊνὸ πρόσεσιν αὐ-
 τῇ, τὸ μὴ καθ' ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ὥδῃς πέ-
 τεσθαι, ἐκ ἀπηνῶς οἷα κωνώπων, καὶ ἐμπίδων,
 εἰδὲ τὸ βαρύβρομον τῶν μελιττῶν, ἢ τῶν σφη-
 κῶν τὸ φοβερόν, καὶ ἀπειλητικὸν ἐνδαικνυμέ-
 νης· ἀλλὰ τοσῆτόν ἐστι λιγυρώτερα, ὅσον σάλ-
 πιγγος καὶ κυμβάλων αὐλοὶ μελιχρότεροι.

Τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ἢ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα
 τῷ αὐχένι συνέχεται, καὶ ἔστιν εὐπεριάγωγος,
 ἔ συμπεφυκυῖα ὥσπερ ἡ τῶν ἀκρίδων· ὁφθαλ-
 μοὶ δὲ προπαγεῖς, πολὺ τῷ κέρατος ἔχοντες.
 σέρνον εὐπαγές, καὶ ἐκπεφύκασιν αὐτῇ οἱ πό-
 δες,

*instar cum saltu coniunctus, neque cum perstre-
 pero impetu, vt vesparum, sed flexilis in quam-
 cumque partem aëris tendat. Etiam hoc illi in-
 est, quod non silentio, verum cum cantu quo-
 dam volat, non infesto, qualis est culicum, ne-
 que graues fremitus apum, aut terribiles mina-
 cesque vesparum imitante, sed in tantum est mo-
 dulatior, quantum tuba atque cymbalis tibiae
 sunt placidiores.*

3. Quantum ad reliquum corpus, caput te-
 nuissimo canali continetur ceruicibus, et circum-
 actum est facile, non adnatum quale locustarum:
 oculi autem solide eminentes multum habentes
 de cornu: pectus compactum, e quo enati po-
 des

θεες, ἔκκατὰ τὰς ἀφῆκας πάνυ ἐσφυγμένοι. ἡ
 γαστήρ δὲ ὠχύρωται καὶ αὐτὴ, καὶ θώρακι ἔοι-
 κε ζώνας πλατείας, καὶ φολίδας ἔχουσα. ἀμύ-
 νεται μέντοι ἔκκατὰ τὸ ὀρρόπύγιον ὡς σφήξ,
 καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ σώματι, καὶ τῇ προβοσ-
 κίδι, ἣν κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασιν καὶ αὐτὴ
 ἔχουσα προνομεύει τε καὶ ἐπιλαμβάνεται, καὶ
 προσφῦσα κατέχει, κοτυληδόνι κατὰ τὸ ἄκρον
 ἑοικυῖα, ἐκ δὲ αὐτῆς ὁδὸς προκύπτει, ᾧ κεντᾶ-
 σα πίνει τῷ αἵματι, πίνει μὲν γὰρ καὶ γάλα-
 κτος, ἡδὺ δὲ αὐτῇ καὶ τὸ αἷμα, ἔκκατὰ μεγά-
 λης ὁδύνῃ τῶν κενταμένων. ἐξάπας δὲ οὔσα,
 τοῖς μὲν τέσσαρσι βαδίζει μόνοις, τοῖς δὲ προ-
 σθίοις δυοῖ καὶ ὅσα χερσὶ χρῆται. ἰδοὺς ἂν
 οὖν

des non omnino vt in vespis adstrikti. Alnus
 munita ipsa quoque est, thoraci similis, zonas
 latas et squamas habens. Vlscitur se non circa
 nouissimam alui partem, vti vespa, et apis, sed
 ore ac proboscide, qua eo modo quo elephanti
 instructa et ante se pascitur, et comprehendit, et
 adhaerescens continet, quum acetabulo extrema
 parte sit similis. Ex illa vero dens emicat, quo vbi
 pupugit, potat sanguinem. Nam blbit quidem
 lactem quoque: sed suavis illi etiam sanguis, cum
 dolore non magno eorum, qui punguntur. Sex
 pedes cum habeat, quatuor solis incedit, ante-
 rioribus autem duobus, velut manibus vtitur.

Luc. Op. T. VII.

C

Videas

οὖν αὐτὴν ἐπὶ τεττάρων βεβηκυῖαν, ἔχασάν τε ἐν ταῖν χειροῖν μετέωρον ἐδώδιμον ἀνθρωπίνως πάνυ, καὶ καθ' ἡμᾶς.

Γίνεται δὲ ἔκ εὐθύς τοιαύτη, ἀλλὰ σκώληξ τὸ πρῶτον ἦτοι ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἄλλων ζώων ἀποθανόντων· εἴτα κατ' ὀλίγον πόδας τε ἐκφέρει, καὶ φύει τὰ πτερὰ, καὶ ἐξ ἐρπετῶ ὄρνεον γίνεται, καὶ κυοφορεῖ δέ, καὶ ἀποτίκτει σκώληκα μικρὸν τὴν μυῖαν ὕσερον. σύντροφος δὲ ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδίαιτος, καὶ ὁμοτράπεζος ἀπάντων γεύεται πλὴν ἐλαίου. θάνατος γὰρ αὐτῇ τότο πιεῖν· καὶ μέντοι ὠκύμορος ἔσα (πάνυ γὰρ ἐς γένον ὁ βίος αὐτῆς συμμεμέτρηται) τῷ Φωτὶ χαίρει μάλιστα, καὶν τῷ πολί-

Videas igitur illam quadrupedem ingredi, ferentem manibus sublatum esculentum quiddam humano plane more, atque ut nos.

4. Nascitur non statim talis, sed vermis primum, siue ex hominibus, siue animalibus aliis demortuis. Deinde paullatim et pedes profert, et pinnas gignit et ex repente fit volucris: fit etiam grauida et vermiculum parit, muscam paulo post futurum. Cum autem nutriatur cum hominibus, eorumque contubernio et mensa utatur, omnia gustat praeter oleum, quippe quod bibisse illi mors est. Verum brevis aevi cum sit, omnino enim arctis vita illius terminis circumscripta est; luce gaudet maxime, et in ea versatur.

πολιτεύεται. νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἄγει, καὶ ἔτε πέτεται, ἔτε ἄδει ἄλλ' ὑπέπτηχε, καὶ ἀτρεμεῖ.

Σύνεσιν δὲ ἔ' μικρὰν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ἐπό-
ταν τὸν ἐπίβελον καὶ πολέμιον αὐτῇ τὸν ἀρά-
χην διαδιδράσκη· λοχῶντά τε γὰρ ἐπιτηρεῖ,
καὶ ἀντίον αὐτῷ ὄρεῖ, ἐκκλίνεσα τὴν ὁρμὴν ὡς
μὴ ἀλίσκοιτο σαγηνευθεῖσα, καὶ περιπεσῶσα
ταῖς τῷ θηρίῳ πλεκάναις. τὴν μὲν γὰρ ἀν-
δρίαν καὶ τὴν ἀλκὴν αὐτῆς, ἔχ' ἡμᾶς χρὴ λέγειν,
ἀλλ' ὁ μεγαλοφρονότατος τῶν ποιητῶν Ὀμη-
ρος· τὸν γὰρ ἄριστον τῶν ἡρώων ἐπαινέσαι ζη-
τῶν, ἔ' λέοντι, ἢ παρδάλει, ἢ ἢ τὴν ἀλκὴν αὐ-
τῷ εἰκάζει, ἀλλὰ τῷ θάρσει τῆς μυίας, καὶ τῷ
ἀτρεσῶ, καὶ λιπαρεῖ τῆς ἐπιχειρήσεως· οὐδὲ
- γὰρ

tur: noctu autem quietem agit, et neque volat,
neque canit, sed contrahit se et nusquam movet.

5. Prudentiam illius non parvam in eo dico
in esse, cum insidiatorem et hostem suum araneum
effugiat. Insidiantem enim observat, et contra
intuetur, devitans impetum, ne reti illius capia-
tur, et in cirros bestiae incidat. Fortitudinem
illius et robur nos dicere nihil attinet, sed poë-
tarum magniloquentissimum. Nam laudare stu-
dens Heroum praestantissimum, non leoni, aut
pardali, aut apro robur illius comparat, sed au-
daciae muscae, et intrepidis illius improbisque

γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος 2) Φησὶν αὐτῇ προσ-
εῖναι. καὶ γὰρ εἰργομένη, Φησὶν, ὅμως ἐκ ἀ-
φίσταται, ἀλλ' ἐφίσταται τῷ δῆγματος. ἔτω δὲ
πάνυ ἐπανεῖ καὶ ἀσπάζεται τὴν μυῖαν, ὥς ἐχ-
ᾶπαξ, ἐδ' ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ
πολλάκις, ἔτω κοσμεῖ τὰ ἔπη μνημονευομένη,
ἄρτι μὲν γὰρ τὴν ἀγελαίαν πτῆσιν αὐτῆς ἐπὶ
τὸ γάλα διέρχεται, ἄρτι δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ὁπότε
τῷ

conatibus. Neque enim audaciam ait illi inesse,
sed fortitudinem. Nam etiam repulsa, ait, ta-
men non desistit, sed morsum appetit. Ita au-
tem omnino laudat atque amplectitur muscam,
ut non semel, neque paucis mentionem illius in-
iiciat, sed saepe: adeo commemoratione illius
ornantur versiculi. Nunc enim gregarium illius
ad lac volatum enarrat; nunc Mineruam, cum
defen-

2. ἐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος] Firmat ita-
que etiam Lucianus discrimen inter θράσος
et θάρσος, idque ait antiquissimum esse, et
Homero iam observatum Il. 9, 570. quam
accurate non dixerim. Observavit hoc dis-
crimen Thucydides, qui I, 121. θράσει ἀ-
πίσω ἐπαίρεσθαι dicat, fallaci audacia, et
2, 40. ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ
ἔκνον φέρει. contra ea, 6, 68. θάρσος πα-
ρασχεῖν, de honesta fiducia. Observavit
Aristoph. et, puto, ut quisque est accura-
tissimus. Gesner.

τῷ Μενέλῳ τὸ βέλος ἀποκράεται, ὡς μὴ ἐπὶ τὰ καριώτατα ἐμπέσοι, εἰκάζων μητρὶ κηδαμένη κοιμωμένη αὐτῇ τῷ βρέφει, τὴν μυῖαν αὐθις ἐπεισάγει τῷ παραδείγματι. καὶ μὴν καὶ ἐπιθέτω καλλίσω αὐτὰς ἐκόσμησεν, ἀδινὰς προσειπὼν 3), καὶ τὴν ἀγέλην αὐτῶν ἔθνη καλῶν.

Οὕτω

defendit a Menelao telum, ne in vitalia illius labatur, comparans matri dormientem infantem suum curanti, muscam rursus comparationi inducit. Quin etiam appellatione pulcherrima eas ornauit, dum *frequentes* dixit, et turbam illarum vocauit *gentes*.

C 3

6. Ad-

3. ἀδινὰς προσειπὼν] Vaga admodum est notio huius epitheti. *Eustath.* Od. Ω, 326. p. 817, 35. *Basf.* ad verba poetæ Σειρηνῶν ἀδινάων, "Ἐνθα φασὶν οἱ παλαιοὶ τὸ ἀδινάων ἀντὶ τῷ ἡδυφώνων, ὡδικῶς. παρὰ τὸ ἀδειν, ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ ἡδύ. πέντε γὰρ φασὶ τὸ ἀδινὸν σημαίνει, ἀθρόον, ὡς ἐν τῷ μελισσάων ἀδινάων. οἰκτρὸν, ὡς ἐν τῷ ἀδινὸν σοναχῆσαι ἡδίων, ἢ γὰρ ἡδὺ γλυκύ, ὡς ἐν τῷ σειρηνῶν ἀδινάων. πυκνὸν καὶ ἰσχυρὸν, οἷοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. καὶ ἡρέμα, ὡς ἐν τῷ ἀδινῶς ἀνενεύματο Φωνησέν τε. Inter haec ipse *Eustath.* ad locum, quem tractat Lucianus, nempe II. B, 469. p. 194. 48. *Basf.* eligit, ἢ τὰς λεπτάς, ἢ τὰς πυκνάς καὶ ἀθρόον πετομένας. Posterior intellectus ad Luciani mentem aptior: nisi tamen

Οὕτω δὲ ἰσχυρὰ ἐσιν, ὥσθ' ὀπόταν τι δάκνη, τιτρώσκει καὶ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλλὰ καὶ βοῶν καὶ ἵππων, καὶ ἐλέφαντα λυπεῖ ἐς τὰς ρυτίδας αὐτῆ παρεισδυομένη, καὶ τῇ αὐτῆς προνομαίᾳ κατὰ λόγον τῆ μεγέθους ἀμύσσει. μίξιν δὲ καὶ Ἀφροdisίων, καὶ γάμων πολλή τις αὐταῖς ἢ ἐλευθερία· καὶ ὁ ἄρῃν οὐ κατὰ τὰς ἀλεκτρυόνας ἐπιβάς εὐθὺς ἀπεπήδησεν, ἀλλ' ἐποχεῖται τῇ θηλείᾳ ἐπιπολύ· κακείνη φέρει τὸν νυμφίον, καὶ συμπέτονται τὴν ἐναέριον ἐκείνην μίξιν τῇ πτήσει μὴ διαφθεῖσθαι. ἀποτμηθεῖσα δὲ τὴν κεφαλὴν μυῖα, ἐπιπολύ ζῇ τῷ ἄλλῳ σώματι, καὶ ἔμπνης ἐσίν.

Ο δὲ

6. Adeo autem robusta est, ut morfu vulneret non hominis modo cutem, sed bouis etiam et equi. Quin elephantem dolore afficit intra rugas illius dum repit, et sua proboscide proportionem magnitudinis suae sauciat. Coitus, et Veneris, et nuptiarum multa illis est libertas: ac mas non, ut in genere gallinaceo, cum inscendit, statim iterum desilit; sed diu inequitat feminae, atque illa fert sponsum, volantque vna, neque illum in aëre coitum volatu disturbant. Praeciso capite musca diu vivit corpore reliquo, et spirat.

7. Quod

men malis *canoras*, quod praeferrem, nisi de fortitudinis laude agereter, cuius etiam est, *denfare ordines.* *Gesner.*

Ὁ δὲ μέγιστον ἐν τῇ φύσει αὐτῶν ὑπάρχει,
τὸ δὲ βέλομαι εἰπεῖν. καὶ μοι δοκεῖ ὁ Πλά-
των μόνον αὐτὸ παριδεῖν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς καὶ
ἀθανασίας αὐτῆς λόγῳ. ἀποθανῆσα γὰρ μυῖα
τέφρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται, καὶ παλιγγε-
σία τις αὐτῇ καὶ βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρχῆς γίγνε-
ται· ὥς ἀκριβῶς πεπεῖσθαι πάντας, ὅτι καὶ κεί-
νων ἀθάνατος ἐστὶν ἡ ψυχὴ, εἴγε καὶ ἀπελθῆσα
ἐπανέρχεται πάλιν, καὶ γνωρίζει, καὶ ἐπανίστησι
πρὸ σώματος, καὶ πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ· καὶ
ἐπαληθεύει τὸν περὶ Ἑρμοτίμας τῷ Κλαζομενίᾳ
μῦθον, ὅτι πολλὰκις ἀφείσα αὐτὸν ἡ ψυχὴ ἀπ-
εδήμει κατ' ἐκυστὴν· εἴτα ἐπανελθῆσα ἐπλήρη
αὔθις τὸ σῶμα, καὶ ἀνίστα τὸν Ἑρμοτίμον.

Ἀργός

7. Quod autem maximum in natura illarum
est, hoc iam volo dicere. Ac videtur mihi so-
lum illud Platō praeteruidisse in suo de anima
illiusque immortalitate libro. Mortua enim mu-
sca insperso cinere resurgit, et instaurata illi na-
tuitas, atque alia de nouo vita, contingit, adeo
vt plane persuasum esse debeat, illarum quoque
immortalem esse animam, siquidem etiam cum
discessit, redit, et agnoscit et suscitāt corpus, et,
vt volet musca, efficit, et fidem conciliat illi de
Clazomenio Hermotimo fabulae, animam illius
saepe, ipso relicto, pro se peregrinatam: dein-
de reducem impleuisse corpus, suscitasse Hermo-
timum.

Ἀργὸς δὲ αὐτὴ καὶ ἄνετος ἔσα, τὰ ὑπὸ τῶν
 ἄλλων ποιούμενα καρποῦται, καὶ πλήρης αὐτῇ
 πανταχῶς τράπεζα. καὶ γὰρ αἶγες αὐτῇ ἀμέλ-
 ζονται, καὶ ἡ μέλιττα ἔχ' ἥκιστα μυίας ἢ ἀν-
 κρώποις ἐργάζεται, καὶ οἱ ὄψοποιοὶ ταύτῃ τὰ
 ὄψα ἡδύνεσι, καὶ βασιλέων αὐτῶν προγεύεται,
 καὶ ταῖς τραπέζαις ἐμπεριπατῶσα συνεσιᾶται
 αὐτοῖς, καὶ συναπολαύει πάντων.

Νεοττίαν δὲ ἢ καλιὰν ἔχ' ἐνὶ τόπῳ κατεσῆ-
 φατο, ἀλλὰ πλάνητα τὴν πτῆσιν κατὰ ταῦς
 Σκύθας ἐπανηρημένη, ὅπερ ἂν τύχη ὑπὸ τῆς νυ-
 κτὸς καταληφθεῖσα, ἐκεῖ καὶ ἐσίαν καὶ εὐνὴν
 ποιῶται. ὑπὸ σκότῳ μέντοι, ὡς ἔφην, ἔδεν
 ἐργάζεται, ἔτε ἀξιοῖ λανθάνειν τι πράττεσα, ἔδδ' ἡγεῖ-

8. Iam ipsa musca vacua opere et solum alieno labore partis fruitur, ac plena illi vbique mensa. Nam et caprae illi mulgentur, et non minus muscis quam hominibus laborat apis: et coqui huic condiunt opsonia, et regibus ipsis praegustat, mensisque inambulans cum illis epulatur, et vna fruitur omnibus.

9. Pullitrem vero suam aut nidum non vno loco constituit, sed volatum erraticum Scytharum more suscipiens, vbicumque a nocte deprehenditur, ibi et larem sibi et cubile facit. Vesperum noctu, vti dixi, nihil agit, neque occulte cupit agere quidquam; neque putat quidquam se

ἡγεῖται τι αἰσχρὸν ποιεῖν, δ' ἐν Φατί δρώμενον
αἰσχυρεῖ αὐτήν.

Φησὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ ἀνθρώπον τινα Μυῖαν τὸ
πρῶτον γενέσθαι πάνυ καλὴν, λαλόν-μέντοι γε
καὶ σωμύλην, καὶ ὠδικήν, καὶ ἀντερασθῆναι γὰρ
τῇ Σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρας τῶ Ἐνδυ-
μίωνος. εἴτ' ἐπειδὴ κοιμώμενον τὸ μετράκιον
συνεχῶς ἐπὶ γαίρην ἐρεσχελεῖσα, καὶ ᾤδεσα, καὶ
κωμάεσσα ἐπ' αὐτόν, τὸν μὲν ἀγανακτῆσαι, τὴν
δὲ Σελήνην ὀργισθεῖσαν, εἰς τῷτο τὴν Μυῖαν
μεταβαλεῖν· καὶ διὰ τῷτο πᾶσι νῦν τοῖς κοιμω-
μένοις αὐτήν τῶ ὕπνῳ Φθονεῖν, μεμνημένην ἔτι
τῶ Ἐνδυμίωνος, καὶ μάλιστα τοῖς νέοις, καὶ ἀπα-
λοῖς· καὶ τὸ δῆγμα δὲ αὐτὸ, καὶ ἡ τοῦ αἵμα-
τος

se turpe facere, quod in luce factum pudori esse
sibi cebeat.

10. Fertur etiam fabula, mulierem quandam,
Muscā, olim fuisse, pulcherrimā, loquacem
vero eandem atque argutam, et cantus amantem;
rivalet autem Lunae in amando Endymione
fuisse. Deinde cum dormientem adolescentem
subinde ludibriis suis, et cantionibus, et comi-
sationibus, excitaret, aegre tulisse illum; iratam
vero Lunam in hoc illam *animal* mutasse: atque
ideo omnibus illam nunc invidere somno, En-
dymionis nimirum memorem, maxime vero iu-
nioribus, tenerioribusque. Morsus autem ipse,

τος ἐπιθυμία, καὶ ἀγριότητος, ἀλλ' ἐρωτός ἐστι
σημεῖον καὶ Φιλανθρωπίας. ὥς γὰρ δυνατόν ἀ-
πολαύει, καὶ τῷ κάλλεσι τι ἀπαντίζεται.

Ἐγένετο δὲ κατὰ τὰς παλαιὰς καὶ γυνὴ τις
ὁμώνυμος αὐτῇ, ποιήτρια, πάνυ καλὴ καὶ σο-
φὴ· καὶ ἄλλη ἐταῖρα τῶν Ἀττικῶν ἐπιφάνης,
περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη, Ἡ Μῦσα
ἔδακνεν αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας· ἔτως ἔδδ' ἡ
κωμικὴ χάρις ἀπηξίωσεν, ἔδδ' ἀπέκλεισε τῆς
σκηνῆς τὸ τῆς μυίας ὄνομα, ἔδ' οἱ γονεῖς ἠδῶντο
τὰς θυγατέρας ἔτω καλῶντες. ἡ μὲν ἐν τρα-
γωδία καὶ σὺν μεγάλῳ ἐπαίνῳ μέμνηται τῆς
μυίας, ὥς ἐν τέτοις,

Δεινὸν γὰρ τὴν μὲν μῦθον ἀλκίμῳ σθένει

Πηδᾶν

et illa sanguinis cupiditas, non feritatis signum,
sed amoris est, atque humanitatis. Quantum
enim potest fruitur, et de pulchritudine decerpit
aliquid.

IX. Fuit autem apud antiquos etiam mulier
quaedam illi cognominis Poëtria, pulchra sanæ
et docta; et alia nobilis apud Athenienses mere-
trix, de qua Comicus poeta dixit, *Istaec momori-
dit Musca ad usque cor viri.* Ita neque Comica
venustas dedignata est, aut scena exclusit nomen
muscae, neque puduit parentes ita vocare filias.
Quin tragoedia multa cum laude muscae memo-
riam usurpat, ut in illis.

Prob aedecus, si musca farri robore

Cor-

Πηδᾶν ἐπ' ἀνδρῶν σώμαθ', ὡς πλησθῆ Φόνε·

Ἄνδρας δ' ὀπλίτας πολέμιον ταρβέειν δέξω.

Πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν καὶ περὶ μυίας τῆς Πυθαγορικῆς, εἰ μὴ γνώριμος ἦν ἅπασιν ἢ κατ' αὐτὴν ἰσορία.

Γίνονται δὲ καὶ μέγισαί τινες μυῖαι, αἷς στρατιώτιδας οἱ πολλοὶ καλᾶσιν, οἱ δὲ κύνας, τραχύταται τὸν βόμβον, καὶ τὴν πτῆσιν ὠκύταται. αἶγες καὶ μακροβιώτῃςτοί εἰσι, καὶ τοῦ χειμῶνος ὅλα ἄσιτοι διακρῦτερῶσιν, ὑπεπτηχυῖαι τοῖς ὀρόφοις μάλιχα. ἐφ' ὧν κακῶς οὐκ ἀξίον, ὅτι ἀμφότερα καὶ τὰ θηλειῶν καὶ τὰ ἀρρένων δρῶσι, βαίνοντες ἐν τῷ μέρει, κατὰ τὸν Ἑρμῆ καὶ Ἀφροδίτης παῖδα τὸν μικτὸν τὴν

Corpus virorum amore caedis infilis:

Armatus hastam sed veretur hosticam.

Multa haberem dicere de Musca (Myia) etiam Pythagorica, nisi nota omnibus esset illius historia.

12. Nascuntur etiam maximae quaedam muscae, militares vulgo vocant, alii vero canes, bombo asperissimo, velocissimo volatu, quae etiam longaeuae admodum sunt, et tota hieme sine cibo durant, lacunaribus se insinuantes maxime, in quibus illud praesertim mirabile est, quod vtrumque et marium opus et feminarum peragunt, mutuo se incendentes, ut Veneris ille et Mercurii Hermaphroditus filius, mixta natura, pul.

τὴν φύσιν, καὶ διπλὸν τὸ κάλλος. πολλὰ δ' ἔτι ἔχων εἰπεῖν καταπαύσω τὸν λόγον, μὴ καὶ δόξω κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν.

pulchritudine duplici. Multa cum supersint quae dicam, desinam, ne, quod est in proverbio, *elephantem facere ex musca* videar.

Πρὸς ἀπαίδευτον, καὶ πολλὰ βιβλία
ὠνέμενον.

Καὶ μὴν ἐναντίον ἐστὶν ἃ ἐθέλεις, ὃ νῦν ποιεῖς. οἷμαι μὲν γὰρ ἐν παιδείᾳ καὶ αὐτὸς εἶναι τις δόξειν, σπευδῇ συνωνέμενος τὰ κάλλιστα τῶν βιβλίων. τὸ δέ σοι περὶ τὰ κάτω χωρεῖ, καὶ ἔλεγ-

Aduersus indoctum, et libros multos
ementem.

Quin contrarium est consilio tuo, quod nunc facis. Putas enim, in doctrina te ipsum quoque visum iri esse aliquid, si studiose pulcherrimos quosque libros coëmas. At illud nequiter

ἔλεγχος γίνεται τῆς ἀπαιδευσίας πως τοῦτο.
 μάλιστα δὲ ἐδὲ τὰ κάλλιστα ὠνῇ, ἀλλὰ πισεύεις
 τοῖς ὡς ἔτυχεν ἐπαινεῖσι, καὶ Ἐρμαιον εἴ τῶν
 τὰ τοιαῦτα ἐπιψευδομένων τοῖς βιβλίοις, καὶ
 θησαυρὸς ἔτοιμος τοῖς καπῆλοις αὐτῶν. ἢ πό-
 θεν γὰρ σοι διαγνῶναι δυνατὸν, τίνα μὲν πα-
 λαιὰ, καὶ πολλὰ ἄξια, τίνα δὲ Φαῦλα, καὶ ἄλ-
 λως σαπρὰ, εἰ μὴ τῷ διαβεβρωσθαι, καὶ κα-
 τακεόφθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ συμβέλεσθαι
 τὰς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις; ἐπεὶ
 τὰ ἀκριβῆς, ἢ τὰ ἀσφαλῆς ἐν αὐτοῖς, τίς, ἢ
 ποία διαγνώσις;

Ἴνα δέ σοι δῶ αὐτὰ ἐκεῖνα κερικέναι, ὅσα
 ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος, ἢ ὁ ἀσίδιμος Ἀττικὸς
 σὺν

quiter tibi euenit, et ipsum valet quodammodo
 ad conuincendam ignorantiam tuam. In primis
 vero, quod nec emis optimos, sed credis temere
 laudantibus: et Mercurio immolant te inuento,
 qui talia mentiuntur de libris, ac thesaurus pa-
 ratus es eorum mangonibus. Aut vnde tu di-
 gnoscere posses, qui sint veteres et multi pretii,
 qui autem viles et temere futiles: nisi ex eo,
 quod exesi et pertusi sunt, iudices, et consilia-
 rias ad hanc inquisitionem tineas adhibeas? Quan-
 doquidem curae exquisitae, et certae fidei, quae
 aut qualis a te profisciscatur diiudicatio?

2. Vt autem tibi dem, ipsa illa te iudicare
 posse, quae Callinus pulchre, aut celebris ille
 Atti-

σὺν ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ γράψαμεν, σοὶ τί ὄφε-
 λος, ὦ θαυμάσιε, τῷ κτήματος, ἔτε εἰδότε
 τὰ κάλλος αὐτῶν, ἔτε χρησαμένῳ ποτὲ εἰδέν
 μᾶλλον, ἢ τυφλὸς ἂν τις ἀπολαύσειε κάλλους
 παιδικῶν; σὺ δὲ ἀνεωγμένοις μὲν τοῖς ὀφθαλ-
 μοῖς ὁρᾷς τὰ βιβλία, καὶ νῆ Δία, κατακόρως,
 καὶ ἀναγιγνώσκεις ἕνα πᾶν ἐπιτρέχων, φθά-
 νοντος τῷ ὀφθαλμῷ τὸ σῶμα. εἰδὼ δὲ τῷτό
 μοι ἱκανὸν, ἢν μὴ εἰδῇς τὴν ἀρετὴν, καὶ κακίαν
 ἐκάσθ τῶν ἐγγεγραμμένων, καὶ συνίης ὅσις μὲν
 ὁ νῦν σύμπασιν, τίς δὲ ἡ τάξις τῶν ὀνομάτων,
 ὅσα τε πρὸς τὸν ἑρθὸν κανόνα τῷ συγγραφεῖ
 ἀπηκριβώται, καὶ ὅσα κίβδηλα καὶ νόθα, καὶ
 παρακεκρυμμένα.

Τί

Atticus summa cura scripserint: quid tibi prodest,
 mirabilis homo, eorum possessio, qui nec pul-
 chritudinem illarum noris, neque vnquam illis
 vsurus sis, non magis quam caecus forma frua-
 tur amorum suorum? Tu vero apertis quidem
 oculis inspicis libros, et sane ad satietatem; alios
 etiam cursim oculo os praeueniente perlegis. Il-
 lud vero mihi nondum satis est, nisi virtutem
 etiam vitiumque vniuscuiusque eorum, quae scri-
 pta sunt agnoscas, atque intelligas, quae sit sen-
 tentia vniuersis, quis ordo verborum, quae ad
 rectam regulam scriptor exegerit, quae sublesta
 fidei, parum genuina, adulterata.

3. Quid

Τί ἔν Φῆς, καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέ-
 ναι; πόθεν εἰ μὴ ποτὲ παρὰ τῶν Μουσῶν κλῶμα,
 δάφνης, καθάπερ ὁ ποιμὴν ἐκεῖνος, λαβὼν;
 Ἑλικῶνα μὲν γάρ, ἵνα διατρίβειν αἱ θεαὶ λέ-
 γονται, ἔδὲ ἀκήκοας, οἶμά, ποτε, ἔδὲ δια-
 τρίβας τοιαύτας ἡμῖν ἐν παισὶν ἐποιεῖ· σοὶ καὶ
 μεμνησθαι Μουσῶν ἀνέσιον· ἐκείναι γὰρ τῷ ποι-
 μένι μὲν ἐκ ἂν ὠκνησαν Φανῆσαι σκληρῷ ἀνδρὶ,
 καὶ δασεῖ, καὶ πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματι
 ἐμφαίνοντι, οἷω δέ σοι, καὶ μοι, πρὸς τῆς Λι-
 βανίτιδος 1), ἄφες ἐν τῷ παρόντι τὸ μὴ σύμ-
 παντα

3. Quid igitur ais? haecine etiam, licet non
 didiceris, tamen nobis scire? Vnde? nisi forte a
 Musis lauri ramum, ut ille pastor, accepisti. Nam
 Heliconem, ubi commorari Deae dicuntur, nec
 audisti, puto, unquam, neque ibi puerili acta-
 te moratus es. Tibi ne meminisse quidem Mu-
 sarum fas est. Illae enim pastori apparere non
 sunt dedignatae, duro homini et hirsuto, et
 multum in corpore solem prae se ferenti. Tali
 vero, qualis tu es, homini (et, per ego te Li-
 banitidem, permitte in praesens, ne diserte di-
 cam

1. πρὸς τῆς Λιβανίτιδος] Vix dubito, quin
Libanitis, quod nondum alias inueni no-
 men, a loco sui cultus dicta sit Venus illa,
Arbacitidis appellatione decantata ante, quam
 illius templum in Libano monte positum,
 euerteret Constantinus M. Locus classicus
 est

παντα σαφῶς εἰπεῖν, ἔδδ' ἐγγὺς γενέσθαι ποτ'
 αὖ εὖ οἶδ' ὅτι κατηξίωσαν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς δά-
 Φνης μυξέριν' ἂν ἢ καὶ μαλαχῆς φύλλοις μᾶσι-
 γῆσαι, ἀπήλλαξαν ἂν τῶν τοιᾶτων, ὡς μὴ μιᾶ-
 ναί μῆτε τὸν Ὀλμειὸν, μῆτε τὴν τῆ ἵππε κρή-
 νην, ἅπερ ἢ ποιμνίοις διψῶσιν, ἢ ποιμένων σό-
 μασι καθαρῶς πότιμα. καίτοι ἔδδ' εἰ πάνυ ἀ-
 ναίσχυντος εἶ, καὶ ἀνδρεῖος τὰ τοιαῦτα, τολ-
 μήσειας ἂν ποτε εἰπεῖν ὡς ἐπαιδεύθης, ἢ ἐμέ-
 λησέ σοι πώποτε τῆς ἐν χερσὶ πρὸς τὰ βιβλία
 συνεσίας, ἢ ὡς διδασκαλός σοι ὁ δεῖνα, ἢ τῷ
 δεῖνι ξυνεφοίτας.

Ἄλλ'

eam omnia) ne prope quidem venire, bene no-
 vi, vnquam dignentur: sed pro lauro, murtea
 virga, aut maluae foliis, flagellatum relinquant,
 ne vel Holmeum, vel Hippocrenen polluant,
 fontes gregibus sitientibus alioquin, et puri oris
 pastoribus opportunos. Verum quantumcumque
 impudens sis, et eatenus virilis, non tamen au-
 debis vnquam dicere, te eruditum esse, aut vn-
 quam curae tibi fuisse arctiorem cum libris con-
 suetudinem, aut hunc magistrum tuum fuisse,
 aut illum condiscipulum.

4. Sed

est *Eusebii* de Vita Constant. 3, 53. Reli-
 qua de hoc templo *Bochartus* Canaan 2,
 14. *Gesner*.

Ἄλλ' ἐνὶ τῷ μόνῳ πάντα ἐκείνα ἀναδρα-
 μείσθαι νῦν ἐλπίζεις, τῷ κτᾶσθαι πολλὰ βι-
 βλία. κατὰ δὴ ταῦτα ἔχε ξυλλαβῶν ἐκείνα τὰ
 τῷ Δημοσθένει, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτῇ ὁ ῥήτωρ
 ἔγραψε, καὶ τὰ τῷ Θουκυδίδῃ, ὅσα παρὰ τοῦ
 Δημοσθένει, καὶ αὐτὰ ὀκτάκις μετεγγεγραμ-
 μένα εὗρέθη καλῶς. εἰ ἅπαντα ἐκείνα κτήσῃ,
 ὅσα ὁ Σύλλας Ἀθήνηθεν εἰς Ἰταλίαν ἐξέπεμψε,
 τί ἂν ἐκ τούτων πλέον εἰς παιδείαν κτήσαιο; καὶ
 ὑποβαλλόμενος αὐτὰ ἐπικαθεύδῃς, ἢ ξυγκολήσας,
 καὶ περιβαλλόμενος περινόῃς; πίδακος γὰρ ὁ πί-
 δηκος, ἢ παροιμία Φησὶ, καὶ χρύσεια ἔχῃ σύμβο-
 λα. καὶ σὺ τοίνυν βιβλίον μὲν ἔχεις ἐν τῇ χειρὶ, καὶ
 ἀναγινώσκεις αἰεὶ τῶν δὲ ἀναγινωσκομένων
 οἶσθα

4. Sed vno hoc solo omnia te illa iam emen-
 surum speras, multis libris comparandis. Hacten-
 us sane habe tibi collecta illa Demosthenis *ex-*
emplaria, quae sua manu scripsit orator, et illa
 Thucydidis, quae a Demosthene et ipsa octies
 descripta pulchre inuenta sunt. Si omnia illa ha-
 beas, quae Sulla Athenis misit in Italiam: quae
 tandem ea ex re ad eruditionem tibi fiat accessio?
 etli substratis tibi indormias, aut ea tibi aggluti-
 nata vel vestis instar circumposita circumferas.
Simia enim simia est, ait prouerbiū, *etiam si*
aurea gestet crepundia. Etiam tu igitur librum
 quidem habes in manu, et legis semper: eorum

οἶσθαι ἔδεν, ἀλλ' ὄνος λύρας ἀκχεῖς κινῶν τὰ ὦ-
 τα. ὡς εἶγε τὸ κερτῆσθαι τὰ βιβλία, καὶ περ
 παιδευμένον ἀπέφαινε τὸν ἔχοντα, πολλὰ ἂν
 ὡς ἀληθῶς τὸ κτῆμα ἦν ἄξιον, καὶ μόνον ὑμῶν
 τῶν πλεσίων, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι,
 τὰς πένητας ἡμᾶς ὑπερβάλλοντας. τίς δὲ τοῖς
 ἐμπόροις, καὶ τοῖς βιβλιοκαπῆλοις ἤρισεν ἂν
 περὶ παιδείας, τσαῦτα βιβλία ἔχουσι καὶ πω-
 λῶσιν; ἀλλ' εἶγε διελέγχειν ἐθέλοις, ὅψαι μὴδ'
 ἐκείνης πολὺ σὺ τὰ ἐς παιδείαν ἀμείνης, ἀλλὰ
 βαρβάρως μὲν τὴν φωνήν, ὥσπερ σὺ, ἀξυνέτως
 δὲ τῇ γνώσει, οἷός τις εἶναι τὰς μὴδὲν τῶν
 καλῶν καὶ ἀσχερῶν καθεωρακότας. καίτοι σὺ
 μέν

vero quae legis scis nihil, sed asinus lyram au-
 dis mouens auriculas. Nam si eruditum redde-
 ret dominum librorum possessio, quantivis certe
 illa possessio pretii esset, et vestrum solorum qui
 estis diuites; si nempe velut de foro liceret eme-
 re, atque pauperes nos superare. Quis vero cum
 mercatoribus, ac bibliopolis de eruditione con-
 tenderet, tot libros habentibus vendentibusque?
 Verum si volueris examinare; videbis, neque il-
 los multum quam tu es eruditione praestantiores,
 sed lingua barbaros, velut te, et quantum ad
 cognitionem nihil intelligentes; quales esse cre-
 dibile est, qui nihil vel turpium vel honesto-
 rum perspiciunt. Quamquam tu duos forte aut
 tres

ADVERSVS INDOCTVM 51

μὲν δύο ἢ τρεῖς παρ' αὐτῶν ἐκείνων πριάμενος ἔχεις· οἱ δὲ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν διὰ χειρὸς ἔχουσιν αὐτά.

Τίνος ἔν ἀγαθῷ ὦνῃ ταῦτα, εἰ καὶ μὴ τὰς ἀποθήκας αὐτὰς τῶν βιβλίων ἢ ἢ πεπαιδευ-
σθαι, τοσαῦτα περιεχούσας παλαιῶν ἀνδρῶν
ξυγγραμματα; καὶ μοι, εἰ δοκεῖ, ἀπέκριναι.
μᾶλλον δὲ ἐπεὶ τὸτό σοι ἀδύνατον, ἐπίνευσον
γὰρ, ἢ ἀνάνευσον πρὸς τὰ ἐρωτώμενα. εἴ τις
αὐλεῖν μὴ ἐπιστάμενος, κτήσαιο τὰς Τιμοθέε
αὐλὰς, ἢ τὰς Ἰσμηνίε, ἕς ἑπτὰ ταλάντων ὁ
Ἰσμηνίας ἐν Κορίνθῳ ἐπρίατο, ἄρα διὰ τὸτο καὶ
αὐλεῖν δύναιτο; ἢ εἰδὲν ὄφελος αὐτῷ τὸ κτή-
ματος, οὐκ ἐπισταμένῳ χρῆσασθαι κατὰ τὴν
τέχνην; εὖ γε ἀνένευσας, οὐδὲ γὰρ τοὺς Μαρ-
σύε

*tres libros ab illis ipsis emtos habes: at illi die
pariter ac noctu manibus illos tractant.*

5. Cuius igitur boni causa illos emis, nisi
ipsas quoque librorum caplas eruditas esse putas,
quae tot veterum virorum scripta contineant?
Ac mihi responde sodes: vel potius, cum hoc
non possis, annue certe aut renue ad ea quae
interrogabo. Si quis tibi arum infandarum igna-
rus, Timothei tibi arum emat aut Ismeniae, quas
hic septem talentis emit Corinthi; numquid pro-
pter ea tibi is etiam poterit canere? an nihil ipsi
possessio profuerit, qui ex arte illis uti non possit?
Recte tu quidem renuis. Neque enim si vel

σύε ἢ Ὀλύμπιε κτησάμενος, αὐλήσῃεν ἂν μὴ
 μαθὼν. τί δ' εἴ τις τῷ Ἡρακλέους τὰ τόξα
 κτήσαιο, μὴ Φιλοκτήτης ὢν, ὥς δύνασθαι ἐν-
 τείναςθαι τε αὐτὰ, καὶ ἐπὶ σκοπῷ τοξεῦσαι,
 τί σοι καὶ ἔτος δοκεῖ; ἄρ' ἂν ἐπιδείξασθαι τε
 ἔργον τοξότα ἄξιον; ἀνένευσας καὶ τῆτο. κατὰ
 ταῦτα δὴ καὶ ὁ κυβερνᾶν ἐκ εἰδῶς, καὶ ἵππευειν
 μὴ μεμελετηκώς, εἰ ὁ μὲν ναῦν καλλίστην παρα-
 λάβοι τοῖς ἅπασιν, καὶ εἰς κάλλος καὶ εἰς ἀσφά-
 λειαν κάλλιπα ἐξεργασμένην, ὁ δὲ ἵππον κτή-
 σαιο Μῆδον, ἢ κενταυρίδην, ἢ κοππαφόρον,
 ἐλέγχοιτο ἂν, οἶμαι, ἐκότερος ἐκ εἰδῶς ὅ, τι
 χρῆσαιτο ἐκπτέρω. ἐπινεύεις καὶ τῆτο; πεί-
 θου δὴ, καὶ τοῦτό μοι ἐπίνευσον, εἴ τις
 ὥσπερ

Marfyae aut Olympi tibi quis possideat, canat,
 nisi didicerit. Quid vero si quis Herculis cum
 arcu sagittas habens, ipse non sit Philoctetes, qui
 possit contendere, et collineare ad metam; quid
 hic tibi videtur? an perfecturus opus sagittatore
 dignum? Renuis hoc quoque. Eadem ratione
 qui gubernare nescit, et equestrem rationem non
 exercuit, si iste quidem pulcherrimam nauem
 accipiat rebus omnibus ad decus pariter ac firmi-
 tatem elaboratam pulcherrime; hic vero equum
 emat Medicum, aut centauri de stirpe, aut cop-
 pa insignem: deprehendatur, puto, vterque;
 qui neutra re recte vti possint. Annuis etiam
 hoc? Crede ergo, et hoc etiam mihi annue, si
 quis,

ὥσπερ σὺ ἀπαιδευτος ὢν ὠνοῖτο πολλὰ βιβλία,
 καὶ σκώμματα ἔτος εἰς ἀπαιδευσίαν καθ' ἑαυτῆ
 ἐκφέρει; τί ὀκνεῖς καὶ τῆτο ἐπινεύειν; ἔλεγχος
 γὰρ, οἶμα, σαφὴς ἔτος, καὶ τῶν ὀρώντων ἑ-
 καστος εὐθύς τὸ προχειρότατον ἐκεῖνο ἐπιφθέγ-
 γεται, τί κοινὸν κυνὶ καὶ βαλανείῳ;

Καὶ ἐγένετό τις καὶ πρὸ πολλῶ ἐν Ἀσίᾳ πλά-
 σιος ἀνὴρ, ἐκ συμφορᾶς ἀποτμηθεὶς ἀμφοτέ-
 ρας τὰς πόδας, ἀπὸ κρύας, οἶμα, ἀποσαπέν-
 τας, ἐπειδὴ ποτε διὰ χιόνος ὁδοιπορῆσαι ξυνέ-
 βη αὐτῷ. ἔτος τοίνυν τῆτο μὲν ἐλεεινὸν ἐπε-
 πόνθει, καὶ θεραπεύων τὴν δυσυχίαν ξυλίνους
 πόδας πεποίητο, καὶ τούτους ὑποδούμενος,
 ἐβάδιζεν, ἐπισηριζόμενος ἅμα τοῖς οἰκέταις.
 ἐκεῖνο

quis, qualis tu, indoctus homo, multos emat
 libros; nonne dicteria hic in ruditatem suam con-
 tra se ipsum *elicit*, et publicat? Quid annuere
 hic etiam cunctaris? Clarum enim istud est ar-
 gumentum, videntiumque vnusquisque statim
 illud, quod maxime in promptu esse solet, subi-
 cit, *Quid commune cani et balneo?*

6. Et fuit non ita pridem in Asia aliquis vir
 diues, calamitate quadam utroque pede truncatus,
 qui ex frigore, puto, sphacelo essent corrupti,
 cum per niuem iter ei faciendum fuisset. Huic
 ergo miserabilis ille casus obuenerit: quod infortu-
 nium uti consolaretur, ligneos sibi pedes fecerat:
 iisque subligatis, seruis simul innixus, incedebat.

ἐκείνο δὲ γελοῖον ἐποίει, κρηπίδας γὰρ καλλίστας
 ἐωνεῖτο νεοτμήτας 2) αἰεὶ, καὶ τὴν πλείστην πραγ-
 ματείαν περὶ ταύτας εἶχεν, ὡς καλλίστοις ὑπο-
 δήμασι κεκοσμημένα εἶη αὐτῷ τὰ ξύλα, οἱ πό-
 δες δὴ. ἂ ταῦτα ἔν καὶ σὺ ποιεῖς; χολὴν μὲν
 ἔχων καὶ συκίνην τὴν γνώμην, ὠνήμενος δὲ χρυ-
 σᾶς ἐμβάτας, οἷς μόλις ἂν τις καὶ ἀρτίπας ἐμ-
 περιπατήσῃεν.

Ἐπεὶ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν Ὅμηρον ἐπρίω
 πολλάνις, ἀναγνώτω σοὶ τις αὐτῆ λαβὼν τὴν
 Βῆτα

At hoc facitabat ridicule, quod crepidas semper
 pulcherrimas emebat, recenti opere, et multum
 sibi negotii circa illas habebat, ut quam pulcher-
 rimis semper calceis ornata haberet ligna illa, hoc
 est, suos pedes. Non igitur eadem tu facis? men-
 tem qui habeas claudam et ficulneam, aureos ve-
 ro tibi cothurnos compares, in quibus vix rectis
 pedibus aliquis incedat.

7. Quandoquidem vero inter alios Homerum
 etiam emisisti saepe, capiat aliquis et legat tibi se-
 cundum

2. νεοτμήτας] Non ausim damnare nomen
 quod libri tuentur et analogia. Venit tamen
 in mentem, an non posuerit Lucianus ver-
 bum paulo generalius, νεοκμήτας. Certe
 Latine non ausus sum dicere crepidas recens
 scissas, cum a suendo potius sutores dicti
 sint, quam a scindendo. Gesner.

Βῆτα τῆς Ἰλιάδος ῥαψωδίαν, ἥς τὰ μὲν ἄλλα
 μὴ ἐξετάζειν· ἔδεν γὰρ αὐτῶν πρὸς σέ. πεποιή-
 ται δέ τις αὐτῷ δημηγορῶν παγγέλοιος ἀνθρω-
 πος, διάστροφος τὸ σῶμα καὶ κελωβημένος
 ἐκεῖνος τοῖον ὁ Θερσίτης ἔτοιχτας, εἰ λάβοι
 τὴν Ἀχιλλέως πανοπλίαν, οἷσι ὅτι αὐτίκα διὰ
 τᾶτο καὶ καλὸς ἄμα καὶ ἰσχυρὸς ἂν γένοιτο, καὶ
 ὑπερπηδῆσεται μὲν τὸν ποταμὸν, ἐπιθολώσῃ
 δὲ αὐτᾶ τὸ ρεῖθρον τῷ Φόνω τῶν Φρυγῶν, ἀπο-
 κτενεῖ δὲ τὸν Ἑκτορα, καὶ πρὸ αὐτῆ τὸν Λυ-
 κάονα, καὶ τὸν Ἀστροπαῖον, μηδὲ Φέρειν ἐπὶ
 τῶν ὤμων τὴν μελίαν δυνάμενος, ἐκ ἂν εἴποις·
 ἀλλὰ καὶ γέλωτα ἂν ὀφλισκάνοι χολεύων ὑπὸ
 τῇ ἀσπίδι, καὶ ἐπὶ σῶμα καταπίπτων ὑπὸ τῆ
 βάρους, καὶ ὑπὸ τῷ κράνι, ὅπῃταν ἀνανεύσεις,
 δεικνύς

cundum Iliadis librum, cuius reliqua examinare
 noli; nihil enim eorum ad te. Fingitur autem ab
 illo concionari ridiculus vndique homo, distorto
 corpore atque debili. Ille ergo Therſites, talis,
 Achillis arma si capiat, putasne illum propterea
 statim et pulchrum simul, et fortem futurum, et
 traiectione saltu fluminis aquas Phrygum caede infe-
 cturum? interfecturumque Hectorem, atque ante
 illum Lycaonem et Asteropaeum, qui neque hu-
 meris ferre fraxineam illam *Achillis hastam* possit?
 Non sane dixeris. Sed risum quoque debeat,
 claudicans sub scuto, et prae gravitate prohus
 prolabens, ac sub galea, si quando suspiciat, stra-

δεικνύς τὰς παραβλώπας ἐκεῖνες αὐτῷ ὀφθαλ-
 μῆς, καὶ τὸν θώρακα ἐπαίρων τῷ τῷ μεταφρέ-
 νει κυρτώματι, καὶ τὰς κνημίδας ἐπισυρόμενος,
 καὶ ὅλως αἰσχύνων ἀμφοτέρους, καὶ τὸν δημι-
 οργὸν αὐτῶν, καὶ τὸν δεσπότην. τὸ αὐτὸ δὲ
 καὶ σὺ πάσχων, ἐχ' ὁρᾷς ὅποταν τὸ μὲν βιβλίον
 ἐν τῇ χειρὶ ἔχῃς πάλκαλον, πορφυρᾶν μὲν ἔχον
 τὴν διφθέραν, χρυσᾶν δὲ τὸν ὀμφαλὸν, ἀνα-
 γιγνώσκεις δὲ αὐτὸ βαρβαρίζων, καὶ κατασχύ-
 νων, καὶ διασρέφων, ὑπὸ μὲν τῶν πεπαιδευμέ-
 νων καταγελωμένος, ὑπὸ δὲ τῶν ζυνόντων σοι
 κολάκων ἐπαινέμενος. οἱ καὶ αὐτοὶ πρὸς ἀλλή-
 λους ἐπιστρέφόμενοι, γελῶσι τὰ πολλὰ;

Θέλω δὲ σοι διηγῆσασθαι τι Πυθοῖ γενό-
 μενον. Ταραντῖνος, Εὐάγγελος τοῦνομα, τῶν

ἐκ

bos illos oculos ostendens, et illa dorfi curvitate
 thoracem eleuans, trahensque ocreas, qua re pu-
 dorem et artificii et domino armorum obiiciat.
 Idem vero tibi quoque vsu venire non vides, cum
 librum in manu habes pulcherrimum, pelle pur-
 purea, aureo vmbilico, ornatum; legis autem
 ita vt pronuntiatione barbara illum deformes at-
 que distorqueas, deridentibus eruditibus, laudanti-
 bus autem, qui tecum sunt, adulatoribus, qui
 tamen et ipsi ad se inuicem conuerfi frequenter
 rident?

8. Volo tibi etiam narrare aliquid Pythone fa-
 ctum. Tarentinus quidam, Euangelus nomine,
 domi

ἐκ ἀφανῶν ἐν τῷ Τάραντι, ἐπέθιμασε νικῆσαι
 Πύθια. τὰ μὲν ἐν τῆς γυμνῆς ἀγωνίας αὐτίκα
 εἶδοκε αὐτῷ ἀδύνατον εἶναι, μήτε πρὸς ἰσχὺν,
 μήτε πρὸς ὠκύτητα εὖ πεφυκότι· κιθάρα δὲ
 καὶ ὠδῇ, ῥαδίως κερτήσεν ἐπείσθη ὑπὸ τῶν
 καταράτων ἀνθρώπων, οὓς εἶχε περὶ αὐτὸν,
 ἐπαινούντων, καὶ βοώντων, ὁπότε καὶ τὸ σμι-
 κρότατον ἐκεῖνος ἀνακρᾶσαιτο. ἦκεν ἔν εἰς τὰς
 Δελφὰς τὰ τε ἄλλα λαμπρὸς, καὶ δὴ καὶ εἰσθῆ-
 τα χρυσόπασον ποιησάμενος, καὶ σέφανον δά-
 φνης χρυσῆς κάλλισον, ὥς ἀντὶ καρπῷ τῆς δά-
 φνης σμαράγδας εἶναι ἰσομεγέθεις τῷ καρπῷ.
 τὴν μὲν γε κιθάραν αὐτὴν, ὑπερφυσίς τι χρεῖμα
 εἰς κάλλος, καὶ πολυτέλειαν χρυσῷ μὲν τῷ ἀκη-
 ράτῃ

domi non ignobilis, animum adiecerat ad victo-
 riam Pythiorum. Ac nudorum illud certamen
 statim supra se esse videbat, qui neque ad robur
 neque ad celeritatem natura aptus esset: cithara
 vero et cantu facile se victurum, persuaderi sibi
 a facerrimis hominibus, familiaribus suis, passus
 fuerat, laudantibus, clamantibus, quoties vel
 minimum ille chordas attingeret. Venit ergo
 Delphos, cum cetera splendidus, tum quod in-
 textam auro vestem sibi fecerat, et coronam ex
 aurea lauro pulcherrimam, ut pro fructu lauri
 smaragdi essent aequali fructus illius magnitudine.
 Citharam autem ipsam fecerat admirandum opus,
 pulchritudine et pretio, ex auro totam solido,

ράτα πᾶσαν, σφραγίσαι δὲ καὶ λίθοις ποικίλοις κατακεκοσμημένην, Μουσῶν μεταξὺ, καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ Ὀρφέως ἐντετορευμένων· θαῦμα μέγα τοῖς ὁρῶσιν.

Ἐπεὶ δ' ἐν ποτε καὶ ἦκεν ἡ τῷ ἀγῶνι ἡμέρα, τρεῖς μὲν ἦσαν· ἔλαχε δὲ μέσος αὐτῶν ὁ Εὐάγγελος ἄδειν, καὶ μετὰ Θεσπιν τὸν Θηβαῖον καὶ Φαῦλως ἀγωνισάμενον. εἰσέρχεται ἐν ὅλος περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ, καὶ τοῖς σμαράγδοις, καὶ βηρύλλοις, καὶ ὑακίνθοις· καὶ ἡ πορφύρα δὲ ἐνέπρεπε τῆς ἐσθῆτος, ἡ μεταξὺ τῷ χρυσῷ διεφαίνετο. τότε τοῖς ἅπασιν προεκπλήξας τὸ θέατρον, καὶ θαυμαστῆς ἐλπίδος ἐμπλήσας τὰς θεατὰς, ἐπειδὴ ποτε καὶ ᾄσαι καὶ κιθαρίσαι

figillisque et gemmis variis ornatam, cum Musae inter alia et Apollo et Orpheus insculpti essent; ingens videntibus miraculum.

9. Cum vero tandem aliquando venisset dies certaminis, tres erant, quorum media canendi fors exiit Euangelo, et quidem post Thebanum Thespin, qui non male certauerat. Ingreditur ergo, auro relucens totus, et Smaragdis, et Beryllis, atque Hyacinthis. Decora quoque vestimenti purpura, inter aurum interlucens. His omnibus cum ante perculisset theatrum, et admirabili expectatione spectatores impleuisset, ac tandem canere etiam et citharam pulsare omnino oport-

ρίσαι πάντως ἔδει, ἀνακρέεται μὲν ἀνὰ ρυμόν τι, καὶ ἀσύντακτον, ἀπορρήγνυσι δὲ τρεῖς ἅμα χορδαίς, σφοδρότερον τὰ δέοντος ἐμπεσὼν τῇ κιθάρα, ᾄδειν δὲ ἄρχεται ἀπόμαχόν τι, καὶ λεπτόν, ὥς γε γέλωτα μὲν πάντων γενέσθαι τῶν θεατῶν· τὰς ἀθλοθέτας δὲ ἀγανακτήσαντας ἐπὶ τῇ τόλμῃ, μασιγώσαντας αὐτόν, ἐκβαλεῖν τὴν θεάτρου. ὅτε περ καὶ γελοιότατος ὦφθη δακρύων ὁ χρυσεὺς Εὐάγγελος, καὶ ὑπὸ τῶν μασιγοφόρων συρόμενος διὰ μέσης τῆς σκηνῆς, καὶ τὰ σκέλη καθῆματωμένος ἐν τῶν μασίγων, καὶ συλλέγων χαμόθεν τῆς κιθάρας τὰς σφραγίδας (ἐξεπεπτῶκεισαν γὰρ, καὶ κείνης ξυμμασιγασμένης αὐτῷ.)

Μικρὸν

oporteret: pullare incipit inconcinnum quiddam et incongruum; abrumpit autem chordas simul tres, vehementius iusto in citharam dum irruit; incipitque cantare adeo alienum quiddam a Musis atque extenuatum, ut risus spectatorum omnium cooriretur, praefides autem certaminis indigne ferentes hominis audaciam, flagris caesum theatro eiicerent. Quo quidem tempore maxime ridiculus visus est aureus ille Euangelus, qui ploraret tractus a virgatoribus per mediam scenam, cruenta a flagellis crura habens, humi colligens sigilla citharae, quae exciderant scilicet cum vapularet una cum ipso etiam cithara.

10. Par-

Μικρὸν δὲ ἐπισχὼν μετ' αὐτὸν Εὐμηλὸς τις
 Ἠλείος εἰσέρχεται, κιθάραν μὲν παλαιὰν ἔχων,
 ξυλίνης δὲ κόλλοπας ἐπικειμένην· ἐσθῆτα δὲ καὶ
 μόγις σὺν τῷ σεΦάνῳ δέκα δραχμῶν ἀξίαν·
 ἀλλ' ἔτος γε ἄσας δεξιῶς, καὶ κιθαρίσας κατὰ
 τὸν νόμον τῆς τέχνης, ἐκράτει, καὶ ἀνεκηρύτ-
 τετο, καὶ τῷ Εὐαγγέλῃ κατεγγέλα, μάτην ἐμ-
 πομπεύσαντος τῇ κιθάρᾳ, καὶ ταῖς σφραγίσιν
 ἐκείνας. καὶ εἰπεῖν γε λέγεται πρὸς αὐτὸν· ὦ
 Εὐάγγελε, σὺ μὲν χρυσῇν δάφνην περικείμεαι,
 πλατεῖς γάρ, ἐγὼ δὲ ὁ πένης τὴν Δελφικὴν·
 πλὴν τῷτο γε μόνον ὦνησο πῆς σκευῆς, ὅτι μὴδ'
 ἐλεχόμενος ἐπὶ τῇ ἥττῃ ἀπέρχῃ, ἀλλὰ μισάμε-
 νος προσέτι διὰ τὴν ἀτεχνόν σου ταύτην καὶ
 περιτ-

10. Paruo autem post illum interuallo, Eume-
 lus aliquis intrat Eliensis, citharam habens vete-
 rem, cuius lignei essent verticilli, vestem vero
 vix cum ipsa corona drachmis decem dignam. At
 hic, qui dextre cantasset, et lege artis tractasset
 citharam, vicit, et praeconio ornatus est, et de-
 risit Euangelum, frustra sibi placentem cithara
 illa sua et sigillis, ac dixisse illi fertur, *Tu qui-*
dem, Euangele, aurea lauro cinctus es, quippe di-
ves: ego vero pauperculus Delphica. Ceterum illum
solum tui apparatus fructum tibi habe, quod, neque
miserante quoquam te victum, hinc discedis, sed
exosus omnibus propter artis illam experiem atque
super-

περιττήν τρυφήν. περί πόδα δὴ σοι καὶ Εὐάγγελος ἔτος, παρ' ὅσον σοί γε ἔδ' ὀλίγον μέλει τῷ γέλωτος τῶν θεατῶν.

Οὐκ ἄκαιρον δ' ἂν γένοιτο, καὶ Λέσβιον μῦθόν τινα διηγῆσασθαι σοι πάλαμ γενέμενον. Ὅτε τὸν Ὀρφέα διεσπάσαντο αἱ Θρᾷτται, Φασί, τὴν κεφαλὴν αὐτῷ σὺν τῇ λύρα εἰς τὸν Ἑβρον ἐμπεσῶσαν, ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον, καὶ ἐπιπλεῖν γε τὴν κεφαλὴν τῇ λύρα, τὴν μὲν ἄδασαν θρῆνόν τινα ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγος, τὴν λύραν δὲ αὐτὴν ὑπηχεῖν τῶν ἀνέμων ἐμπιπτόντων ταῖς χορδαῖς· καὶ ἔτω μετ' ὧδῃς προσενεχθῆναι τῇ Λέσβῳ· καί κινεας ἀνελομένεας τὴν μὲν κεφαλὴν καταθάψαι, ἵνα περ νῦν τὸ Βακχεῖον αὐτοῖς ἔσι· τὴν λύραν δὲ ἀναθῆναι

superuacuum luxuriam. Apprime tibi Euangelus ille congruit, quatenus plane non curas risum spectatorum.

¶ I. Neque verò intempestiuum fuerit Lesbiam tibi fabulam enarrare, antiquam. Cum Orpheum Thressae mulieres discerpissent, caput illius una cum lyra in Hebrum delapsum in sinum Melana delatum esse, aiunt; atque innatasse caput lyrae, canens, ut ferunt, threnum de Orpheo, cui lyra, ventis chordas impellentibus, succinuerit, et sic cum cantu appulsam Lesbo: illosque sublatum caput sepeliisse, ubi nunc Baccheum illis est, lyram vero

θῆναι εἰς τῷ Ἀπόλλωνος τὸ ἱερόν, καὶ ἐπὶ πολὺ γε σώζεσθαι αὐτήν.

Χρόνῳ δὲ ὕστερον Νέανθον τὸν τῷ Πιττακῷ τῷ τυράννι ταῦτα ὑπὲρ τῆς λύρας πυθανόμενον, ὡς ἐκῆλει μὲν καὶ θηρία, καὶ φυτὰ, καὶ λίθους, ἐμελῶδει δὲ καὶ μετὰ τὴν τῷ Ὀρφέως συμφεραν μηδεὶς ἀπτομένη, πρὸς ἔρωτα τῷ κτήματος ἐμπασσῖν, καὶ διαφθείραντα τὸν ἱερέα μεγάλοις χρήμασι, πείσαι ὑποθέντα ἐτέραν ὁμοίαν λύραν, ὅταν αὐτῷ τὴν τῷ Ὀρφέως λαβόντα δὲ μεθ' ἡμέραν μὲν ἐν τῇ πόλει χρῆσθαι, οὐκ ἀσφαλές οἶσθαι εἶναι· νύκτωρ δὲ ὑπὸ κόλπῃ ἔχοντα, μόνον προελθεῖν εἰς τὸ προάσειον, καὶ προχειρισάμενόν κρᾶεν καὶ συνταράττειν τὰς χορ-

vero Apollinis in templo dedicasse, vbi diu seruata sit.

12. Interiecto tempore Neanthum Pittaci tyranni filium, qui istaec de lyra audisset, vt animalia, et plantas, et saxa demulserit, ac post Orphei mortem, nemine illam tractante cecinerit, in cupiditatem illius habendae incidisse, corruptoque magna vi pecuniae sacerdoti persuasisse, vt subiecta alia simili, Orphei sibi lyram daret. Cum vero accepisset, interdiu quidem in vrbe ea vti non satis tutum putasse; noctu vero illa sinu condita solum progressum esse in locum suburbanum, eaque depromta, pulsasse et perturbasse fides adoleiscen-

χορδὰς, ἄτεχνον καὶ ἄμωσον νεανίσκον, ἐλπίζοντα καὶ μέλη τινα θεσπέσια ὑπηχῆσεν τὴν λύραν, ὃν πάντας καταθέλξειν, καὶ κηλήσειν, καὶ μακάριον εἶσεσθαι, κληρονομήσαντα τῆς Ὀρφείως μουσικῆς· ἄχρι δὲ ξυνελθόντας τὰς κύνας πρὸς τὸν ἦχον (πολλοὶ δὲ ἦσαν αὐτόθι) διασπάσασθαι αὐτόν· ὥς τῷτο γὰρ ὁμοίον τῷ Ὀρφεῖ παθεῖν, καὶ μόνος ἐφ' ἑαυτὸν ξυκαλέσας τοὺς κύνας. ὅτεπερ καὶ σαφέστατα ὠφθη, ὡς οὐχ ἡ λύρα θέλγουσα ἦν, ἀλλὰ ἡ τέχνη καὶ ἡ ὥδῃ, ἃ μόνον ἐξάρετα τῷ Ὀρφεῖ παρὰ τῆς μητρὸς ὑπῆρχεν. ἡ λύρα δὲ ἄλλως κτῆμα ἦν οὐδὲν ἄμεινον τῶν ἄλλων βαρβίτων.

Καὶ

lescentem artis et Musarum expertem, qui speraret, carmina quaedam diuina reddituram esse lyram, quibus delinire omnes ac mulcere cum posset, beatum se fore Musicae Orphei heredem; donec conuenientes ad sonum canes, multos autem ibi fuisse, miserum laniauierint. Haecenus ergo Orphei simile fatum habuisse, ut solos in se conuocaret canes. Vbi illud quidem manifestissime apparuit, non lyram fuisse, quae demulserit, sed artem et cantum, quae sola eximia Orpheo a matre contigerant. Caeterum lyra supellex erat non melior barbitis aliis.

Καὶ τί σοι τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Νεάνθοι λέγω, ὅπερ καὶ καθ' ἡμᾶς αὐτὰς ἐγένετό τις, καὶ ἔτι ἐσίν, οἶμαι, ὃς τὸν Ἐπικτήτε λύχνον τῷ Στωϊκῷ, κεραμεῶν ὄντα, τρισχιλίων δραχμῶν ἐπρίατο; ἤλπιζε γάρ, οἶμαι, καὶ κείνος, εἰ τῶν νυκτῶν ὑπ' ἐκείνῳ τῷ λύχνῳ ἀναγιγνώσκοι, αὐτίκα μάλα καὶ τὴν Ἐπικτήτε σοφίαν ὄναρ ἐπύθησεσθαι, καὶ ὅμοιος ἔσεσθαι τῷ θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι.

Χθὲς δὲ καὶ πρῶτην ἄλλος τις τὴν Πρωτέω τῷ Κυνικῷ βακτηρίαν, ἣν καταθέμενος ἤλατο εἰς τὸ πῦρ, ταλάντε καὶ κείνος ἐπρίατο, καὶ ἔχει μὲν τὸ κειμήλιον τῷτο καὶ δείκνυσιν, ὥς Τεγεάται τῷ Καλυδωνίῳ τὸ δέσμα, καὶ Θηβαῖα τὰ ὅσα τῷ Γηρυόνη, καὶ Μεμφίται τῇ Ἰσίδος τὰς

πλο-

13. Et quid Orphea tibi aut Neanthum narro, cum nostra aetate fuerit, et forte adhuc sit, qui Epicteti Stoici lucernam fictilem tribus drachmarum millibus emerit? Sperabat, puto, ille etiam, si noctu ad illam lucernam legeret, continuo sapientiam Epicteti adstituram sibi per quietem, seque similem seni admirabili futurum.

14. Heri vero et nudius tertius alius quis Cynici Protei baculum, quem deposuerat, cum in ignem defiliret, talento ipse quoque emit, et habet pignus illud atque ostentat, ut Tegeatae Calydonii apri exuvias, et Geryonis ossa Thebani, et Memphitae cincinnos Isis. Ipse vero admi-
rabi-

πλοκάμεις. αὐτὸς δὲ ὁ τῷ θαυμαστῷ κτήματι
δεσπότης, καὶ αὐτὸν σὲ τῇ ἀπαιδευσίᾳ καὶ βδε-
λυρίᾳ ὑπερηκόντισεν. ὁρᾷς ὅπως κακοδαιμόνως
διάκεισαι, βακτηρίας ἐς τὴν κεφαλὴν ὡς ἀλη-
θῶς δεόμενος.

Λέγεται γὰρ καὶ Διονύσιον 3) τραγωδίαν ποι-
εῖν Φαύλως πάνυ, καὶ γελοίως, ὥς τὸν Φιλό-
ξενον πολλάκις δι' αὐτὴν ἐς τὰς λατομίας ἐμ-
πεσεῖν, ἃ δυνάμενον κατέχειν τὸν γέλωτα. ἔ-
τος τοῖνυν πυθόμενος ὡς ἐγγελάται, τὸ Αἰσχύ-
λου πυξίον, εἰς δ' ἐκείνος ἔγραφε, σὺν πολλῇ σπερδῇ
κτησα-

rabilis rei dominus, vel ipsum te incititia atque
impuritate vicerit. Vide quā infelicitate te ha-
beas, baculo in caput (*incusse*) reuera indigens.

15. Dicitur etiam Dionysius tyrannus scripsisse
tragoediam, male sane et ridicule, adeo ut saepe
propter eam in Lautumias inciderit Philoxenus,
qui risum continere non posset. Hic ergo deri-
deri se audiens, pugillares Aeschyli, in quibus
ille scribere solitus fuerat, studiose emit, futurum
ratus,

3. λέγεται — Διονύσιον] Vt Latini verbis
passivis imperson. positis nominativum ad-
dere magis amant, ita contra Graeci accusa-
tivum iis frequentius adiungunt. Interdum
tamen et nominativum reperias, ut *Diog.*
Laert. T. 2. p. 582. λέγεται ὁ Πλάτων υἱὸς
γενέσθαι *Diod. Sic.* V, 55. λέγονται δ' αὐ-
τοὶ καὶ γόντες γεγονέναι. *Reitz.*

Luc. Op. T. VII.

Ε

κτησάμενος αὐτὸ, ὥετο ἔνθεος ἔσεσθαι, καὶ
 κήτοχος ἐκ τῆ πυξίδ, ἀλλ' ὅμως ἐν αὐτῷ ἐκεί-
 νῳ μακρῷ γελοϊότερα ἔγραφεν· οἷον καὶ κεῖνο τὸ
 Δωρικόν, ἦκεν ἡ Διονυσίᾳ γυνή, καὶ πάλιν· οἴ-
 μοι, γυναῖκα χρησίμην ἀπώλεσα. καὶ τῆτο γὰρ
 ἐκ τῆ πυξίδ, καὶ τὸ, αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίζουσιν οἱ
 μωροὶ βροτῶν. τῆτο μὲν γε πρὸς σὲ μάλιστα
 εὐσόχως ἂν εἰρημένον εἴη, ἢ τῷ Διονυσίῳ. καὶ
 διὰ τῆτο χρυσῶσαι αὐτῆ ἔδει ἐκεῖνο τὸ πυξίον.

Τίνα γὰρ ἐλπίδα καὶ αὐτὸς ἔχων εἰς τὰ βι-
 βλία, καὶ ἀνελίττεις αἰεὶ, καὶ διακολλᾷς, καὶ
 περικόπτεις, καὶ ἀλείφεις τῷ κρόκῳ, καὶ τῇ
 κέδρῳ, καὶ διφθέρας περιβάλλεις, καὶ ὀμφαλὰς
 ἐντίθεις, ὥς δὴ τι ἀπολαύσων αὐτῶν; πάνυ
 γὰρ

ratus, vt diuino quodam ad poëticen studio inde
 animaretur. Verum enim vero in illis ipsis *tabel-
 lis* longe etiam magis ridicula scripsit, quale il-
 lud Doricum, *Aduenit Dionysii mulier*: et illud,
Hei coniugem quam commodam deperdidi: nam istuc
 etiam de pugillaribus: et illud, *Sculpi sibi illu-
 dunt enim mortalium*. Atque hoc quidem apte
 dictum in te videri potest a Dionysio, ac propter
 hoc carmen inaurare decebat illos pugillares.

16. Qua enim ipse spe de libris concepta, eos
 voluis semper, et glutinas, et circumcidis, et
 croco cedroque inungis, et pelles circumdas, et
 apponis vmbilicos, tanquam fructum aliquem il-
 lorum

γὰρ ἤδη βελτίων γεγένησας διὰ τὴν ὠνὴν, δὲ
 τοιαῦτα μὲν Φθέγγῃ· μᾶλλον δὲ τῶν ἰχθύων
 ἁφρονότερος εἶ, βιοῖς δὲ, ὡς εἰπεῖν καλόν·
 μῖσος δὲ ἄγριόν, Φασι, παρὰ πάντων ἔχεις
 ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ· ὡς εἰ τοιότῃς ἀπειργάζετο
 τὰ βιβλία, Φυγῇ Φευκτέον ἂν ἦν ὀτιποτέρωτά-
 τω ἀπ' αὐτῶν.

Δυοῖν δὲ ὄντοιν, ἅττ' ἂν παρὰ τῶν παλαιῶν
 τις κτήσαιοτο, λέγειν τε δύνασθαι, καὶ πράτ-
 τειν τὰ δέοντα ζήλω τῶν ἀρίστων, καὶ Φυγῇ τῶν
 χειρόνων· ὅταν μὴτε ἐκεῖνα, μὴτε ταῦτα φαί-
 νηται τις παρ' αὐτῶν ὠφελέμενος, τί ἄλλο ἢ
 τοῖς μυσὶ διατριβὰς ὠνεῖται, καὶ ταῖς τίλφαις
 οἰκή-

lorum capturus? Nempe melior omnino iam ipsa
 illa centione factus es, qui sic dicas, *ut libri præ-*
cipiunt? Quin piscibus magis mutus es. Viuis
 autem ut neque dicere honestum sit, sed *immane*,
 ut in prouerbio est, *odium* omnium sustines pro-
 pter impuritatem. Itaque si talem libri efficerent,
 curriculo quam longissime fugiendum ab illis erat.

17. Cum vero duo fere sint, quae a veteribus
 parare sibi possit aliquis, ut et dicere possit et
 facere quae oportet, optimorum aemulatione, et
 fuga deteriorum: si neque istuc neque hoc utili-
 tatis percepisse aliquem inde appareat; quid aliud
 quam exercitationes muribus parabit, aut habita-

οικήσεις, καὶ πληγὰς ὡς ἀμελοῦσι τοῖς οἰκέ-
ταις;

Πῶς δὲ ἔκκαϊνον αἰσχρὸν, εἴ τις ἐν τῇ χειρὶ
ἔχοντά σε βιβλίον ἰδὼν (αἰεὶ δέ τι πάντως ἔχεις)
ἔροιτο ἔτινος, ἢ ῥήτορος, ἢ συγγραφέως, ἢ
ποιητοῦ ἔσι; σὺ δὲ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς εἰδὼς,
πρῶτος εἰποὺς τὲτό γε· εἴτα ὡς Φιλεῖ τὰ τοι-
αῦτα ἐν ξυνουσίᾳ προσχωρεῖν ἐς μῆκος λόγων, ὃ
μὲν ἐπαυνοῖ τι, ἢ αἰτιῶτο τῶν ἐγγεγραμμένων,
σὺ δὲ ἀποροῖς, καὶ μηδὲν ἔχοις εἰπεῖν, ἐκίεῦ-
ξῃ τότε χανεῖν σοὶ τὴν γῆν κατὰ σεαυτῆ, ὡς ὁ
Βελλεροφόντης περιφέρει τὸ βιβλίον;

Δημή-

cula blattis, aut seruis plagas tanquam istorum
negligentibus?

18. Quomodo vero turpe esse illud negabis, si
quis te videns in manu librum habere, semper
autem omnino habes aliquem, interroget, cuius
aut oratoris, aut historici, aut poetæ sit? tu ve-
ro, qui ex titulo noris, placide illud certe re-
spondeas: deinde vero, ut solent talia in consue-
tudine familiari ad longos sermones procedere,
ille laudet aliquid aut vituperet de his, quæ ibi
scripta sunt; tu vero consilii inops non habeas
quod dicas: non tibi tum dehiscere tellurem op-
tabis, qui librum eo modo, ut *litteras* Bellerophontes
circumferas?

19. Cy-

Δημήτριος δὲ ὁ Κυνικός, ἰδὼν ἐν Κορίνθῳ ἀ-
 παίδευτόν τινα βιβλίον καλλίσον ἀναγιγνώσκον-
 τα, τὰς Βακχάς, οἶμαι, τῷ Εὐριπίδῃ, κατὰ
 τὸν ἄγγελον δὲ ἦν τὸν διηγόμενον τὰ τῷ Πεν-
 θεῶς πάθη, καὶ τὸ τῆς Ἀγαυῆς ἔργον, ἀρπά-
 σας διέσπασεν αὐτὸ, εἰπὼν, Ἀμεινὸν ἐστὶ τῷ
 Πενθεῖ ἅπαξ σπαράχθῆναι ὑπ' ἐμῆ, ἢ ὑπὸ σῶ
 πολλάκις. ζητιῶν δὲ αἰεὶ πρὸς ἑμαυτὸν, ἔπω
 καὶ τήμερον εὑρεῖν δεδύνημαι, τίνας ἔνεκα τὴν
 σπαρὴν ταύτην ἐσπάρδακας περὶ τὴν ὥνῃ τῶν
 βιβλίων· ὠφελείας μὲν γάρ, ἢ χρείας τῶν ἀπ'
 αὐτῶν, ἔδ' ἂν οἰηθεῖη τις τῶν ἐπ' ἐλάχιστον σε
 εἰδότων. ἔμᾶλλον, ἢ Φαλακρὸς ἂν τις πρίαν-
 το κτένιον, ἢ κάτοπτρον ὁ τυφλὸς, ἢ ὁ
 κωφὸς

19. Cynicus Demetrius cum videret Corinthi
 indoctum quendam, qui librum legeret pulcher-
 rimum, Bacchas, puto, Euripidis, esset autem
 in ea parte fabulae ubi nuncius Penthei factum
 enarrat, et opus Agauae: raptum librum discer-
 psit, dicens, *Melius est Penthea semel a me lacerari,
 quam a te saepe.* Diu autem multum apud me
 quaerens, hodie nondum reperire possum, cuius
 rei causa tantum studii in emendis libris colloces.
 Utilitatis enim aut usus cuiusquam ex illis perci-
 piendi causa fieri, nemo putauerit, qui vel mini-
 mam tui notitiam habuerit; non magis, quam
 caluus pectinem emerit, aut speculum caecus, aut

κωφὸς αὐλήτην, ἢ παλλακὴν ὁ εὐνῆχος, ἢ ὁ
 ἡπειρώτης κώπην, ἢ ὁ κυβερνήτης ἄροτρα. ἀλ-
 λὰ μὴ ἐπίδειξιν πλῆττε σοι τὸ πρᾶγμα ἔχει,
 καὶ βάλει τῷτο ἐμφῆναί ἅπασιν, ὅτι καὶ εἰς τὰ
 μηδέν σοι χρήσιμα, ὅμως ἐκ πολλῆς τῆς περισ-
 σίας ἀναλίσκεις; καὶ μὴν ὅσα γε καὶ ἐγὼ Σύρον
 ὄντα εἶδον, εἰ μὴ σαυτὸν φέρων ταῖς τῷ γέ-
 ροντος ἐκείνῃ διαθήκαις παρενέγραψας, ἀπολώ-
 λης ἂν ὑπὸ λιμοῦ ἦδη, καὶ ἀγορὰν προὔτιθεις
 τῶν βιβλίων.

Λοιπὸν ἔν δὴ ἐκεῖνο πεπεισμένον ὑπὸ τῶν κα-
 λάκων, ὡς οὐ μόνον καλὸς εἶ, καὶ ἐράσμιος,
 ἀλλὰ σοφὸς, καὶ ῥήτωρ, καὶ συγγραφεὺς, οἷος
 ἔχ

furdus tibicinem, aut pellicem castratus, aut me-
 diterraneus remum, aut aratrum gubernator. Ve-
 rum ostentationem forte diuitiarum ea res habet?
 et hoc vis declarari omnibus, te in ea etiam,
 quae nullam tibi vtilitatem adferant, tamen de
 multa illa affluentia aliquid impendere? Verum
 enim vero, quantum ego etiam, Syrus homo,
 scire potui, nisi te ipse in illas senis istius tabu-
 las per fraudem inscripsisses, iam perisses fame,
 et auctionem librorum tuorum proposuisses.

20. Relinquitur nempe illud, te inductum ab
 adulatoribus, uti credas, non modo pulchrum
 te esse atque amabilem; sed doctum atque ora-
 torem, et historicum, qualis nemo alius, libros
 emere

ἕχ' ἕτερος, ὠνεῖσθαι τὰ βιβλία, ὡς ἀληθεύοις τὰς ἐπαίνας αὐτῶν. Φασὶ δὲ σε καὶ λόγους ἐπιδείκνυσθαι αὐτοῖς ἐπὶ δείπνῃ, καὶ μέινεις χερσαίων βατράχων δίκην διψῶντας, ἐκκεραγένας, ἢ μὴ πίνειν, ἢ μὴ διαρῥαγῶσι βοῶντες. καὶ γὰρ οὐ οἶδ' ὅπως ῥᾶτος εἴ τῆς ῥιγὸς ἔλκεσθαι, καὶ πιστεύεις αὐτοῖς ἅπαντα, ὅς ποτε καὶ κείνῳ ἐπείσθης, ὡς βασιλεῖ τιμωμοιᾶτης τὴν ὄψιν καθάπερ ὁ ψευδαλέξανδρος, καὶ ψευδοΦίλιππος ἐκείνος κναφεύς, καὶ ὁ κατὰ τὰς προπάταρας ἡμῶν ψευδονέρων, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψεῦδος τεταγμένων 4).

Καὶ

emere ideo, ut laudes illorum asseras. Aiunt vero te illis recitare in conuiujs, atque illos terrestrium ranarum instar prae siti clamare, aut non bibere, nisi dirumpantur clamoribus. Nescio enim quomodo opportunus es, qui naso ducaris, et credas illis omnia; qui aliquando illud etiam persuaderi tibi passus sis, regi te cuidam similem vultu esse, sicut commenticius ille Alexander, et fullo ille Pseudo-Philippus, et qui proauorum nostrorum memoria fuit, simulatus Nero, et si quis alius praefixam suo nomini mendacii notam gerit.

E 4

21. Et

4. ὑπὸ τὸ ψεῦδος τετ.] I. e. vocem ψεῦδος nomini proprio praepositum habentium, quales sunt isti, ψευδαλέξανδρος, ψευδοΦίλιππος, et sim. Guier.

Καὶ τί θαυμαστόν, εἰ τέτοιο ἔπαθες, ἀνόητός
καὶ ἀπαιδευτός ἀνθρώπος, καὶ πρόχεις ἐξυπτιάζ-
ων, καὶ μιμῆμενος βάδισμα, καὶ σχῆμα, καὶ
βλέμμα ἐκείνου, ὃ σεαυτὸν εἰκάζων ἔχαιρες, ὅπερ
καὶ Πύρρον Φασὶν τὸν Ἡπειρώτην τὰ ἄλλα θαυ-
μαστόν ἀνδρᾶ, ἔτιώς ὑπὸ κολάκων ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ
ποτὲ διαφθαρῆναι, ὡς πιστεύειν ὅτι ὁμοίος ἦν
Ἀλεξάνδρῳ ἐκείνῳ; καί τοι τὸ τῶν Μασικῶν τέ-
το' δις διὰ πάσῶν τὸ πρᾶγμα ἦν· εἶδον γὰρ καὶ
τὴν τῷ Πύρρῳ εἰκόνα, καὶ ὁμοίως ἐπέπειστο ἐκμι-
μᾶσθαι τῷ Ἀλεξάνδρῳ τὴν μορφὴν. ἀλλ' ἔσθ-
κα μὲν δὴ τέτων ὕβρισά μοι εἰς τὸν Πύρρον,
ὅτι σε εἶκασα κατὰ τοῦτο αὐτῷ. τὸ δὲ ἀπὸ
τέτα,

21. Et quid mirum, si hoc tibi usu venit, de-
menti atque indocto homini, si processisti supi-
na ceruice, incessum imitatus et habitum et vul-
tum illius, cui assimilare te gaudebas; cum et-
iam Pyrrhum narrent Epirotam, admirabilem
alioquin virum, adeo quondam ab adulatoribus,
quantum ad similitudinis iudicium, corruptum,
ut Alexandro se illi similem putaret; cum tamen
ea res, quantum Musicorum illud summum in-
teruallum, distaret. Vidi enim Pyrrhi etiam
imaginem. Et tamen putabat in se expressam
Alexandri formam. Sed hactenus in Pyrrhum
tui iniurius, quod te illi, quantum ad hanc rem,
comparavi. Quod autem sequitur, etiam tibi
maxi-

τάττε, καὶ πᾶν σοι πρόπον ἂν εἴη. ἐπεὶ γὰρ
 ἔτω δέκναιτο ὁ Πύρρος, καὶ ταῦτα ὑπὲρ ἑαυτῆς
 ἐπέπεισο, ἄδεις ὅσις ἔ' ξυνετίθετο, καὶ ξυνέπα-
 σχεν αὐτῷ, ἄχρι δὴ τις ἐν Λαρίσση πρεσβύ-
 τισ ξένῳ αὐτῷ τάληθες εἰπῆσα ἔπαυσεν αὐτὸν
 τῆς κορυζῆς). ὁ μὲν γὰρ Πύρρος ἐπιδείξας αὐ-
 τῇ εἰκόνα Φιλίππου, καὶ Περδίκου, καὶ Ἀλεξάν-
 δρου,

maxime conueniret. Cum enim ita animum in-
 duxisset Pyrrhus; eaque de se ipse crederet; ne-
 mo erat, quin accederet illius sententiae, et in
 societatem huius morbi veniret, donec quaedam
 Larissae anus peregrina, verum dicendo, ista
 ipsum pituita liberauit. Pyrrhus enim postquam
 ostendisset illi imaginem Philippi, et Perdiccae,

E 5

et

5. ἔπαυσεν αὐτὸν τῆς κορυζῆς] *Obesae naris*,
 itemque contra ea *emunctae naris* homines,
 simili translatione dicunt Latini. Sed κορυ-
 ζαν satis ad verbum reddere nūm liceat, du-
 bito. Frequentissime ludunt in hoc verbo
 Graeci ad infantiam exprobrandam et ἀβελ-
 τερίαν. Antiquissimam esse eam rationem,
 ostendit *Plato*, apud quem de Rep. i. p. 416.
 C. Thrasymachus Socratem sic superbe tra-
 ctat, τιθῇ σοι ἐς; cum respondisset Socra-
 tes τί δέ; ὅτι τοι σέ, Inquit, κορυζῶντα
 περιορᾷ, καὶ ἐκ ἀπομύττει δρόμενον. Sed
 haec copiosissime *Hemsterb.* in diall. select.
 p. 25. *Gesner.*

δρου, καὶ Κασσάνδρου, καὶ ἄλλων βασιλέων ἤρε-
το τίνι ὅμοιος εἴη, πάντῃ πεπεισμένος ἐπὶ τὸν
Ἀλέξανδρον ἤξειν αὐτήν· ἡ δὲ πολὺν χρόνον
ἐπισχᾶσα, Βατραχίῳ, εἶφη, τῷ μαγείρῳ·
καὶ γὰρ ἦν τις ἐν τῇ πόλει Λαρίσση, Βατραχίων
ὄνομα, μάγειρος τῷ Πύρρῳ ὅμοιος.

Καὶ σὺ δὴ ὦ τινι μὲν τῶν τοῖς ὀρχησάσιν συν-
όντων κυναίδων ἔοικας, ἂν ἂν εἴποιμι· ὅτι δὲ
μανίαν ἐρρώμενην ἔτι καὶ νῦν μαινέσθαι δοκεῖς
ἅπασιν, ἐπ' ἐκείνῃ τῇ εἰκόνι πάντῃ σαφῶς οἶδα,
ἔκκεν θαυμασὸν, εἰ ἀπίθανος ἔτω ζωγράφου
ὢν, καὶ τοῖς πεπαιδευμένοις ἐξομοῖσθαι ἐθέ-
λεις, πισεύων τοῖς τὰ τοιαῦτά σε ἐπαινέσι, καὶ
τί ταῦτα ληρῶ; πρόδηλος γὰρ ἡ αἰτία τῆς περι-
τά

et Alexandri, et Cassandri, aliorumque regum,
interrogabat, *cui ipse similis esset?* persuasum
omnino habens venturam ad Alexandrum. At
illa diu cunctata *Batrachioni*, inquit, *coquo*. Et
enim erat aliquis in vrbe Larissa Batrachion no-
mine, coquus, Pyrrho similis.

22. Tu sane cui de cinaedis illis saltatorum
libidini seruiantibus, similis sis, non equidem
dixerim: te vero furorem robustum nunc adhuc
furere videri omnibus ista de imagine, illud pla-
ne scio. Itaque admirandum est, te malum ad-
eo pictorem eruditius videri velle similem, et his
fidem habere, qui eo te nomine laudant. Et
quid ista nugor? Manifesta enim causa tui circa
tales

τὰ τοιαῦτα βιβλία σπεῖδῃς, εἰ καὶ ὑπὸ νωθείας
 ἐγὼ μὴ πάλαι κατεῖδον. σοφὸν γάρ, ὡς γὰρ
 οἶσι, τὸτ' ἐπινενόηκας, καὶ ἐλπίδας οὐ μικρὰς
 ἔχεις περὶ τῶ πράγματος, εἰ βασιλεὺς μάθῃ
 ταῦτα σοφὸς ἀνὴρ, καὶ παιδεῖαν μάλιστα τιμῶν·
 εἰ δὲ ταῦτα ὑπὲρ σὲ ἐκείνος ἀκῆσειεν, ὡς ὦν ἡ
 βιβλία, καὶ ξυνάγεις πολλὰ, πάντα ἐν βραχείᾳ
 παρ' αὐτῷ ἔσσεσθαι σοι νομίζεις.

Ἄλλ', ὦ καταπύγων, οἶσι τοσῶτον μανδρα-
 γόραν κατακεχύσθαι αὐτῷ, ὡς ταῦτα μὲν ἄ-
 κῆειν, ἐκείνα δὲ μὴ εἰδέναι, οἷος μὲν σε ὁ μεθ'
 ἡμέραν βίος, οἷσι δέ σοι πότοι, ὅποῖα δὲ νύ-
 κτες, καὶ οἷσι καὶ ἡλίοις συγκαθεύδεις; οὐκ
 οἶσθα ὡς ὧτα καὶ ὀφθαλμοὶ πολλοὶ βασιλέως;
 τὰ

tales libros studii, licet ego prae tarditate non
 olim perspexerim. Sapiens enim, ut quidem
 putas, hoc tuum commentum est, et spes non
 paruas ea de re concepisti, si Imperator ista au-
 diat, vir sapiens, et in honore habens eruditio-
 nem maximo. Si vero ista de te ille audiat, ut
 emas libros et conducas multos, breui te tempore
 ab ipso impetraturum speras omnia.

23. Sed putasne, impudice, tam copiose illum
 mandragora perfusum, ut haec quidem audiat,
 nesciat vero idem, qualis sit diurna vita tua, qua-
 les tuae potationes, quae noctes, cum qualibus
 et cuius aetatis hominibus cubes? nescis multas
 esse aures, oculos regis multos? Tua autem *facta*
 ita

τὰ δὲ σὰ ἄτω περιφανῇ ἐστίν, ὡς καὶ τυφλοῖς εἶναι καὶ κωφοῖς γνώριμα· εἰ γὰρ καὶ φθῆγξαιό μόνον, εἰ γὰρ καὶ λαόμενος ἀποδύσαιο, μᾶλλον δὲ μὴ ἀποδύσῃ, εἰ δοκεῖ, οἱ δ' οἰκέταί μόνον ἦν ἀποδύσωνταί σε, τί οἶει, μὴ αὐτίκα ἔσθθαι πάντα σε πρόδηλα τὰ τῆς νυκτὸς ἀπόρρητα; εἰπέ γὰρ μοι καὶ τί δε, εἰ Βάσσας ὁ ὑμέτερος ἐκεῖνος σοφιστής, καὶ Βάταλος ὁ αὐλητής, ἢ ὁ κίναδος Ἡμιθέων ὁ Συβαρίτης, ὃς τὰς θαυμαστὰς ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὡς χρὴ μαίνεσθαι, καὶ παρατίλλεσθαι, καὶ πάσχειν, καὶ ποιεῖν ἐκείνα, εἰ τῶν τις νυνὶ λεοντῆν περιβαλλόμενος, καὶ ῥόπαλον ἔχων βαδίζοι, τί οἶει φαίνεσθαι τοῖς ὀρεῶσιν; Ἡρακλέα εἶναι αὐτόν; οὐκ εἴ γε καὶ χύτραις λημῶντες τυγχάνοιεν. μυ-
ρία

ita sunt aperta, vt caecis etiam atque surdis innotuerint. Si enim vocem modo mittas, si enim exuaris in balneo; quin, ne exuaris ipse, si videtur, si serui modo tui exuantur: quid putas? nonne statim manifesta futura tuarum secreta notitium? Dic igitur mihi hoc etiam, si vester ille, Bassus, Sophista, et Batalus tibicen, et cinaedus Sybaritanus Hemitheon, qui nobiles illas leges vobis scripsit, quomodo furere, velli, pati et agere ista deceat; si, inquam, illorum aliquis leonina pelle indutus, cum fusti ambulet; quid visum iri putas spectantibus? Herculemne illum esse? Non, si totas etiam ollas lippiant. Sexcenta

ρία γάρ ἐσι τὰ ἀντιμάρτυρῶντα τῷ σχήματι, βάδισμα, καὶ βλέμμα, καὶ Φωνή, καὶ τρέχης-
λος ἐπικεκλασμένος, καὶ ψιμύθιον, καὶ μασί-
χη, καὶ ὅλως, κατὰ τὴν παροιμίαν, θᾶττον
ἂν πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης κρύψειας, ἢ
ἓνα κύναιδον. εἴτα ἡ λεοντῇ μὲν τὸν τοιᾶτον ἐκ
ἂν ἐκρύψει, σὺ δ' οἶει λήσειν σκεπόμενος βιβλίῳ;
ἀλλ' ἐ δυνατόν. προδώσει γάρ σε, καὶ ἀποκα-
λύψει τὰ ἄλλα ὑμῶν γνωρίσματα.

Τὸ δ' ὅλον ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, ὅτι τὰς ἀγα-
θαῖς ἐλπίδας ἐ παρὰ τῶν βιβλιοκαπήλων δεῖ
ζητεῖν, ἀλλὰ παρ' αὐτῶν, καὶ τῶν κατ' ἡμέραν
βίβ λαμβάνειν. σὺ δ' οἶει συνήγορον κοινὸν καὶ
μάρτυ-

ta enim sunt, quae testimonium aduersus illum ha-
bitum perhibeant, incessus, coniectus oculorum, et
vox, et ceruix infracta, et cerussa, et mastiche, et fu-
cus, quibus vos ornaminī. Et omnino facilius,
quod est in prouerbio, quinque sub axilla ele-
phantos tegas, quam vnum cinaedum. Tu
leonina talem non tegat: tu vero speras futurum,
vti libro tectus deliteas? Sed fieri id quidem
non potest. Prodent enim te ac detegent reliqua
indicia vestra.

24. Quod caput est, ignorare mihi videris,
bonas spes non a bibliopolis esse petendas, sed a
se ipso vnicuique, atque a quotidiana vita sua,
sumendas. Tu vero putas aduocatum tibi com-
muncem

μάστιγαν ἔσσεσθαι σοι τὸν Ἀττικὸν, καὶ Καλλι-
νον τὰς βιβλιογραφάς; καὶ ἄλλ' ὧμ' ἄν τις ἀν-
θρώπος ἐπιτρίψοντάς σε, ἣν οἱ θεοὶ ἐθέλωσι,
καὶ πρὸς ἑσχατον πενίας ξυνελάσσοντας· δέον
ἔτι νῦν σωφρονήσαντα ἀποδόσθαι μὲν τινι τῶν
πεπαιδευμένων τὰ βιβλία ταῦτα, καὶ σὺν αὐ-
τοῖς τὴν νεόκτιζον ταύτην οἰκίαν· ἀποδῶναι δὲ
τοῖς ἀνδραποδοκῶν ἀπὸ πολλῶν
τῶν ὀφειλομένων.

Καὶ γὰρ κηκεῖνα περὶ δύο ταῦτα δεινῶς ἐσπέ-
δασας, βιβλίων τε τῶν πολυτελῶν κτήσιν, καὶ
μειρακίων τῶν ἐξώρων, καὶ ἤδη κερτερῶν ὦνῃ,
καὶ τὸ πρᾶγμα σοι πάνυ σπευδάζεται, καὶ θη-
ρεῖται. ἀδύνατον δὲ πένητα ὄντα, πρὸς ἀμ-
Φω

munem testemque futurum Atticum, et Callinum
librarios? Non, sed crudeles quosdam homines,
qui te obterant, ubi Dis visum erit, et ad extre-
mum paupertatis adigent: qui debebas vel nunc
ad sanitatem reuocatus vendere eruditorum alicui
libros istos, et cum his recens aedificatam illam
domum, ac reddere mangonibus partem certe
de multis, quae illis debentur.

25. Etenim in duobus istis studiosissime elabo-
rasti, in libris magni pretii exquirendis et in ado-
lescentulis exoletis, iamque robustis coëmendis:
eamque rem calide admodum tractas et venaris.
Fieri autem non potest, ut homo pauper utrique
studio

Φω διαρρεῖν. σκόπει τοίνυν ὡς ἱερὸν χρῆμα
 συμβουλή. ἀξιῶ γὰρ σε ἀφόμενον τῶν μηδὲν
 προσηκόντων, τὴν ἑτέραν νόσον θεραπεύειν, καὶ
 τὰς ὑπηρετάς ἐκείνας ὧν δ' ὅμως 6) μὴ ἐπι-
 λειπόντων σε τῶν οἰκοθεν, μετασέλλοιό τινας
 τῶν ἐλευθέρων, οἷς ἔδ' ἀκίνδυνον ἀπελθεῖν, ἢ
 μὴ λάβωσιν, ἅπαντα ἐξαγορεῦσαι τὰ πραχθέν-
 τα

studio par sis. Vide ergo quam diuina res sit con-
filium. Censeo enim te relictis, quae nihil ad
te pertinent, alteri tantum morbo vacare, et il-
lius ministros pretio emere, ne deficientibus ser-
vis, liberos homines arceffas, quibus nempe non
aeque ac seruis periculosum, nisi acceperint quan-
tum volunt, eliminare omnia quae post computa-
tionem

- 6 ὧν δ' ὅμως] Locus difficilis. Nempe cor-
 ruptum esse illud indicat, quod infinitum,
 postulante constructione, non sequitur. Ait,
 ἀξιῶ σε ἀφόμενον — θεραπεύειν, καὶ τὰς
 ὑπηρετάς — quid expectamus? non profe-
 cito ὧν δ' ἐ, sed ὧν εἶσθαι, nec ὅμως, sed
 ὅπως. Denique ἔδ' mutandum censeo in
 ἔν. Sententiam huic loco esse, quam in
 versione expressimus, nemo in dubium vo-
 cabit, arbitror. Suadet, vt seruis ad ma-
 lam libidinem abutatur potius, quam libe-
 ris; illos obnoxios, hos sine suo periculo
 enuntiare turpitudinem illius posse. Hoc
 satis declarant, quae sequuntur. *Gesner.*

τα ὑμῖν μετὰ τὸν πότον, οἷα καὶ πρώην ἀσχε-
 ρα περὶ σὲ διηγείτο ἐξελθὼν ὁ πόρνος, ἔτι καὶ
 δείγματα ἐπιδεικνύς. ἀλλ' ἔγω γε καὶ μάρτυ-
 ρας ἂν παρασχοίμην τὰς τότε παρόντας, ὡς
 ἠγανάκτησα, καὶ ὀλίγῃ πληγὰς ἐνέτριψα αὐ-
 τῷ, χαλεπαίνων ὑπὲρ σέ. καὶ μάλισθ' ὅτε
 καὶ ἄλλον ἐπεκαλέσατο μάρτυρα τῶν ὁμοίων,
 καὶ ἄλλον, τὰυτὰ καὶ λόγοις διηγεμένους. πρὸς
 δὴ ταῦτα, ὦ γὰθές, ταμיעὺς τὰργύριον, καὶ
 Φύλαττε, ὡς οἶκοι καὶ κατὰ πολλὴν ἀσφά-
 λειαν ταῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἔχῃς. ὥς μὲν
 γὰρ μηνέτι ἐργάζεσθαι, τίς ἂν μεταπείσειέ σε;
 εἰδὲ γὰρ κύων ἄπαξ παύσαιτ' ἂν, σκυτοτραγεῖν
 μαθῆσα.

Τὸ

tionem a vobis fiunt. Qualia nuper turpissima
 de te scortum illud effutiebatur, qui ipsa indicia
sceleris ostenderet. Ac possum ego testes etiam
 praebere, qui tum aderant, quam indigne tule-
 rim, et tantum non plagis hominem mulcaverim,
 tuam vicem nimirum iratus. Praesertim cum
 alium quoque testem aduocaret similitum, et
 alium, eadem multis verbis enarrantes. Ad haec
 igitur, vir bone, repone tibi pecuniam, et serua,
 ut domi et secure talia facere et pati possis. Ut
 enim plane non amplius facias, quis ita in aliam
 te sententiam transducatur? Nec enim canis desinat
 temere, corium semel docta rodere.

26. At

Τὸ δ' ἕτερον ῥᾶδιον, τὸ μηκέτι ὠνεῖσθαι βιβλία. ἱκανῶς πεπαιδευσαι, ἄλλῃ σοι τῆς σοφίας, μόνον ἐκ ἐπ' ἄλλου τῶν χεῖρας ἔχεις τὰ παλαιὰ πάντα, πᾶσαν μὲν ἱστορίαν οἶσθα, πᾶσας δὲ λόγων τέχνας, καὶ κάλλη αὐτῶν, καὶ κακίας, καὶ ἐνομάτων χρῆσιν τῶν Ἀττικῶν· πάνυ σοφὸν τι χρεῖμα καὶ ἄκρον ἐν παιδείᾳ γεγέννησαι, διὰ τὸ πλήθος τῶν βιβλίων· κωλύει γὰρ ἔδεν καὶ μὲ σοι ἐνδιατρίβειν, ἐπειδὴ χαίρεις ἐξαπατῶμενος.

Ἦδέως δ' ἂν καὶ ἐροίμην σε, τὰ τοσαῦτα βιβλία ἔχων, τί μάλιστα ἀναγινώσκεις αὐτῶν; τὰ Πλάτωνος; τὰ Ἀντισθένης; τὰ Ἀντιλόχου; τὰ Ἰππώναντος; ἢ τέτων μὲν ὑπερφρονεῖς, ῥήτορες

26. At alterum facile, ut libros non amplius emas. Satis eruditus es: satis tibi sapientiae: tantum non supremis in labiis habes antiqua omnia. Historiam nosti omnem: artes omnes dicendi, et elegantias, et vitia, et Atticorum nominum usum. Omnino sapiens quiddam, et summum in eruditione, librorum ista multitudine factus es. Nihil enim prohibet, quo minus ego quoque tempus in te *illudendo* fallam, quandoquidem imponi tibi gaudes.

27. Lubens autem te interrogem, tot libros cum habeas, quem potissimum inter eos legas? Platonisne, an Antisthenis, Antilochoi, an Hipponactis? An hos quidem contemnis, sed oratores

τορες δὲ μάλιστα σοι τέτων διὰ χειρός; εἰπέ μοι,
καὶ Αἰσχίνῃ τὸν κατὰ Τιμάρχου λόγον ἀναγι-
γνώσκεις; ἢ ἐκεῖνά γε πάντα οἶσθα, καὶ γινώ-
σκεις αὐτῶν ἕκαστον; τὸν δὲ Ἀριστοφάνην καὶ τὸν
Εὐπολιν ὑποδεδυκας γ); ἀνέγνως καὶ τὰς Βά-
πτας τὸ δῖον ὄλον; εἴτ' ἔδεν σε ταῖς καθί-
κτο, ἔδ' ἤρυθρίσας γνώρισας αὐτά; τοῦτο
γεῖν καὶ μάλιστα θαυμάσειεν ἂν τις, τίνα ἀπὸ
ψυχῆς

res potius quam illi in manibus tibi sunt? Dic
mihi, an Aeschini etiam contra Timarchum ora-
tionem legis? An illa quidem nosti omnia, et
vnumquodque illorum agnoscis? Aristophanem
et Eupolin egisti? legisti etiam fabulam totam
Baptas? Tum nihile a, quae ibi sunt, te mouere,
neque in te agnoscens illa erubuisti? Itaque vel
maxime illud admiretur aliquis, quo tandem ani-
mo

γ. ὑποδεδυκας] Cum omnium, qui modo
laudabantur, auctorum commemoratio acer-
bum quid habeat, ut qui asperere inuerti sint
in ea flagitia, quae Indocto bibliothecae pos-
sessori obicit Lucianus; tum in *Aristopha-
nis* atque Eupolidis comoediis utitur voca-
bulo ὑποδεδυκέναι, puto ut indicet, eum
personas turpes, v. g. Hyperboli, et simi-
lium *subiisse*, et histrionis instar *egisse*: quem
intellectum verbi hic tanto magis adnotan-
dum putavi, quod adhuc nondum mihi ob-
feruatus est. *Gesner.*

Ψυχῆς ἔχων 8) ἄπται τῶν βιβλίων, ὅποιαις αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττεις, πότε δὲ ἀναγιγνώσκεις; μεθ' ἡμέραν; ἀλλ' ἔδεις εἴωρκε ποιεῖντα τῷτο; ἀλλὰ νύκτωρ; πότερον ἐπιτεταμένος ἤδη ἐκείνοις; ἢ πρὸ τῶν λόγων, ἀλλὰ καὶ πρὸ σκότῃς, μηκέτι μὴ τολμήσεις τοιῷτο μηδέν.

Ἄφες δὲ τὰ βιβλία, καὶ μόνᾳ ἐργάζε τὰ σαυτῷ. καίτοι ἐχρῆν μηκέτι μηδ' ἐκεῖνα, αἰδεσθῆναι δὲ τὴν τῷ Εὐριπίδῃ Φαίδραν, καὶ ὑπὲρ τῶν γυναικῶν ἀγανακτῆσαν, καὶ λέγῃσαν,

Οὐδὲ σκότον Φρίσσει τὸν συνεργάτην,

Τέρμενά τ' οἴκων μήποτε Φθογγὴν ἀφῆ.

Ei

mo libros attingas? quibus illos euoltas manibus? quando illos legas? Interdiu? At nemo te vidit hoc facere? Sed noctu? vtrum, cum iam istis intentus es? An ante studia, immo ante tenebras, nihil quidquam istorum audes?

28. Quin tu relinquis libros et tuam solum rem agis! Quamquam nec istuc amplius oportebat, sed Euripidis illam Phaedram reuereri, indignantem pro mulieribus ac dicentem:

Tenebras nec borret ulla lecti conscias,

Vocemue, si grauis prorumpat, parietum.

F 2

Sin

8. τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων] Vult sine dubio dicere Lucianus, *quo animo, qua mente?* Sed scripsisse videtur τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων, vel τί ποτε ψυχῆς ἔχων. *Gesner.*

Εἰ δὲ πάντως ἐμμένειν τῇ ὁμοίᾳ νόσῳ διέγνω-
σαι, ἴθι, ὡνᾶ μὲν βιβλία, καὶ οἴκοι κατακλεί-
σας ἔχε, καὶ καρπᾶ τὴν δέξαν τῶν κτημάτων.
ἰκανόν σοι καὶ τᾶτο· προσάψῃ δὲ μηδέπω, μη-
δὲ ἀναγνῶς, μηδὲ ὑπαγάγῃς τῇ γλώττῃ πα-
λαιῶν ἀνδρῶν λόγους, καὶ ποιήματα, μηδὲν δει-
ρόν σε εἰργασμένα. οἶδα ὡς μᾶτην ταῦτά μοι
λελήρηται, καὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, Αἰθίοπα
σμήχειν ἐπιχειρῶ· σὺ γὰρ ὠνήσῃ, καὶ χρήσῃ
ἐς ἄδεν, καὶ καταγελασθήσῃ πρὸς τῶν πεπαι-
δευμένων, οἷς ἀπόχρη ὠφελῆσθαι, οὐκ ἐκ τᾶ
κάλλους τῶν βιβλίων, ἔδ' ἐκ τῆς πολυτελείας
αὐτῶν, ἀλλ' ἐκ τῆς Φωνῆς καὶ τῆς γνώμης τῶν
γεγραφότων.

Σὺ

Sin omnino perseuerare in morbo tibi decretum
est, abi, eme libros, et domi conclusos tibi habe,
et fruiere gloria possessionis. Satis tibi hoc quo-
que. Sed noli vnquam illos attingere, nec lege,
nec linguae *isti tuae* veterum virorum orationes
et poëmata subilicito, quae nihil tibi mali fecerint.
Noui equidem frustra me ista nugatum esse, me-
que Aethiopem, quod est in prouerbio, lauare
conatum esse. Etenim tu emes, et nihil vteris,
et deridebere ab eruditis, quibus vtilitatem perci-
pere satis est, non e pulchritudine librorum, ne-
que ex magno illorum pretio, sed e sermone et
sententia auctorum.

29. Τη

Σὺ δὲ οἶσι θέρᾳπεύσῃν τὴν ἀπαίδευσίαν, καὶ ἐπικαλύψῃν τῇ δόξῃ ταύτῃ, καὶ ἐκπλήξῃν τῶν πλήθει τῶν βιβλίων, ἔκ εἰδώς ὅτι καὶ οἱ ἀμειψάτοιοι τῶν ἰατρῶν τὸ αὐτὸ σοι ποιῶσιν, ἐλεῖ Φαντίνης νάρθηκας, καὶ σικυίας ἀργυρεῖς ποιεῖμενοι, καὶ σμίλλας χρυσοκωλλήκτας· ὁπόταν δὲ καὶ χρῆσασθαι τέτοις δέῃ, οἱ μὲν ἔδδ' ὅπως χρῆ μεταχειρίσασθαι αὐτὰ, ἴσασι· παρελθὼν δέ τις εἰς τὸ μέσον τῶν μεμαθηκότων, φλεβοτόμον εὖ μάλ' ἠκονημένον ἔχων, ἰὲ τᾶλλα μεσόν, ἀπὴλ' αἷξε τῆς ἐδύνης τὸν νοσῶντα. ἵνα δὲ καὶ γελοιοτέρῳ τινὶ τὰ σὰ εἰκάσω, τὰς κερῆας τέκας ἐπίσκεψαι, καὶ ὄψῃ τὰς μὲν τεχνίτας αὐτῶν, ξυρὸν καὶ μαχαίριδας, καὶ κάτοπτρον σύμμα-

29. Tu vero putas curari a te posse incitiam tegique ista opinione, percellique *posse homines* librorum multitudine, ignarus, idem, quod tu, facere etiam imperitissimos quosque medicos, qui eburneas medicamentorum capsulas, et cucurbitas argenteas sibi faciunt, et scalpria auro ferruminata: cum vero iis utendum est, illi, neque quomodo tractanda sint, norunt. At progressus in medium aliquis eorum, qui didicere, scalpellum habens probe acutum, de caetero rubigine oblitum, dolore aegrum liberat. Ut vero ridiculae magis rei tuam rationem comparem, tonsores mihi istos considera, et videbis, eos, qui sunt in illo genere artifices, nouaculam, et cultellos,

σύμμετρον ἔχοντας· τὰς δὲ ἀμαθαις καὶ ἰδιώ-
 τας πλῆθος μαχαίριδιών προτιθέντας, καὶ κά-
 τοπτρα μεγάλα, ἃ μὴν λήσειν γε διὰ ταῦτα
 ἔδεν εἰδότας. ἀλλὰ τὸ γελοιότατον ἐκείνο πά-
 σχουσιν, ὅτι κείρονται μὲν οἱ πολλοὶ παρὰ τοῖς
 γείτοσιν αὐτῶν, πρὸς δὲ τὰ ἐκείνων κήτοπτρα
 προσελθόντες, τὰς κόμας εὐθετίζουσι.

Καὶ σὺ τοίνυν ἄλλω μὲν δεηθέντι χρήσεως
 αὐτὰ βιβλία· χρήσασθαι δὲ αὐτὸς ἐκ αὐτῶν δύ-
 ναιο. καίτοι ἔδὲ ἔχρησας ἔδεν βιβλίον πώπο-
 τε, ἀλλὰ τὸ τῆς κυνὸς ποιεῖς, τῆς ἐν τῇ Φύτ-
 νη κατακειμένης, ἣ ἔτε αὐτῇ τῶν κριθῶν ἐσθίει,
 οὔτε τῷ ἵππῳ δυναμένῳ φαγεῖν ἐπιτρέπει.
 ταῦτα, τό γε νῦν εἶναι, ὑπὲρ μόνων τῶν βιβλίων
 παρ-

et speculum modicum habere; imperitos autem
 atque indoctos multitudinem cultellorum expo-
 nere, et specula magna; nec tamen propterea
 obscurum esse, illos nihil scire. Sed illud ipsis
 usu venit, quod oppido ridiculum est, ut vulgo
 quidem homines apud vicinos illorum tondendos
 se curent, ad illorum vero specula accedentes,
 disponant comas.

30. Quare tu quoque alii roganti commodare
 possis libros, ipse uti illis nequeas. Quamquam
 librum nemini unquam cominodasti, sed facis
 quod canis incumbens praesepio; quae nec ipsa
 edit de hordeo; neque equum edere, qui potest,
 patitur. Haec in praesens de solis libris libere
 apud

παρρησιάζομαι πρὸς σέ, περὶ δὲ τῶν ἄλλων ὅσα
κατάπτυσα καὶ ἐπονείδισα ποιεῖς, αὐθις ἀκού-
σῃ πολλάκις.

apud te disputo: de aliis quae despuenda et flagi-
tiosa facis, saepe in posterum audies.

Περὶ τῆ μὴ ῥαδίως πιστεύειν διαβολῇ.

Δεινόν γε ἡ ἀγνοία, καὶ πολλῶν κακῶν ἀν-
θρώποις αἰτία, ὥσπερ ἀχλὺν τινα κατα-
χέουσα τῶν πραγμάτων, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀμαυ-
ρῶσα, καὶ τὸν ἐκάστη θίον ἐπισκιάζουσα. ἐν σκό-
τῳ γὰρ πλανωμένοις πάντες εἰκόταμεν, μᾶλλον
δὲ τυφλοῖς ὁμοῦ πεπόνταμεν, τῷ μὲν προσ-
πταίοντες ἀλόγως, τὸ δὲ ὑπερβαίνοντες ἔδεν
δέον,

Non temere credendum esse delationi.

Graue sane malum ignorantia, et incommodo-
rum plurium causa hominibus, quae velut
caliginem quandam rebus offundat, et obscurat
verum, et umbram vitae vniuscuiusque obiciat.
Per tenebras enim oberrantibus similes sumus
omnes; potius autem caecorum more affecti par-
tim offendimus praeter rationem, partim ultra
F 4 quam

δρόν, καὶ τὸ μὲν πλησίον καὶ περὰ πόδας οὐχ ὀρώντες, τὸ δὲ πόρρω καὶ πάμπλου διεσηκός, ὡς ἐνοχλῆν δεδιότες. καὶ ὅλως ἐφ' ἑκάστω τῶν πραττομένων ἔ διαλείπομεν τὰ πολλὰ ὀλισθαίνοντες. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς τραγωδιοδιδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον παρέσχηται, τὰς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας, καὶ τὰ τέτοις παραπλήσια. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σικηνῇ ἀναβανόντων κακῶν εἶροι τις ἂν ὑπὸ τῆς ἀγνοίας, καθ' ἃς περ ὑπὸ τραγικῆς δαίμονός τινος κεχορηγημένα. λέγω δὴ καὶ ἐς τὰ ἄλλα μὲν ἀποβλέπων, μάλα λίγα δὲ εἰς τὰς ἐκ ἀληθείας κατὰ τῶν συνήθων καὶ Φίλων διαβολίας. ὑφ' ὧν ἤδη καὶ οἶκοι ἀνάστατοι

quam par est progredimur, non videntes quod ante pedes est; quod vero procul est, et longe distat, tanquam molestum quiddam metuentes. Atque in vniuersum, in vnoquoque negotio labi multum non intermittimus; licet infinita iam tragœdiarum scriptoribus scribendam fabularum argumenta haec res praeberit, Labdaci Pelopisque progeniem, et horum finilia. Pleraque enim fere, quae in scenam ascendunt, mala inueniat aliquis ab ignorantia, velut a tragico quodam daemone, subministrata. Dico autem istuc cum ad alia respiciens, tum maxime ad alienas a vero contra familiares atque amicos delationes: quarum opera iam et euerlae domus sunt, et vrbes

τοὶ γεγόνασι, καὶ πόλεις ἄρδην ἀπολώλκισι, πα-
τέρες τε κατὰ παίδων ἐξεμύνησαν, καὶ ἀδελ-
φοὶ κατὰ τῶν ὁμογενῶν, καὶ παῖδες κατὰ τῶν
γενναμένων, καὶ ἑρασαὶ κατὰ τῶν ἐρωμένων
πολλὰ δὲ καὶ Φιλίαι συνεκόπησαν, καὶ οἶκοι
συνεχύθησαν ὑπὸ τῆς κατὰ τὰς διαβολὰς πι-
θανότητος.

Ἰν' ἔν ὡς ἡμῖς ἀ περιπίπτωμεν αὐταῖς, ὑπο-
δείξαι βέλομαι τῷ λόγῳ, καθάπερ ἐπὶ τινος
γραφῆς, ὁποῖόν τί ἐστὶν ἡ διαβολή, καὶ πόθεν
ἄρχεται, καὶ ὁποῖα ἐξεργάζεται. μᾶλλον δὲ
Ἀπελλῆς ὁ Ἐφεσῖος πάλαυ ταύτην προῦλαβε
τὴν εἰκόνα. καὶ γὰρ αὐτὸς καὶ ἔτος διαβληθεὶς
πρὸς Πτολεμαῖον, ὡς μετεσχηκὼς Θεοδότα
τῆς συνωμοσίας ἐν Τύρῳ· ὁ δὲ Ἀπελλῆς ἐχ' ἑώρα-
και

bes vastatae funditus, patresque in furorem acti
contra liberos, et contra fratres germani, et liberi
aduersus parentes, et contra amatores suos amasii.
Multae vero etiam amicitiae rescissae, et confusae
domus sunt ab illa calumniarum probabili specie.

2. Vt igitur quam minime in illas incidamus,
hoc libello quasi in tabula quadam ostendere vo-
lo, quale quid sit delatio, vnde incipiat, quid
efficiat. Quin Apelles Ephesius olim imaginem
illam occupauit. Nam ipse quoque delatus fuerat
apud Ptolemaeum, vt qui coniurationis illius,
quam Tyri conflauerat Theodotas, socius fuisset.
At neque Tyrum vnquam viderat Apelles, neque,

καὶ πρὸς τὴν Τύρον, ἡ δὲ τὸν Θεοδόταν, ὅστις ἦν, ἐγίγνωσκεν, ἢ καθόσον ἤκε Πτολεμαίου τινὰ ὑπαρχον εἶναι, τὰ κατὰ τὴν Φοινίκην ἐπιτετραμμένον· ἀλλ' ὅμως τῶν ἀντιτέχνων τις Ἀντίφιλος τῆνομα, ὑπὸ Φθόνος τῆς παρὰ βασιλεῖ τιμῆς, καὶ τῆς κατὰ τὴν τέχνην ζηλοτυπίας, κατεῖπεν αὐτῷ πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, ὡς εἴη κεκοινωνηκώς τῶν ὄλων, καὶ ὡς θεάσαιτό τις αὐτὸν ἐν Φοινίκῃ συνεσιώμενον Θεοδότα, καὶ παρ' ὅλον τὸ δαῖπνον πρὸς τὸ οὗς αὐτὸ κοινολογέμενον· καὶ τέλος ἀπέφηνε τὴν Τύρον ἀπόσασιν, καὶ τὴν Πηλεσίεα κατάληψιν ἐκ τῆς Ἀπελλῆς συμβαλῆς γεγονέναι.

Ὁ δὲ Πτολεμαῖος ὡς αὖν κάρτα, καὶ τὰλλ' ἂν πᾶν Φρενῆρης τις ὢν, ἀλλ' ἐν κολακείᾳ δεσπορικῇ
τετραμ-

quis esset Theodotas, nouerat, nisi quatenus audierat Ptolemaei quendam Legatum esse, cui Phoenice commissa esset. Interim tamen aemulorum aliquis, Antiphilus nomine, qui inuideret illi honorem, quo apud regem erat, et artis oblectatione, illum Ptolemaeo detulerat, quasi omnium esset conscius, et, esse qui illum viderit in Phoenice coenantem cum Theodota, et quam diu duraret conuiuium, caput cum ipso conferentem. Breuiter, defecisse Tyrum et Pelusium captam de Apellis consilio, indicauit.

3. Ptolemaeus, vir alioquin etiam non admodum prudens, sed adulationi innutritus tyrannicae,

τεθραμμένος, ἔτιωσ ἐξεκαύθη καὶ συνεταράχθη.
 πρὸς τῆς παραδόξου ταύτης διαβολῆς, ὥς μηδὲν
 τῶν εἰκότων λογισάμενος, μηδ' ὅτι ἀντίτεχνος
 ἦν ὁ διαβάλλων, μηδ' ὅτι μικρότερος ἢ κατὰ
 τοιαύτην προδοσίαν ζωγράφος· καὶ ταῦτα, εὖ
 πεπονθὼς ὑπ' αὐτῷ, καὶ παρ' ὄντιν' ἐν τῶν ὁμο-
 τέχνων τετιμημένος, ἀλλ' ἔδδ' τὸ παράπαν, ὡς
 εἰ ἐξέπλευσεν Ἀπελλῆς εἰς Τύρον, ἐξέτασας, εὐ-
 θὺς ἔαδε μηνίειν, καὶ βοῆς ἐνεπέμπλα τὰ βα-
 αίλεια, τὸν ἀχάρισον κεκραγῶς, καὶ τὸν ἐπί-
 βελον, καὶ συνωμότην. καὶ εἶγε μὴ τῶν συνει-
 λημμένων τις, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τῷ Ἀντι-
 Φίλῃ ἀνασχυντίᾳ, καὶ τὸν ἄθλιον Ἀπελλῆν
 κατελεήσας, ἔφη μηδενὸς αὐτοῖς κεραινωνησέ-
 ναι.

cae, adeo ad absurdam calumniam exarsit et per-
 turbatus est, ut nihil eorum, quae in mentem
 venire debebant, reputans, neque, aemulum
 esse delatorem, neque, minorem esse pictorem,
 quam qui tantam prodicionem sustinere posset,
 eum praesertim, qui beneficio illius affectus, et
 omnibus artis eiusdem hominibus praelatus esset;
 quin neque explorato ante, nauigassetne omnino
 Tyrum Apelles? furere statim vellet, et clamore
 impleret regiam, ingratum clamans, et insidia-
 torem, et coniuratum. Et nisi comprehenso-
 rum aliquis, indigne ferens illam Antiphili
 impudentiam, et miseri Apellis misericordia mo-
 tus, dixisset, nihil quidquam causae ipsi secum
 fuisse,

ναί τὸν ἄνθρωπον, ἀπετέμνητο ἂν τὴν κεφαλὴν, καὶ παραπολελαύνει τῶν ἐν Τύρῳ κακῶν, ἔδδεν αὐτὸς αἴτιος γεγονώς.

Ὁ μὲν ἔν Πτολεμαῖος ἔτι λέγεται μεταγνῶ-
ναι ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, ὥς τὸν μὲν Ἀπελλῆν
ἐκατὸν τάλαντοισι ἐδώρῃσας· τὸν δὲ Ἀντίφι-
λον δελεῦσιν αὐτῷ παραδεδώκεν. ὁ δὲ Ἀπελλῆς,
ὢν παρηνιδύνευσσε μεμνημένος, τοιαῦδ' ἐν εἰ-
κόνι ἡμύνατο τὴν διαβολήν.

Ἐν δεξιᾷ τις ἀνὴρ κάθηται, τὰ ὦτα παμμε-
γέθη ἔχων, μικρὰ δὲν τοῖς τῷ Μίδᾳ πρόστοι-
κότα, τὴν χεῖρα προτείνων πὸ ῥῥῶθεν ἔτι προσ-
ίεση τῇ διαβολῇ. περὶ δὲ αὐτὸν ἐσᾶσι δύο γυ-
ναῖκες, ἄγνοια μοι δοκεῖ, καὶ ὑπόληψις· ἐτέ-
ρωθεν δὲ προσέρχεται ἡ διαβολή, γύναιον ἐς
ὑπερ-

fuisse, capite plexus Tyrriorum mala ipse luif-
set innocens.

4. Ptolemaeus itaque adeo dicitur actorum
poenitentia tactus esse, ut centum talentis dona-
ret Apellem, et in servitutem illi Antiphilum tra-
deret. Apelles autem periculi sui memor tali pi-
ctura delationem illam vitus est.

5. Ad dextram vir sedet, ingentes aures ha-
bens, parum abest quin Midae auriculis similes,
protendens manum e longinquo adhuc accedenti
Delationi. Circa illum vero stant mulieres duae,
Ignorantia, ut mihi videtur, et Suspicio. Acce-
dit ab altera parte Delatio, pulcherrima ultra fi-
dem

ὑπερβολὴν πάγκαλον, ὑπόθερμον δὲ καὶ παρα-
κεινημένον, οἷον δὴ τὴν λύτταν, καὶ τὴν ὀργὴν
δεικνύσασα, τῇ μὲν ἀριστερᾷ δαῖδα καλομένην ἔχα-
σα, τῇ ἐτέρᾳ δὲ νεανίαν τινὰ τῶν τριχῶν σύ-
ρσασα, τὰς χεῖρας ὀρέγοντα εἰς τὸν ἄρανόν, καὶ
μυρτυρόμενον τὰς θεάς. ἡγεῖται δὲ ἀνὴρ ὠχρὸς,
καὶ ἄμορφος, ὅξυ δεδορκώς, καὶ ἑοικώς τοῖς ἐκ
νόσθου μακρᾷς κατεσκληηκόσι. τῆτον γὰρ εἶναι
τὸν Φθόνον ἂν τις εἰκάσειε. καὶ μὴν καὶ ἄλλαι
τινὲς δύο παρμαρτῆσι, προτρέψασα, καὶ πε-
ριτρέψασα, καὶ κατακοσμεῖσθαι τὴν διαβολήν.
ὥς δέ μοι καὶ ταύτας ἐμήνυσεν ὁ περιηγητὴς τῆς
εἰκότος 1), ἡ μὲν Ἐπιβελή τις ἦν, ἡ δὲ Ἀπάτη·
κατό-

dem muliercula, sed calidiuscula; et emota, ut
quae furorem atque iram ostendat, sinistra manu
accensam facem gestans, altera iuuenem quendam
trahens capillis, manus caelo tendentem, testan-
temque Deos. Praecedit vir pallidus et deformis,
acutum cernens, similis eis, qui a magno morbo
exaguerunt. Hunc Liuorem esse facile aliquis
coniecero. Verum aliae quoque duae sequuntur
hortantes, et componentes, ornantesque Delatio-
nem. Ut vero mihi illas quoque indicauit My-
stagogus atque interpretes imaginis, altera quidem
Insidiarum quaedam erat, altera Fallacia. A ter-
go

I. ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκότος] Περιηγηταὶ pro-
prie sunt illi, qui hospites ad perlustranda
urbis

κατόπιν δὲ ἠκολούθει πάνυ πενθικῶς τις ἐσθνεασμένη, μελανέμων, καὶ κατεσπαραγμένη, Μετάνοια δὲ καὶ αὕτη ἐλέγετο. ἐπεσρέφετο γοῦν ἐς τὰ πίσω δακρύσσεια, καὶ μετ' αἰδῶς πάνυ τὴν Ἀλήθειαν προσιῆσαν ὑπέβλεπεν. ἔτω μὲν ἔν Ἀπελλῆς τὸν ἐαυτοῦ κίνδυνον ἐπὶ τῆς γράφῃς ἐμιμήσατο.

Φέρε δὲ καὶ ἡμεῖς, εἰ δοκεῖ, κατὰ τὴν τῷ Ἐφεσίᾳ ζωγράφῳ τέχνην, διέλθωμεν τὰ προσόντα τῇ διαβολῇ, πρότερόν γε ὄρω τινὶ περιγράψαντες αὐτήν. ἔτω γάρ ἂν ἡμῖν ἡ εἰκὼν γενήσεται. Ἐστὶ τοίνυν διαβολὴ κατηγορία τις, ἐξ ἐρημίας γιγνομένη, τὸν κατηγορούμενον λελη-

θυῖα,

go sequebatur lugubri quaedam habitu, pullata, lacera: Poenitentia haec dicebatur. Respiciebat enim retrorsum lacrimans, et cum pudore omnino intuebatur accedentem Veritatem. Atque ita suum periculum pictura expressit Apelles.

6. Age verò nos etiam, si videtur, secundum Ephesii pictoris artem ea, quae insunt delationi, persequamur, cum sine quodam illam ante descripserimus. Est ergo delatio accusatio quaedam, absente altera parte facta, ignota accusato,

vni

urbis praecipua loca et monumenta circumducunt, iisque singula exponunt. Hinc per translationem de explanatoribus et interpretibus ea vox usurpatur. *Tollius.*

θυῖα, ἐκ τῆ μονομερῆς ἀναντιλέκτως πεπιστευ-
μένη. τοιαύτη μὲν ἡ ὑπόθεσις τῆ λόγου. τριῶν
δ' ὄντων προσώπων, καθάπερ ἐν ταῖς κωμω-
δίαις, τῆ διαβάλλοντος, καὶ τῆ διαβαλλομένης,
καὶ τῆ πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίνεται, καθ' ἕκα-
στον αὐτῶν ἐπισκοπήσωμεν, οἷα εἰκὸς εἶναι τὰ
γινόμενα.

Πρῶτον μὲν δὴ, εἰ δοκεῖ, παραγάγωμεν τὸν
πρωταγωνιστὴν 2) τῆ δράματος, λέγω δὲ τὸν
ποιητὴν τῆς διαβολῆς. ἔτος δὲ δὴ, ὥς μὲν ἐκ
ἀγαθὸς ἀνθρωπὸς ἐστὶ, πᾶσιν, οἶμαι, γνωρίμων·
ἐδεῖς γὰρ, ὡν ἀγαθὸς, κακῶν αἴτιος γένοιτο τῷ
πλη-

vni parti, nemine contradicente, credita. Hoc
argumentum erit nostrae disputationis. Cum
vero tres sint, velut in comoediis personae, de-
latoris, eius, quem defert, et illius, apud quem
delatio instituitur; singulatim eas inspiciamus,
qualia ab iis fieri verisimile sit.

7. Ac primo quidem, si videtur, inducamus
primarum partium actorem, ipsum dico auctorem
calumniae. Hunc sane virum bonum non esse,
omnibus puto, manifestum est. Neque enim
bonus quisquam malorum auctor alteri fuerit. At
est

2. τὸν πρωταγωνιστὴν] Πρωταγωνιστῆς in fa-
bula dicebatur, qui plurima recitabat: siue,
qui primas partes agebat. Tollius.

πλησίον. ἀλλ' ἔσιν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἀφ' ὧν εὖ ποιῶσιν αὐτοὶ τὰς Φίλας, καὶ ἀφ' ὧν τὰς ἄλλας ἀδικῶντες αἰτιῶνται, καὶ μισεῖσθαι παρασκευάζουσιν, εὐδοκιμεῖν, δόξαν εὐνοίας προσλαβόντες.

Ἐπεὶτα δὲ ὡς ἄδικος ὁ τρίτος, καὶ παράνομός ἐστι, καὶ ἀσεβής, καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιζημιος, ῥάδιον καταμαθεῖν. τίς γὰρ καὶ ἂν ὁμολογήσειε τὴν μὲν ἰσότητά ἐν ἅπαντι, καὶ τὸ μηδὲν πλεόν, δικαιοσύνης ἔργα εἶναι· τὸ δὲ ἀνίσον τε καὶ πλεονεκτικόν, ἀδικίας; ὁ δὲ τῇ διαβολῇ κατὰ τῶν ἀπόντων λάθρα χρώμενος, πῶς καὶ πλεονέκτης ἐστὶν ὅλον τὸν ἀήροατὴν σφετεριζόμενος, καὶ προκαταλαμβάνων αὐτῶν τὰ ὦτα, καὶ

est bonorum virorum, suis in amicos benefactis, non accusandis aliorum iniuriis, conciliandaque illis invidia, bene audire, et beniuolentiae sibi parare opinionem.

8. Tum vero quam iniustus sit talis homo, et iniquus, et impius, et noxius illis, qui se vtuntur, discere facile est. Quis enim eat inficias, aequalitatem in vnaquaque re, et nihil plus *sibi arrogandi moderationem*, iustitiae munera esse; sed inaequalitatem, et plus *sibi sumendi audaciam* iniustitiae? At qui delatione clanculum vtitur contra absentes, quomodo non plus iusto, totum nempe auditorem, sibi vindicat? cuius aures occupet,

καὶ ἀποφράττων, καὶ τῷ δευτέρῳ λόγῳ παν-
τελῶς ἀβυστὰ κατασκευάζων αὐτὰ, ὑπὸ τῆς
διαβολῆς προεμπεπλησμένα; ἐσχάτης ἀδικίας
τὸ τοιαῦτον, ὡς Φαῖσιν ἂν καὶ οἱ ἄριστοι τῶν νο-
μοθετῶν, οἷον ὁ Σόλων, καὶ ὁ Δράκων, ἔνορ-
κον ποιησάμενοι τοῖς δικασαῖς τὸ ὁμοίως ἀμφαῖν
ἀεροῦσθαι, καὶ τὸ τὴν εὐνοίαν ἴσῃ τοῖς κρινο-
μένοις ἀπονέμειν, ἄχρις ἂν θ' τῷ δευτέρῳ λόγῳ
παρτεθεῖς, θατέρῃ χεὶρὶ ἢ ἀμείνων Φανῇ.
πρὶν δέ γε ἀντεξέτασαι τὴν ἀπολογίαν τῇ κατ-
ηγορίᾳ, παντελῶς ἀσεβῇ καὶ ἀνόσιον ἡγήσαντο
ἔσεσθαι τὴν κρίσιν. καὶ γὰρ ἂν καὶ αὐτὰς ἀγα-
ναντῆσαι τὰς θεὰς εἵπομεν, εἰ τῷ μὲν κατη-
γώρῳ μετ' ἀδείας ἂν θέλει λέγειν ἐπιτρέποι-
μεν,

cupet, atque obturet, et alteri orationi plane red-
dat imperuias, quippe ante iam a delatione op-
pletas? Extremae id quidem iniuriae, vt optimi
etiam Legislatorum dixerint, vti Solon et Dracon,
qui iuris iurandi religione obstrinxerint iudices,
ad similiter utrosque audiendos, aequalemque his
qui iudicantur tribuendam beniuolentiam, donec
comparata alterius causa, vel deterior altera vel
melior appareat. Ante vero quam comparata es-
set crimini defensio, impium plane et profanum
fore iudicium arbitrati sunt. Etenim ipsos quo-
que indignari Deos dixerimus, si accusatori sine
metu dicere permittamus, quae velit, obturatis

μεν, ἀποφράξαντες δὲ τῷ κατηγορευμένῳ τὰ
 ὦτα, ἢ τῷ στόματι σιωπῶντες, καταψηφίζοι-
 μεθα τῷ προτέρῳ λόγῳ χειρωμένοι. ὥς οὐ
 κατὰ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ νόμιμον, καὶ τὸν ὄρ-
 κον τὸν δικαστικόν, Φαίη τις ἂν γίνεσθαι τὰς
 διαβολάς. εἰ δὲ τῷ μὴ ἀξιόπιστοι 3.) δεκῶσιν οἱ
 νομοθέται, παραινῶντες ἔτω δικάιης καὶ ἀμε-
 ρεῖς ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις, ποιητὴν μοι δοκῶ
 τὸν ἄριον ἐπαγαγεῖν τῷ λόγῳ, εὖ μάλα περὶ
 τῶν ἀποφηνάμενον, μᾶλλον δὲ νομοθετήσαν-
 τα. Φησὶ δὲ, Μήτε δίκην δικάσης, πρὶν ἀμ-
 φοῖν μῦθον ἀκῆσης. ἠπίσατο γὰρ, οἶμαι, καὶ
 ἔτος,

vero defendenti auribus, vel ipso oris silentio cal-
 culum contra alterum, priore oratione subacti fe-
 ramus. Igitur non ex iusto, neque ex lege,
 neque ex iudicialis iurifiurandi religione, delatio-
 nes fieri aliquis dixerit. Si cui vero non satis
 digni fide videantur legislatores, cum iubent sic
 iusta et in neutram partem propensa iudicia face-
 re; Poëta optimus inducendus orationi videtur,
 qui praeclare de his pronuntiauit, vel legem tu-
 lit potius. Ait autem, *Iudicium caue ferre, prius
 quam dixit uterque.* Nouerat enim, puto, ille
 etiam,

3. ἀξιόπιστοι.] Hic non tam fide dignos, quam
 auctoritate pollentes, quibus obtemperandum
 sit, τὸ ἀξιόπιστοι significat. Latini idoneos
 auctores, dicerent. Tollius.

ἔτος, ὡς πολλῶν ὄντων ἐν τῷ βίῳ ἀδικημάτων,
οὐδὲν ἂν τις εὖροι χεῖρον οὐδὲ ἀδικώτερον,
ἢ ἀκρίτως τινὰς, καὶ ἀμοίρως λόγων καταδεδι-
κάσθαι· ὅπερ ἐξ ἅπαντος ὁ διαβάλλων ἐπιχει-
ρεῖ ποιεῖν, ἀκριτον ὑπάγων τὸν διαβαλλόμενον
τῇ τῷ ἀκρίτου ὀργῇ, καὶ τὴν ἀπολογίαν τῷ
λαθραίῳ τῆς κατηγορίας παραιρέμενος.

Καὶ γὰρ ἀπαρρησίαστος καὶ δειλὸς ἅπας ὁ τοιού-
τος ἄνθρωπος, ἐδὲν ἐς τὸ ἐμφανὲς ἄγων, ἀλλ'
ὥσπερ οἱ λοχῶντες, ἐξ ἀφανῆς πύθεν τοξεύων,
ὡς μηδὲ ἀντιτάξασθαι δυνατόν εἶναι, μηδὲ ἀντ-
αγωνίσασθαι, ἀλλ' ἐν ἀπορίᾳ καὶ ἀγνοίᾳ τοῦ
πολέμου διαφθείρεσθαι. ὁ μέγιστόν ἐστι σημεῖον,
τῷ

etiam, cum multa sint iniusta in vita facinora,
nullum inueniri posse deterius nec iniustius,
quam si sine iudicio, et indicta causa quidam dam-
nentur, quod omni studio delator conatur effice-
re, indemnatum obiiiciens eum, quem petit ca-
lumnia, irae audientis, et clandestina accusatio-
ne causae dicendae facultatem illi intercipientis.

9. Etenim fiduciae in dicendo expers et meti-
culosus vnusquisque huius farinae homo nihil
aperte molitur, sed, instar collocatorum in infi-
diis, ex obscuro alicunde iaculatur, vt. neque
contra consistendi in acie facultas sit, neque re-
pugnandi; sed inopia consilii et belli ignorantia
pereundum. quod quidem maximo est indicio,

τῷ μηδὲν ὑγιὲς τὰς διαβάλλοντας λέγειν. ἐπεὶ εἴ τις γε τῶν αὐτῶν κατηγορεῖται. ἐαυτῷ συνεπίσταται, ἔπος, οἶμαι, καὶ εἰς τὸ φανερὸν διελέγχει, καὶ διευθύνει, καὶ ἀντεξέταζει τῷ λόγῳ· ὥσπερ ἔδειξεν ἂν ἐκ τῶν προφανῶν νικᾶν δυνάμενος, ἐνέδρα ποτὲ καὶ ἀπάτη χρησαίτο κατὰ τῶν πολεμίων.

Ἴδοι δ' ἂν τις τὰς τοιαύτας μάλιστα ἐν τε βασιλέων αὐλαῖς, καὶ περὶ τὰς τῶν ἀρχόντων καὶ δυναστευόντων φιλίας εὐδοκίμουντας, ἐνθα πολὺς μὲν ὁ φθόνος, μυρία δὲ ὑπόνοια, πᾶμπόλαι δὲ κολακειῶν καὶ διαβολῶν ὑποθέσεις. ὅπου γὰρ αἰεὶ μείζους ἐλπίδες, ἐνταῦθα καὶ οἱ φθόνοι χαλεπώτεροι, καὶ τὰ μίση ἐπισφαλές
 σερα,

fani nihil a delatoribus proferri. Si quis enim vera a se accusari, sibi conscius sit, ille, puto, etiam aperte conuincit, et ad rationem dicendam vocat, et oratione contra contendit: quemadmodum nemo, qui aperto Marte se vincere posse speret, insidiis vnquam et fraude contra hostes temere vtatur.

10. Videas vero tales maxime in Regum aulis, et principum atque potentium virorum amicitiiis florere, vbi inuidia multa, suspiciones sexcentae, adulationumque et delationum argumenta quam plurima. Vbi enim spes semper maiores, ibi etiam grauiores inuidiae, et odia periculosiora
 et

σερα, καὶ ζηλοτυπία κακοτεχνέσερα. πάντες
 ἄν' ἀλλήλους ὁζὺ δεδορμασι, καὶ ὥσπερ οἱ μονο-
 μαχῶντες ἐπιτηρᾷσιν, εἴ περ τι γυμνωθὲν μέ-
 ρος θεάσαιντο τῷ σώματος. καὶ πρῶτος αὐτὸς
 ἕκαστος εἶναι βελλόμενος, παρωθεῖται, καὶ παρ-
 αγκωνίζεται τὸν πλησίον, καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ
 εἰ δύναιτο, ὑποσπᾷ, καὶ ὑποσκελίζει. ἔνθα ὁ
 μὲν χρηστὸς ἀτεχνῶς εὐθύς ἀνατέτραπται, καὶ
 τὸ τελευταῖον ἀτίμως ἐξέωσα. ὁ δὲ κολακευ-
 τικώτερος, καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας κακοηθείας
 πιθανώτερος, εὐδοκίμει. καὶ ὅλως ὁ φθάσας
 κερτεῖ. τὰ γὰρ τῷ Ὀμήρῳ πάνυ ἐπαληθεύ-
 σιν, ὅτι.

Εὐνὸς ἐνυάλιος, καὶ τὸν κτανέοντα κατέκτα.

τοί-

et maleficientiores obtrectationes. Quare intentis
 se inuicem speculantur oculis, et tanquam gladi-
 atores obseruant, si quam nudam corporis partem
 conspiciant, dumque vnusquisque primus esse
 cupit, detrudit et cubito dimouet alterum, eum-
 que qui ante se est, si possit, detrahit et supplân-
 tat. Hic vir bonus statim videlicet euerfus tra-
 hitur, expelliturque tandem cum ignominia: flo-
 ret contra ea, qui plus adulando valet, et ad ma-
 las id genus artes est probabilior. In vniuersum
 vincit, qui alterum occupat, veraque deprehen-
 duntur HomERICA illa:

Nam communis amat caedentem caedere Mauors.

τοίγαρ οὖν ὡς ἔπερι μικρῶν τῷ ἀγῶνι ἐντος, ποικίλας κατ' ἀλλήλων ὁδὸς ἐπινοῶσιν, ὧν ταχίση καὶ ἐπισφαλές τε ἐστὶν ἢ τῆς διαβολῆς· τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ Φθόνος ἡμισυέλπιδος λαμβάνουσα· οἰκτρότερα δὲ, καὶ τραγικὰ ἐπαύγουσα τὰ τέλη, καὶ πολλῶν συμφορῶν ἀνάπλεα.

Οὐ μέντοι μικρὸν, ἔδὲ ἀπλὲν ἐστὶ τῷτο, ὡς ἂν τις ὑπολάβοι, ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης, ἐκ ὀλίγης δὲ ἀγχινοίας, ἀκριβὲς δὲ τινος ἐπιμελείας δεόμενον. ἔ γάρ ἂν τοσαῦτα ἐβλαπτεν ἡ διαβολή, εἰ μὴ πιθανόν τινα τρόπον ἐγίγνετο. ἔδ' ἂν κατίσχυσε τὴν πάντων ἰσχυροτέραν ἀλγήθειαν, εἰ μὴ πολὺ τὸ ἐπαγωγόν, καὶ πιθανόν, καὶ μυρία ἄλλα παρесеύατο κατὰ τῶν ἀκρόντων.

Δια-

Igitur cum de rebus non parvis certamen fit, varia comminiscuntur contra se inuicem compendia, quorum celerrimum et periculosissimum est delatio, quae initium sumit ab invidia bonae aliquid spei reliquum habente, sed inferiores longe tragicosque exitus, et multis refertos calamitatibus inferens.

II. Verum enim vero non paruum, neque simplex quiddam hoc est, ut suspicetur aliquis, sed arte multa, nec ingenio pauco, exquisitaque cura indigens. Neque enim tantum noceret delatio, nisi probabili quadam ratione fieret: neque valeret aliquid, contra valentiolem omnibus veritatem, nisi allectamenti plurimum, et probabilitatis, et sexcenta alia ad audientes machinaretur.

12. De-

Διαβάλλεται μὲν ἔν ὧς τὸ πολὺ μάλιστα ὁ
τιμώμενος, καὶ διὰ τῷτο τοῖς ὑπολειπομένοις
αὐτῷ ἐπὶ φθονος· ἅπαντες γὰρ τῷ δ' ἐπιτοξά-
ζονται, καθάπερ τι κώλυμα καὶ ἐμπόδιον προο-
ρώμενοι. καὶ ἕκαστος οἶεται πρῶτος αὐτὸς ἔσε-
σθαι, τὸν κορυφαῖον ἐκείνον ἐκπολιορκήτας,
καὶ τῆς Φιλίας ἀποσκευασάμενος. οἷόν τι καὶ
ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ὑπὸ τῶν δρομέων γί-
γνεται. καὶ κεῖ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς, τῆς
ὑσπληγγος εὐθὺς καταπεσῆσης 4), μόνον τοῦ
πρόσω

12. Defertur ergo vt plurimum ille, qui maxi-
mo in honore est, atque ob id ipsum eorum,
quos post se reliquit, inuidiae expositus. In hunc
enim tela omnes dirigunt, tanquam obstaculum
quoddam atque impedimentum ipsum intuentes,
dum putat vnusquisque, primum se se futurum,
expughato illo principe, et de amicitia regis
amoto. Quale quid in gymnico etiam certamine
fit in cursoribus. Nam ibi quoque bonus cursor,
vbi primum decidit repagulum, solum anteriora

G 4

petens,

4. τῆς ὑσπληγγος — καταπεσῆσης] Constat
iam satis, docente praesertim *Salmasio* Plin.
exercit. p. 648. ὑσπληγγα esse *repagulum*,
vectim transuersum, quae aequaret vel equos
vel cursores, iam in linea stantes, ac para-
tos ad cursum. Haec ὑσπληγξ subito vtrin-
que laxata decidebat in subiectam γραμμὴν,
βαλβίδα, lineam cauatam, ad cuius modu-
lum

πρὸς ὃ ἐφειμένος, καὶ τὴν διάνοιαν ἀποτείνας
 πρὸς τὸ τέλος, καὶ τοῖς ποσὶ τὴν ἐλπίδα τῆς
 νίκης ἔχων, τῷ πλησίον ἔδεν κακουργεῖ, ἔδε τι
 τῶν κατὰ τὰς ἀγωνιστὰς πολυπραγμονεῖ. ὁ δὲ
 κακὸς ἐνεῖκος, καὶ ἄναθλος ἀνταγωνιστῆς, ἀπο-
 γνῆς τὴν ἐν τῷ τάχει ἐλπίδα, ἐπὶ τὴν κακοτε-
 χνίαν ἐτρέπετο· καὶ τὸτο μόνον ἐξ ἅπαντος
 σκοπεῖ, ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχῶν, ἢ ἐμπο-
 δίσας, ἐπισταμῇ, ὥς, εἰ τέτε διαμάρτοι, καὶ
 ἂν ποτὲ νικῇσαι δυνάμενος. ὁμοίως δὲ τέτοις,
 καὶ

petens, et ad metam intendens animum, suisque
 in pedibus spem victoriae reponens, nihil mali in-
 fert alii, neque quidquam aduersus certatores
 machinatur. At ille malus, abiecta spe celerita-
 tis, ad malas artes conuersus, illud solum omni-
 no spectat, quomodo retentum impeditumue il-
 lum cursorem sufflaminet, vt qui, si hoc non
 succedat, vincere nunquam possit. Simile quid
 hisce

lum ita attemperate facta erat, vt decidens
 illam cauitatem impleret, et reliquo solo ae-
 quaret. Vnice huc facit Statii locus Theb.
 6, 593.

*Vt ruit, atque aequum submisit regula limen,
 Corripuere leues spatium.*

Difertus etiam Harpocratonis locus in βαλ-
 βίς. Haec faciunt etiam ad similem locum
 nostri Timon. c. 20. *Gesner.*

καὶ ταῖς Φιλίαις τῶν εὐδαιμόνων γίγνεται· ὁ γὰρ προέχων, αὐτίκα ἐπιβουλεύεται· καὶ ἀφύλακτος ἐν μέσῳ ληφθεὶς τῶν δυσμενῶν, ἀνηρεπάσθη· οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ φίλοι δοκῶσιν, ἐξ ὧν ἄλλος βλάπτειν ἔδοξαν.

Τό, τε ἀξιοπίσον τῆς διαβολῆς ἔχ' ὡς ἔτυχεν ἐπινοῶσιν, ἀλλ' ἐν τῷ τὸ πᾶν αὐτοῖς ἐστὶν ἔργον, δεδοικῶσι τι προσάψαι ἀπώδον, ἢ καὶ ἄλλοτριον. ὡς γὰρ ἐπὶ πολὺ τὰ προσόντα τῷ διαβαλλομένῳ πρὸς τὸ χεῖρον μεταβίλλοντες, καὶ ἀπιθάνους ποιεῖν τὰς κατηγορίας, οἷον τὸν μὲν ἱατρὸν διαβάλλουσιν ὡς Φαρμακέα, τὸν πλέσιον δὲ ὡς τυράννον, τὸν τυραννικόν 5) δὲ ὡς προδοτικόν.

Ενίο-

hisce in amicitiiis beatorum solet euenire. Qui enim primas tenet, insidiantibus statim expositus est, et si incautus deprehendatur inter medios inimicos, abripitur. At isti amantur et videntur amici ob id ipsum, quod laedere visi sunt alios.

13. Fidem autem delationi non temere excogitant, sed in eo omni elaborant studio, veriti, ne quid absonum affingant aut alienum. Quare plerumque iis, quae insunt huic, quem calumniari volunt, in peiorem partem detortis, crimina faciunt non improbabilia: medicum, vt hoc vtar, caluminiantur veneficum, diuitem vero tanquam dominationis appetentem; ministrum denique dominationis suspectum proditionis faciunt.

G 5

14. In-

5. τὸν τυραννικόν] Mutuo se explicant ὁ βασι-

σιλι-

Ἐνίοτε μέντοι καὶ ὁ ἀκροώμενος αὐτὸς ὑποβάλλει τῆς διαβολῆς τὰς διαφοράς. καὶ πρὸς τὸν ἐκείνῃ τῷ τρόπῳ οἱ κακοήθεις αὐτοὶ ἀρμολόμενοι, εὐσοχῶσιν. ἦν μὲν γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν ὄντα ἰδῶσι, Διένευσέ, Φασι, τῇ γυναικί σου παρὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἀπιδὼν ἐς αὐτήν, ἀπεσέ-
ναξε. καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν ἔ- μάλα ἀν-
δρῆς, καὶ ὅλως ἐρωτικῆ· καὶ τινὲς καὶ μοιχικαὶ
πρὸς

14. Interdum vero ipse, qui audit, diuersam calumniandi rationem subiicit, vt maligni, ad ipsius se mores dum componunt, scopum feriant. Si enim Zelotypum esse videant, *In eoena*, inquit, *innuit uxori tuae, et intuitus eam ingemuit*: vicissim ad illum *Sratonice respexit non sane iniucunde, et vultu omnino amatorio. Et prae-
sum*, quaedam etiam aliae de ipsius adulteriis calumniae.

σιλικὸς *Ioann. 4, 46.* et hic noster τυραννικός. Non est tyrannus ipse ὁ τυραννικός, sed minister tyrannidis, humilis apud tyrannum, ad opprimendos ciues operam suam illi commodans, certe pollicens, atque opportunus ob id ipsum suspitioni, illum ad eo sedulo agere omnia, vti proditiōis confilium tegat: vt ille Callicrates, qui dum se τυραννικόν simulat apud Dionem Syracusanum, illum euertit. Vid. *Nepos 10, 8. Gesner.*

πρὸς αὐτὸν αἱ διαβολαί. ἦν δὲ ποιητικὸς ἦ, καὶ ἐπὶ τῷ μέγα Φρονῇ, μὲν Δί', ἐχλεύασέ σ' αὖ Φιλόξενος τὰ ἔπη, καὶ διέσυρε, καὶ ἄμετρα εἵπεν αὐτὰ, καὶ κακοσύνθετα. πρὸς δὲ τὸν εὐσεβῆ, καὶ Φιλόθεον, ἄθεος καὶ ἀνόσιος ὁ Φίλος διαβάλλεται, καὶ ὡς τὸ θεῖον παρωθέμενος, καὶ τὴν πρόνοιαν ἀρνέμενος. ὁ δὲ ἀκέσας, εὐθὺς μύωπι διὰ τῶν ὠτῶν τυπεῖς, διακέναντα ὡς τὸ εἶκος, καὶ ἀπέσραπται τὸν Φίλον, ἔπειρμείνας τὸν ἀκριβῆ ἔλεγχον.

"Ὅπως γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐπινόησι καὶ λέγουσιν, ἃ μάλιστα ἴσασιν ἐς ὀργὴν δυνάμενα προκαλέσασθαι τὸν ἀκροώμενον· καὶ ἔνθα πρῶτος ἐστὶν ἔκαστος ἐπιστάμενος, ἐπ' ἐκείνο τοξεύει, καὶ ἀκοντίζε-

lumniae. Si vero valeat poetica facultate, eaque in re sibi placeat, *Per Iouem*, ait, *risit versus tuos Philoxenus, et traduxit, et inmodulatos esse dixit, et male compositos*. Apud religiosum autem atque piū, pro atheo et profano amicus defertur, qui Deum respuat, et neget prouidentiam. Alter autem audiens, oestro statim in aure percussus, incenditur, ut facile est ad intelligendum, et auersatur amicum, non expectata accurata demonstratione.

15. Talia enim omnino excogitantque et dicunt, quibus maxime norunt ad iram prouocari audientem. Cumque sciant, ubi quisque vulnere maxime sit opportunus, eo collineant, et feriunt:

τίξουσιν ἐς αὐτὸ, ὥς τῇ παραυτίκῃ ὀργῇ τεταραγμένον, μηκέτι σχολὴν ἄγειν τῇ ἐξετάσει τῆς ἀληθείας· ἀλλὰ καὶ θύλῃ τις ἀπολογεῖσθαι, μὴ προσίσθαι τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως, ὥς ἀληθεῖ προκατελημμένον.

Ἀνυσιμώτατον γὰρ ὄν τὸ εἶδος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον τῆς τῷ ἀκρόντος ἐπιθυμίας, ὁπόπε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις, ὃς διέβαλε τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον, ὅτι ὕδωρ τε πίνει, καὶ μένος τῶν ἄλλων γυναικῶν καὶ ἐνεδύσατο ἐν τοῖς Διονυσίοις. καὶ εἴ γε μὴ κληθεὶς ἔωθεν ἐπινέ τε πάντων ὁ ρώντων, καὶ λαβὼν ταραντινίδιον, ἐκυμβάλισέ τε καὶ προσωρχήσατο, ἀπολώλει ἂν, ὥς ἔχ
 ἡδόμε-

riunt: adeo ut praesenti ira turbatus, non amplius veritati inquirendae vacet; sed etiam si causam dicere velit aliquis, non admittat, qui nec opinata auditione, tanquam vera, iam ante occupatus sit.

16. Efficacissimum enim profecto genus calumniae, quod contrarium est audientis cupiditati: cum etiam apud Ptolemaeum illum qui Dionysus appellatus est, fuerit, qui deferret Platonicum Demetrium, quod aquam biberet, et solus muliebrem vestem non indueret Dionysiis. Et nisi ille vocatus postridie bibisset in conspectu omnium, et Tarentinula indutus saltasset cum cymbalis; perierat homo, qui non delectaretur vita regis,
 led

ἡδέμενος τῷ βίῳ τῆ βασιλείας, ἀλλ' ἀντισοφισ-
της ὢν, καὶ ἀντίτεχνος τῆς Πτολεμαίης τρυφῆς.

Παρά δὲ Ἀλεξάνδρῳ, μεγίστη τότε ἂν ἀπα-
σῶν διαβολὴ λέγοιτο, εἰ ἔλοιτό τις μὴ σέβειν,
μηδὲ προσκυνεῖν τὸν Ἡφαισίωνα. ἐπεὶ γὰρ ἀ-
πέθανεν Ἡφαισίων, ὑπὸ τῆ ἔρωτος Ἀλεξάν-
δρος ἐβελήθη προσθεῖναι καὶ τῷ τῇ λοιπῇ με-
γαλουργίᾳ, καὶ θεὸν χειροτονῆσαι τὸν τετελευ-
τηκότα. εὐθύς ἔν νεώς τε ἀνέστησαν αἱ πόλεις,
καὶ τεμένη καθιδρύετο, καὶ βωμοί, καὶ θυσίαι,
καὶ ἑορταὶ τῷ καινῷ τέτῳ θεῷ ἐπετελέοντο, καὶ
ὁ μέγιστος ὄρκος ἦν ἅπασιν, Ἡφαισίων. εἰ δὲ
τις ἢ μειδιάσειε πρὸς τὰ γιγνόμενα, ἢ μὴ Φαι-
νοίτο πάνυ εὐσεβῶν, θάνατος ἐπέκειτο ἢ ζημία.

ὑπο-

sed aemulatione quadam ductus sententiis, vitae,
luxuriae, Ptolemaei contradiceret.

17. Apud Alexandrum vero maximum omnium
crimen dictum esset, si quis neque colendum sibi
neque adorandum sumsisset Hephaestionem. Cum
enim decessisset Hephaestion, prae amore illius
Alexander reliquae suae hoc etiam adstruere ma-
gnificentiae voluit, et Deum suo suffragio facere
defunctum. Statim ergo et templa excitare vrbes,
et loca consecrari et arae, atque sacrificia, festi-
que dies nouo Deo parari, sanctissimumque omni-
bus iusiurandum esse Hephaestion. Si quis vero
subrideret ad ista, aut non satis religiosus esse vi-
deretur; mortis illi poena erat proposita. Exci-
pien-

ὑπολαμβάνοντες δὲ οἱ κόλακες τὴν μεираκιώδη ταύτην τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιθυμίαν, προσεξέκοσαν εὐθύς, καὶ ἀνέζωπύρην, ὀνειράτα διηγήμενοι τῷ Ἡφαισίωνος, ἐπιφανείας τινὰς, καὶ ἰάματα πρᾶσάπτοντες αὐτῷ, καὶ μαντείας ἐπιφημίζοντες. καὶ τέλος ἔθυσον παρέδρῳ 6), καὶ ἀλεξικάκῳ θεῷ. ὁ δὲ Ἀλεξάνδρος ἤδετό τε ἀκῶν, καὶ τὰ τελευταῖα ἐπίστευε, καὶ μέγα ἐφρόνει,

pientes porro puerilem hanc Alexandri cupiditatem adulatōres, magis statim eam incenderunt, excitaruntque, qui immissa sibi ab Hephæstione insomnia narrarent, præsentiāque sibi illius oblatam, et sanationes quasdam illi tribuerent, vulgarentque edita ab illo oracula. Tandem sacrificarunt velut Affessori Depulsoriquē malorum Deo. His audiendis delectari Alexander, ac tandem credere, et placere sibi, qui non Dei modo filius

6. παρέδρῳ] Πάρεδρον hic esse præsentem auxilio, et tanquam assidentem mortalibus aegris Deum vel Heroem, recte monuit d' Arnaud de Diis παρέδροις, c. 27. cuius observatis adiiciendum, quod Salmas. docuit Exerc. Plin. p. 248. b, B. iungi etiam solere παρέδρας et ὀνειροποιμπᾶς δαίμονας. Ἐπιφανείαν etiam de somniis dici, ibidem monet vir summus, et Spanhem. de V. et P. N. diss. 7. 425. seq. Gesner.

ἐφρόνει, ὥσπερ καὶ θεῶν παῖς ὢν μόνον, ἀλλὰ καὶ θεῶν ποιεῖν δυνάμενος. πόσους τοίνυν οἰόμεθα τῶν Ἀλεξάνδρου Φίλων παρὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἀπολαῦσαι τῆς Ἡφαισίωνος θεϊότητος; διαβληθέντας, ὡς καὶ τιμῶσι τὸν κοινὸν ἀπάντων θεόν, καὶ διὰ τῆς ἐξελαθέντας, καὶ τῆς τῷ βασιλεῶς εὐνοίας ἐκπεσόντας.

Τότε καὶ Ἀγαθοκλῆς ὁ Σάμιος ταξιαρχὸν παρ' Ἀλεξάνδρῳ, καὶ τιμώμενος παρ' αὐτῷ, μικρὰ δεῖν συγκατείρχει λέοντι, διαβληθεὶς ὅτι δακρύσειε περὶ τὸν Ἡφαισίωνος τάφον. ἀλλ' ἐκεῖνῳ μὲν λέγεται βοηθῆσαι Περδίκκας, ἐπομοσάμενος κατὰ πάντων τῶν θεῶν, καὶ κατὰ Ἡφαισίωνος, ὅτι δὴ κυνηγετᾶντι οἱ, Φανέντα
ἐναρ-

filius esset, sed facere etiam posset Deos. Quot ergo amicis Alexandri putamus eo tempore, male expetiisse Hephaestionis diuinitatem? cum deferrentur, ut qui non colerent communem omnium Deum, eiiciendi ea causa, atque benivolentia regis excidentibus.

18. Tum etiam Agathocles Samius, qui ordines duxerat apud Alexandrum, et in honore fuerat, parum absuit quin cum leone concluderetur, delatus nempe, ut qui sepulcrum Hephaestionis praeteriens fleuisset. Verum succurrisse illi dicitur Perdikkas, deierans per omnes Deos, ipsumque adeo Hephaestionem, venanti sibi apparuisse
mani-

ἐναργῇ τὸν θεὸν ἐπισκῆψαι εἰπεῖν Ἀλεξάνδρῳ,
Φείσασθαι Ἀγαθοκλέους. ἔ- γὰρ ὡς ἀπισθῆντα,
ἔδὲ ὡς ἐπὶ νεκρῷ δακρύσαι, ἀλλὰ τῆς πάλαι
συνηθείας μνημονεύοντα.

Ἡ γὰρ κομπαικία καὶ ἡ διαβολὴ τότε μάλιστα
χώραν ἔσχε πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρῳ πάθος συντι-
θεμένη. καθ' ἅπερ γὰρ ἐν πολιορκίᾳ ἐκ ἐπὶ τὰ
ὑψηλὰ, καὶ ἀπόκρημνα, καὶ ἀσφαλῆ τ' αἰ τείχους
προσίσσιν οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ἐν ἧ γ) ἀφύλακτόν

τι

manifestum Deum, ac iussisse dicere Alexandro,
parceret Agathocli; neque enim quod fidem non
haberet, vel tanquam de mortuo, sed veteris
consuetudinis memoria, fleuisse.

19. Adulatio igitur atque calumnia tum maxi-
me locum inuenire apud Alexandrum, cum ad
illius se affectionem animi componerent. Quem-
admodum enim in oblidione non ad excelsa,
et praecepta, et tuta murorum accedunt hostes,
sed si qua incustoditam partem aliquam corru-
ptamue

7: ἀλλ' ἐν ἧ] Non satis placere mihi fateor
hoc ἐν ἧ. Possis quidem intelligere χώρα·
sed usum formulae huius desidero: ac ma-
lim legi ἀλλ' ἐνθα, vel, quod magis pro-
bo, ἧ ἂν vel εἰ πη, quod forte omnium
proxime ad scripturam receptam accedit, ἀ-
φύλακτόν τι μέρος κ. τ. λ. et sic interpre-
tatus sum. Gesner.

τι μέρος ἢ σαθρὸν αἰσθωνται, ἢ ταπεινὸν, ἐπὶ
 τῷτο πάσῃ δυνάμει χωρεῖσιν, ὡς ῥᾶτα παρεισ-
 δύναι καὶ ἐλεῖν δυνάμενοι· ἔτω καὶ οἱ διαβάλ-
 λοντες, ὅ, τι ἂν ἀσθενὲς ἴδωσι τῆς ψυχῆς, καὶ
 ὑπόσαθρον, καὶ εὐεπίβατον, τῷτω προσβάλ-
 λεισι, καὶ προσάγῃσι τὰς μηχανάς· καὶ τέλος
 ἐμπολιορηῇσι, μηδενὸς ἀντιτασσομένου, μηδὲ
 τὴν ἔφοδον αἰσθόμενα. εἴτ' ἐπειδὴν ἐντὸς ἁ-
 παξ τειχῶν γένωνται, πυρπολεῖσι πάντα, καὶ
 καίεισι, καὶ σφάττεσι, καὶ ἐξελαύνουσιν, οἷα
 εἰκὸς ἀλισκομένης ψυχῆς, καὶ ἐξηνδραποδισμέ-
 νης ἔργα εἶναι.

Μηχανήματα δὲ αὐτοῖς κατὰ τῷ ἀπόντος ἦ-
 τε ἀπάτη, καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἐπιτορκία, καὶ
 προσ-

ptamue animaduertunt, aut humilem; hanc viri-
 bus omnibus inuadunt, ubi nempe facillime sub-
 ire, et capere urbem possint: sic delatores quam-
 cumque imbecillam viderint animi, vitiosamque
 partem, et superatu facilem, hanc oppugnant,
 huic machinas adhibent, et expugnant denique,
 cum obiiciat se nemo, quin oppugnationem ne-
 que sentiat. Deinde cum semel sunt intra moe-
 nia, igne vastant omnia, vrunt, caeduntque et
 abigunt, qualia nempe victo animo et in seruitu-
 tem redacto, fieri probabile est.

20. Machinae autem illis contra absentem fraus,
 et mendacium, et periurium, et improba assidui-
 tas,

προσλιπαρήσις, καὶ ἀναίσχυντία, καὶ ἄλλα μυ-
ρία ῥαδιεργήματα· ἡ δὲ μεγίστη πασῶν ἡ κο-
λακεία ἐστὶ, συγγενής, μᾶλλον δὲ ἀδελφὴ τις
ἔσα τῆς διαβολῆς. εἰδείς γὰρ οὕτω γεννάδας
ἐστὶ, καὶ ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς προβε-
βλημένος, ὃς ἐκ ἀν ἐνδοίῃ πρὸς τὰς τῆς κολα-
κείας διαβολάς· καὶ ταῦτα ὑπορυττάσης, καὶ
τὰς θεμελίους ὑφαίρεισης τῆς διαβολῆς.

Καὶ τὰ μὲν ἐκτὸς ταῦτα. ἔνδοθεν δὲ πολλὰ
προδοσίαι συνάγωνίζονται, τὰς χεῖρας ὀρέγασαι,
καὶ τὰς πύλας ἀναπετώσαι, καὶ πάντα τρόπῳ
τῇ ἀλώσει τοῦ ἀκούοντος συμπροθυμούμεναι.
πρῶτον μὲν τὸ Φιλόκαινον, ὃ Φύσει πᾶσιν ἀν-
θρώποις ὑπάρχει, καὶ τὸ ἀψήκορον. ἔπειτα
δὲ

tas, et impudentia et sexcenta alia maleficia. Ma-
xima autem omnium adulatio est, cognata vel
soror potius delationis. Nemo enim tam genero-
sus est, et adamantino muro sic munitum pectus
habet, quin concedat adulationis calumniis: cum
praesertim velut cuniculis quibusdam fundamenta
subtruat delatio.

21. Et extra quidem sunt ista. Intus vero pro-
ditiones multae *hostem* adiuuant, quae manum
praebent, et portas aperiunt, et omni modo ex-
pugnationi audientis fauent. Primo quidem no-
vitatis amor, qui natura inest omnibus homini-
bus; et illud celere eorum, quae vix attigimus,
fasti-

δὲ τὸ πρὸς τὰ παράδοξα τῶν ἀκυσμάτων ἐπό-
μενον. ἔ γάρ οἱδ' ὅπως ἡδόμεθα πάντες λα-
θρηδαί, καὶ πρὸς τὰς λεγομένας 8) καὶ μεσὰς
ὑπονοίας ἀκούντες. οἶδα γὰρ τινὰς ἔτιως ἡδέως
γυμναζομένους τὰ ὅσα ὑπὸ τῶν διαβολῶν,
ὥσπερ τὰς πτεροῖς κινωμένας.

Ἐπειδὴν τοίνυν ὑπὸ τέτων ἀπάντων συμμα-
χήμενοι προσπέσωσι, κατὰ κράτος αἰροῦσιν, οἴ-
μα, καὶ εἰς δυσχερὲς ἡ νίκη γένοιτο, μηδενὸς ἀν-
τιπαράταττον, μηδὲ ἀμυνόμενα τὰς προσ-
βολάς.

fastidium: tum quod mirabiles auditiones secta-
mur. Gaudemus enim, nescio quomodo, uni-
versi audire, quae clanculum atque ad aurem di-
cuntur, et plena sunt suspicionum. Noui enim
quosdam, quorum aures non minus suauiter titil-
lantur a calumniis, quam si plumis tangerentur.

22. Cum igitur tantis undique auxiliis nixi in-
gruunt, vi vincunt, puto, nec difficilis victo-
ria fuerit, cum nemo stet in contraria acie, nec

H 2

impe-

8. πρὸς τὰς λεγομένας] Vix mihi tempero,
quin *Solani* emendationem (πρὸς τὸ 8ς) in
contextum recipiam; ac miror cur ad con-
firmendam suam sententiam non addiderit
idem occurrere supra c. 2. Cumque *Gesnero*
eadem emendatio in mentem venerit, iste
consensus magnum veritatis indicium. Pro-
inde habeat Lector, ac si πρὸς τὸ 8ς λεγόμε-
να καὶ μεσὰ edidisset. *Reitz.*

βολάς. ἀλλὰ τῷ μὲν ἀκόντος ἐκόντας ἑαυτὸν ἐνδιδόντος· τῷ διαβαλλομένῃ δὲ τὴν ἐπιβελήν ἄγνοῶντος· ὥσπερ γὰρ ἐν νυκτὶ πόλεως ἀλούσεως, καθεύδοντες οἱ διαβαλλόμενοι φονεύονται. Καὶ τὸ πάντων οἰκτίσων, ὁ μὲν ἔκ εἰδῶς τὰ γεγενημένα, προσέρχεται τῷ Φίλῳ Φαιδρὸς, ὥστε μηδὲν Φαῦλον ἑαυτῷ συνεπιτάμενος, καὶ τὰ συνήθη λέγει, καὶ ποιεῖ, παντὶ τρόπῳ δ' ὠφελίος ἐνηδρευμένος. ὁ δὲ, ἦν μὲν ἔχη τι γενναῖον, καὶ εὐλεύθερον, καὶ παρρησιασικόν, εὐθύς ἐξέρρηξε τὴν ἑργὴν, καὶ τὸν θυμὸν ἐξέχεε, καὶ τέλος, τὴν ἀπολογίαὶν προαισθόμενος 9), ἔγνω μάτην κατὰ τῷ Φίλῳ παρωξυμένος.

Ἦν

impetum repellat; sed ille qui audit sua se sponte dedat; qui vero petitur, ignoret insidias. Velut enim capti noctu vrbe, dormientes caeduntur quos petit delatio.

23. Et quod omnium miserrimum est, hic quidem, rerum omnium ignarus, accedit ad amicum hilaris, ut qui nullius mali sibi sit conscius, et consueta loquiturque ac facit, undique insidiis circumventus miser. Alter vero, si quid generosi pectoris habeat ac liberalitatis, et fiduciae, statim erumpit iram, et impetum animi effundit, tandemque admissa defensione intelligit, se frustra contra amicum incitatum fuisse.

24. Si

9. προαισθόμενος] Si praesentit, praecipit, cur adii-

Ἦν δὲ ἀγεννέστερος καὶ ταπεινότερος, προσίε-
ται μὲν καὶ προσμειδιᾷ τοῖς χεῖλεσιν ἄμφοις, μι-
σεῖ δὲ, καὶ λάθρα τὰς ὀδόντας διαπρίει, καὶ
ὥς ὁ ποιητὴς φησι, Ἰβυσσοδομεῖται τὴν ὀργήν.
ἔ δὴ ἐγὼ εἶδον οἶμαι ἀδικώτερον, εἶδὲ δαλοπρε-
πέστερον, ἐνδοκόντα τὸ χεῖλος ὑποτρέφειν τὴν
χολήν, καὶ τὸ μῖσος ἐν αὐτῷ κατακλείειν αὐ-
ξεῖν, ἕτερα μὲν κεύθοντα ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ
λέγοντα, καὶ ὑποκρινόμενον ἱλαρῶ καὶ κωμικῶ
προσώπῳ, μάλ᾽ ἀπεριπαθῆ τὴν καὶ πένθους
γέμψαν τραγωδίαν. μάλιστα δὲ τὸτο πάσχει-
σιν, ἐπειδὴν πάλαι φίλος ὁ ἐνδιαβάλλων δοκῶν
εἶναι

24. Si vero minus generosus sit atque humilior,
admittit ille quidem, et summis labris aridet;
sed idem odit, et clanculum frendit dentibus, et,
ut ait poeta, iram tenet alta mente repositam. Qua
sane re nihil equidem iniustius esse arbitror, aut
feruilius; cominoratio labio, clanculum alere bi-
lem, et conclusum intra se augere odium, aliud
sub pectore tectum habere, aliud vero dicere, at-
que simulare, sub hilari et comica persona, tri-
stem plenamque tragoediam. Maxime vero ita
afficiuntur, cum delator qui olim amicus videtur
H 3 fuisse

adiicitur τέλος; Suspicor scripsisse Lucianum
προσιέμενος, *admittens*, vel si quod verbum
eiusdem potestatis propius ad literas verbi
προαισθόμενός accedit. Gesner.

εἶναι τῷ ἐνδιαβαλλομένῳ, ποιῆται ὁμοίως 10). τότε γὰρ ἄτε Φωνὴν ἀκῆεν ἔτι θέλξει τῶν διαβαλλομένων, ἢ τῶν ἀπολογεμένων, τὸ ἀξιόπιστον τῆς κατηγορίας ἐκ τῆς πάλαι δοκῆσης Φιλίας προειληφάτες· ἔδδ' τῆτο λογιζόμενοι, ὅτε πολλαὶ πολλάνις ἐν τοῖς Φιλτάτοις μίσος παρὰ πίπτεισιν αἰτίας, τὰς ἄλλας λανθάνουσαι. καὶ ἐνίοτε οἷς αὐτὸς τις ἐνοχὸς ἐστὶ, ταυτὶ φθάσας κατηγορήσῃ τῷ πλησίον, ἐκφυγεῖν ἔτω πειρώμενος τὴν διαβολήν. καὶ ὅλως, ἐχθρὸν μὲν οὐδεὶς ἂν τολμήσειε διαβάλλειν· ἅπιστος γὰρ αὐτόθι ἡ κατηγορία, πρόδηλον ἔχουσα τὴν αἰτίαν· τοῖς δοκῶσι δὲ μάλις φίλοις ἐπιχειρᾷσι,

τὴν
fuisse eius quem defert, tamen hoc facit. Tum enim neque vocem audire amplius volunt eorum, quos calumnia petiit, dum causam dicunt: quod fide dignam accusationem ex longa, quam putant, amicitia praeſumunt, neque hoc cogitant, multas saepe inter amicissimos causas odii incidere, quae fugiant alios. Nonnunquam etiam, quorum aliquis ipse reus est, eorum accusare occupat alium, effugere ita criminationem tentans. Atque in uniuersum inimicum criminari nemo auit. Fidem enim statim amittit delatio, quae causam manifestam habeat. Sed illos aggrediuntur, qui maxime videntur amici, qua re suam aduersus

10. ὁμοίως] Interpretatus sum, quasi legeretur ὁμῶς, quod placuit etiam Caseliō. G,

τὴν πρὸς τὰς ἀκούοντας εὐνοϊαν ἐμφῆνοι προκ-
 ρέμενοι, ὅτι ἐπὶ τῷ ἐκείνων συμφέροντι οὐδὲ
 τῶν οἰκειοτάτων ἀπέσχοντο.

Εἰσὶ δέ τινες, οἱ καὶ μάθωσιν ὕπερον ἀδίκως
 διαβεβλημένους παρ' αὐτοῖς τὰς Φίλας, ὅμως
 ὑπ' αἰσχύνῃς, ὧν ἐπίστευσαν, καὶ ἔτι προσέ-
 σθαι, καὶ δὲ προσβλέπειν τολμῶσιν αὐτὰς, ὥς-
 περ ἡδικοῦμενοι, ὅτι μηδὲν ἀδικῶντας ἐπέγνωσαν.

Τοιγαρὲν πολλῶν κακῶν ὁ βίος ἐκλήσθη ὑπὸ
 τῶν ἔτω χαλδίως καὶ ἀνεξέτασως πεπιςευμένων
 διαβολῶν. ἡ μὲν γὰρ Ἀντεια,

Ταθναίης, Φησὶν, ὦ Πρεῖτε, ἡ κακτανε
 Βελλεροφάντην,

Ὅς

fus audientes beniuolentiam ostentatum eunt, qui
 ipsorum vtilitatis causa ne familiarissimis quidem
 parcant.

25. Sunt vero qui etiam cum deinde didice-
 runt, iniuria delatos apud se amicos, tamen vere-
 cundia quadam fidei temere habitae, neque ad-
 mittere quidquam excusationis, nec adspicere illos
 audent, tamquam iniuria affecti eo ipso, quod
 nihil iniuste egisse illos deprehenderunt.

26. Itaque malis multis impleta est vita, a cre-
 ditis ita temere et sine examine delationibus. An-
 tia enim,

Aut morere, inquit, o Proese, aut interfice
 Bellerophontem.

H 4

Qui

Ὅς μ' ἔθενεν Φιλότητι μιγήμεναι ἐν ἔθε-
λεσσι·

αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρήσασα, καὶ ὑπεροφθεῖσα
καὶ μικρὰ ὁ νεανίας ἐν τῇ πρὸς Χίμαιραν συμ-
πλοκῇ διεφθάρη, ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑπό-
σχων, καὶ τῆς πρὸς τὸν ξένον αἰδῶς ὑπὸ μάχης
γυναικὸς ἐπιβεβελευμένος. ἡ δὲ Φαῖδρα, καί-
κεινὴ τὰ ὅμοια κατεπῆσα τῷ προγόνῳ, ἐπάρ-
χον ἐποίησε τὸν Ἰππόλυτον γενέσθαι, ὑπὸ τῷ
πατρὶ, ἔδεν, ὦ θεοί, ἔδεν ἀνόσιον εἰργασμένον.

Ναί, Φήσει τις. ἀλλ' ἀξιοπιδόξον ἐστὶν ἐνίοτε
ὁ διαβάλλων αἰνῆρ, τάτε ἄλλα δίκκιος, καὶ συν-
ετός εἶναι δοκῶν, καὶ ἐχρῆν προσέχειν αὐτῷ,
ἅτε μηδὲν ἂν τοιοῦτο κακουργήσαντι. ἄρ' οὖν
τῷ

Qui nostrum iniuicte voluit conscendere lectum:
cum tamen ipsa prius pudore illius tentato repul-
sam tulisset. Et parum abfuit quin in certamine
cum chimaera periret iuuenis, qui hanc merce-
dem retulit suae temperantiae, et pudoris aduer-
sus hospitem, ut libidinosae mulieris insidiis pete-
tetur. Phaedra autem ipsa quoque similia cum
detulisset contra suum priuignum, effecit ut ex-
secrabilis fieret patri, nihil, Dii boni! nihil ne-
fandum cum patrasset.

27. Sane quam! dicit aliquis. Sed fide dignus
nonnunquam est delator, qui iustus caetera et pru-
dens esse videatur: et oportebat rationem illius babe-
re, qui nunquam tale maleficium commiserit. Num-
quid

τῷ Ἀριστείδῃ ἔστι τις δικαιοτέρος; ἀλλ' ὁμως καὶ
καῖνος συνέστη ἐπὶ τὸν Θεμιστοκλέα, καὶ συμπάρ-
ωξυνε τὸν δῆμον, ἥς φησιν ἐκεῖνος πολιτικῆς
Φιλοτιμίας ὑποκεκτισμένος. δίκαιος μὲν γὰρ ὡς
πρὸς τὰς ἄλλας Ἀριστείδης, ἄνθρωπος δὲ καὶ αὐ-
τὸς ἦν, καὶ χολὴν εἶχε, καὶ ἡγάπα τινας, καὶ
ἐμίσει.

Καὶ εἶγε ἀληθὴς ἔστιν ὁ περὶ τῷ Παλαμήδῃ
λόγος, ὁ συνετώτατος τῶν Ἀχαιῶν, καὶ τοῖς
ἄλλοις ἄριστος, τὴν ἐπιβουλὴν καὶ ἐνέδραν ὑπὸ
Φθόνῃ φαίνεται συντεθεικῶς κατὰ ἀνδρὸς ὁμοί-
μου, καὶ Φίλου, καὶ ἐπὶ τὸν αὐτὸν κίνδυνον ἐκ-
πεπλευκότος· ἔτιω ἔμφυτον ἅπασιν ἀνθρώ-
ποις ἢ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀμαρτία.

Τί

quid ergo est aliquis Aristide iustior? Sed tamen
ille etiam coivit contra Themistoclem, et conci-
tauit vna populum, eodem *nempe*, aiunt, quo
iste ciuilis ambitionis pruritu sollicitatus. Scilicet
iustus, si cum aliis comparetur, Aristides: at
homo erat ipse quoque, et bilem habebat, et
amabat quosdam atque oderat.

28. Et, si vera est illa de Palamede narratio,
Graecorum ille prudentissimus, et aliis rebus opti-
mus, machinationem illam atque insidias inuidia
composuisseprehenditur contra virum consan-
guineum, et amicum, et qui ad eiusdem societa-
tem periculi vna nauigauerat. Adeo insitum est
hominibus omnibus in tali re peccare.

H 5

29. Quid

Τί γάρ ἂν τις ἢ τὸν Σωκράτην λέγοι, τὸν ἀδίκως πρὸς τὰς Ἀθηναίους διαβεβλημένον ὡς ἀσεβῆ καὶ ἐπίβηλον; ἢ τὸν Θεμιστοκλέα, ἢ τὸν Μιλτιάδην τὰς μετὰ τηλικαύτας νίκας ἐπὶ προδοσίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπόπτως γενομένους; μυρία γάρ τὰ παραδείγματα, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα ἤδη γνώριμα.

Τί ἔν χρεῖναι πειεῖν τὸν γε νῦν ἔχοντα, ἢ ἀρετῆς, ἢ ἀληθείας ἀμφισβητῆντα; ὅπερ, οἶμαι, καὶ Ὅμηρος ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ ἠνίξατο, παραπλέειν κλεύσας τὰς ὁλοφροσύνας ταύτας τῶν ἀκροσμάτων ἡδονάς, καὶ ἀποφράττειν τὰ ὦτα, καὶ μὴ ἀνέδην αὐτὰ ἀναπεταγυεῖν τοῖς πάθει προειλημμένοις, ἀλλ' ἐπιζητήσαν-

τα

29. Quid enim de Socrate dicamus, iniuste delato apud Athenienses pro impio atque insidiatore? vel de Themistocle aut Miltiade, post tantas victorias prodicionis Graeciae suspectos? Infinita enim numero sunt exempla, et pleraque fere iam cognita.

30. Quid ergo facere par est prudentem, cum de *alicuius* virtute aut veritate disceptat? Quod, puto, Homerus etiam fabula de Sirenibus obscure significavit, praeternavigare iubens perniciosas illas auditionum voluptates, et obturare aures, nec ita temere illas pandere iis qui perturbatione quadam sunt occupati: sed apponere curiosi ianitoris

τα ἀκριβῆ θυρωρὸν τὸν λογισμὸν ἅπασι τοῖς
 λεγομένοις, τὰ μὲν ἄξια προσίεσθαι καὶ παρα-
 βάλλεσθαι, τὰ Φαῦλα δὲ ἀποκλείειν καὶ ἀπω-
 θεῖν. καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς μὲν οἰκίας
 θυρωρὸς κηδεύοναι, τὰ ὦτα δὲ καὶ τὴν διάνοιαν
 ἀνεωγμένα εἶναι.

Ἐπειδὴν τοίνυν τοιαῦτα προσή τις λέγων,
 αὐτὸ ἐφ' αὐτῇ χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν· μήτε
 ἡλικίαν τῷ λέγοντος ὀρῶντα, μήτε τὸν ἄλλον
 βίον, μήτε τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἀγχίνοιαν. ὅσα
 γὰρ τις πιθανώτερος, τοσάτω ἐπιμελεσέρας δεῖ-
 ται τῆς ἐξετάσεως. καὶ δεῖ τοίνυν πιστεύειν ἀλ-
 λατρίᾳ κρίσει, μᾶλλον δὲ μίσει τῇ κατηγορέν-
 τος, ἀλλ' ἐαυτῷ τὴν ἐξέτασιν φυλακτέον, τῆς
 ἀλη-

toris instar rectam rationem his quae dicuntur o-
 mnibus, quae admittat digna *admissione*, atque
 adsumat, mala autem excludat repellatque. Ridi-
 culum enim fuerit, domus quidem ianitores con-
 stituere, aures autem ac mentem apertas sinere.

31. Cum igitur dicens talia aliquis accesserit,
 ipsum per se explorare negotium oportet, neque
 aetate considerata dicentis, neque vita alia, neque
 ea, quae in sermonibus illius forte inest, soler-
 tia. Quo enim quis probabilior est, eo curiosio-
 re exploratione opus habet. Non oportet igitur
 credere alieno iudicio, vel odio potius accusantis,
 sed examen veritatis sibi seruare, suamque sibi
 inui-

ἀληθείας ἀποδόντα καὶ τῷ διαβάλλοντι τὸν Φθόνον, καὶ ἐν Φανερῷ ποιησάμενον τὸν ἔλεγχον τῆς ἐκατέρωθι διανοίας, καὶ μισεῖν ἄτω, καὶ ἀγαπᾶν τὸν δεδοκιμασμένον. πρὶν δὲ τῆτο ποιῆσαι ἐκ τῆς πρώτης διαβολῆς κεννημένον, Ἡράκλειον, ὡς μειρακιῶδες, καὶ ταπεινόν, καὶ πάντων ἔχῃ ἥμισυ ἀδίκον.

Ἀλλὰ τῶν ἀπάντων αἷτιον, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν, ἡ ἀγνοία, καὶ τὸ ἐν σκότῳ περ εἶναι τὸν ἐκάστω τρόπον. ὡς εἶγε θεῶν τις ἀποκαλύψειεν ἡμῶν τὰς βίβας, οἷχοιτο ἂν Φεύγῃς εἰς τὸ βάραθρον ἢ διαβολή, χώραν ἐν ἔχῃς, ὡς ἂν πεφωτισμένων τῶν πραγμάτων ὑπὸ τῆς ἀληθείας.

inuidiam delatori reddere, et qua quisque mente sit in claram lucem protrahere, ac sic demum vel amare vel odisse, prout quemque probaueris. Prius autem hoc facere prima permotum delatione, quam puerile est, bone Hercules! et humile, et non minime inter omnia inhonestum.

32. At harum rerum omnium causa, quam principio dicebamus, ignorantia, et quod mores vniuscuiusque in obscuro sunt. Quae cum ita sint, utinam Deorum aliquis vitas nostras aperiat! iret sane fuga praeceptis in barathrum delatio, locum nempe, rebus a veritate collustratis, non iam habitura.

Ψευδολογιστής,

ἢ περὶ τῆς Ἀποφράδος. κατὰ Τιμάρχου.

Αλλ' ὅτι μὲν ἠγνόεις τῆνομα τὴν Ἀποφράδα, παντί περ δῆλον. πῶς γὰρ ἂν ἡτιῶ βάρβαρον εἶναι μετὰ τὴν Φωνὴν ἐπ' αὐτῷ εἰπόντα ὑπὲρ σῶ, ὡς ἀποφράδι ὅμοιος εἶης; (τὸν γὰρ τρέπον σε, νῆ Δία, μέμνημαι, εἰκάσας τῇ τοιαύτῃ ἡμέρᾳ) εἰ μὴ καὶ παντάπασιν ἀνήκοος ἦσθα τῶ ὀνόματος; ἐγὼ δὲ τὴν μὲν ἀποφράδα, ὅ, τι καὶ βέλεται εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕπερον· τὸ δὲ τῶ Ἀρχιλόχου ἐκεῖνο ἤδη σοι λέγω, ὅτι τέττιγα τῶ πτερῶ συνέιληφας. εἵπερτινὰ ποιητὴν ἰάμβων ἀκούεις Ἀρχίλοχον, Πάριον

Pseudologista,

sive de die nefasto. Contra Timarchum.

Verum enim vero ignotum tibi fuisse nomen Apophras, unicuique manifestum. Quis enim accusares me hoc ipso nomine barbariei circa linguam, qui dixerim, esse te Apophradi, hoc est atro diei similem? (Memini enim profecto tuos me mores tali diei assimilare) si omnino nomen illud intelligeres? Ego vero, Apophras quid sibi velit, paullo post te docebo. Iam vero illud tibi Archilochi dicam, Cicadam alis prebendisti! si quidem iamborum quendam poetam nosti

ριον τὸ γένος, ἄνδρα κομιδῇ εὐλεύθερον, καὶ παρ-
 ῥησίᾳ συνόντα, μηδὲν ὀκνῶντα ὀνειδίζειν, εἰ καὶ
 ὅτι μάλισα λυπήσειν ἔμελλε τὰς περιπετεῖς ἐσο-
 μένας τῇ χολῇ τῶν ἰάμβων αὐτῶ. ἐκείνος τοί-
 νυν πρὸς τινὸς τῶν τοιούτων ἀκούσας κακῶς,
 Τέττιγα, ἔφη, τὸν ἄνδρα εἰληφέναι τῶ πτε-
 ρῶ, εἰκάζων ἑαυτὸν τῷ τέττιγι ὃ Ἀρχιλόχος;
 Φύσει μὲν λάλῳ ὄντι καὶ ἄνευ τινὸς ἀνάγκης·
 ὁπότεν δὲ καὶ τῶ πτερῶ ληφθῇ, γεγωνότερον
 βοῶντι. καὶ σὺ δὴ, ἔφη, ὦ κακοδαίμον ἄνθρω-
 πε, τί βελλόμενος ποιητὴν λάλον παροξύνεις
 ἐπὶ σεαυτὸν, αἰτίας ζητῶντα, καὶ ὑποθέσεις
 τοῖς ἰάμβοις;

Ταῦτά

ſti Archilochum, Parium genere, virum omnino
 liberum, et fiducia quadam vti ſolitum, nec
 cunctantem maledicere; ſi vel maxime laeſurus
 videretur eos, qui in bilem iamborum ſuorum
 incidiffent. Hic igitur, cum male ipſi a quodam
 ex illo genere dictum eſſet, dicebat, alis prehen-
 ſam ab eo eſſe cicadam, ipſum ſe cicadae com-
 parans Archilochus, ſtrepero natura ſua, etiam
 nemine cogente, *animali*, ſi vero etiam ala pre-
 hendatur, clamanti ſonantius. *Sic tu*, inquiebat,
infelix, quid tibi viſ, cum loquacem in te poëtam
 concitas, occaſiones ex argumenta iambis quaeren-
 tem?

2. Haec

Ταῦτά σοι καὶ αὐτὸς ἀπειλῶ, οὐ, μὰ τὸν Δία, τῷ Ἀρχιλόχῳ εἰκάζων ἐμαυτὸν· πόθεν; πολλὰ γε καὶ δέω· σοί δὲ μυρία συνειδώς ἰάμβων ἄξια βεβιωμένα, πρὸς ἃ μοι δοκεῖ εἶδ' ἂν ὁ Ἀρχιλόχος αὐτὸς διαρκέσαι, προσπαράκαλέσας καὶ τὸν Σιμωνίδην, καὶ τὸν Ἰππώνακτα συμποιεῖν μετ' αὐτῶ καὶ ἐν τι τῶν προσόντων σοικακῶν· ἔγω γὰρ παῖδας ἀπέφηνας ἐν πάσῃ βδελυρίᾳ, τὸν Ὀροδοικίδην, καὶ τὸν Λυκάμβην, καὶ τὸν Βέπαλον, τὰς ἐκείνων ἰάμβους. καὶ ἔοικε θεῶν τις ἐπὶ χεῖλος ἀγαγεῖν σε τότε τὸν γέλων ἐπὶ τῇ ἀποφράδι λεχθείσῃ, ὡς αὐτὸς μὲν Σκυθῶν καταφανεύερος γένοιο, κομιδῇ ἀπαίδευτος ὢν, καὶ

2. Haec ipse quoque tibi comminor, non profecto, quasi Archilochus me comparem. Vnde *eisim*? multum sane ab eo absum; sed quod noui sexcenta tua facinora iambis digna, quibus ne ipse quidem sufficere mihi Archilochus videtur, etiam si Simonidem et Hipponactem aduocet, ut secum vel vnum eorum, quae tibi insunt, maiorum carmine describant: adeo tu pueros in omni impuritate ut videantur effecisti Orodociides, et Lycambus, et Bupalus, iamborum illorum argumenta. Ac videtur Deorum aliquis in labiatum adduxisse tibi risum de dicta a me Apophrade, ut ipse quidem manifestius quam Scythae ruditis omnium rerum conuinceris, qui communia ista

καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοῶν,
ἀρχὴν δὲ εὐλογον παράσχοις τῶν κατὰ σὲ λό-
γων ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ, καὶ οἴκοθεν σε ἀκριβοῶς
εἰδότει, καὶ μηδὲν ὑποσελχμένῳ τὸ μὴ εἶχ' ἅν-
τα ἐξεπεῖν· μᾶλλον δὲ κηρύξαι ἃ πράττεται νῦν
κτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἔτι καὶ νῦν, ἐπὶ πολλοῖς
τοῖς πρὶν ἐκείνοις.

Καίτοι μάταιον ἴσως, καὶ περιττὸν, ἐν πα-
δείας νόμῳ παρρησιάζεσθαι πρὸς σέ. ἔτε γὰρ
ἂν αὐτὸς ποτε βελτίων γένοιο πρὸς τὴν ἐπιτί-
μῃσιν, ἢ μᾶλλον ἢ κύνδαρος I) μεταπεισθεῖν
αὐν,

ista et quae ante pedes sunt ignores; occasionem-
que et principium praeberes contra te scribendi
viro libero, quique te domo inde accurate nouit,
neque metuat quidquam, quo minus omnia pro-
ferat, vel praeconio vulget potius, quaecumque,
praeter multa illa antiqua, nunc etiam noctu
atque interdium perperas.

3. Quamquam vanum fortasse et superuacuum
fuerit, libertate illa, quae eruditos decet, apud
te uti: neque enim ipse nunquam a reprehensione
fias melior, non magis quam scarabaeus dediscat
voluere

I. κύνδαρος] Impurum animal, et turpitudi-
nis, quam inimico obiicit Lucianus, sym-
bolum. *Arist. Hist. anim.* 5, 19. οἱ κύνδα-
ροι ἦν κυλίεσι κόπρον, ἐν ταύτῃ φωλεύε-
σιν τε τὸν χειμῶνα, καὶ ἐντίκτεσι σκώλη-
κας, ἐξ ὧν γίνονται κύνδαροι. *Disertius*

Aelian.

ἀν, μηκέτι τοιαῦτα κυλινδεῖν, ἅπαξ αὐτοῖς
 συνήθης γενόμενος. ἔτ' εἶναι τινα νομίζω τὸν
 ἀγνοῶντα ἔτι τὰ ὑπὸ σὲ τολμώμενα, καὶ ἀγέ-
 ρων ἄνθρωπος ἐς ἑαυτὸν παρανομεῖς. ἔχ' ἔτι
 ἀσφαλῆς, καὶ δὲ ἀφανὴς βδελυρὸς εἶ· καὶ δὲ δεῖ τι-
 νος τῷ ἀποδύσοντος τὴν λεοντῇν, ὡς Φανερὸς
 γένοιο, κανθήλιος ὢν, εἰ μή τις ἄρα ἐξ Ἰπερ-
 βορέων ἄρτι ἐς ἡμᾶς ἦκει, καὶ ἐς τοσούτον Κυ-
 μαῖος εἴη, ὡς μὴ ἰδὼν, εὐθύς εἰδέναι ὄνων ἀ-

πάν-

voluere talia, cum semel iis assueverit; neque
 puto quemquam esse, qui adhuc ignoret, quae
 audeas, quaeque senex homo in te ipsum desi-
 gnes. Non ita securus, non ita obscure impurus
 es: neque opus est, qui leoninam tibi detrahat,
 ut appareat te asinum esse, nisi quis forte ab Hy-
 perboreis inde modo ad nos venerit, aut adeo sit
 Cumanus, ut non ad primum statim conspectum
 cognō-

Aelian. Hist. Anim. 10, 15. ὁ κανθαρος ἀθη-
 λυ ζῶν ἐστὶ. σπείρει δὲ εἰς τὴν σφαῖραν,
 ἣν κυλίει. ὀκτὼ δὲ καὶ εἴκοσι ἡμερῶν τῷτο
 δράσας, καὶ θάψας αὐτὴν, εἰτα μέντοι
 τῇ ἐπὶ ταύταις, προάγει τὸν νεοττὲν.
Quo loco recte vtuntur viri docti ad inter-
pretandum illud Ausonii Epigr. 70, 7. per
μετεμψύχωσιν

Non taurus, non mulus erit, non hippoca-
melus,

Non caper, aut aries, sed scarabaeus
erit. Gefner.

πάντων ὑβριστότατόν σε ὄντα, μὴ περιμείνας
 ὀγκωμένῃ προσέτι ἀκύν. ἔτω πάλαι καὶ πρὸς
 ἐμῆ, καὶ παρὰ πᾶσι καὶ πολλάνκις κηκήρυκται τὰ
 σὰ, καὶ δόξαν ἔ μικρὴν ἔχεις ἐπ' αὐτοῖς ὑπὲρ
 τὸν Ἀριφράδην, ὑπὲρ τὸν Συβαρίτην Μίσθωνα,
 τὸν Χῖον ἐκείνον Βάσαν, τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις
 σοφόν. ῥητέον δὲ ὅμως, εἰ καὶ ἔωλα δόξω λε-
 γειν, ὡς μὴ αἰτίαν ἔχοιμι μένος αὐτὰ ἀγνοεῖν.

Μᾶλλον δὲ παρακλητέος ἡμῖν τῶν Μενάνδρου
 προλόγων εἷς, ὁ ἑλεγχος 2), Φίλος ἀληθείᾳ καὶ
 παρρησίᾳ θεός, οὐχ ὁ ἀσημότατος τῶν ἐπὶ
 τὴν

cognoscat, asinorum te omnium esse insolentissi-
 mum, neque expectet, dum rudentem etiam
 audiat, adeo olim et a me, et apud omnes, et
 saepe, tua vita praeconio vulgata est; et famam
 eo nomine non parvam habes supra Ariphradem,
 supra Sybaritam Misthonen, supra Chium illum
 Bastam, illum similibus in rebus doctum. Di-
 cendum tamen, licet obsoleta dicere videar, ne
 reprehendar, qui solus ea ignorem.

4. Vel potius aduocandus erit Menandri pro-
 logorum vnus, Elenchus, amicus Veritati et Li-
 bertati in dicendo Deus, non obscurissimus eorum,
 qui

2. ἑλεγχος] Sine dubio est, hic non indicari
 Comoediae nomen, non laudari versus ipsius
 Menandri. Porro Elenchi, h. e. *conuictionis*,
 personam iam adhibuit noster in *sine Piscat.*
 c. 48. Gesner.

τὴν σκηνὴν ἀναβαινόντων, μόνοις ὑμῖν ἐχθρὸς τοῖς δεδιόσι τὴν γλῶτταν αὐτῶ, πάντα καὶ εἰδότος, καὶ σαφῶς διεξιόντος, ὅποσα ὑμῖν σύνοιδε. χάριεν γὰρ τῷτο γένοιτ' ἂν, εἰ ἐθέλῃσειεν ἡμῖν προεισελθὼν ἔτος διηγήσασθαι τοῖς θεαταῖς σύμπαντα τῷ δράματος τὸν λόγον. "Ἄγε τοῖνυν, ὦ προλόγων καὶ δαιμόνων ἄρισε" Ἐλεγε, ὄρα ὅπως σαφῶς προδιδάξης τὰς ἀκρόντας, ὡς ἔμῃτην, ἐδὲ Φιλαπσχυθημόνως, ἐδ' ἀνίπτοις ποσὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐπὶ τὸν δετὸν λόγον ἀπηντήκαμεν, ἀλλὰ καὶ ἰδίον τι ἀμυνόμενοι, καὶ τὰ κοινὰ μισῶντες τὸν ἀνθρωπον ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ. ταῦτα μόνα εἰπὼν, καὶ σαφῶς προδιηγησάμενος, ἴλεως ἅπιθι ἐκποδῶν, τὰ
δὲ

qui in scenam prodeunt, folis vobis inimicus, qui linguam ipsius timetis, qui et nouit omnia, et diserte, quae de vobis nouit, eloquatur. Lepidum sane fuerit, si velit ille ad nos accedere, et enarrare spectatoribus totam fabulae rationem. Age igitur, Prologorum atque Géniorum optime, Elenche, vide vt diserte auditores edoceas, quam non temere, neque animo ad inimicitias prono, neque illoris, quod aiunt, pedibus ad hanc disputationem deuenerimus, sed cum propriam iniuriam vlciscentes, tum communi quodam odio homine impuritatis causa persequentes. Haec sola vbi dixeris, et aperte exposueris e vestigio discedere hinc poteris, et reliqua nobis permittere.

δὲ ἄλλα, ἡμῖν κατὰλειπε· μιμησόμεθα γὰρ σε, καὶ διελεγξόμεν τὰ πολλὰ, ὡς παρρησίας τε καὶ ἀληθείας ἔνεκα, μηδένα αἰτιάσασθαί σε 3). μήτε δὲ ἐμὲ πρὸς αὐτὰς ἐπαινέσης, ὦ Φίλτατε ἔλεγχε, μήτε τὰ ἐκείνω προσόντα προεκχέης αὐτως· ἔ γὰρ ἄξιον θεῶ ὄντι ἐπὶ σῶμα σοι εἰλθεῖν τὰς περὶ τῶν ἔτῳ καταπτύσεων λόγους.

Ὁ γὰρ σοφιστὴς ἔτος εἶναι λέγων, ὁ πρόλογος ἤδη Φησὶ ταῦτα, ἐς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἦκε, λόγον

tere. Te enim imitabimur, et conuincemus eum in plerisque, ut libertatis veritatisque neglectae nemo te accusare possit. Neque vero me laudaveris apud illos, Elenche carissime, neque isti quae insunt, temere effundas. Neque enim dignum fuerit, tibi, qui Deus es, in os venire sermones de rebus adeo despuendis.

5. Nimirum iste, qui Sophistam se esse ait, ista iam loquitur Prologus, Olympiam venit aliquando, oratio-

3. αἰτιάσασθαί σε] Obscuriusculum facit locum actio comica. Nemo te, Elenche, accusabit veritatis et libertatis causa, h. e. nemo meam narrationem, qua in pudorem dare inimicum, et turpitudinis conuincere studebo, ut parum veram, vel ut parum liberam accusabit. Ita, quae sequuntur, intelligenda: non laudabis me, Elenche, h. e. non admiscebo ego quidquam meae laudis. Gesner.

γον τινὰ πρὸ πολλῶν συγγεγραμμένον ἐπιδειξόμενος τοῖς πανηγυρισαῖς. ἦν δὲ ὑπόθεσις τῷ συγγράμματι, ὁ Πυθαγόρας κωλυόμενος ὑπὸ τινος Ἀθηναίου, οἶμαι, μετέχεν τῆς ἐν Ἐλευσίνι τελετῆς, ὡς βάρβαρος, ὅτι ἔλεγεν αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας πρὸ τῆς ποτὲ, καὶ Εὐφορβος γεγονέναι. ἐτύγχανε δὲ ὁ λόγος αὐτῷ κατὰ τὸν Αἰσώπειον κολοῖον, συμφορητὸς ὢν ἐκ ποικίλων ἄλλοτριῶν πτερῶν. βεβλόμενος δὴ μὴ ἔωλα δοξαί λέγειν, ἀλλ' αὐτοσχεδιάζειν τὰ ἐκ τῆς βιβλίας, δεῖται τῶν συνήθων τινός (ἦν δὲ ἐκ Πατρῶν ἐκεῖνος, ἀμφὶ δίκας ἔχων τὰ πολλὰ) ἐπειδὴν αἰτήσῃ 4) τινὰς ὑποθέσεις τοῖς λόγοις,

τὸν

orationem olim conscriptam habiturus in panegyri. Erat autem argumentum libelli, Pythagoras prohibitus ab aliquo, Atheniensium puto, Sacris Eleusiniis interesse, tanquam Barbarus, quod ipse dictitauerat Pythagoras, se quondam Euphorbum fuisse. Erat porro oratio illa ad Aesopicae corniculae instar consarcinata ex multis pennis alienis. Cum autem vellet non antiqua videri dicere, sed velut ex tempore proponere quae de libro edidicerat: rogat sodalium aliquem (erat ille Patrensis, in causis multum versatus homo) cum argumenta posceret dicendi,

I 3

Pytha-

4. αἰτήσῃ] Sicut ille apud Plin. ep. 2, 3, 1. Isaeus, qui et ipse poscebat controuersias plures, electionem auditoribus permittebat. Nempe

pe

τὸν Πυθαγόραν αὐτῷ προσέειπε. καὶ ἔτι
 ἀνὴρ ἐποίησε, καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκῆν
 τὸν ὑπὲρ τῷ Πυθαγῶρι ἐκείνον λόγον.

Ἦν δὲ τὸ ἐπὶ τῷ, ὁ μὲν πάνυ ἀπίθανος
 ἐν τῇ ὑποκρίσει, συνείρων οἷον εἰκὸς ἐκ πολλῶν
 ἐσκεμμένα, καὶ μεμελετημένα, εἰ καὶ ὅτι μά-
 λιστα ἢ ἀναίσχυντία ἔσα ς) ἐπήμυνε, καὶ χεῖ-
 ρα

*Pythagoram ut ipse deligeret. Idque facit homo,
 ac persuadet theatro, ut audire vellent homines il-
 lam pro Pythagora orationem.*

6. Postea iste in actione valde improbabilis, qui
 connecteret orationem, qualem videri necesse est a
 longo inde tempore commentatam et meditatam, etsi
 quam maxime praesens homini impudentia pro illo
 pu-

pe poscebant Sophistae plures controuersias
 aut ὑποθέσεις, argumenta declamationum;
 et inter illas deinde optionem quoque au-
 ditoribus permittebant. Quidam forte bona
 fide. Hic noster quidem fraude vsus, quae
 hic describitur. *Gesner.*

5. ἢ ἀναίσχυντία ἔσα] Nisi aliud quid hic
 desit, certe excidisse puto syllabam, s. prae-
 positionem participio praemissam, legendum-
 que παρῆσα, atque ita interpretatus sum.
Gesner. Etsi *Gesn.* non male παρῆσα conii-
 cit, et ego quoque vellem in aliquo libro
 sic inuenire, nondum tamen vulgatum muto;
 quia potest pleonasmus esse, ut supra de Ca-
 lum.

ρα ὠρεγε, καὶ συνηγωνίζετο αὐτῷ. γέλως δὲ πολὺς παρὰ τῶν ἀκρόντων. καὶ οἱ μὲν, ἐς τὸν Πατρεῖα ἐκείνον μεταξὺ ἀποβλέποντες, ὑπεδήλυν ὡς ἔλελθε συμπράξας αὐτῷ τὴν ἐραδιεργίαν, οἱ δὲ καὶ αὐτὰ γνωρίζοντες τὰ λεγόμενα, παρ' ὅλην τὴν ἀκρόασιν διετέλεσαν, ἐν τῷτο μόνον ἔργον ἔχοντας. ἀλλήλων πειρώμενοι, ὅπως μνήμης ἔχουσι πρὸς τὸ διαγιγνώσκειν, ὅτε ἕκασον ἦν τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν εὐδοκιμησάντων ἐπὶ ταῖς καλῶν μελέταις σοφισῶν.

Ἐν δὲ ταύταις ἅπασι καὶ ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας ἦν ἐν τοῖς γελῶσι καὶ αὐτός. τί δ' ἔκ

pugnaret, et manum illi porrigeret et certamen illius adiuuaret. Rîsus interim multus apud auditores, cum alii in Patrênsem illum intuentes, subindicarent, auxilium istius imposturae ab illo praestitum non latere: alii vero qui agnoscerent quae dicebantur, toto quo audiebant tempore illud unum agebant, ut alter alterius memoriam tentaret in agnoscendo cuius esset unumquodque eorum Sophistarum, qui paullo ante nostram aetatem in declamationibus floruerunt.

7. Inter hos autem omnes, qui viderent, ipse quoque fuit, qui hunc libellum scripsit. Quî enim

I 4

non

lum. c. 16. τὸ ὄν, vel videndum, an τὸ ἔσα, hic non efficax plane sit, pro vera, vti ex Demosth. ἡ ἔσα ἀρχή, verus principatus, et ἔκ ἔσα falsus, ab Lexicogr. adfertur. Reitz.

ἐκ ἑμελλε γελᾶν ἐφ' ἔτῳ περιφανεί, καὶ ἀπι-
θάνῳ, καὶ ἀναίσχυντῳ τολμήματι; καὶ πῶς
(ἐστὶ δὲ ἀκρατὴς γέλωτος) ὁ μὲν τὴν Φωνὴν ἐν-
τρέψας εἰς μέλος, ὡς ᾤετο, θρῆνόν τινα ἐπηύ-
λει τῷ Πυθαγόρῳ, ὁ δὲ τᾶτο δὲ τὸ τᾶ λόγε,
ὄνον κιθαρίζεν πειρώμενον ὀρῶν, ἀνεκάγχασε
μάλα ἡδὺ ὁ ποιητὴς ἔτος ὁ ἐμός 6)· ὁ δὲ εἶδεν
ἐπιστραφεῖς. τᾶτο ἐξεπολέμωσε τότε αὐτοὺς
ἐναγχαῖς.

Ἐνθὲν δὲ ἦν μὲν ἡ τᾶ ἔτας ἀρχὴ, μᾶλλον δὲ
ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νεμηνίας τρίτη 7), ἐν ᾗ οἱ Ῥω-
μαῖοι,

*non videret auso tam manifesto, et improbabili at-
que impudenti? Qui, inquam? Est autem alioqui
rîsus impotens. Atque ille quidem inflexa ad mo-
dulationem voce, ibrenum quendam, vii putabat;
accinebat Pythagorae: at hic poëta meus, in suaves
cachinnos solui, asinum videns citbaram tractare co-
nantem. Verum iste conuersus hoc obseruat. Hoc
illos tum nuper inimicos reddidit.*

8. Deinde fuit principium anni, vel potius dies
a magnis illis Kalendis tertius, quo Romani prisco
quo-

6. ὁ ποιητὴς ἔτος ὁ ἐμός] Hic est ipse Lucia-
nus ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας, vt modo
dicebat. Loquitur enim Prologus dramatis
Elenchus, qui Lucianum poëtam suum vocat,
vt Terentiani prologi Terentium. *Gesner.*

7. ἡ ἀπὸ τῆς μεγ. ν. τ.] Romano stilo III Non.
Ian. solennis ille *Votorum* dies, *Vota* etiam f.

Bῶτα

μαῖοι, κατὰ τὸ ἀρχαῖον, εὐχοντάς τε αὐτοὶ
 ὑπὲρ ἅπαντος τῷ ἔτεος εὐχάς τινας, καὶ θυῖσι,
 Νεμῶ τῷ βασιλέως κατασησαμέναι τὰς ἱερουργίας
 αὐτοῖς, καὶ πεπιτεύκασιν τὰς θεὰς ἐν ἐκείνῃ μά-
 λις αὐτῇ ἡμέρᾳ χρηματίζεν τοῖς εὐχομένοις. ἐν
 τοιαύτῃ τοίνυν ἑορτῇ καὶ ἱερομηνίᾳ, ὁ τότε γε-
 λάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὑπεβολι-
 μαίῳ Πυθαγόρᾳ, ἰδὼν προσίοντα τὸν κατὰ-
 πτυσον, καὶ ἀλαζόνα, τὸν τῶν ἀλλοτρίων λό-
 γων ὑποκριτὴν (ἐτύγχανε δὲ καὶ τὸν τρόπον ἀ-
 κριβῶς εἰδὼς αὐτῶ, καὶ τὴν ἄλλην ἀσέλγειαν,
 καὶ μιανίαν τῷ βίῳ, καὶ ἃ ποιεῖν ἐλέγετο, καὶ
 ἃ ποιεῖν κατέειληπτο) "Ὡρα ἡμῖν, ἔφη πρὸς τι-
 να

*quodam more, et ipsi vota quaedam pro toto anno,
 et sacra faciunt; a Numa rege praescripta, cre-
 duntque. Deos illo maxime die operam dare precan-
 tibus. Hoc igitur festo die atque sacro, is qui ri-
 serat Olympiae infirmitatem illum Pythagoram, cum
 videret accedere conspuendum istum atque superbum
 alienae orationis bistrionem, cuius etiam mores ac-
 curate nosset, et reliquam vitae istius libidinem at-
 que impuritatem, quaeque facere diceretur, et in
 quibus deprehensus fuerat, Suadeo, inquit ad so-
 dalium*

I 5

Βῶτα dictus in antiquis monumentis. Quae
 dici possunt ea de re, occupavit omnia Span-
 hem. ad Julian. Orat. I. p. 276. Gesner.

να τῶν ἐταίρων, ἐκτρέπεσθαι τὸ δυσάντητον
 τῆτο θέαμα, ὃς Φανσίς ἔοικε τὴν ἡδίστην ἡμέ-
 ραν ἀποφράδα ἡμῖν ποιήσῃν. τῆτ' ἀκέσας δ
 σοφιστὴς τὴν ἀποφράδα, ὥς τι ξένον καὶ ἄλλό-
 τριον τῶν Ἑλλήνων ὄνομα, ἐγέλα εὐθύς, καὶ
 τὸν ἄνδρα τῆ πάλαμ ἐκείνῃ γέλωτος ἡμύνετο,
 ὥς γὰρ ᾤετο, καὶ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ἀπο-
 φράς, τί δὲ τῆτο ἐστὶ; καρπὸς τις, ἢ βοτάνη
 τις, ἢ σκεῦος; ἄρα τῶν ἐσθιομένων ἢ πιτομέ-
 νων τί ἐστὶν ἀποφράς; ἐγὼ μὲν ἔτε ἤκασα πώ-
 ποτε, ἔτ' ἂν συνίην ποτὲ ὅ, τι καὶ λέγῃ.

Ταῦθ' ὁ μὲν ᾤετο κατὰ τοῦτου διεξιέναι,
 καὶ πολὺν ἐπῆγε τῇ ἀποφράδι τὸν γέλων. ἔλε-
 λήθει

*dalium quendam, deitemus infelicis occurfus hoc
 spectaculum, qui sua praesentia iucundissimum
 nobis diem atrum (Apophrada) videtur specturus.
 Hoc ipsum nomen Apophrada audiens Sophista, tan-
 quam peregrinum et alienum Graecis nomen statim
 risit, et prioris illius risus nomine virum ultus est,
 ut quidem sibi videbatur, et apud omnes usurpabat
 hoc ipsum, Apophras! Quid vero id rei est? fru-
 ctus ne aliquis? an herba quaedam? an vas? an
 esculentorum quiddam vel poculentorum est Apo-
 phras? Equidem nec audiui vnquam, neque in-
 telligebam vnquam, quid sibi velit.*

9. Talia iste contra hunc meum se disputare opi-
 nabatur, multumque Apophradi risum conflagat,
 igna-

λήθει δὲ καθ' αὐτὸ τὸ ὕστατον τεκμήριον ἀπαι-
δευσίας ἐκφέρων. ἐπὶ τῷ τόνδε τὸν λόγον
συνέγραψεν, ἐμὲ προεισπέμψας ὑμῖν, ὡς δει-
ξετε τὸν αἰοίδιμον σοφιστὴν τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλή-
νων ἀγνοῶντα, καὶ ὅποσα καὶ οἱ ἐπὶ τῶν ἐργα-
σιῶν καὶ τῶν καπηλείων εἰδεῖν. ταῦτα μὲν
ὁ ἔλεγχος.

Ἐγὼ δὲ (ἤδη γὰρ αὐτὸς παρείληφα τὴν δρά-
ματος τὰ λοιπὰ) δίκαιος ἂν εἴην, τὰ ἐκ τοῦ
Δελφικῆς τρίποδος ἤδη λέγειν, οἷα μὲν σε τὰ ἐν
τῇ πατρίδι, οἷα δὲ τὰ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, οἷα δὲ
τὰ ἐν Αἰγύπτῳ, οἷα δὲ τὰ ἐν Φοινίκῃ, καὶ Συ-
ρίᾳ, εἴτα ἐξῆς τὰ ἐν Ἑλλάδι, καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ
ἐπὶ πᾶσι τὰ ἐν Ἐφέσῳ νῦν, ὥπερ κεφαλαιω-
δέστα-

*ignarus nempe, ultimum se hoc ruditatis contra se
indicium proferre. Hac igitur causa hunc libellum
conscripsit ille Poëta meus, qui me ad vos praemi-
sit, ut ostendat nobilem Sophistam communia Grae-
corum ignorare, quaeque de officinis etiam et cau-
ponis homines norunt. Ista quidem Elenchus.*

10. Ego vero (iam enim ipse suscepi quod re-
liquum est fabulae) iure meo iam possem, ista
velut e Delphico tripode dicere, quid in patria
egeris, quid in Palaestina, quid in Aegypto,
quid in Phoenice et Syria, quid deinde in Grae-
cia et Italia: ac super omnia, quae nunc Ephesi,
quae quidem maxime capitalia et fastigium amen-
tiae

δέσατα τῆς ἀπονοίας τῆς σῆς, καὶ κορυφῇ, καὶ
κορωνίς τῇ τρέπῃ. ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὴν παροι-
μίαν, Ἰλιεύς ὢν, τραγωδὰς ἐμισθώσω, καὶρὸς
ἤδη σοι ἀκχεῖν τὰ σαυτῆ κακὰ.

Μᾶλλον δὲ ταῦτα μὲν μηδέπω· περὶ δὲ τῆς
ἀποφράδος πρότερον. εἰπέ γάρ μοι πρὸς Παν-
δήμῃ, καὶ Γενετυλλίδος 8), καὶ Κυβήβης, πῇ
σοι μεμπτόν, καὶ γέλωτος ἄξιον τῆνομα εἶναι
ἔδοξεν ἢ ἀποφράς; νῆ Δί', εἰ γὰρ ἦν τῶν Ἑλ-
λήνων ἴδιον, ἀλλὰ πόθεν ἐπεισχωμάσαν αὐτοῖς
ἀπὸ

tiae tuae, et *imposita* moribus tuis coronis. Cum
enim, quod est in proverbio, *Ilensis ipse tragoe-*
dos conduxeris, iam decebat tua te mala audire.

II. Sed potius ista nondum: de *Apophrade* au-
tem prius. Nam dic mihi, per ego te *Vulgi-*
vagam, et *Genetriculam*, et *Cybeben* oro, qua-
re tibi reprehensione aut risu dignum *Apophradis*
nomen visum est? Ita sane. Nec enim erat Grae-
corum proprium; sed alicunde quasi commissatum
venit

8. Γενετυλλ.] Eandem vim habet haec obte-
statio, seu adiurationem malis, quam in li-
bello *contra Indoctum* c. 3. illa *Libaniridis*
mentio. Videtur autem etiam Γενετυλλίς pa-
rum honesta iam *Aristophanis* aetate fuisse.
Hanc ipsam ob causam ausus sum non *Gene-*
rricem hic reddere, quod honestum Romae,
ac tantum non seuerum numen est, sed *Ge-*
netriculam. Gefner.

ἀπὸ τῆς πρὸς Κελτὰς ἢ Θρακίας, ἢ Σκύθας, ἐπι-
 μιξίας. σὺ δὲ (ἅπαντα γὰρ οἶσθα τὰ τῶν Ἀ-
 θηναίων) ἐξέλειπας τὸ εὐθὺς, καὶ ἐξεκέρυ-
 ξας τῷ Ἑλληνισμῷ. καὶ ὁ γέλως ἐπὶ τῷ, ὅτι
 βαρβαρίζω, καὶ ξενίζω, καὶ ὑπερβαίνω τὰς ὁρὰς
 τὰς Ἀττικὰς. καὶ μὴν τί ἄλλο ἔτι τῶν Ἀθηναίων
 ἐπιχώριον, ὡς τὰ τὸν νόμα, φαῖεν ἂν οἷγε σὲ
 μᾶλλον τὰ τοιαῦτα εἰδότες; ὥς τε θᾶπτον ἂν
 Ἐρεχθεά, καὶ τὸν Κέκροπα, ξένος ἀποφήναις,
 καὶ ἐπήλυδας εἶναι τῶν Ἀθηναίων, ἢ τὴν ἀπο-
 φράδα δείξειας ἐκ οἰκείαν καὶ αὐτόχθονα τῆς
 Ἀττικῆς.

Πολλὰ μὲν γὰρ ἐστίν, ἃ καὶ αὐτοὶ κατὰ ταύ-
 τὰ τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομάζουσιν, ἀποφράδα
 δὲ

venit illis a Celtarum, aut Thracum, aut Scy-
 tharum colluie. Tu vero (nostis enim Athenien-
 sium omnia) statim hoc exclusisti, et praeconio
 de Graeco *solo* eiecisti. Hinc risus, quod bar-
 bare loquor, et peregrinum in morem, et ter-
 minos Atticos egredior. Verum enim vero quod
 aliud ita Atheniensibus patrium sit, atque hoc
 nomen, qui magis quam tu norunt talia, dixe-
 rint: adeo ut citius Erechtheum et Cecropem
 peregrinos atque aduenas esse Athenis ostendas,
 quam *Apophrada* demonstrates non domesticam esse
 indigenamque Atticae.

12. Multa enim sunt, quae ipsi eodem modo,
 ac reliqui homines, appellant. *Apophrada* autem
 soli

δὲ μόνοι ἐκεῖνοι τὴν μιαν, καὶ ἀπεικτὴν, καὶ ἀπαίσιον, καὶ ἀπρακτον, καὶ σοὶ ὁμοίαν ἡμέραν. ἰδὲ καὶ μεμάθηκας ἤδη ὁδὸν πάρεργον, τί βέλστα αὐτοῖς ἢ ἀποφρὰς ἡμέρα, ὅταν μήτε αἰ ἀρχαὶ χρηματίζωσι, μήτε εἰσαγώγμοι αἰ δίκαι ᾧσι, μήτε τὰ ἱερὰ ἱερουργῇται, μήθ' ὅλως τι τῶν αἰσίων τελῇται, αὕτη ἀποφρὰς ἡμέρα.

Ἐνομίσθη δὲ τῷτο ἄλλοις ἐπ' ἄλλαις αἰτίαις· ἡ γὰρ ἂν ἡττηθέντες μάχαις μεγάλαις, ἔπειτα ἔταξαν ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς τὰ τοιαῦτα ἐπεπόνθεισαν, ἀπράκτες καὶ ἀκύρες τῶν ἐννόμων πράξεων εἶναι, ἢ καὶ, νῆ Δία. καίτοι ἀπαιρον ἴσως, καὶ ἐξωρόν γε ἤδη, γέροντα ἄνδρα
μετα-

foli isti, atrum, et abominandum, et infaustum, et inauspicatum, et similem tibi diem. Ecce iam obiter didicisti, quid sibi velit apud illos dies *Apophras*: cum neque magistratus sui copiam faciunt, neque in iure aliquis conveniri potest, neque sacra peraguntur, neque omnino rerum, quas faustas esse volumus, quidquam peragitur: illa dies *Apophras* est.

13. Illud vero aliis aliisque de causis receptum est. Aut enim magnis superati praeliis, deinde dies hosce, quibus talia illis euenerant, nefastos esse constituerunt, quibus nihil legitimae actionis, ita quidem ut ratum deinde esset, posset suscipi: aut etiam per Iouem Quamquam intempestivum forte, et serum nimis iam, aliter institue-

μεταπαιδεύειν, καὶ ἀναδιδάσκειν τὰ τοιαῦτα, μηδὲ τὰ πρὸ τέτων εἰδότα. πάνυ γὰρ τέτ' ἐστὶ τὸ λοιπὸν, καὶ ἐκμάθης αὐτὸ, πᾶν ἡμῖν εἰδὼς ἔσθ'. πόθεν γὰρ, ὦ ἔστος; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶ ἀγνοῆσαι συγγνώμη, ὅποσα ἔξω τῶ πολλῶ πάτερ, καὶ ἄδηλα τοῖς ἰδιώταις· τὴν ἀποφράδα δὲ, καὶ βεβηθεῖς ἂν, ἄλλως εἴποις. ἐν γὰρ τέτο καὶ μόνον ἀπάντων τοῦνομα ἔστω, Φησί τις.

Ἀλλὰ καὶ τῶν παλαιῶν ὀνομάτων τὰ μὲν λεκτέα, τὰ δ' ἄ, ὅποσα αὐτῶν μὴ συνήθη τοῖς πολλοῖς, ὡς μὴ ταραττοίμεν τὰς ἀκοάς, καὶ τιτρώσκοιμεν τῶν συνόντων τὰ ὦτα. Ἐγὼ δὲ, ὦ βέλ-

stituire senem hominem, ac de nouo docere talia, qui neque ea, quae praecedunt, nouerit. Nimirum, *dicas forte*, hoc est *solum* reliquum: et hoc si discas, futurum ut omnia deinde noueris. Vnde enim, mi homo? Reliqua enim si ignores condonandum fuerit, quae extra communem *quasi* viam, et plebeiis incognita: sed *apophrada*, ne si velis quidem, aliter dixeris. Vnum nempe hoc et solum omnium nomen hoc esto, dicit *forte* aliquis.

14. Sed de veteribus quoque nominibus alia dicenda sunt, alia minus: quae nimirum non vsitata vulgo, ne perturbemus audientes, auresque eorum quibuscum versamur, vulneremus. Ego vero,

ὦ βέλτισε, πρὸς μὲν σὲ ἴσως ταῦτα περὶ σὲ εἰπὼν, ἡμαρτον· ἐχρῆν γάρ, ἐχρῆν ἢ κατὰ τὰ Παφλαγόνων, ἢ Καππαδοκῶν, ἢ Βακτριῶν πάτρια διαλέγεσθαί σοι, ἕως ἐκμάθης τὰ λεγόμενα, καὶ σοὶ ἀκχεῖν ἡδέα· τοῖς δ' ἄλλοις Ἑλλησιν, οἶμαί, καὶ Ἐλλάδα γλωτταν συνεῖναι, χρῆ. εἶτα καὶ τῶν Ἀττικῶν κατὰ χρόνας τινὰς πολλὰ ἐντρεψάντων τῆς αὐτῶν Φωνῆς, τῷτο ἐν τοῖς μάλιστα τὲνομα διετελέσεν, οὕτως αἶε, καὶ πρὸς ἀπάντων αὐτῶν λεγόμενον.

Εἶπον ἂν καὶ τὰς πρὸ ἡμῶν κεχρημένους τῷ ὀνόματι, εἰ μὴ καὶ ταύτη σε διαταράξῃ ἐμελλον, ξένα σοι καὶ ἄγνωστα ποιητῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ συγγραφέων ὀνόματα διεξιὼν. μᾶλλον

vero, bone vir, peccaueram, si ad te ista de te dixissem; oportebat enim, oportebat aut Paphlagonum, aut Cappadocum, aut Bactrianorum vernacula tecum agere, ut intelligeres, quae dicerentur, et auditu tibi essent iucunda. Sed apud Graecos reliquos Graeca, puto, lingua vtendum est. Deinde cum Attici etiam diuersis temporibus multa in lingua sua mutauerint, hoc inter praecipua nomen remansit, ita semper dictum, et ab omnibus.

15. Dicerem etiam eos, qui ante nos hoc nomine vsi sunt, nisi et ea ratione te perturbaturus essem, peregrina tibi et incognita poetarum, ac rhetorum, et historicorum nomina recensendo.

Potius

λον δὲ εἰδ' ἐγὼ σοι τὰς εἰπόντας ἐρῶ. πάντες γὰρ ἴσασιν. ἀλλὰ σὺ μοι ἓνα τῶν πάλαυ δειξας ἔπεχρημένον τῷ ὀνόματι, Χρυσῆς, Φασίν, ἐν Ὀλυμπίᾳ σάθητι. καίτοι, ὅσις γέμων ὢν, καὶ ἀΦῆλιξ, τὰ τοιαῦτα ἀγνοεῖ, δοκεῖ μοι ὅτι καὶ Ἀθῆναι πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ Κόρινθος ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ, καὶ Σπάρτη ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, μὴ εἰδέναι.

Λοιπὸν ἴσως ἐκεῖνό σοι λέγειν, ὡς τὸ μὲν ὄνομα ἦδεις, τὴν δὲ χρῆσιν αὐτῆς ἀκαιρον ἡτιάσω. Φέρε δὴ καὶ ὑπερὲς τὰτα πρὸς σέ ἀπολογήσομαι τὰ εἰκότα, σὺ δὲ πρόσσεχε τὸν νῆν, εἰ μὴ πάνυ ὀλίγον σοι μέλει τῆ μηδὲν εἰδέναι. εἰ οἱ πάλαυ πολ-

Potius nec ego tibi, qui dixerint, nominabo. Omnes enim norunt. At tu mihi vnum si ostenderis antiquorum non usum eo nomine, aureus, aiunt, stabis Olympiae. Etsi, quisquam senex et deuexa actate haec talia ignorat, idem mihi videtur ignorare, Athenas urbem esse in Attica, et in Isthmo Corinthum, et Spartam in Peloponneso.

16. Reliquum illud forte tibi fuerit, vti dicas, nomen quidem te sciuisse, sed usum intempestivum a te esse reprehensum. Age igitur, pro hoc etiam, vt par est, causam dicam, tu vero animum aduerte, si non nimis parum tua referre putas, nihil scire. Si antiqui multa id genus

πολλὰ τοιαῦτα πρὸ ἡμῶν ἀπερρέψαν ἐς τὰς σοὶ
 ὁμοίαις ἑκάστοι τὰς τότε· ἦσαν γὰρ καὶ τότε,
 ὡς τὸ εἰκὸς, βδελυροὶ τινες ἐς τὰ ἡθῆ, καὶ
 μιχροὶ, καὶ κακοήθεις τὸν τρόπον. καὶ ὁ μὲν
 Κόθορνόν 9) τινὰ εἶπεν, εἰκάσας αὐτὰ τὸν βίον,
 ἀμφίβολον ὄντα τοῖς τοιᾶτοις ὑποδήμασιν· ὁ
 δὲ Λυπάην, ὅτι τὰς ἐκκλησίας θορυβώδης ῥή-
 τωρ ὢν, ἐπετάραττεν· ὁ δὲ Ἐβδόμην 10), ὅτι
 ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἐβδόμοις, καὶ κείνος ἐν
 ταῖς

ante nos iecerunt in tui similes suae quisque ae-
 tatis: (fuerunt enim tum quoque, ut vero simile
 est, abominandi quidam moribus, et impuri,
 et malefica vita) et alius Cothurnum quendam
 appellavit, vitam illius depingens, quae talibus
 calceamentis comparari posset; alius Rabiem,
 quod conciones tumultuosius orator perturbaret;
 alius septimum, quod ut pueri septimis *culisque*
men-

9. κόθορνον] Pollux 7, 90. sq. inter genera
 calceorum, ὁ δὲ κόθορνος ἐκτέρος ἀμφοῖν
 τοῖν ποδοῖν. ὁθεν καὶ τὸν Θηραμένην κόθορ-
 νον· ἐκάλειν, διὰ τὸν περὶ τὴν πολιτείαν
 ἀμφοτερισμὸν. Gesner.

10. ἐβδόμην] Septimus hic dies mensis septi-
 mus est, ut ex Gellio patet XV, 2. Apollini
 sacer (Graev. ad Hesiod. συμπ. 770.). non
 in orbem recurrens septimus quisque. du
 Soul.

ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε, καὶ διεγέλα, καὶ παι-
διὰν ἐποιεῖτο τὴν σπαρδὴν τῷ δήμῳ· μὴ δὴς ἔν
καίμοι, πρὸς Ἀδώνιδος, εἰκάσαι παμπόνηρον
ἄνθρωπον, ἀπάσῃ κακίᾳ σύντροφον, ἡμέρας
δυσφήμῳ καὶ ἀπαισίῳ;

Ἡμεῖς καὶ τὰς χολὰς τοῦ δεξιῷ ἐκτρεπόμεθα
καὶ μάλιστα εἰ ἔωθεν ἴδοιμεν αὐτάς. καὶν εἴ τις
βακηλον ἢ εὐνέχον ἴδοι, ἢ πίθηκον, εὐθύς ἐξιών
τῆς οἰκίας, ἐπὶ πόδα ἀνασρέφει, καὶ ἐπανερχε-
ται, ἢ ἀγαθὰς μαντευόμενος τὰς ἐφημέρας
ἐκείνας πράξεις ἔσσεσθαι αὐτῷ, ὑπὸ πονηρῷ τοῦ
πρώτῳ καὶ δυσφήμῳ κληδονίσματι. ἐν ἀρχῇ
δὲ, καὶ ἐν θυραῖς, καὶ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐξόδῳ, καὶ
ἔωθεν τοῦ ἅπαντος ἔτους, εἴ τις ἴδοι κίναιδον,

καὶ

mensis diebus, sic ille in concionibus luderet, ri-
deretque, ac ludibrio sibi seriam rem populi habe-
ret: nonne igitur mihi etiam hoc, per Adoni-
dem, dederis, vti comparem hominem vndique
malum, flagitio omni innutritum, inauspicato
diei atque infausto?

17. Nos etiam claudos dextro pede auersamur,
et maxime si mane illos videamus: et si quis aut
exfectum videat aut castratum, aut finiam, ad pri-
mum domo egressum, in sua vestigia reuersus redit,
auguratus non bonas sibi futuras illius diei actiones,
post malum illud atque obscenum primum omen.
In principio vero, atque in foribus, primoque egres-
su, summoque velut mane totius anni, si quis videat

καὶ ἀπόρρητα ποιῶντα, καὶ πάσχοντα, ἐπίσημον ἐπὶ τάτῳ, καὶ ἀπερρώγοτα, καὶ μονονεχὶ τῆνομα τῶν ἔργων αὐτῶν ὀνομαζόμενον, ἀπατεῶνα, γόητα, ἐπίορκον, ὀλεθρον, κύφωνα II), βάραθρον, μὴ Φύγη, μηδ' εἰκάση τέτον ἀποφράδι ἡμέραι;

Ἀλλ' ἔχι σὺ τοιῆτος; ἐκ ἂν ἕξαρνος γένοιο, εἰ ἐγὼ τὴν ἀνδρίαν οἶδα τὴν σὴν, ὅσῃ καὶ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τάτῳ μοι δοκεῖς, ὅτι μὴ ἀπόλυταί σοι ἡ δόξα τῶν ἔργων, ἀλλὰ πᾶσι δῆλός ἐστι καὶ περιβόητος. εἰ δὲ καὶ ὁμόσε χωρήσεις,

καὶ

cinaedum, facientem infanda patientemque, notabilem hac ipsa re, ruptumque et vietum, et tantum non nomine suorum operum appellatum, impostorem, praestigiatores, periurum, perniciem, carcerem, barathrum, non fugiat? non atro hunc diei comparet?

18. Verum nonne talis tu es? Non negaueris, si fortitudinem tuam noui, qui etiam multum tibi ea in re placere videaris, quod non perfit tibi fama operum, sed manifestus es omnibus et famosus. Si vero manum conferere velis ac negare te

II. κύφωνα] De propria vocis significatione, in quantum notat lignum, cui collum inferitur, vt κύπτειν cogatur, qui ita vinctus est, plura *Salmas.* de Mod. Vfur. p. 814. sq. *Gesner.*

καὶ ἀρνήσαιο μὴ τοιαῦτος εἶναι, τίσι πιζὰ ἐρεῖς;
τοῖς πολίταις τοῖς σοῖς (ἐκεῖθεν γὰρ ἀρχεσθαι
δίκαιον); ἀλλ' ἴσασιν ἐκεῖνοι τὰς πρώτας σου
τροφάς, καὶ ὡς παραδὸς σεαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ
ἐκείνῳ στρατιώτῃ, συμπεριεφθείρῃς πάντα ὑπη-
ρετῶν, ἄχρι δὴ σε τὸ τῷ λόγῳ τῆτο, ῥάκος
πολυσχιδὲς ἐργασάμενος, ἐξέωσθαι.

Καί κ' αὖ μὲν ἡντο, ὡς τὸ εἰκὸς, ἂ πρὸς τὸ
θέατρον ἐνεπαυμένῃς, τοῖς ὀρχησαῖς ὑποκρινόμε-
ρος, καὶ συνταγματάρχης ἀξιῶν εἶναι. εἰδὲς
γὰρ πρὸ σὲ ἂν εἰσῆλθεν εἰς τὸ θέατρον, εἰδ' ἂν
ἐμήνυσεν, ὅ, τι τένομα τῷ δράματι· ἀλλὰ σὺ
κοσμίως πάνυ, χρυσᾶς ἐμβάδας ἔχων, καὶ ἐσθῆ-
τα

te talem esse: quibus fidem dictorum facies? ci-
vibusne tuis? inde enim incipere aequum est.
Sed norunt illi prima tua alimenta, et quomodo
deditus tua voluntate perditō illi militi cum illo
corruptus fueris, in omnibus ei subseruiens, do-
nec te lacerum, quod aiunt, pannum cum effe-
cisset, exegit.

19. Etiam illa meminerunt, vt probabile est,
quomodo in scena adolescentem te validum osten-
deris, cum saltatoribus, accommodares operam
tuam, et dux gregis esse postulares. Nemo enim
te prius in theatrum prodibat, neque quod no-
men esset fabulae indicabat. Sed tu decenti ha-
bitu, aureis indutus calceis, vesteque tyrannica

τα τυραννικὴν, προεισεπέμπε, εὐμένειαν αἰτή-
 σων παρὰ τῷ θεάτρῳ, σεφάνης κομίζων, καὶ
 κρότῳ ἀπιὼν, ἤδη τιμώμενος πρὸς αὐτῶν. ἀλ-
 λά νῦν ῥήτωρ καὶ σοφιστής. καὶ διὰ τῆτο ἦν
 πύθωντά μοι ποτε τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σὲ ἐκεῖνοι,
 τῆτο δὲ τὸ ἐκ τῆς τραγωδίας, δύο μὲν ἡλίους 12)
 ὄρεῖν δοκῆσι, δισσᾶς δὲ Θήβας. καὶ πρόσχειρον
 ἔπασιν εὐθύς τὸ, Ἐκεῖνος, ὃ τότε, καὶ μετ'
 ἐκεῖνα. τοιγάρτοι καὶ αὐτὸς εὖ ποιῶν, ἐκ ἐπι-
 βαίνει τὸ παράπαν, οὐδ' ἐπιχωριάζεις αὐτοῖς;
 - ἀλλὰ

prae.mittebare, beneuolentiam petiturus a theatro,
 coronas ferens, discedens cum plausu, iam tum
 honoratus ab illis; sed modo orator ac Sophista.
 Itaque cum audient quondam talia de te illi, il-
 lud sane quod est in Tragoedia, duo sibi soles vi-
 dere videbuntur ac Thebas duplices: atque in
 promptu statim erit omnibus, *Istene? qui tum?*
post ista? Itaque ipse, prudenti sane consilio,
 omnino non accedis ad illos, neque in ista regio-
 ne

12. δύο μὲν ἡλίους] Pentheus furens apud Eu-
 rip. Bacch. 916. καὶ μὴν ὄρεῖν μοι δύο μὲν
 ἡλίους δοκῶ, Δισσᾶς δὲ Θήβας, quod imi-
 tatus Virg. Aen. 4, 469. vbi reliquas imi-
 tationes dedit Lacerda. Add. Ouid. Art. 3,
 764. vbi de ebrietate. Furiosos et ebrios
 hac in re iungit Lactant. de Opif. Dei 9,
 1. Gesner.

ἀλλὰ Φεύγεις ἐκὼν πατρίδα, οὔτε χεῖμα κακὴν 13), ἔτε θέρει ἀργαλέην, ἀλλὰ καλλίστην καὶ μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἀπασῶν. τὸ γὰρ ἐλθῆναι, καὶ τοῖς εἰδόσι καὶ μεμνημένοις τῶν παλαιῶν ἐκείνων συνεῖναι, βρέγχος ὡς ἀληθῶς ἔστι σοι. καίτοι τί ταῦτα ληρῶ; τίνα γὰρ ἂν αἰδέσθῃς σύ; τί δ' ἂν αἰσχροὺς ἡγήσαιο τῶν ὑσάτων; πυνθάνομαι δὲ καὶ κτήματα εἶναι σοὶ μεγάλα παρ' αὐτοῖς, τὸ δύσηκον ἐκεῖνο πυργίον, ὡς τὸν τῷ Σινωπέως πίθον, τὴν Διὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐτό. τὰς μὲν δὲ πολίτας ἐδαμῇ ἐδαμῶς μεταπείσεις ἂν, μὴ ἔχῃ τῶν ἀπάντων
βδελυ-

ne versaris, sed sponte exulas e patria, nec mala per hiemem, neque graui per aestatem, sed pulcherrima et maxima earum quae in Phoenice sunt omnium. Nempe redargui, et versari cum scientibus et recordantibus antiquorum illorum, vere tibi suspendium est. Verum quid ita deliro? Quem enim tu vereris? Quid ultimum turpe putares? Audio vero etiam possessiones apud illos magnas tibi esse, miseram illam turriculam adeo, ut Sinopenfis dolium cum illa comparatum Iouis aula esse videatur. Cuius ergo tuis nulla unquam ratione persuadeas, quo minus omnium

K 4

te

13. χεῖμα κακὴν] Alludit ad Hesiod. 'Egy. 640. Gesner.

Βδελυρώτατόν σε ἡγήσθαι, ἐνείδος κοινὸν ἀπά-
σῃ τῇ πόλει.

Τάχα δ' αὖ τὰς ἄλλας τὰς ἐν τῇ Συρίᾳ προσ-
λάβοις ὁμοψήφους, εἰ λέγοις μηδὲν πονηρὸν μη-
δεὶ ἐπαίτιον βεβιωσθαι σοι. Ἡρακλεις, ἡ μὲν
Ἀντιόχεια καὶ τὲρρον αὐτὰ εἶδεν, ὅτε τὸν Ταρ-
σόθεν ἤκοντα ἐκείνον νεανίσκον ἀπαγαγών. ἀλ-
λὰ καὶ ἀναδέρειν αὐτὰ, αἰσχρὸν ἴσως ἐμοί. πλὴν
ἀλλὰ ἴσασί γε, καὶ μέμνηνται οἱ τότε ὑμῖν ἐπι-
στάντες, καὶ σὲ μὲν ἐς γένος συγκαθήμενον ἰδόν-
τες, ἐκείνον δὲ, οἶσθα ὅ, τι καὶ ποιῶντα, εἰ μὴ
παντᾷπασιν ἐπιλήσμων τις εἶ.

Ἄλλ' οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἴσως ἀγνοῶσί σε, οἱ με-
τὰ τὰς ἐν Συρίᾳ θαυμαστὰς ἀθλὰς ἐκείνας ὑπο-
δεξά-

te putent impurissimum, commune totius ciui-
tatis opprobrium.

20. Fortasse autem reliquorum in Syria suffra-
gia feras, si dicas, nihil tibi malum neque ob-
noxium patratum esse? At Hercule iptum opus
vidit Antiochia, cum venientem illum e Tarso
adolefcentem abduxisti. . . . Verum etiam dete-
gere ista turpe forte mihi fuerit. Interim norunt
et meminere, qui tum adstiterunt, ac te conqui-
nifcentem viderunt, illum autem, facientem illud,
quod tu nosti, nisi omnino obliuiosus es.

21. Sed Aegyptii forte te ignorant, qui post
pracclara illa in Syria certamina fugientem ob ea,
quae

δεξάμενοι Φεύγοντα, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπὸ τῶν
 ἱματιοκαπήλων διωκόμενον, παρ' ὧν ἐσθῆτας
 πολυτελεῖς πριάμενος, ἐφάδια εἶχες. ἀλλ' ἐκ
 ἐλάττω σοι ἢ Ἀλεξάνδρεια σύνοιδεν, εἰδὲ, μὰ
 Δί', ἐχρῆν δευτέραν τῆς Ἀντιοχείας κενερίσθαι
 αὐτήν· ἀλλ' ἦτε ἀκολασία γυμνοτέρα, καὶ ἡ αἰ-
 σχροεργία σοι ἐκεῖ ἐπιμανεστέρα, καὶ τῆνομα ἐπὶ
 τέτοις μείζον, καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἀκάλυπτος ἢ κε-
 Φαλή (14)· εἰς μόνος ἂν ἐπίστευσέ σοι ἐξάρνω γι-
 γνομένῳ μηδὲν τοιῷτον ἐργάσασθαι, καὶ βοη-
 θός ἂν κατέσῃ ὁ τελευταῖος μισθοδότης ἀνὴρ
 ἐν τοῖς ἀρίστοις Ῥωμαίων. τῆνομα δὲ αὐτὰ δώ-
 σεις

quae dixi te, receperunt, cum vestiarum te mer-
 catores persequerentur, a quibus emtas vestes
 pretiosas habebas pro viatico. Sed nec minorum
 tibi Alexandria conscia est, nec oportebat, ita
 me Iupiter, illam Antiochia inferiorem iudicari.
 Verum libido magis nuda, et turpitudine flagitio-
 rum furiosa magis, et maior propter ista cele-
 britas, et super omnia caput apertum. Unus so-
 lus neganti tibi credidit, nihil te tale fecisse; et
 auxilio tibi fuit, ultimus, qui te conduxit, vir
 inter principes Romanorum. Nomen ipsum ta-
 cere

K 5

14. ἀκάλυπτον κεφαλὴν refero ad notum mo-
 rem obnubendi in turpitudine et pudore ca-
 put. Vid. interpp. Petron. ad illud c. 7
 operui caput. Gesner.

σεις ἀποσιωπῆσαι μοι, καὶ ταῦτα πρὸς πάντας
εἰδόμενος, ὃν λέγω. ἐκεῖνος τοίνυν τὰ μὲν ἄλλα
ὁπίσσω ἔτλη ἐν τῇ συνσχίστῃ τολμηθέντα ὑπὸ σῶ,
τί χρὴ λέγειν; ἀλλ' ἡνίκα σε κατέλαβε τῷ με-
ρακίῃ τῷ οἰνοχόῳ τῷ Οἰνοπίωνος ἐν γόνασι κεί-
μενον, τί οἶει; ἐπίστευσεν ἂν σοι μὴ εἶναι τοιαῦ-
τον, αὐτὸ τὸ ἔργον ὁρῶν; ἔκ, εἴγε μὴ παντά-
πασι τυφλὸς ἦν, ἀλλ' ἐδήλωσε τὴν γνώμην, αὐ-
τίκα ἐξελάσας τῆς σκιάας, καὶ καθάρσιόν γε,
ὥς Φασι, περινεγνὼν ἐπὶ τῇ σῇ ἐξόδῳ.

Ἀχαΐα μὲν γὰρ καὶ Ἰταλία πᾶσα ἐμπέπλη-
σαι τῶν σῶν ἔργων, καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς δόξης,
καὶ ὄναιό γε τῆς εὐκλείας. ὥς πρὸς τὰς θαυ-
μάζον-

cere mihi permittes, idque cum sciant omnes,
quem designem. Ille igitur quot alias res susti-
nuerit in tua consuetudine a te perpetratas, quid
attinet dicere? Sed cum deprehendisset te pueri
pocillatoris Oenopionis in genibus iacentem,
quid putas? crediditne tibi, te non esse italem?
ipsum opus cum videret? Non: nisi caecus o-
mnino fuit. Verum indicavit nempe sententiam
suam, qui statim domo te eiiceret, et purgami-
na quaedam, ut aiunt, post excessum tuum cir-
cumferret.

22. Ergo Achaia quidem et omnis Italia tuo-
rum plena facinorum, et partae inde famae. Ac
fruaris, opto, ista gloria. Itaque ad eos, qui
miran-

μαζόντας ἔγωγε τὰ ἐν Ἐφέσῳ νῦν πραττόμενα ὑπὸ σοῦ, ἐκεῖνο λέγω, ὅπερ ἀληθέστατον, πῶς ἐκ αὐτῶν ἐθαύμαζον, εἰ τὰ πρῶτά σε ᾔδεισαν; καίτοι καὶ ἐν ταῦθα καὶ τὸ πρὸς τὰς γυναῖκας προσέμαθες.

Οὐ περὶ πόδα ἐν τῷ τοιᾷτῳ, εἰπέ μοι ἀποφράδα ὀνομάζεσθαι; ἀλλὰ τί, πρὸς Διός, καὶ Φιλῆσαι τῷ σώματι προσέτι ἀξιώσεως ἡμᾶς ἐκ' ἐκείνοις τοῖς ἔργοις; τῆτο γὰρ τὸ ὑβριζόμενον ποιεῖς, καὶ μάλιστα πρὸς ἃς ἡμεῖς ἐχρῆν, καὶ τὰς ὁμιλητάς, οἷς ἱκανὰ ἦν ἐκεῖνα μόνον τὰ κακὰ καὶ τὰ σὲ σώματος ἀπολαύειν, τὸ βάρβαρον τῶν ὀνομάτων, τὸ τραχὺ τῆς Φωνῆς, τὸ ἀκριτον, τὸ ἀτακτον, τὸ πάντῃ ἀμεινον, καὶ τὰ τοιαῦ-

mirantur, quae nunc fiunt Ephesi, illud equidem dico, quod est verissimum, quam non admiraturi tum essent, si priora tua nossent? Verum etiam nouum quiddam hic, circa mulieres, addidisti.

23. Nonne ergo tali homini conuenit, dic mihi, *Apopbrada* vocari. Sed quid, per Iouem, etiam osculum offerre nobis adhuc audes post isthaec facinora? hoc enim facis contumeliosissime, et illis maxime, quibus minime oportebat, tuis sodalibus, quos satis erat illa sola oris tui mala exhaustire, nomina barbara, vocem asperam, nihil discretum, nihil ordinatum, a musis aliena omnia, et quae his similia sunt. Osculum
autem

τοιαῦτα· Φιλῆσαι δέ σε ἐπὶ τέτοις μὴ γένοιτο,
ὦ ἀλεξίκακε· ἀσπίδα μᾶλλον ἢ ἔχιδναν Φιλῆ-
σαι ἀμεινον, δῆγμα ἐκεῖ τὸ κινδύνευμα, καὶ
ἀλγῆμα, καὶ ὁ ἰατρὸς εἰσκληθεὶς, ἐπήμυνεν·
ἀπὸ δὲ τῆ σὲ Φιλήματος, καὶ τῆ ἱερείας, τίς
ἂν ἢ ἱεροῖς ἢ βωμοῖς προσέλθοι; τίς δ' ἂν θεὸς
ἐπακέσσειεν ἔτι εὐχομένῃ; πόσων περιῤῥαντη-
ρίων, πόσων ποταμῶν δεῖ;

Καὶ τοιοῦτος αὐτὸς ὢν, κατεγέλας τῶν ἄλλων
ἐπ' ὀνόμασι, καὶ ῥήμασιν, ἔργα τοιαῦτα καὶ
τηλικαῦτα ἐργαζόμενος. καίτοι ἐγὼ μὲν ἀπο-
φράδα μὴ εἰδώς, ἡσχυρόμην αὐμᾶλλον, οὐχ
ὅπως εἰπὼν ἀρνηθεῖν ἂν· σὲ δὲ ἀδελφεὶς ἡτιάσα-

το

autem te ferre insuper, absit, Depulfor malo-
rum! natricem aut viperam osculari potius est.
Morsus hic periculum, et dolor, quem aduoca-
tus depellit medicus. A tuo vero osculo, et isto
veneno, quis ad templa accedat vel altaria? Quis
Deus amplius precantem exaudiat: quot adspers-
sionibus, quot fluminibus opus erit?

24. Ac talis ipse cum esses, risisti alios de no-
minibus ac verbis, facinora talia ac tanta perpe-
trans? Verum ego si nescissem *Apopbrada*, pudore
afficerer potius, tantum abest, ut me usum eo
nomine, negem: at te nemo nostrum adhuc ac-
cusa-

το ἡμῶν βρωμολόγας 15) λέγοντα, καὶ τροπο-
μάσθλητας, καὶ ῥησιμετρεῖν, καὶ Ἀθηνιῶ, τὸ
Ἀθηνῶν ἐπιθυμῶ, καὶ ἀνδοκρατεῖν, καὶ σΦεν-
διμίζειν, καὶ χειροβλημᾶσθαι κακὸν κακῶς σε
ὁ λόγιος Ἐραῆς ἐπιτρίψειν αὐτοῖς λόγοις. πᾶ-
σα γὰρ ταῦτα τῶν βιβλίων εὗρίσκεις; ἐν γωνίᾳ πε-
τάχα τῶν ἱαλέμων 16) τινὸς ποιητῶν κατορθω-

συγμέ-

culavit, cum verbicrepos diceret, et morefutilis,
et vocimeteri, et Athenurio h. e. Athenas cupio,
et floripotentem esse, et σΦενδιμίζειν, et χειρο-
βλημᾶσθαι. Male te malum hominem dicendi
arbiter Mercurius ipsis tuis cum verbis conterat.
Vbi enim librorum ista inuenis? In angulo forte
Ialemorum poetarum cuiusdam defossa, rubiginis
et

15. βρωμολόγας] Tenui hanc in interpretan-
do rationem, ut quae verba sola compositio-
nis insolentia peccare viderentur, ea simili-
bus, quoad possem Latinis redderem; vlti-
ma vero, quae plane barbara sunt, Graece
scripta apponerem. Nempe pro σΦενδονί-
ζειν, *funda emitte*, σΦενδιμίζειν dixerat
homo, quasi nomen esset σΦένδιξ, et χει-
ροβλημᾶσθαι voluit esse *manu proiicere*, quod
formauit contra omnem analogiam ex βέ-
βλημαι. *Gesner.*

16. τῶν ἱαλέμων] Ialeum frigidum fuisse
poetam, facile credimus *Hesychio*, *Eufratib.*
ad II. Z, p. 494, 43. *Bas.* atque adeo ἱαλέ-
μα ψυχράτρεος, quod refertur etiam ab

Αρρ.

συγμένα, εὐρώτος καὶ ἀραχγίων μεσὰ, ἥπερ ἐκ
τῶν Φιλαινίδος δέλτων, ἃς διὰ χειρὸς ἔχεις·
σὲ μέντοι, καὶ τῷ σὲ σώματος ἄξια.

Ἐπεὶ δὲ τῷ σώματος ἐμνήσθην, τί Φαίης ἂν,
εἴ σε ἡ γλῶττα εἰς δικαστήριον παρακαλεσαμένη
(φῶμεν γὰρ ἄτως) ἀδικήματος, ἢ, τὸ μετριώ-
τατον, ὕβρεως 17) διώκοι, λέγῃσα; Ἐγὼ σε,

ὦ

et aranearum plena, aut forte de Philaenidis ta-
bulis, quas prae manu habes; te tamen ac tuo
ore dignissima.

25. Cum vero in mentionem oris incidi, quid
dicas, si tecum in ius vocato lingua (ita enim
ponamus) iniuriae, aut minimum contumeliae

agat,

Apostolio 10, 39. Sed luctus etiam, *Θρήνη*,
πένθος notionem illi nomini adiunctam ne-
gari non potest. Vid. *Enrip.* *Orest.* 1391.
Supplic. 281. *Troad.* 600. *Apostol.* l. c.
itemque 6, 54. *Gesner.*

17. ἀδικήματος ἢ τὸ μετρ. ὕβρ.] Si haec ve-
ra est lectio, oportet ἀδικήμα etiam specia-
le, et grauis quidem criminis, nomen fuisse,
forte impietatis, vt in illa Socratis accu-
satione, ἀδικεῖ ὁ Σωκράτης, cuius respectu
ὕβρις possit μετριώτατον videri. Lingua,
res sancta ac diuina, turpissime profanata
etc. Alioquin transpositione leui ita con-
cinnari possit hic locus, vt nihil, quod of-
fendere quemquam possit, relinquatur, ὕ-
βρεως, ἢ τὸ μετριώτατον, ἀδικήματος,
διώκοι. *Gesner.*

ὃ ἀχάρισε, πένητα καὶ ἄπαρον παραλαβοῦσα,
καὶ βίῃ δεόμενον, τὰ μὲν πρῶτα ἐν τοῖς θεά-
τροις εὐδοκιμεῖν ἐποίησα, νῦν μὲν Νῖνον, νῦν δὲ
Μητίοχον, εἴτα μετὰ μικρὸν Ἀχιλλέα τιθεῖ-
σα, μετὰ ταῦτα δὲ, παῖδας συλλαβίζειν διδά-
σκοντα, μακρῷ χρόνῳ ἔβασκον, ἥδη δὲ καὶ τὰς
ἀλλοτρίας τέτας λόγους ὑποκρινόμενον, σοφι-
στὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα, καὶ τὴν μηδὲν προσή-
κασαν δόξαν περιῆμα· τί τοίνυν τηλικῆτον ἔχων
ἐγκαλεῖν, τοιαῦτά με διατίθης, καὶ ἐπιτάττεις;
ἐπιτάγματα αἰσχίσαι, καὶ ὑπεργίας καί απτύσεις;
ἔχ' ἱκανὰ μοι τὰ ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἔργα, ψεύδε-
σθαι, καὶ ἐπισημεῖν, καὶ τὰς τοσούτους ὕδρας
καὶ λήρους διαντλεῖν, μᾶλλον δὲ τὸν βόρβορον
τῶν λόγων ἐκείνων ἐμεῖν; ἀλλ' οὐδὲ νυκτὸς
τὴν

agat; dicens, Ego te, ingrate, pauperem et omnium
inopem cum accepissem, et victus indigum, primo
in theatris ut floreres effeci, quae modo Ninum te,
modo Metiochum, et paullo deinde post Achillem
constituerim. Postea syllabas colligere docentem pue-
ros diu alui. Iam vero, alienas agens orationes,
Sophista ut videreris, effeci, gloriamque tibi, quae
nihil ad te pertineat conciliansi. Quid igitur tan-
tum habes, quod mihi obiicias, quod ita mecum agis,
et imperia mihi imperas spurcissima, ac despuenda
ministeria? Nonne satis mihi erant diurna illa opera,
mentiri, peierare, tot nugas et deliramenta exhau-
stire, vel potius coenae orationum illarum vomere?

At

τὴν κακοδαίμονα σχολὴν ἄγειν εἰς· ἀλλὰ μόνη
 σοι πάντα ποιῶ, καὶ πατῆμαι, καὶ μισθίζομαι,
 καὶ ἀντὶ γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέ-
 γνωκας, καὶ ὥσπερ ἀλλοτρίαν ὑβρίζεις, καὶ
 ἐπιπλύζεις τοσάτοις κακοῖς. λαλεῖν μοι ἔργον
 ἐστὶ μόνον· τὰ δὲ τοιαῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν
 ἄλλοις μέρεσι προσέτακται. πῶς ὦφελε καί με-
 τις, ὥσπερ τὴν τῆς Φιλομήλας, ἐκτεμεῖν. μα-
 καριώτερά γὰρ μοι αἱ γλώτται τῶν τὰ τέκνα
 κατεδηδοκόπων.

Πρὸς θεῶν, ἣν λέγῃ ταῦτα ἡ γλῶττα, ἰδίαν
 αὐτῇ Φωνὴν λαβῆσα, καὶ τὸν πύγωνα συνήγο-
 ρον ἐπικαλεσαμένη, τί ἂν ἀποκρίναιτο αὐτῇ;
 ἐκεῖνα δηλονότι, ἃ καὶ πρὸς τὸν Γλαῦκον ἐναγχοῖς
 εἶρη-

*At tu neque noctibus infelicem me otiosam esse pate-
 ris: sed sola tibi facio omnia et conculcor, et in-
 fanio. Et pro eo quod lingua nata sum, ut man-
 uti me decreuisti: meque tanquam alienam contume-
 liose tractas, et tot malis obruis: Loqui meum
 opus unicum est: ista vero talia et facere ac pati
 aliis membris a natura iniunctum est. Itaque utinam
 me quoque aliquis, ut illam Philomelae exfecerit!
 Beatiores enim me sunt linguae eorum, qui suas
 ipsi pereros deuorarunt.*

26. Per Deos! si ista dicat suum sibi sermonem,
 sumens lingua, et aduocatam sibi adsciscat bar-
 bam tuam, quid illi respondeas? Illa nempe,
 quae etiam ad Glaucum nuper a te dicta sunt, de-
 perpe-

εἴρηται σοι, ἐπὶ πεπραγμένῳ ἤδη τῷ ἔργῳ αἰτιώμενον, ὡς ἐπὶ τέτῳ ἔνδοξος ἐν βραχεῖ, καὶ γνώριμος ἀπασὶ γεγένησαι. πόθεν ἂν ἔτω περιβόητος ἐπὶ τοῖς λόγοις γενόμενος; ἀγαπητὸν δὲ ὅπως ἐν κλεινὸν καὶ ὀνομαζόνειναι; εἴτα καταριθμήσῃ (18) αὐτῇ τὰς πολλὰς σε προσηγορίας, ὅποσας κατὰ ἔθνη προσείληφας, ὃ καὶ θαυμάζω, ὅτι τὴν μὲν ἀποφράδα ἐδυσχέρωνας ἀκῶσας, ἐπ' ἐκείνοις δὲ τοῖς ὀνόμασιν οὐκ ἠγανάκτεῖς.

Ἐν Συρίᾳ μὲν ῥοδοδάφνη κληθεῖς, ἐφ' ᾧ δὲ, νῆ τὴν Ἀθηνᾶν, αἰσχύνομαι διηγείσθαι·
ὥς

perpetrato iam facinore expostulantem, te hac ipsa re nobilem breui tempore et conspicuum omnibus factum. Vnde enim tantum celebritatis dicendo confectus esses? Optabile autem est, quacumque demum ratione celebrem esse atque nobilem. Tum enumerares illi multas illas tuas appellationes, quas per gentes accepisti. Qua in re miror, te Apophrade audita indignatum esse, illis autem nominibus non fuisse offensum.

27. In Syria rhododaphne vocatus es: qua vero causa, ita me Pallas amet! enarrare pudet; itaque quan-

18. καταριθμήσῃ] Non apparet, vnde hoc infinitum pendeat. Connexa est oratio cum illo τί ἂν ἀποκρίναιο; Itaque suspicor καταριθμήσας vel καταριθμήσεως. Gesner.

Luc. Op. T, VII.

L

ὥς τε τότε ἐπ' ἐμοί, ἀσαφές ἐτι ἔσω. ἐν Παλαι-
 σίνη δέ, Φραγμός ἐς τὰς ἀκάνθας τῷ πώγωνος,
 οἶμαι, ὅτι ἐνυττε μεταξύ· ἐτι γὰρ ἔξυρες αὐ-
 τόν. ἐν Αἰγύπτῳ δὲ συνάγχῃ, πρόσδηλον τῷ το-
 μικρῷ γοῦν Φασιν ἀποπνιγῆναί σε ναύτῃ τινὶ
 τῶν τριαρμένων ἐντυχόντα, ὃς ἐμπροσθεν ἀπέ-
 φραξέ σοι καὶ σώμα. Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ βέλτι-
 σοι, αἰνιγματῶδες ἔδεν, ἀλλὰ γράμματος ἐνὸς
 προσθήκῃ τιμήσαντές σε, Ἀτίμαρχον ὠνόμα-
 ζον· ἔδει γὰρ καὶ κείνῃ τι περιττότερον 19) προσ-
 εἶναι

quantum ad me, obscurum porro fit: in Palae-
 stina vero sepes, propter barbae spinas arbitror,
 quae interea pungeret, tum enim adhuc eam
 radebas: in Aegypto angina, quod manifestum
 est; parum enim abfuisse aiunt, quin suffocarere,
 cum in nautam quendam, de iis qui trium velo-
 rum naues habent, incidisses, qui irruens ip-
 sum tibi os obturauerit. Athenienses quidem,
 viri optimi, nulla circuitione vsi, sed vnus te
 literae additione honorantes Atimarchum (*prin-
 cipem infamium*) appellabant: oportebat enim
 illo etiam amplius quiddam tibi inesse. In Italia
 autem

19. καὶ κείνῃ τι περιττότερον] Ambigua ora-
 tio, non satis clarum, quo referatur καὶ κείνῃ.
 Nihil mihi videtur magis conuenire, quam
 vt dicamus comparari hic inimicum Luciani
 cum Timarcho illo, contra quem habita ex-
 stat Aeschini oratio, qua eadem fere illi,
 quae

εἶναι σοι. ἐν Ἰταλίᾳ δέ, βαβαί, ἡρωϊκὸν ἐκεῖ-
 νο ἐπεκλήθης, ὁ Κύκλωψ, ἐπειδὴ ποτε καὶ πρὸς
 ἀρχαίαν διασκευὴν παρ' αὐτὰ τὰ τῷ Ὀμήρῳ
 ῥαψωδῆσαι, καὶ σὺ τὴν ἀσχεργίαν ἐπεθύμη-
 σας. καὶ αὐτὸς μὲν ἔκτισο μεθύων ἤδη, κισσύ-
 βιον ἔχων ἐν τῇ χειρὶ βινηθιδῶν Πολύφημος,
 νεανίας δὲ ὑπόμισθος, ὀρθὸν ἔχων τὸν μοχλόν,
 εὖ μάλα ἠκονημένον, ἐπὶ σὲ Ὀδυσσεύς τις ἐπῆει,
 ὡς ἐκκόψων τὸν ὀφθαλμόν·

Καί κεί-

autem vah! Heroicum illud cognomen adeptus
 es, Cyclops, cum supra veterem illum appara-
 tum, ad Homericæ fabulae imitationem peragere
 impuritatem velles. Atque ipse quidem iacebas
 ebrius iam, poculum illud manu tenens libidi-
 nans Polyphemus. Adolescens vero mercede
 conductus, rectum gestans veatē probe acutum,
 te velut Vlysses aliquis inuasit, vt exterebraturus
 oculum:

L 2

Hinc

quæ hic nostro obiiciuntur, summa prae-
 fertim peruersæ libidinis impuritas. Dicit
 igitur, in mentem venisse Atheniensibus,
 cum spurcissimum hunc mortalem viderent,
 fui Timarchi illius antiqui: sed cum vellent
 indicare, hunc illo multum pestilentiorē,
 non Timarchum vocasse, sed aucto nomine
 Atimarchum, vt simul πάντων τῶν ἀτίμων
 πρῶτον dicerent. *Gesner.*

Καί κείναι μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπετο
ἔγχος.

Αἰχμή δ' ἐξελεύθη παρὰ νεύατον ἀνδρεῶνα.
καὶ γὰρ ἔδεν ἄτοπον ὑπὲρ σᾶ λέγοντα ψυχρο-
λογεῖν· σὺ δὲ ὁ Κύκλωψ, ἀναπετάσας τὸ σό-
μα, καὶ ὡς ἐνὶ πλατύτατον κεχηνηῶς, ἠνεΐχου
τυφλέμενος ὑπ' αὐτῆ τὴν γνάθον. μᾶλλον δέ,
ὥσπερ ἡ Χαρύβδις, αὐτοῖς ναύτας, καὶ πηδα-
λίοις, καὶ ἰσίοις, ὅλον ζητῶν καταπιεῖν τὸν Οὐ-
τιν. καὶ ταῦτα ἐώρων καὶ ἄλλοι παρόντες. εἴ-
τά σοι ἐς τὴν ὑπεραίαν μία ἦν ἀπολογία, ἡ μέ-
θη, καὶ εἰς τὸν ἄκρατον ἐνέφευγες.

Τοιαῖτοις δὴ καὶ τοσούτοις ὀνόμασι πλατῶν,
αἰσχύνῃ τὴν ἀποφράδα; πρὸς θεῶν εἶπέ μοι τί
πάσχεις,

*Hinc at aberravit: aliorum vertitur hasta,
Cuspisque ad menti extremas effunditur oras.*

Nec enim absurdum est, de te qui dicat, frigi-
de dicere. Tu vero Cyclops, aperto ore et quam
poteras latissime hians, buccas tibi ab illo excoe-
cari patiebaris, vel potius vt Charybdis, ipsis
cum nautis et gubernaculis ac velis, totum gluti-
re Vtin cupiens. Atque haec alii quoque vide-
bant praesentes. Deinde postridie illius diei sola
tibi pro defensione ebrietas, confugiebaturque ad
merum.

28. His ergo talibus ac tantis cum nominibus
abundes, *Apophradis* te pudet? Per Deos dic mi-
hi,

πάσχεις, ἐπειδὴν καὶ κείνα λέγουσιν οἱ πολλοί, λεσβιάζειν σε καὶ Φοινικίζειν; ἄρα καὶ ταῦτα ὥσπερ τὴν ἀποφράδα ἀγνοεῖς, καὶ οἶε· τάχα περ ἐπανεῖσθαι πρὸς αὐτῶν; ἢ ταῦτα μὲν διὰ τὸ σύντροφον οἶσθαι, τὴν ἀποφράδα δὲ ὡς ἀγνώτα μόνην ἀτιμάζεις, καὶ ἀποκλείεις τοῦ καταλόγου τῶν ὀνομάτων; τοιγαρὶν ἔμειπτάς ἡμῖν τίνας τὰς δίκας, ἀλλὰ μέχρι καὶ τῆς γυναικωνέντιδος περιβόητος εἶ. πρῶν γὰρ ἐπέειδ' ἡμῖν γάμον ἐν Κυζίκῳ μνᾶσθαι ἐτόλμησας, εὖ μάλα ἐκπεπυσμένη πάντα ἡ βελτίστη ἐκείνη γυνή, οὐκ ἂν προσείμην, ἔφη, ἄνδρα, καὶ αὐτὸν ἀνδρὸς δεόμενον.

Εἶτα ἐν τοιέτοις ὄντι σοι, ὀνομάτων μέλει, καὶ γελαῖς, καὶ τῶν ἄλλων καταπτύεις; εἰκότως.

hi, quid tibi est animi, cum etiam illa vulgus ait, Lesbio te et Phoenicio morbo laborare? Numquid ista quoque, ut *Aprobrada* ignoras, et putas forte illis te laudari? An ista quidem, ut familiaria tibi, nosti, *Aprobrada* autem solam ut ignotam respicis, et tuorum catalogo nominum excludis? Haec cum ita sint, non leues nobis poenas luis, sed ad Gynaeconitidem usque celebraris. Nuper enim cum nuptias quasdam Cyzici ambire auderes, bene edocta de omnibus optima illa mulier, *Non admiserim*, inquit, *virum, qui virum ipse quaerat*.

29. Deinde cum hic loci sint res tuae, nomina curas, et rides, et despuis alios? Merito sane.

οὐ γὰρ ἂν ἅπαντες ὑμῶν σοι λέγην δυνάμεθα
 πόθεν; τίς ἔτις ἐν λόγοις μεγαλότολμος, ὥς
 ἐπὶ μὲν τοὺς τρεῖς μοιχὰς 20), ἀντὶ ξίφους,
 τριάντων αἰτεῖν; τὸν δὲ Θεόπομπαν ἐπὶ τῷ Τρι-
 καράνῳ κρίνοντα φάναί, τριγλώχινι λόγῳ καθ-
 ηρημένῳ αὐτὸν τὰς πρῶχ' αἰσας πόλεις; καὶ πᾶ-
 λιν, ἐκτρισανῶσαι αὐτὸν τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἶναι
 Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις; πρῶτον γὰρ καὶ λύχνον
 ἔψας ἐζήτεισθε ἀδελφὸν τινα, αἶμα, ἀπολωλό-
 τα· καὶ ἄλλα μυρία, ὧν ἔδ' ἐμνησθαι ἄξιον,
 ἢ μόνον ἐκεῖνα, ὅπερ οἱ ἀκράντες ἀπεμνημόνευον.
 πλὴν

Nec enim, qualia tu, dicere omnes possumus.
 Unde? Quis ita audax in verbis, ut *contra tres*
moechos pro gladio *tridentem* poscat? aut ut Theo-
 pompum de Tricarano iudicantem dicat, *tricus-*
pida oratione destruxisse eminentes urbes: et rursus,
extridentasse illum (tridente illo expugnasse) Grae-
 ciam, et esse in dicendo *Carberum*? Nuper quidem
 etiam *accusa lucerna quacerebas* fratrem quendam,
 puto, perditum: et sexcenta aliis, quorum neque
 meminisse operae pretium est, praeterquam istius
 solius, quod auditores referebant. *Dives aliquis,*
 puto,

20. ἐπὶ — τρεῖς μοιχὰς] Nempe in declama-
 tione finxerat, a marito tres uxoris suae moe-
 chos deprehensos: maritum poscere non gla-
 dium, sed ita magnum tridentem, uti tres
 vno ictu posset confodere. *Gesuer.*

πλεσιός τις, οἶμαι, καὶ δύο πένητες ἦσαν ἐχ-
 θροί. εἴτα μεταξύ περὶ τῆ πλεσίᾳ λέγων, Ἀ-
 πέκτεινεν, ἔφης, θάτερον τῶν πενήτων· γε-
 λασάντων δὲ, ὡς τὸ εἰκός, τῶν παρόντων, ἐπ-
 ανορθέμενος δὴ σὺ, καὶ ἀνατιθέμενος τὸ διη-
 μαρτημένον, Οὐμενῶν, ἔφης, ἀλλὰ ἄτερον αὐ-
 τῶν ἀπέκτεινεν. ἐφ' τὰ ἀρχαῖα, τὸ τριῶν μη-
 νοῖν, καὶ τὸ ἀνηνεμία, καὶ τὸ πέταμαι, καὶ τὸ
 ἐκχύνειν, καὶ ὅσα ἄλλα καλὰ τοῖς σοῖς λόγοις
 ἐπανθεῖ.

Ἄ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς πενίας ἐλαυνόμενος ποιεῖς,
 Ἀδράστεια Φίλη, ἐκ ἂν τινι ὀνειδίσαιμι. συγ-
 γνωσὰ γὰρ, εἴ τις λιμῶ πιεζόμενος, παρακατα-
 θήκας

puto, et duo pauperes inimici erant. Deinde, cum
 de diuite diceres, *Interfecit*, aiebas, θάτερον
pauperum (alterum, τὸν ἕτερον). Ridentibus au-
 tem, vt facile est ad credendum, qui aderant,
 emendaturus peccatum tuum, et repositurus in
 quo peccatum erat, *Non ita volebam*, dicebas,
sed interfecit ἄτερον. Omitto antiqua illa τριῶν
 μηνοῖν, (*trium duorum mensium*) et ἀνηνεμία (pro
 νηνεμία tranquillitas a ventis) et illud πέταμαι
 (*volo*) et ἐκχύνειν, (*effundere*) et quae alia pulchra
 tuis in orationibus efflorescunt.

30. Quae enim paupertate stimulante facis, il-
 la ego, o faue Adrastea! nemini exprobrauerim.
 Ignoscendum enim, si quis fame subactus depo-
 situm

δῆμας παρ' ἀνδρὸς πολίτε λαβὼν, εἴτα ἐπιώρ-
 κησεν, ἥ μὴν μὴ παρρηληθέναί· ἢ εἴ τις ἀναι-
 σχύντως αἰτεῖ, μᾶλλον δὲ προσαιτεῖ, καὶ λω-
 ποδουτεῖ, καὶ τελωνεῖ. ἔ δὴ λέγω ταῦτα, Φθό-
 νος γὰρ ἔδεις ἐξ ἅπαντος ἀμύνασθαι τὴν ἀπο-
 ρίαν· ἐκείνο δὲ ἐκέτι Φορητὸν, πένητά σε ὄντα,
 ἐς μόνας τὰς τοιαύτας ἡδονὰς ἐκχεῖν τὰ ἐκ τῆς
 ἀναισχυντίας περιγιγνόμενα. πλὴν εἴ γέ τι καὶ
 ἐπανέσαι μοι δώσεις πάνυ ἀξείως ὑπὸ σῷ πε-
 πραγμένον, ὁπότε τῷ Τισίῃ τὴν τέχνην 21) οἶ-
 σθα,

fitum a ciue acceptum, deinde periurio interpo-
 sito abneget; aut si quis impudenter roget, vel
 mendicet potius, et spoliet alios vestibus, et te-
 lonium *humile* exercent. Non dico sane talia.
 Nulla est invidia paupertatem omni ope depelle-
 re. At illud iam ferri non potest, pauperem te
 hominem in solas id genus libidines effundere
 impudentiae tuae lucra. Verum si quid etiam
 laudare mihi permittis, illud vrbane admodum a
 te factum est, cum Tisiae artem, nosti quomodo,
 bis

21. τῷ Τισίῃ τὴν τέχνην] Meminerint, qui
 acumen Luciani volunt assequi, *primo* frau-
 dem commissam, circa Artem, h. e. librum
 de institutione Rhetorica Tisiae illius Siculi,
 qui discipulus fuit Coracis: *deinde* Coracem,
 κόρακα, esse *coruum* Graecis, furax animal;
 cum itaque δις κόρακα vocat Lucianus ini-
 micum suum, *bis-furem* appellare: *tertio* λῦ-
 sum

σθα, ὡς τὸ δισκόραμος ἔργον αὐτὸς ἐποίησας, ἐξαρχάσας τῷ ἀνοήτῃ ἐκείνῃ πρεσβύτε χρυσῆς τριάκοντα· ὁ δὲ διὰ τὸν Τισίαν, ἀντὶ τῷ βιβλίῳ, πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέτισε, κατασοφισθεῖς.

Πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, τὰ μὲν ἄλλα ἐκὼν ἀφίημί σοι. ἐκείνο δὲ μόνον προσλέγω, πράττε μὲν ταῦτα, ὅπως σοι Φίλον, καὶ μὴ παύσαιο τὰ τοιαῦτα ἐς ἑαυτὸν παροινῶν, ἐκείνο δὲ μηκέτι, ἀπαγε. ἔ γάρ ὅσιον ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἐσίαν τῆς ταῦτα διατιθέντας καλεῖν, καὶ Φιλοτησίας προπίνειν, καὶ ὧν τῶν αὐτῶν ἀπτεσθαι. ἀλλὰ

bis Coracis (*corui*) opus ipse fecisti, triginta aureis illum imprudentem senem emungens: at ille propter Tisiam pro libro quinquaginta et septingentas *drachmas* astu circumuentus exsoluit.

31. Multa cum dicenda adhuc habeam, reliqua tibi remitto lubens. Illud vero solum addicio. Age istaec ut lubitum fuerit, ne desine ebrios in te ipsum furores exercere. At illud, quod dicere nolo, ne amplius. Apage. Neque enim fas est ad eandem mensam vocare, qui ita se instituunt, et amicitiae illis poculum propinare, et eisdem attingere cibos. Verum nec il-

L 5

lud

lum verborum esse in τισίας et ἐξέτισε.
Gefner.

καὶ μηδὲ ἐκεῖνο ἔσω τὸ ἐπὶ τοῖς λόγοις, Φιλή-
 ματα· καὶ ταῦτα πρὸς τὰς καὶ πρὸ πολλῶν ἀπο-
 φράδα σοὶ ἐργασαμένους τὸ σῶμα· καὶ περὶ δὴ περ
 ἀπαξ Φιλικῆς παραινέσεως ἡρξάμην, καὶ κῆναι,
 εἰ δοκεῖ, ἄφελος, τὸ μύρω χρίεσθαι τὰς πο-
 λιάς, καὶ τὸ πιττέσθαι μόνον ἐκεῖνα. εἰ μὲν
 γὰρ νόσος τις ἐπείγει, ἅπαν τὸ σῶμα θεραπευ-
 τέον· εἰ δὲ μηδὲν νοσεῖς τοιῶτον, τί σοι βέλε-
 ται καθαρά, καὶ λεῖα, καὶ ὀλισθηρὰ ἐργάζε-
 σθαι, ἀλλὰ μηδὲ ὀρᾶσθαι θείμεις; ἐκεῖνό σοι μόνον
 σοφὸν, αἱ πολιαί, καὶ τὸ μηκέτι μελάνεσθαι,
 ὡς προκαλύμμα εἶεν τῆς βδελυρίας. Φεῖδω δὲ
 αὐτῶν πρὸς Διὸς, καὶν τέτω, καὶ μάλιστα τῷ
 πώγωνος αὐτοῦ, μηδὲ μιάνης ἔτι, μηδὲ ὑβρί-
 σης·

lud fiat quod post sermones solet; oscula: eaque
 apud illos, qui paullo ante ipsum tibi os ut Apo-
 pbras (obscenum, detestabile) fieret, effecere. Et
 quando semel amice te cohortari coepi, etiam
 illa, si videtur, aufer, ut vnguento vngas canos,
 ac vellas ista sola. Si quis enim morbus vrget,
 totum corpus curandum est: sin tale nihil aegro-
 tas, quid sibi vult quod pura, et leuia, et lubri-
 ca facis, quae nec videri fas est? Illud solum in
 te sapiens, cani, et quod non amplius niger es.
 Itaque velum sit parere tuae impuritatis. Parce
 sane illis, per Iouem, vel haecenus, et in primis
 barbae ipsi, nec amplius illam pollue, vel con-
 tume.

σης· εἰ δὲ μὴ, ἐν νυκτί γε, καὶ σὺν σκότῳ, τὴν
δὲ μεθ' ἡμέραν, ἀπαγε, κομιδῇ ἀγριον καὶ θη-
ριῶδες.

Ὁρᾷς, ὡς ἄμεινον ἦν σοι ἀκίνητον τὴν Καμα-
ρίναν ἔαν, μηδὲ καταγελᾶν τῆς ἀποφράδος, ἣ
σοι ἀποφράδα τὸν βίον ὅλον ἐργάσεται; ἢ ἔτι
προσδεῖ τινος, ὡς τό γε ἐμὸν ἔποτ' εἰλεῖψαι;
ἐδέπω γὰρ οἶσθα, ὡς ὅλην τὴν ἄμαξαν ἐπεσπά-
σω, δέαν, ὧ παιπαῖλμα, καὶ κίναδος 22),
ὑπο-

tumeliose tracta. Si vero minus hoc potes, certe
noctu et in tenebris *fac quae facis*: interdiu enim,
apage, nimis ferum et belluinum est.

22. Vides, quanto melius tibi fuisset non mo-
visse Camarinam, nec derisisse *Apophrada*, quae
tibi, *apophrada*, detestabilemque totam vitam red-
det? Aut deest forte adhuc *ad eam rem* aliquid?
Quantum in me est, nunquam deficiet. Non-
dum enim scis, quam totum in te plaustrum at-
traxeris, qui deberes, o vulpes, metu
trepid-

22. ὧ παιπαῖλ. καὶ κίναδος] Irridet stultitiam
hominis, qui astutus sibi videretur, nomini-
bus Atticis ab *Aristoph.* repetitis, qui Ὁρῶ.
429. sq. haec ita iungit, πυκνότατον κίνα-
δος, σόφισμα, κύημα, τρίμμα, παιπαῖ-
λημ' ὅλον. Nempe παιπαῖλμα pollen est:
eo nomine subtilitatem quandam a tritura
fori et vfu rerum ortam indicant: qua re et-
iam nomen Latinum servaui. Κίναδος vul-
pes

ὑποπτήσδεν εἴ τις ἀνὴρ δασύς, καὶ τῆτο δὴ τὸ
 ἀρχαῖον, μελάμπυγος, δριμύ μόνον εἰς σέ ἀπο-
 βλέψειεν. ἴσως ἤδη καὶ ταῦτα γελάσῃ, τὸ
 παιπάλημα, καὶ τὸ κίναδος, ὥσπερ τινὰ αἰνί-
 γματα, καὶ γρίφας ἀκέσας. ἄγνωστα γάρ σοι
 τῶν σῶν ἔργων τὰ ὀνόματα. ὥς ὥρα ἤδη καὶ
 ταῦτα συκοφαντεῖν, εἰ μὴ τριπλῇ καὶ τέτρα-
 πλῇ σοι ἢ ἀποφρὰς ἐπιτέτιμεν. αἰτιῶ δ' οὖν
 σεαυτὸν ἐπὶ πᾶσιν. ὥς γὰρ ὁ καλὸς Εὐριπίδης
 λέγειν εἶωθεν, Ἀχαλίνων σομάτων, καὶ ἀφρο-
 σύνης, καὶ ἀνομίας τὸ τέλος δυσυχία γίγνεται.

trepidare, si quis vir hirsutus, et, vt veteres di-
 cebant, nigro podice, vel toruano te intueretur?
 Forte iam haec etiam ridebis, cum illud *pollen*
 et illud *vulpes* tanquam aenigmata quaedam et
 griphos audieris. Incognita enim tibi sunt ope-
 rum tuorum nomina. Itaque haec etiam licet
 calumnieris, nisi iam tripli aut quadrupli poenas
 tibi dedit Apophras. Tibi nimirum imputabis
 omnia. Vt enim praeclarus Euripides docere
 solet, *Effrenis oris, et stuporis impii solet esse finis*
infortunium.

pes est. Nempe κίναδος legendum, non
 κίναδος, ex ipso vocum Atticarum connu-
 bio iam suspicaretur aliquis, *Vulpem* reti-
 nuī. *Gesner.*

Περὶ τοῦ οἴκου 1).

Εἴτα Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν ἐν τῷ Κύδ-
 νῳ λούσασθαι, καλὸν τε καὶ διαυγῇ τὸν
 ποταμὸν ἰδὼν, καὶ ἀσφαλῶς βαθύν, καὶ προσ-
 ηνῶς ὀξύν, καὶ νήξασθαι ἡδύν, καὶ θέρεας ὥρα
 ψυχρὸν, ὥς τε καὶ ἐπὶ προδήλῳ τῇ νόσῳ, ἣν
 ἐνόσησεν ἀπ' αὐτῆς, δοκεῖ μοι ἐκ αὐτῆς λατρεῖ
 ἀποσχέσθαι· οἶκον δέ τις ἰδὼν μεγέθει μέγι-
 στον, καὶ κάλλει κάλλιστον, καὶ Φωτὶ Φαιδρότα-
 τον, καὶ χρυσῷ σιλπνότατον, καὶ γραφαῖς ἀν-
 θηρό-

De Oeco.

Ergo Alexander lauare in Cydno cupiit, cum
 pulchrum videret et pellucidum amnem, et
 sine periculo profundum, et blande celerem, et
 ad natandum iucundum, et frigidum aestate;
 adeo ut videatur mihi ne praesenti quidem mor-
 bi, quem inde nactus est, periculo a lauandi vo-
 luptate reuocari potuisse: Oecum autem aliquis
 conspiciatus magnitudine ingentem, et specie pul-
 cherrimum, et luce multa hilarem, et fulgentem
 ab

1. περὶ τῆς οἴκου] Non totam domum esse, quae
 hic laudatur, i. e. aedes plurium conclauium;
 sed eam, quae proprie οἶκος vocatur, nomi-
 ne etiam Latinis retento, oecus; tota descri-
 ptio loquitur. Gesner.

θηρότατον, ἔκ ἂν ἐπιθυμήσειε λόγους ἐν αὐτῷ διαθέσθαι, εἰ τύχοι περὶ τέττας διατρέβων, καὶ ἐνευδοκιμῆσαι, καὶ ἐλλαμπρύνασθαι, καὶ βοῆς ἐμπλῆσαι, καὶ ὡς ἐνὶ μάλισα καὶ αὐτός μερος τῆ κάλλους αὐτῆ γενέσθαι, ἀλλὰ περισκοπήσας ἀκριβῶς, καὶ θαυμάσας μόνον, ἅπεισι, κωφὸν αὐτὸν καὶ ἄλογον καταλιπὼν, μήτε προσειπὼν, μήτε προσομιλήσας, ὥσπερ τις ἀναυδος, ἢ φθόγῳ σιωπᾷ ἐγνωκώς;

Ἡράκλεις, ὁ Φιλονάαχ τινὸς, ἐδὲ περὶ τὰ εὐμορφότατα ἐρωτικῶς τὸ ἔργον, ἀγροικία δὲ πολλή, καὶ ἀπειροκαλία, καὶ προσέτι γε ἀμεσία, τῶν ἡδίστων αὐτὸν ἀπαξιῶν, καὶ τῶν καλίστων

ab auro, et picturis floridum; non concupiscat orationem (si haec forte illius sit professio) in eo habere, et in illo probari, et claritatem sibi in eo parare, et clamoribus eum implere, et quantum licet, et ipse pars illius pulchritudinis fieri? sed perspectis cum cura omnibus, et admiratus solum, abeat, surdum relinquens et orationis suae expertem, nec allocutus eum, neque sermone cum illo habito, ut mutus aliquis, aut qui invidia tacere decreuerit?

2. Non elegantis istuc, Hercules, neque amore pulcherrimorum capti fuerit, sed rusticitas multa, et stupor quidam circa pulchra, ipsasque insuper musas, rebus iucundissimis se indignum iudicare, et alienum ostendere a rebus pulcherrimis,

λίσων ἀποξενᾶν, καὶ μὴ συνιέναι ὡς ἔχ' ὁ αὐ-
 τὰς περὶ τὰ θεάματα νόμος ἰδιώταις τε καὶ πε-
 παιδευμένοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἀπόχρη
 τὸ κοινὸν τῷτο ἰδεῖν μόνον, καὶ περιβλέψαι, καὶ
 τῷ ὀφθαλμῷ περιενεγκεῖν, καὶ πρὸς τὴν ὄρο-
 Φὴν ἀνακύψαι, καὶ τὴν χεῖρα ἐπισείσαι, καὶ
 καθ' ἡσυχίαν ἡσθῆναι, δεῖε τῷ μὴ ἂν δυνηθῆναι
 ἄξιόν τι τῶν βλεπομένων εἰπεῖν· ὅσις δὲ μετὰ
 παιδείας ὄρεται τὰ καλὰ, ἐκ ἂν, αἶμα, ἀγαπή-
 σειεν, ὅφει μόνῃ καρπωσάμενος τὸ τερπνόν, εἰδ'
 ἂν ὑπομείναι ἄφωνος θεατῆς τῷ καὶ ἄλλος γενέσθαι.
 πειράσεται δὲ, ὡς οἶόν τε, καὶ ἐνδιατρίψαι 2),
 καὶ λόγῳ ἀμείψασθαι τὴν θεάν.

Ἡ

mis, nec intelligere, non eandem circa specta-
 cula legem esse imperitis literarum, atque erudi-
 tis hominibus: cum illis sufficiat commune illud,
 videre solum, et circumspicere, et circumferre
 oculos, et ad lacunar suspicere, et mouere *ab ad-*
miratione manum, et tacite oblectari prae metu,
 ut quidquam dignum iis quae spectantur proferre
 possint. Qui vero eruditus pulchrarum rerum
 spectator est, non, puto, fatis habeat oculis tan-
 tum fructum illius iucunditatis percipere, neque
 sustineat mutus pulchri spectator esse: sed tentabit,
 quantum potest, immorari spectaculo, et oratione
 illud *quasi* pensare.

3. Pre-

2. ἐνδιατρίψαι] Plus est, quam solo visu im-
 mora-

Ἡ δὲ αἰοισβή, ἐκ ἔπαινος τῷ οἴκῳ μόνον (τῷ-
το μὲν γὰρ ἴσως ἐκείνῳ τῷ νησιῳτῇ μεναιμένη
ἔπρεπε, τὴν Μενέλεω οἰκίαν ὑπερεκπεπληχθαι,
καὶ πρὸς τὰ ἐν ἔρανῳ καλὰ, τὸν ἐλέφαντα καὶ
τὸν χρυσὸν αὐτῆς ἀπεικάζειν, ὅτε μηδὲν ἐν γῇ
καλὸν τι ἄλλο ἐωρακότι) ἀλλὰ καὶ τὸ εἰπεῖν ἐν
αὐτῷ, καὶ τὰς βελτίστας συγκαλέσαντα λόγων
ἐπίδειξιν ποιήσασθαι, μέρος τῷ ἔπαινῳ καὶ τῷ-
το γένοιτο ἂν. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδισον, οἶ-
μα, οἴκων ὁ κάλλιστος ἐς ὑποδοχὴν λόγων ἀνα-
πεπταμένος, καὶ ἔπαινῳ καὶ εὐφημίας μεσὸς
ὢν, ἡρέμα καὶ αὐτὸς ὥσπερ τὰ ἄντρα συνεπη-
χῶν,

3. Pretium vero illud non laus modo concla-
vis. Hoc forte insulanium illum adolescentulum
decuerit, vt admiratione domus Menelai percella-
tur, et cum caelestium rerum pulchritudine ebur
atque aurum illius comparet, vt qui nihil in terra
pulchrum aliud viderit. Sed ipsum illud dicere
in eo, et conuocatis praestantissimis hominibus,
orationis facultatem ostendere, id ipsum, in-
quam, pars forte laudis fuerit. Ac res meo iu-
dicio iucundissima, pulcherrimus oecus ad acci-
piendam orationem apertus, laude et fauentium
vocibus plenus, placide et ipse antrorum instar
reso-

morari; sed quasi non posse satiari admiran-
do atque laudando, cf. *Aduers. Indoct.* 26. et
Alex. 33. Reitz.

χῶν, καὶ τοῖς λεγομένοις παρακολυθῶν, καὶ παρατείνων τὰ τελευταῖα τῆς Φωνῆς, καὶ τοῖς ὑστάτοις τῶν λόγων ἐμβραδύνων, μᾶλλον δὲ ὡς ἂν τις εὐμαθῆς ἀκρατῆς διαμνημονεύων τὰ εἰρημένα, καὶ τὸν λέγοντα ἐπανῶν, καὶ ἀντίδοσιν ἐκ ἄμυσον ποιέμενος πρὸς αὐτά· οἷόν τι πᾶσχεσι πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἱ σκοπιαὶ ἐπαυλᾶσαι, τῆς Φωνῆς ἐπανιᾶσης κατὰ τὸ ἀντίτυπον, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀνασρεφῆσης· οἱ δὲ ἰδιῶται νομίζουσι παρθένον τινὰ εἶναι τὴν ἀμειβομένην τὰς ᾄδοντας, ἢ βῶντας, ἐν μέσοις περ τοῖς κρημνοῖς κατοικῆσαν, καὶ λαλῶσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἔνδοθεν.

Ἔμοι γὰρ δοκεῖ καὶ συνεζαίρεσθαι οἷα πολυτελείᾳ ἢ τῇ λέγοντος γνώμῃ, καὶ πρὸς τὰς λόγους

resonans, et subsequens quae dicuntur, et ultima vocis protendens, extremisque orationis immorans, vel potius ut docilis auditor memorans quae dicta sunt, laudansque dicentem, et aliquid non alienum a Musis reddens. Quale quiddam excelsis rupibus accidit, quae tibiatarum pastoriciarum cantum resonant, redeunte per percussione voce, et in se ipsam reuertente. Imperiti autem putant, virginem quandam esse, quae canentibus respondeat clamantibusue, in medijs alicubi prae-ruptis habitantem, et intus loquentem e rupibus.

4. Videtur enim mihi, cum pretioso conclavi offerri etiam animus dicentis et ad orandum exci-

γας ἐπεγείρεσθαι, καθάπερ τι καὶ ὑποβαλλέ-
σης τῆς θέας. σχεδὸν γὰρ εἰσρεῖ τι διὰ τῶν
ὀφθαλμῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν καλόν. εἴτα πρὸς
αὐτὸ κοσμήσαν ἐπέμπει τὰς λόγους. ἡ τῶν μὲν
Ἀχιλλεῖ πισεύομεν, τὴν ὄψιν τῶν ὀπλῶν ἐπι-
τεῖναι κατὰ τῶν Φρυγῶν τὴν ὁρμὴν, καὶ ἐπειδὴ
ἐνέδου αὐτὰ πειρώμενος, ἐπαρθῆναι καὶ πτερω-
θῆναι πρὸς τὴν τῆ πολέμου ἐπιθυμίαν· λόγος δὲ
σπεδὸν μὴ ἐπιτείνεσθαι πρὸς κάλλη χωρίων·
καί τοι Σωκράτει μὲν ἀπέχρησε πλάτανος 3)
εὐφυῆς, καὶ πόα εὐδαλῆς, καὶ πηγὴ διαυγῆς, με-
κρόν

tari, quasi subiiciente aliquid spectaculo. Fere enim per oculos pulchrum quiddam in ipsum etiam animum influit, quod exornatam ad illud *exemplum* orationem deinde emittit. Nisi credimus, Achilli ab ipso conspectu armorum auctum esse impetum contra Phryges, et cum tentandi causa illa induisset, elatum esse et quasi alatum ad belli cupiditatem; dicendi autem studium non intendi ad pulchritudines locorum? Verum Socrati satis ad hoc erat platanus bene nata, et herba florida, et fons pellucidus parum *distans* ab Ilisso:

3. πλάτανος] Haec de platano, de Ilisso, de musis etc. omnia pertinent ad Platonis Phaedrum, in principio cum totius dialogi, tum ipsius disputationis Socraticae, quae Lysiae opposita est. *Gesner.*

κρὸν ἀπὸ τῆ Ἰλισσοῦ· κόνταῦθα καθεζόμενος,
Φαίδρε· τὴν Μυρρηνεσίην κατεργωνεύετο, καὶ
τὸν Λυσίην τῆ Κεφαλῆ λόγον διήλεγχε, καὶ τὰς
Μύσας ἐνάλει, καὶ ἐπίστευεν ἥξειν αὐτὰς ἐπὶ τὴν
ἐρημίαν, συμπεριληφόμενας τῶν περὶ τῆ ἐρω-
τος λόγων. καὶ ἐν ἡσχύνετο γέρον ἄνθρωπος,
παρακαλῶν παρθένους, συνεσομένας τὰ παιδε-
ρασιῶν. ἐς δὲ ἔτι καλὸν χωρίον, ἐν ᾧ οἶα-
μεθα καὶ ἀκλήτεις αὐτὰς ἐλθεῖν;

Καὶ μὲν ἔκαστα γε σκιὰν μόνον, ἔδδ' κατὰ
πλατάνης κάλλος, ἢ ὑποδοχὴν, ἔδδ' ἂν τὴν ἐπὶ
τῇ Ἰλισσῷ καταλιπὼν, τὴν βασιλέως λέγῃς
τὴν χρυσῆν 4). ἐκείνης μὲν γὰρ ἐν τῇ πολυτε-
λειᾷ

Ilisso: atque ibi assidens Phaedrum Myrrhinusium
dissimulatae sermonibus sapientiae lusit, et Ly-
siae Cephalis F. orationem redarguit, et Musas
vocavit, ratus, in illud desertum venturas, ad-
iuturasque illam de amore disputationem. Nec
puduit hominem senem vocare virgines, auditu-
ras de puerorum amore sermones: in locum au-
tem adeo pulchrum non putemus etiam non vo-
catas illas venire?

5. Atqui non umbram modo habet, aut pla-
tani pulchritudinem, hoc diuersorium, etiam si
relicta ista ad Ilissum, illam Regis auream dicas.

M 2

Istius

4. τὴν βασιλέως — τὴν χρυσῆν] Haec est
illa aurea platanus, quam cum vite eius ge-
neris

λεία μὲν τὸ θαῦμα τέχνη δέ, ἢ κάλλος, ἢ
 πέρψις, ἢ τὸ σύμμετρον, ἢ τὸ εὐρυθμον, οὐ
 συνείργασο, ἔδὲ κατεμέμικτο τῷ χρυσῷ, ἀλλ'
 ἦν βαρβαρικὸν τὸ θέαμα, πλῆτος μόνον, καὶ
 φθόνος τῶν ἰδόντων, καὶ εὐδαιμονισμὸς τῶν
 ἔχόντων. ἔπαινος δὲ ἔδαμ᾽ προσῆν· ἔδὲ γὰρ
 ἔμελλε τοῖς Ἀρσакидαῖς τῶν καλῶν, ἔδὲ πρὸς τὸ
 τερπνὸν ἐποιᾶντο τὰς ἐπιδείξεις, ἔδὲ ἐφρόν-
 τιζον, εἰ ἐπαινέθονται οἱ θεαταί, ἀλλ' ὅπως ἐκ-
 πλαγήσονται. ἔ Φιλόκαλοι γάρ, ἀλλὰ Φιλό-
 πλετοί εἰσιν οἱ βάρβαροι.

Τέτα

Istius enim in solo pretio inerat miraculum: ars
 vero, aut pulchritudo, aut delectatio, aut com-
 mensurata proportio, non una elaborata aut per-
 mixta auro erat: sed barbaricum spectaculum,
 diuitiae solum, quibus inuiderent spectantes,
 beati possidentes iudicarentur. Latus autem inerat
 nusquam. Neque enim pulchra curabant Arsa-
 cidae, neque ad delectationem hominum visui
 exponere sua solebant, neque curabant, lauda-
 turine essent spectatores; sed id solum, ut per-
 cellerentur. Neque enim elegantiarum, sed
 diuitiarum studiosi sunt barbari.

6. Hü-

neris Dario, Xerxis patri, donarat Pythius
 Lydus Herod. 7, 27. Gesner.

Τέτρε δὲ τῷ οὐκ τὸ κάλλος, ἔκκατὰ βαρβα-
ρικὰς τινὰς ὀφθαλμοὺς, ἔδδ' κατὰ Περσικὴν ἀ-
λαζονίαν, ἢ βασιλικὴν μεγαλαυχίαν, ἔδδ' πένη-
τος μόνον, ἀλλὰ εὐφυῆς θεατῷ δεόμενον, καὶ
ὅτῳ μὴ ἐν τῇ ὥσκει ἡ κρίσις, ἀλλὰ τις καὶ λογι-
σμός ἐπακολυθεῖ τοῖς λεγομένοις. τὸ γὰρ τῆς
τε ἡμέρας πρὸς τὸ κάλλισον ἀποβλέπειν (κάλλ-
ισον δὲ αὐτῆς καὶ ποθεινότατον ἡ ἀρχὴ) καὶ
τὸν ἥλιον ὑπερκύψαντα εὐθὺς ὑποδέχεσθαι, καὶ
τῷ φωτὶ ἐμπίπλασθαι ἐς κόρον, ἀναπεπτα-
μένων τῶν θυρῶν, καθ' ὃ καὶ τὰ ἱερὰ βλέπον-
τα ἐποίκναι αἱ παλαιοί, καὶ τὸ τῷ μήκει πρὸς
τὸ πλάτος, καὶ ἀμφοῖν πρὸς τὸ ὕψος εὐρυθμον,
καὶ τῶν φωταγωγῶν τὸ εὐερέρον, καὶ πρὸς
ὥραν

6. Huius autem pulchritudo oculi non ad bar-
baricos oculos *exacta est*, neque ad Persicam su-
perbiam, aut iactationem regiam, neque paupe-
rem solum sed ingeniosum spectatorem postulat,
cui non in solis oculis sit iudicium, sed ratioci-
natio etiam dicta consequatur. Quod enim pul-
cherrimam diei partem spectat (est autem pulcher-
rima, et amabiliissima pars principium) et tollen-
tem statim caput solem excipit; quod valuis aper-
tis luce ad satietatem repletur; quo positu templa
faciebant antiqui: quod longitudo latitudini et
vtrisque altitudo decora proportionē respondet;
quod fenestrae sunt liberae, et ad unamquamque

ᾧραν ἐκάστην εὐστοχόν, πῶς ἔχῃ ἡδεα ταῦτα πάν-
τα, καὶ ἐπαίνων ἄξια;

Ἔτι δὲ θαυμάσειεν ἂν τις καὶ τῆς ὀροφῆς ἐν
τῷ εὐμόρφῳ τὸ ἀπέριττον, καὶ τῷ εὐκόσμῳ
τὸ ἀνεπίληπτον, καὶ τὸ τῷ χρυσῷ ἐς τὸ εὐπρε-
πὲς σύμμετρον, ἀλλὰ μὴ περὶ τὰς χρείας ἐπί-
φθονον, ἀλλ' ὅποσον ἂν καὶ γυναικὶ σωφρονικῇ
καλῇ ἀρκέσει ἐπισημότερον ἐργάσασθαι τὸ κάλ-
λος, ἢ περὶ τῇ δειρῇ λεπτός τις ὄρμος, ἢ περὶ
τῷ δακτύλῳ σφενδόνη εὐφρος, ἢ ἐν τοῖν ὠτοῖν
ἐλλόβια, ἢ πόρπη τις, ἢ ταινία τὸ ἀφαισὺν τῆς
κόμης συνδέσσεια, τοσῶτον τῇ εὐμορφίᾳ προσι-
θεῖσα, ὅσον τῇ ἐσθῇ τι ἢ πορφύρα· αἱ δέ γε
ἐταῖραι, καὶ μάλιστα αἱ ἀμωρότεραι αὐτῶν,
καὶ

partem anni recte dispositae: quæ non iucunda
haec omnia et digna laudibus?

7. Insuper admiretur aliquis, quod in formoso
lacunari nihil superfluum, in ornato nihil quod
reprehendi possit, illa auri decora et commensu-
rata distinctio, nihil habens in usu invidiosum;
sed quantum etiam in muliere pudica et pulchra
ad formam insigniorem reddendam sufficiat, aut
tenue circa collum monile, aut in digito anulus
habilis, aut inaures in auribus, aut fibula quae-
dam, aut cohibens comam fluctuantem taenia,
quae tantum addat formæ, quantum vesti pur-
pura. At meretrices, praesertim si qua est defor-
mior,

καὶ τὴν ἐσθῆτα ὅλην πορφυρεῖν, καὶ τὴν δειρὴν χρυσοῦν πεποιήνται, τῷ πολυτελεῖ θηρώμεναι τὸ ἐπαγωγόν, καὶ τὸ ἐνδόν τῷ καλῷ, προσθέσει τῷ ἔξωθεν τερπνῆ παραμυθέμεναι. ἡγῶνται γὰρ καὶ τὴν ὠλένην αὐτῶν σιλπνοτέραν φαίνεσθαι, συναπολάμπεσαν τῷ χρυσῷ, καὶ τῷ ποδὸς τὸ μὴ εὐπερίγραφον, λήσειν ὑπὸ χρυσῷ σανδάλῳ, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἐρασμιώτερον γενήσεσθαι, τῷ φαινοτάτῳ συνορώμενον. ἀλλ' ἐκείναι μὲν ἔτιωσ, ἡ δέ γε σώφρων γυνὴ χρυσῷ μὲν τὰ ἀρκούντα, καὶ μόνον τὰ ἀναγκαῖα προσχρήται, τὸ δ' αὐτῆς κάλλος, ἐκ αὐτῶν αἰσχυνοῦτο, οἶμαι, καὶ γυμνὸν δεικνύεσα.

Καὶ

mior, et vestem totam purpuream, et collum sibi faciunt aureum, ipso pretio venantes illecebras, et quod pulchritudini deest, extra apponendis, quae aliquam suavitatem habent, solantes. Putant enim, et brachium sibi candidius visum iri, aurum si vna refulgeat; et pes quod minus circumscripte formosus est, illud occultatum iri sub aureo sandalio; ipsam faciem visum iri amabilior, si vna cum eo, quod splendidissimum est, adspiciatur. Atque istae quidem hoc modo. Verum modesta mulier auro, quantum satis est, et ad necessaria tantam utitur: suam vero pulchritudinem neque nudam ostendere erubescat.

Καὶ τοίνυν ἡ τῆδε τῆ οἴκου ἑροφία, μᾶλλον δὲ κεφαλὴ, εὐπρόσωπος μὲν καὶ καθ' ἑαυτήν, τῷ χρυσῷ δὲ ἐς τοσούτον κεκόσμηται, ἐς ὅσον καὶ ἔρανος ἐν νυκτὶ ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκ διαστήματος περιλαμβόμενος, καὶ ἐκ διαλείμματος ἀνδρῶν τῷ πυρί. εἰ δέ γε πῦρ ἦν τὸ πᾶν, ἔ καλὸς ἂν, ἀλλὰ Φοῖβερὸς ἡμῖν ἔδοξεν. ἴδοι δ' ἂν τις εἰς ἀργὸν ἐνταῦθα τὸν χρυσόν, εἰδὲ μόνον τῆ τέρεποντος εἵνεκα τῷ λοιπῷ κόσμῳ συνσπαρμένον, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τινα ἡδέϊαν ἀπολάμπει, καὶ τὸν οἶκον ὅλον ἐπιχρῶννυσι τῷ ἐρυθρήματι. ὁπότεν γὰρ τὸ Φῶς προσπεσὼν ἐφάψηται, καὶ ἀναμιχθῇ τῷ χρυσῷ, κοινόν τι ἀπασφράπτει, καὶ διπλασίαν τῆ ἐρυθρήματος ἐκφαίνεσι τὴν αἰθρίαν.

Τὰ

8. Igitur lacunar oeci huius, vel caput potius, formosum quidem per se quoque, auro eatenus ornatum est, quatenus etiam caelum noctu a stellis per intervalla collustratum, et ignibus per interstitia quaedam a se remotis floret. Si vero totum esset ignis, non pulchrum nobis, sed terribile videatur. Videat autem hic aliquis neque otiosum aurum, neque solius delectationis causa reliquo ornatui adpersum; verum splendore etiam quodam iucundo relucet, totique domui ruralium quendam colorem adiicit. Cum enim incidens lumen attingit aurum, permixtumque illi est, commune quiddam refulgent, ac duplicem ruboris serenitatem reddunt.

9. Ex-

Τὰ μὲν δὴ ὑψηλὰ καὶ κορυφαῖα τῶ οἴκῳ τοιαύ-
δε, Ὅμηρος τινὸς δεόμενα ἐπαινέει, ἵνα αὐτὸν
ἢ ὑψόροφον, ὡς τὸν Ἑλένης θάλαμον, ἢ αἰ-
γλήεντα, ὡς τὸν Ὀλυμπον, εἴποι. τὸν δὲ ἄλ-
λον κόσμον, καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμματα, καὶ
τῶν χρωμάτων τὰ κάλλη, καὶ τὸ ἐναργὲς ἐκάσκει,
καὶ τὸ ἀκριβές, καὶ τὸ ἀληθές, ἕκαστος ὅψει καὶ
λειμῶνι δὲ εὐανθεῖ καλῶς ἂν ἔχοι παραβαλεῖν
πλήν παρ' ὅσον ἐκεῖνα μὲν ἀπανθεῖ, καὶ μαραι-
νεται, καὶ ἀλλὰττεται, καὶ ἀποβάλλει τὸ κάλ-
λος, τοῦτι δὲ τὸ ἕαρ αἰδίου, καὶ ὁ λειμὼν ἀμά-
ραντος, καὶ τὸ ἄνθος ἀθάνατον, ἅτε μόνῃς τῆς
ὀψεως ἐφαπτομένης, καὶ δρεπομένης τὸ ἡδὺ
τῶν δρεπομένων.

Τὰ

9. Excelsa ergo oeci et fastigio proxima talia
sunt, Homero quodam laudatore indigentia, qui
illam aut alte-fastigiatam, ut Helenae thalamum,
aut splendidam, ut Olympum, forte dicturus
esset. Ornatum vero reliquum, et picturas parie-
tum, et colorum pulchritudinem, et euidentialiam
vniuscuiusque, accuratationemque, et veritatem,
adspectui veris, et prato florido comparare rectum
fuerit: nisi quod ista deflorent, marcescuntque,
et mutantur, ac pulchritudinem amittunt; hoc
vero perpetuum ver, et nunquam marcescens
pratum, et flos aeternus, quem solus attingat
visus, et spectaculi illam suauitatem demetat.

M 5

10. Haec

Τὰ δὲ τσαῦτα καὶ τοιαῦτα, τίς ἐκ ἀνῆσθείη βλέπων, ἢ τίς ἐκ ἀν προθυμηθείη καὶ παρὰ τὴν δύναμιν ἐν αὐτοῖς λέγειν, εἰδὼς αἰσχίζον ὃν ἀπολειφθῆναι τῶν ὀρωμένων; ἐπαγωγότατον γάρ τι ἢ ὄψις τῶν καλῶν, ἐκ ἐπ' ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵππος ἥδιον ἀν, οἴκη, δράμοι κατὰ πρηνεῖς πεδίε, καὶ μαλακῆ, προσηνωῆς δέχομένε τὴν βόσιν, καὶ ἡρέμα ὑπείκοντος τῷ ποδὶ, καὶ μὴ ἀντιτυπῆντος τῇ ὀπλῇ. ἀπαντι γὰρ τότε χρῆται τῷ δρόμῳ· καὶ ὅλον ἐπιδουῖς ἑαυτὸν τῷ τάχει, ἀμιλλᾶται καὶ πρὸς τῶ πεδίε τὸ κάλλος.

Ὁ δὲ ταῶς, ἥρος ἀρχομένε, πρὸς λαιμῶνα τινα ἐλθὼν, ὅποτε καὶ τὰ ἀνθη πρέεισιν, οὐ ποθεῖ-

10. Haec igitur tanta ac talia quis non cum voluptate videat? aut quis non cupiat, etiam praeter vires, inter haec verba facere? qui sciat turpissimum esse non paria facere his quae videmus. Est enim res illecebrarum plena pulchrarum rerum adspectus, non in hominibus modo, sed equus etiam lubentius, puto, decurrat per primum campum ac mollem, placide accipientem gressus, et molliter pedi cedentem, nec repellentem ungulas. Omnibus enim tum vitur viribus ad currendum, totumque se celeritati impendit, eaque cum campi pulchritudine certat.

11. Ac paulo sub veris initia in campum veniens, cum flores etiam prodeunt non desiderabilio-

πρόθηνότερα μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἂν εἴποι τις
 ἀνθηρότερα, καὶ τὰς βαφὰς καθαρώτερα, τό-
 τε καὶ ἔτος ἐκπετάσας τὰ πτερὰ, καὶ ἀναδεί-
 ξας τῷ ἡλίῳ, καὶ τὴν ἑρὰν ἐπάρας, καὶ πάντο-
 θεν αὐτῷ περισησας, ἐπιδείκνυται τὰ ἀνθὴ τὰ
 αὐτῆ, καὶ τὸ ἑαυτῶν πτερῶν, ὥσπερ αὐτὸν
 προκαλεῖντος τῆ λειμῶνος ἐς τὴν ἀμύλλαν. ἐπι-
 σέρφει γὰρ ἑαυτὸν, καὶ περιάγει, καὶ ἐκπομ-
 πεῖται τῷ κάλλει. ὅτε δὲ καὶ θαυμασιώτερος
 φαίνεται πρὸς τὴν αὐγὴν, ἀλλαττομένων αὐτῷ
 τῶν χρωμάτων, καὶ μεταβαινόντων ἡρέμα, καὶ
 πρὸς ἕτερον εὐμορφίας εἶδος τρεπομένων. πά-
 σχει δὲ αὐτὸ μάχισα ἐπὶ τῶν κύκλων, ἕς ἐπ’
 ἀκροῖς ἔχει τοῖς πτεροῖς, ἱριδὸς τινοῦ ἑκάσταν
 περι-

biliores tantum, verum etiam, vt dicat aliquis,
 floridiores, coloribusque purioribus; ipse quoque
 passis pennis ac foli ostentis, elata cauda et in or-
 bem circa se erecta, suos itidem flores exponit,
 suarumque ver pennarum, prato velut ad certa-
 men ipsum prouocante. Conuertit se itaque et
 circumagit, et pulchritudinis suae quandam ve-
 lut pompam agit: vbi sane admirabilior etiam vi-
 detur, mutantibus subinde ad lucem coloribus,
 et sensim in alios transeuntibus, atque in aliam
 se pulchritudinis speciem vertentibus. Maxime
 hoc illi accidit in illis orbibus, quos in extremis
 habet pennis, quorum vnumquemque velut iris
 quae-

περιθεμένης. ὁ γὰρ τέως χαλκός ἦν, τὲτο ἔγκλιναντος ὀλίγον, χρυσὸς ᾤφθη, καὶ τὸ ὑπὲρ τῷ ἡλίῳ κυαναυγές, εἰ σκιασθεῖη, χλοαυγές ἐσιν, ἔτι μετακοσμεῖται πρὸς τὸ Φῶς ἢ πτέρωσις.

Ὅτι μὲν γὰρ ἡ θάλαττα ἰκανὴ προσκαλέσασθαι, καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἐπισπάσασθαι ἐν γαλήνῃ Φανείσα, ἴσθ, κοῦν μὴ εἴπω· ὥς, εἰ καὶ παντάπασιν ἡπειρώτης καὶ ἀπειρόπλευς τις εἴη, πάντως ἂν ἐδελήσειε καὶ αὐτὸς ἐμβῆναι, καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπᾶσαι, καὶ μάλιστα εἰ βλέποι τὴν μὲν αἴραν κοῦφως ἐπεκρίαζσαν τὴν ὁδόν, τὴν δὲ ναῦν προσηνώς τε καὶ λείως ἐπ' αἰρών ἡρέμα διολισθαίνεσαν τῶν κυμάτων.

Καὶ

quaedam circuit. Quod enim modo aes erat, hoc, modice illo inclinante, aurum videtur: atque ille caeruleus ad solem splendor si inumbretur, viridem lucem spargit: ita alium atque alium ornatum pennae illius ad lucem induunt.

12. Quin ipsum etiam mare habere, quo nos alliciat, et cupidine quadam, cum tranquillum est, ad se trahat, vel me tacente nostis; cum etiam si aliquis plane mediterraneus sit et navigandi imperitus, tamen et ipse conscendere naum velit, et circumnavigare, et multum discedere de terra, idque in primis si videat ab aura secunda leniter inflari vela, naum autem blando leuique motu per summos labi fluctus.

13. Ita-

καὶ τοίνυν καὶ τὰδε τὰ εἰπε τὸ κάλλος ἱκανὸν
καὶ παρορμηῆσαι εἰς λόγους, καὶ λέγοντα ἐπεγεῖ-
ραι, καὶ πάντα τρόπον εὐδοκιμῆσαι παρασπενά-
σαι. ἐγὼ μὲν δὴ τέτοις πείθομαι, καὶ ἤδη πέ-
πεισμαι, καὶ εἰς τὸν οἶκον ἐπὶ λόγοις παρελήλυ-
θα, ὥσπερ ἀπὸ ἰϋγγος ἢ Σειρήνος τῷ κάλλει
ἐλκόμενος, ἐλπίδα δὲ μικρὰν ἔχων, εἰ καὶ τέως
ἡμῖν ἄμορφοι ἦσαν οἱ λόγοι, καλὰς αὐτὰς Φα-
νείσθαι, καθάπερ ἐσθῆτι καλῇ κεκοσμημέναις.

"Ετερος δέ τις ἐκ ἀγεννῆς λόγος, ἀλλὰ καὶ
πάνυ γενναῖος, ὥς Φησι, καὶ μεταξύ μὲ λέγον-
τος ὑπέκρεε, καὶ διακόπτειν ἐπειρᾶτο τὴν ῥῆσιν.
καὶ ἐπειδὴ πέπαυμαι, ἐκ ἀληθῆ ταῦτα λέγειν
Φησί με, ἀλλὰ θαυμάζειν, εἰ φάσκειμι ἐπιτη-
δειότε-

13. Itaque huius etiam pulchritudo oeci apta
est, quae impellat ad dicendum, et dicentem ex-
citet, et plausum illi omni ratione paret. Equi-
dem his ipsis moueor, et iam sum motus, et in
oecum dicendi causa ingressus sum, tanquam ab
iynge quadam aut Sirene tractus a pulchritudine,
spe non parua fretus, etiamsi ad hunc diem in-
formis nostra fuit oratio, pulchram visum iri, ve-
lut veste honesta ornatam.

14. Verum enim vero etiam alia non ignaua
oratio, sed generosa, ut videri vult, cum inter
dicendum me interpellauit et abrumpere dictio-
nem conata est, tum postquam desii, non vera,
ait, me dixisse, sed mirari se, si aptiorem esse ad
eden-

δειότερον εἶναι πρὸς λόγων ἐπίδειξιν οἶκx κάλ-
λος, γρxΦῆ καὶ χρυσῷ κεκοσμημένον. αὐτὰ
γάρ πε τέναντίον ἀποβάνειν. μᾶλλον δὲ, εἰ
δοκεῖ, αὐτὸς παρελθὼν ὁ λόγος ὑπὲρ ἑαυτοῦ,
καθάπερ ἐν δικασαῖς ὑμῖν, εἰπάτω, ὅπη λυσί-
τελέεσθρον ἡγεῖται τῷ λέγοντι εὐτέλειαν οἶκx,
καὶ ἀμορφίαν. ἐμῶ μὲν ἀκηκόατε ἤδη λέγοντος,
ὥςx ἔδδν δέομαι δις περὶ τῶν αὐτῶν εἰπεῖν. ὁ
δὲ παρελθὼν ἤδη λεγέτω, καὶ γὰρ σιωπήσομαι;
καὶ πρὸς ὀλίγον αὐτῷ μεταστήσομαι.

"Ανδρες τοίνυν δικασαῖ, Φησὶν ὁ λόγος, ὁ μὲν
προειπὼν ῥήτωρ, πολλὰ καὶ μεγάλα τόνδε τὸν
οἶκον ἐπήνεσε, καὶ τῷ ἑαυτῷ λόγῳ ἐκόσμησεν.
ἐγὼ δὲ τοσάτx δέω ψόγον αὐτῷ διεξελεύσεσθαι,

ᾧ58

edenda eloquentiæ specimina dicam pulchritudi-
nem oeci pictura et auro ornata. Contrarium
enim quodammodo euenire. Quin, si videtur,
ipsa in medium progressa oratio pro se apud vos,
tanquam iudices, dicat, quare commodiorem
esse putet dicenti vilitatem loci atque deformita-
tem. Me quidem orantem iam audistis: ergo
non opus est, me bis de eadem re verba facere.
Ista vero iam progressa in medium dicat, tacebo
interim ego, et paullulum illi decedam.

15. Sic igitur oratio: *Qui modo dixit orator;
Iudices, multis et magno opere laudauit hunc oecum;
suaque illum oratione ornauit. Ego vero tantum
abeſt, ut reprehensionem illius velim dicere, ut es-
iam*

ὥς τε καὶ τὰ ὑπ' ἐκείνου παραλελειμμένα προσθή-
σειν μοι δοκῶ. ὅσω γὰρ ἂν ἡμῖν καλλίων φαί-
νηται, τόσω δὲ ὑπεναντίως τῇ τῷ λέγοντος
χρεία δειχθήσεται. καὶ πρῶτόν γε ἐπειδὴ γυ-
ναικῶν, καὶ κόσμου, καὶ χρυσῷ ἐκείνος ἐμνημό-
νευσε, καὶ μοι ἐπιτρέψατε χρῆσασθαι τῷ παρα-
δείγματι. Φημί γὰρ ἔν καὶ γυναίξει καλαῖς ἔχ
ὅπως συλλαμβάνειν ἐς τὸ εὐμορφότερον, ἀλλὰ
καὶ ἐναντιῶσθαι τὸν κόσμον τὸν πολὺν, ὅπό-
ταν τῶν ἐντυγχανόντων ἕκαστος ὑπὸ τῷ χρυσῷ,
καὶ τῶν λίθων τῶν πολυτελῶν ἐκπλαγεῖς, ἀν-
τί τῷ ἐπαινῆν ἢ χροᾶν, ἢ βλέμμα, ἢ δειρῆν,
ἢ πῆχυν, ἢ δάκτυλον. ὁ δὲ ταῦτ' ἀφείς, ἐς
τὴν σαρκὴ, ἢ τὸν σμάραγδον, ἢ τὸν ὄρμον, ἢ
τὸ

*iam praetermissa ab illo additurus mihi videar.
Quo enim ille vobis pulchrior videbitur, tanto ma-
gis contrarius dicentis usus ostendetur. Ac primum
quandoquidem mulierum, et mundi et auri mentio-
nem iste fecit, etiam mihi, ut ea similitudine utar,
permittite. Aio enim ego pulchris etiam mulieribus
non modo nihil ad hoc, ut formosiores videantur,
conferre, sed contrarium etiam esse mundum copio-
sum, cum videntium unusquisque ab auro et lapidi-
bus pretiosis percussus, pro eo quod laudare debebat
aut colorem, aut oculorum coniectum, aut collum,
aut brachium, aut digitum; relictis hisce ad Sar-
dam aut Smaragdum, aut monile, aut armillam
respi-*

τὸ ψέλλιον ἀποβλέπει, ὥς ἂν ᾗχοιτο ἂν εἰκότως παρορωμένη, διὰ τὸν κόσμον, ἐν ἀγόντων σχολῇ ἐπαυεῖν αὐτὴν τῶν θεατῶν, ἀλλὰ πᾶρ-εργον αὐτῆς ποιημένων τὴν θέαν.

Ὅπερ ἀνάγκη, οἶμαι, παθεῖν καὶ τὸν ἐν οὕτω καλοῖς ἔργοις λόγος δεικνύοντα. λανθάνει γὰρ ἐν τῷ μεγέθει τῶν καλῶν τὸ λεχθέν, καὶ ἀμυρεῖται, καὶ συναρπάζεται. καθάπερ εἰ λύχνον τις εἰς πυρκαϊάν μεγάλην φέρων ἐμβάλοι ἢ μύρμηκα ἐπ' ἐλέφαντος ἢ καμήλας δεικνύοι. τῷτο γὰρ φυλακτέον τῷ λέγοντι. καὶ προσέ-τι γε μὴν καὶ τὴν Φωνὴν αὐτὴν ἐπιταράττεται, ἐν ἔτῳς εὐφάνῳ καὶ ἡχῇεντι οἴκῳ λέγων. ἀν-τιφθέγγεται γὰρ, καὶ ἀντιφωνεῖ, καὶ ἀντι-λέγει,

respicit; adeo ut illa habeat, quod indigne ferat, se propter mundum praeteruideri, non habentibus otium ad eam laudandam spectatoribus, sed obiter tantum ad ipsam respicientibus.

16 *Quod quidem necessario etiam accidere arbitror illi, qui inter opera adeo pulchra dicendi facultatem velit ostendere. Delitescit enim quidquid dicitur in magna vi rerum pulchrarum, et obscuratur, atque una abripitur, quasi lucernam quis magnum in incendium iniiciat, aut formicam in elephanto vel camelo ostendat. Hoc ergo cauendum dicenti. Ad haec vox etiam ipsa confunditur, in vocali adeo et sonoro verbo dicentis. Resonat enim, et reclamatione*

et

λέγει, μᾶλλον δὲ ἐπικαλύπτει τὴν βοὴν, οἷόν τι καὶ σάλπιγξ δρᾷ τὸν αὐλόν, εἰ συναυλοῖεν, ἢ τὰς κελευσὰς ἢ θάλαττα, ὁπόταν πρὸς κύματος ἦχον ἐπάδειν τῇ εἰρεσίᾳ θέλωσιν. ἐπικρατεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφωνία, καὶ κατασιωπᾷ τὸ ἦττον.

Καὶ μὴν καὶ κῆνο, ὅπερ ἔφη ὁ ἀντίδικος, ὡς ἄρχ ἐπεγεῖρει ὁ καλὸς οἶκος τὸν λέγοντα, καὶ προθυμότερον παρασκευάζει· ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖ. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ Φόβεϊ, καὶ τὸν λογισμὸν διαταράττει, καὶ δειλότερον ἐργάζεται ἐνθυμῆμενον ὡς ἀπάντων ἐστὶν αἰσχρὸν ἐν εὐμόρφῳ χωρίῳ μὴ ὁμοίως φαίνεσθαι τὰς λόγους. ἐλέγχων γὰρ ἑτὸς γε ὁ Φανερώτατος, ὥσπερ ἂν εἴ τις πανοπλίαν καλὴν ἐνδύς, ἔπειτα

et contra dicit, aut potius occultat clamorem, quale quid etiam tuba facit tibiae, si una canant, aut celestina canentibus mare, si per fluctus illum sonum accinere remigio velint. Vincit nimirum sonus magnus, et ad silentium illum qui minor est redigit.

17. *Quin illud ipsum, quod dicebat aduersarius, excitari a pulchro oeco dicentem, et alacriorem reddi, illius, mea quidem sententia, sit contrarium. Percellit enim ac terret, et cogitationem perurbat, facitque timidiorem; dum cogitat, omnium turpissimum esse, si in loco formoso habita non similis ei videatur oratio. Sic enim manifestissime aliquis deprebendatur. Velut si quis armis indutus pulcherri-*

τα Φεύγοι πρὸ τῶν ἄλλων, ἐπισημότερος ὢν
 δειλὸς ἀπὸ τῶν ὅπλων. τῆτο δέ μοι δοκεῖ λο-
 γισάμενος καὶ ὁ τῷ Ὀμήρῳ ῥήτωρ ἐκεῖνος, εὐ-
 μορφίας ἐλάχισον φροντίσαι, μᾶλλον δὲ καὶ
 παντελῶς αἰδρεῖ Φωτὶ ἑαυτὸν ἀπεικάσαι, ἵνα
 αὐτῶν παραδοξότερον φαίνεται τῶν λόγων τὸ
 κάλλος, ἐκ τῆς πρὸς τὸ ἀμορφότερον ἐξετάσεως.
 ἄλλως τε ἀνάγκη πᾶσα καὶ τὴν τῷ λέγοντος αὐ-
 τῷ δianoian ἀσχολεῖσθαι περὶ τὴν θέαν, καὶ
 τῆς φροντίδος τὸ ἀκριβὲς ἐκλύειν, τῆς ὕψεως
 ἐπιμρατῆσης, καὶ πρὸς αὐτὴν καλῆσης, καὶ τῷ
 λόγῳ προσέχειν ἐκ ἐώσης. ὥς τίς μηχανὴ μὴ
 ἔχῃ πάντως ἐλαττον εἶναι αὐτὸν, τῆς ψυχῆς
 διατριβῆς περὶ τὸν τῶν ὀρῳμένων ἔπαινον;

Ἐῷ

mis deinde fugiat ante alios, cuius nempe ignavia
 ipsis ab armis fiat apertior. Hoc ipsum perpendens
 Homericus ille orator videtur minimam curam ha-
 buisse pulchritudinis; potius imperito omnium homi-
 ni se assimilasse, ut ipsius pulchritudo orationis tan-
 to admirabilior ex ipsa ad illam deformitatem com-
 paratione appareret. Alioqui necesse est, ipsum di-
 centis animum occupari in spectaculo, et exquisitam
 illam curam remittere, cum vincat illa species et ad
 se vocet, atque attendere ad orationem non patiatur.
 Quomodo ergo fieri potest, ut non omnino dicat de-
 zeri, occupato circa laudem eorum, quae videntur,
 animo?

18. Omiz.

Ἐὼ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ οἱ παρόντες αὐτοὶ, καὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν παρελημμένοι, ἐπειδὴν εἰς τὸν τοιοῦτον οἶκον παρέλθωσιν, ἀντὶ ἀκρόατῶν θεαταὶ καθίσαντο. καὶ οὐχ οὕτω Δημοδόκος, ἢ Φήμιος, ἢ Θάμυρις, ἢ Ἀμφίων, ἢ Ὀρφεὺς τις λέγων ἐσὶν, ὥς ἀποσπάσαι τὴν διάνοιαν αὐτῶν ἀπὸ τῆς θεάς. ἀλλ' οὗς ἕκαστος, ἐπειδὴν μόνον ὑπερβῇ τὸν οὐδὸν, ἀθρόω τῷ κάλλει περιχυθεὶς, λόγων μὲν ἐκείνων, ἢ ἀκρόάσεως, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αἰόντι ἔοικεν· ὅλος δὲ πρὸς τοῖς ἔρωμένοις ἐσὶν, εἰ μὴ τύχοι τις παντελῶς τυφλὸς ὢν, ἢ ἐν νυκτὶ, ὥσπερ ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ, ποιοῖτο τὴν ἀκρόασιν.

Ὅτι

18. Omitto dicere, quod ipsi etiam praesentes ad audiendum assumti, cum intrant in talem oecum, spectatores sunt pro auditoribus. Neque quisquam ita vel Demodocus est, vel Phemius in dicendo, vel Thamyris, vel Amphion, vel Orpheus adeo, qui abstrahere mentem illorum a spectaculo possit: verum unusquisque transmissio solum limine, conferta illa pulchritudine circumfusus, orationem illam, siue auditionem, nec omnino audire videtur: sed totus est in his, quae videntur, nisi quis forte plane caecus sit, aut noctu, ut illud Arcopagitarum consilium, audiat.

“Οτι γὰρ ἐκ ἀξιομαχον λόγων ἰσχυρὸς ὄψει ἀνταγωνίσασθαι, καὶ ὁ Σειρήνων μῦθος παρατεθείς τῷ περὶ τῶν Γοργόνων διδάξειεν ἄν· ἐκείνη μὲν γὰρ ἐκήλην τὰς παραπλέοντας, μελωδῆσαι, καὶ κολακεύειν τοῖς ἄσμασι, καὶ καταπλεύσαντας ἐπιπολὺ κατεῖχον, καὶ ὅλως τὸ ἔργον αὐτῶν ἐδεῖτό τινος διατριβῆς· καὶ πᾶσι αὐτὰς καὶ παρέπλευσε, καὶ τὰ μέλῃς παρήκασε. τὸ δὲ τῶν Γοργόνων κάλλος, ἅτε βιαιότατόν τε ὄν, καὶ τοῖς καιριωτάτοις τῆς ψυχῆς ὁμιλᾶν, εὐθύς ἐξίση τὰς ἰδόντας, καὶ ἀφώνως ἐποίει· ὥς δὲ ὁ μῦθος βέλεται, καὶ λέγεται, λίθινοι ἐγίνοντο ἀπὸ τῆς θαύματος. ὥς τε καὶ ὅν ὑπὲρ τῆς ταῷ λόγον εἶπε πρὸς ὑμᾶς μικρὸν ἔμπεροσθεν,

19. *Neque enim satis valere vim verborum, quoties cum visu pugnandum est; Sirenium etiam fabula, cum altera Gorgonum composita, doceat. Nam illae quidem praeternavigantes mulcebant, canendo et adulando carminibus, detinebantque appulsos, et mora omnino quadam opus illarum indigebat. Et aliquando aliquis praeternavigavit, et inaudita praetermisit illorum carmina. At Gorgonum pulchritudo, quae esset violentissima, et ad principes animae partes pertinere, statim videntes extra se rapiebat, faciebatque mutos: ut vero vult fabula, ac dicitur, lapidei prae admiratione facti sunt. Igitur et quae de pavone paullo ante ad vos iste dixit, ea pro me dicta*

προσθεν, ὑπὲρ ἑμαυτῆ εἰρησθαι νομίζω. καὶ γὰρ ἐκείναι ἐν τῇ ὄψει, ἔκ ἐν τῇ Φωνῇ τὸ τερπνόν. καὶ εἴ γέ τις παρασησάμενος τὴν ἀηδονὰ ἢ τὸν κύκνον, ἄδειν κελεύοι, μεταξὺ δὲ ἀδόντων παραδείξειε τὸν τὰ ὀσιωπῶντα, εὖ οἶδ' ὅτι ἐπ' ἐκείνον μεταβήσεται ἡ ψυχὴ, μακρὰ χαίρειν φράσσασα τοῖς ἐκείνων ἄσμασιν. ἔτως ἁμαχὸν τι ἔοικεν εἶναι ἢ δι' ὄψεως ἡδονή.

Καὶ ἐγώ γε, εἰ βέλεσθε, μάρτυρα ὑμῖν παραστήσομαι σοφὸν ἄνδρα, ὃς αὐτίκα μοι μαρτυρήσει, ὡς πολὺ ἐπικρατέστερά ἐσι τῶν ἀκχομένων τὰ ὀρώμενα. καὶ μοι σὺ ἤδη, ὁ κήρυξ, προσκάλει αὐτὸν Ἡρόδοτον τῷ Λύξῃ Ἀλικαρνασσόθεν· καὶ περὶ καλῶς ποιῶν ὑπήνικσε, μαρτυρεῖτω

dicta arbitror. Etenim illius quoque quod delectat in specie inest, non in voce. Et si quis iuxta collocatos hinc lusciniam et cygnum canere iubeat, hinc inter ipsum cantum tacentem ostendat pavonem; noui ego transfiguram ad hunc mentem, longum valere iussis illorum cantibus: adeo inuictum quid esse videtur ea, quae per visum voluptas contingit.

• 20. *Et ego, si vultis, testem ad vos allegabo virum sapientem, qui statim testimonium mihi perbibebit, multo, quae videntur, his quae auditu percipiuntur esse validiora. Et mihi tu iam, praeco huc voca ipsum Herodotum Lyxi F. Halicarnasso. Et quando, praeclare ille quidem, obsecutus est,*

τω παρελθὼν, ἀναδέξασθε δὲ αὐτὸν, Ἰασι
 πρὸς ὑμᾶς λέγοντα, ὥσπερ αὐτῷ ἔθος. Ἀλη-
 θεὰ τὰδε ὁ λόγος ὑμῖν, ἄνδρες δικασαί, μυ-
 θέεται, καὶ οἱ πείθεσθε ὅσα ἂν λέγῃ τεττέων
 πέρι, ὅψιν ἀκοῆς προτιμέων. ὦτα γὰρ τυγ-
 χάνει ἐντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν. ἀκέετε
 τῷ μάρτυρος, ἃ Φησιν, ὡς τὰ πρῶτα τῇ ὀψει
 ἀποδεδωκεν; εἰκότως. τὰ μὲν γὰρ ἔπεα πτε-
 ρόεντά 5) ἐσι, καὶ οἴχεται ἅμα τῷ προελθεῖν
 ἀποπτύμενα· ἡ δὲ τῶν ὀρωμένων τέρψις, αἰεὶ
 παρε-

*in medium progressus iam dicat testimonium. Pa-
 tiemini autem illum Ionice vobiscum pro more suo
 loqui: Vera ista haec oratio apud vos, iudices,
 loquitur, et credite illi, quae in hanc sententiam
 dixerit, visum esse praeferendum auditui, aures
 enim oculis fere sunt infideliores. Auditis testem,
 quae dicat, ut primas tribuat visui. Merito sane.
 Verba enim alata sunt et abeunt, et simul dum prod-
 eunt, auolant. Verum delectatio ex his, quae vi-
 dentur,*

5. ἔπεα πτερόεντα] Cur verba alata vocentur,
 hanc rationem reddit *Julian.* Epp. ad Eugeni.
 p. 141. Collect. Epp. Graecanic. πάντως πε
 καὶ Ὀμηρος — πτερόεντας ὀνομάζει, διότι
 δυνάμει πανταχῶς φοιτᾷν, ὥσπερ οἱ τα-
 χύτατοι τῶν ὀρνίθων, ἢ ἂν ἐθέλωσιν, ἀτ-
 τοντες. *Reitz.*

παρεσῶσα, καὶ παραμένεσσα, πάντως τὸν θεα-
τὴν ὑπάγεται.

Πῶς ἔν εἰ χαλεπὸς τῷ λέγοντι ἀνταγωνισῆς,
οἶκος ἔτω καλὸς, καὶ περίβλεπτος ὢν; μᾶλλον
δὲ τὸ μέγιστον ἐδέεω Φημί· ὑμεῖς γὰρ αὐτοὶ οἱ
δικασαί, καὶ μεταξύ λεγόντων ἡμῶν, ἐς τὴν
ὄροφὴν ἀπεβλέπετε, καὶ τὰς τοίχας ἐθαυμά-
ζετε, καὶ τὰς γραφαὶς ἐξητάζετε, πρὸς ἐκάστην
ἀποσρεφόμενοι. καὶ μηδὲν ἀσχυνοῦντες· συγ-
γνώμη γὰρ, εἴ τι ἀνθρώπινον πεπόνθατε, ἄλ-
λως τε, καὶ πρὸς ἔτω καλὰς καὶ ποικίλας τὰς
ὑποθέσεις. τῆς γὰρ τέχνης τὸ ἀκριβές, καὶ τῆς
ἱστορίας μετὰ τῶ ἀρχαίᾳ τὸ ὠφέλιμον, ἐπαγω-
γὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ πεπαιδευμένων θεατῶν δεύ-
μενον. καὶ ἵνα μὴ πάντα ἐκεῖσε ἀποβλέπητε, ἡμᾶς
ἀπο-

*dentur, adstans semper ac manens, subit omnino
spectatorem.*

21. *Qui igitur non validus dicenti aduersarius
sit oecus adeo pulcher, adeo spectabilis? Quin quod
maximum est noudum dico. Vos enim ipsi, iudices,
dum nos dicimus, lacunar respiciebatis, muros ad-
mirabamini, picturas examinabatis conuersi ad sin-
gulas. Nec est, quod vos pudeat. Ignoscendum
enim, si quid humani vobis acciderit: praesertim in
argumentis ita pulchris ita variis. Ars enim exqui-
sita, et historiae cum antiquitate utilitas, illecebras
habent vere, et eruditis spectatoribus indigent. Et
ne omnino relictis nobis eo respiciatis, age, quan-*

ἀπολιπόντες, Φέρε, ὡς οἶόν τε γράψωμαι αὐ-
τὰ ὑμῖν τῷ λόγῳ. ἡσθήσεσθε γάρ, οἶμαι,
ἀκρόντες, ἃ καὶ ὀρῶντες θαυμάζετε. καὶ ἴσως
ἂν με καὶ δι' αὐτὸ ἐπαινέσαιτε, καὶ τῷ ἀντιδί-
κῃ προτιμήσαιτε, ὡς καὶ αὐτὸν ἐπιδείξαντα,
καὶ διπλασιάσαντα ὑμῖν τὴν ἡδονήν. τὸ χαλε-
πὸν δὲ τῷ τολμήματος ὀρᾷτε, ἄνευ χρωμάτων,
καὶ σχημάτων καὶ τόπων, συστήσασθαι τοσαύ-
τας εἰκόνας· ψιλὴ γάρ τις ἢ γραφὴ τῶν λόγων.

Ἐν δεξιᾷ μὲν ἔν εισιόντι, Ἀργολικῷ μύθῳ
ἀναμείκτα πάθος Αἰθιοπικόν, ὁ Περσεὺς τὸ
κῆτος Φονεῦει, καὶ τὴν Ἀνδρομέδαν καθαιρεῖ,
καὶ μετὰ μικρὸν γαμήσει, καὶ ἀπεισιν, αὐτὴν
ἄγων· πάρεργον τῷ τῆς ἐπὶ Γοργόνας πτή-
σεως·

rum eius fieri potest, verbis illa vobis depingam.
Delectabimini enim, puto, iis audiendis, quae spe-
ctantibus admirationi sunt. Ac forte illo ipso no-
mine me laudabitis, et aduersario praeponetis, ut
qui et ipse ostendam oecum, et voluptatem vobis ge-
minem. Difficultatem autem incepti mei videte;
qui audeam sine coloribus, et figuris, et loco, tot
imagines constituere. Tenuis nempe est verborum
pictura.

22. Igitur ad dextram intranti Argolicae fabulae
Aethiopicus affectus permixtus est. Perseus cerum
interficit, et liberat Andromedan, uxorem paullo
post sibi habiturus, abique illam ducens. Agit hoc
obiter in suo ad Gorgonas volatu. In breui autem
tabel-

σεως· ἐν βραχεὶ δὲ πολλὰ ὁ τεχνίτης ἐμιμή-
σατο, αἰδῶ παρθένου, καὶ φόβον· ἐπισκοπεῖ
γὰρ τὴν μάχην ἄνωθεν ἐκ πέτρας, καὶ νεανίου
τόλμαν ἐρωτικὴν, καὶ θηρίου ὄψιν ἀπράσμαχον·
καὶ τὸ μὲν ἔπεισι πεφρικὸς ταῖς ἀκάνθαις, καὶ
δεδιπτόμενον τῷ χάσματι· καὶ ὁ Περσεὺς δὲ τῇ
λαίᾳ μὲν προδείκνυσι τὴν Γοργόνα· τῇ δεξιᾷ δὲ
καθικνεῖται τῷ ξίφει. καὶ τὸ μὲν ὅσον τῶ κή-
της εἶδε τὴν Μεδεσαν, ἥδη λίθος ἐστὶ· τὸ δ'
ὅσον ἐμψυχον μένει, τῇ ἄρπῃ κόπτεται.

Ἐξῆς δὲ μετὰ τήνδε τὴν εἰκόνα, ἕτερον γράμ-
μα γέγραπται δικαιοτάτον, ἔ τὸ ἀρχέτυπον ὁ
γραφεὺς παρ' Εὐριπίδου ἢ Σοφοκλέους δοκεῖ μοι
λαβεῖν. ἐκεῖνοι γὰρ ὁμοίαν ἔγραψαν τὴν εἰκό-
να. τῷ νεανίᾳ τῷ ἐταίρῳ, Πυλάδῃς τε ὁ Φω-
κεύς,

*tabella multa expressit artifex; pudorem virginis
ac metum: inspicit enim pugnam desuper e scopulo:
et ausum iuuenis amatorium; et difficilem oppugnatu
speciem belluae. Atque haec quidem irruit spinis
borrens, ac terribilis riclu: Perseus autem laeua
Gorgonem obiiicit; dextra ferit gladio, et qua parte
vidit Medusam cetus, iam lapis est; qua adhuc vi-
vit, falce caeditur.*

23. Deinde post hanc imaginem, alia tabula pi-
cta est plena iustitiae, cuius animale exemplum ab
Euripide vel Sophocle sumfisse pictor videtur, qui si-
milem et ipsi pinxerunt imaginem: Iuuenes duo so-

κεὺς, καὶ Ὀρέσης, δοκῶντε ἤδη τεθνάναι, λα-
θόντε τὰ βασίλεια 6), καὶ παρελθόντε, Φο-
τεύουσιν ἄμφω τὸν Αἴγισθον. ἡ δὲ Κλυταιμνή-
στρα ἤδη ἀνήρηται, καὶ ἐπ' εὐνῆς τινος ἡράγυμνος
πρόκειται, καὶ θεραπεύει πᾶσα, ἐκπεπληγμέ-
νοι τὸ ἔργον, οἱ μὲν ὥσπερ βοῶσιν, οἱ δὲ τινες,
ἔπη Φύγωσι, περιβλέπουσι. σεμνὸν δέ τι ὁ
γραφεὺς ἐπενόησε, τὸ μὲν ἀσεβὲς τῆς ἐπιχει-
ρήσεως δείξας μόνον, καὶ ὡς ἤδη πεπραγμένον
παραδραμῶν, ἐμβραδύνοντας δὲ τὰς νεανίσκας
ἐργασάμενος τῷ τῷ μοιχῷ Φόνῳ.

Μετὰ

*dales Pylades Phocensis atque Orestes, qui iam pu-
tabantur esse mortui, atque sic latentes, in regiam
intrant, interficiuntque ambo Aegisthum. Clytem-
nestra vero iam occisa in cubili quodam seminuda
iacet, ac ministerium omne circumstat, consternati
facinore, alii clamant, alii quorsum fugiant, cir-
cumspiciunt. Speciose illud commentus est pictor,
cum impium quod fuit in hoc facinore ostendit modo,
et tanquam perpetratum iam praetercucurrit: sed
immorantes pinxit iuvenes in caede adulteri.*

24. Post

6. λαθόντε τὰ βασ.] Verti ac si legeretur καὶ
παρελθόντε τε λαθόντε εἰς τὰ βασ. Calus
similes fecerunt, opinor, vt λαθόντε prae-
poneretur, inde reliqua confusio. Gesner.

Μετὰ δὲ τῷτο θεός ἐστιν εὖμορφος, καὶ με-
 ράκιον ὠραῖον, ἐρωτική τις παιδιά· ὁ Βράγχος
 ἐπὶ πέτρας καθήμενος, ἀνέχει λαγὼν, καὶ προσ-
 παίζει τὸν κύνα. ὁ δὲ πηδησομένῳ ἔοικεν ἐπὶ
 αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος· καὶ Ἀπόλλων παρεστὼς με-
 διᾶ, τερπόμενος ἀμφοῖν, καὶ τῷ παιδί παί-
 ζοντι, καὶ πειρωμένῳ τῷ κυνί.

Ἐπὶ δὲ τέτοις ὁ Περσεὺς πάλιν τὰ πρὸ τῷ
 κήτης ἐκείνα τολμῶν, καὶ ἡ Μεδουσα τεμνομένη
 τὴν κεφαλὴν, καὶ Ἀθηνᾶ σιέπασα τὸν Περ-
 σέα· ὁ δὲ τὴν μὲν τόλμαν εἰργασάμ, τὸ δὲ ἔρ-
 γον ἔχ ἑώρακέ πω 7), ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀσπίδος,
 τῆς

24. *Post haec vero formosus Deus est, et ado-
 lescentulus pulcher, lusus quidam amatorius. Bran-
 chus in petra sedens, leporem retinet, et alludit ca-
 ni: hic vero assilientis ad ipsum in altum speciem
 habet. Atque adstans Apollo subridet delectatus
 utroque, et puero ludente, et tentante capturam cane.*

25. *Post ista iterum Perseus, ausus illa, quae
 ante eorum gesta sunt, et Medusa cui caput praeci-
 ditur, regensque Perseum Minerva. At ille pere-
 git facinus, ut opus ipse suum non videret, prae-
 terquam*

7. οὐχ ἑώρακέ πω] Qui non ignorat historiam
 facti, ille hic aliquid deesse sentit. Phere-
 cydes apud Schol. Apoll. Argon. 4, 1515. de
 Mercurio et Minerva, Persei in hoc facto
 adiutoribus, ὑπὸ τῷ θέντῳ αὐτῷ ἔτοι οἱ
 θεοὶ

τῆς Γοργόνης τὴν εἰκόνα. οἶδε γὰρ τὰ πρόσμιμον
τῆς ἀληθῆς ὄψεως.

Κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἄνω τῆς ἀντίθυ-
ρος 8), Ἀθηνᾶς ναὸς πεποιήται. ἡ θεὸς λίθῃ
λευκῇ,

*terquam Gorgonis in clypeo suo imaginem: nouerat
nimirum quanti constaret directo visu illam adspe-
xisse.*

26. In medio pariete, superne, e regione ianuae
aedicula Mineruae facta est. Dea e candido mar-
more:

Θεοὶ, ὅπως χρὴ τὴν κεφαλὴν ἀποτεμεῖν ἀπ-
ετραμμένον· καὶ δεικνύουσιν ἐν τῷ κατό-
πτρῳ (ipso nimirum clypeo politissimo)
τὴν Μεδούσαν κ. τ. λ. Ipse Perseus narrat
apud Ouid. Met. 4, 781.

*Se tamen horrendae clypei, quod laeua gerebas
Aere percussio formam adspexisse Medusae.*
Itaque omissam apparet particulam excepti-
vam, quae hoc forte modo expleri poterit,
ἐχ' εἰώρακέ πω, ἢ μὴ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος. At-
que ita interpretatus sum. *Gesner.*

8. ἄνω τῆς ἀντίθυρος] Quum puer essem,
censui scripsisse auctorem, ἄνω τις ἀντίθυ-
ρος, neque huius cogitationis nunc poenitet.
Gronou. Sine vlla dubitatione recipienda
coniectura *Gronouii.* Ἀντίθυρος ναὸς Ἀθην-
ᾶς est aedicula Mineruae, in medio pariete,
ex aduerso ianuae posita. Ναὸν vel ναῖον
non semper esse iustum templum et aedem,
sed machinationem angustam, recipiendo
signo

λευκῇ, τὸ σχῆμα δὲ πολεμιστήριον, ἀλλ' οἷον ἂν γένοιτο εἰρήνην ἀγάσης θεῶν πολεμικῆς.

Εἶτα μετὰ ταύτην ἄλλη Ἀθηνᾶ, οὐ λείψος αὐτῆ γε, ἀλλὰ γραφὴ πάλιν. ἩΦαιστος αὐτὴν διώκει ἐρώων, ἡ δὲ Φεύγει· καὶ τῆς διώξεως Ἐριχθόνιος γίγνεται.

Ταύτῃ ἔπειτα παλαιὰ τις ἄλλη γραφὴ. Ὀρίων Φέρει τὸν Κηδαλίωνα, τυφλὸς ὢν. ὁ δ' αὐτῷ σημαίνει τὴν πρὸς τὸ Φῶς ὁδὸν, ἐποχόμενος.

Καὶ ὁ Ἥλιος Φανείς, ἰάται τὴν πῆρωσιν, καὶ ὁ ἩΦαιστος Λημνόθεν ἐπισκοπεῖ τὸ ἔργον.

Ὀδυσ-

more: *habitus non bellicus; sed qualis fuerit pacem agente Dea bellica.*

27. Tum post hanc Minerva alia, non marmor illa quidem, sed pictura rursus. Persequitur illam Vulcanus amator, illa se subducit, atque ex illa persecutione nascitur Erichthonius.

28. Hanc sequitur vetus quaedam alia pictura. Caecus Orion fert Cedalionem, hic vero insidens illi viam ad lucem monstrat.

29. Oriensque Sol caecitati illius medetur. Ac Vulcanus e Lemno rem inspicit.

30. *Vlyf-*

figno Dei alicuius factam, luculenter ipse Lucianus docet *Amor*, c. 13. ubi ἀμφίθυρος, quemadmodum hic ἀντίθυρος, Veneris νεώς describitur. *Aediculam* e Plinii narratione ibi reddidimus: qui etiam alias illa appellatione utitur. *Gesner.*

Ὅδυσσεὺς τὸ μετὰ τῷτο, δῆθεν μεμηνώς, ὅτε συστρατεύειν τοῖς Ἀτρίδαις μὴ θέλων 9). σῆρασι δὲ οἱ πρέσβεις ἤδη καλῶντες, καὶ τὰ μὲν τῆς ὑποκρίσεως, πιθανὰ πάντα, ἡ ἀπὴν, τὸ τῶν ὑπεξευγμένων ἀσύμφωνον, ἄγνοια τῶν δρωμένων· ἐλέγχεται δὲ ὁμῶς τῷ βρέφει. Παλαμῆδης γὰρ ὁ τῷ Ναυπλίῃ, συνεῖς τὸ γιγνόμενον, ἀρπάσας τὸν Τηλέμαχον, ἀπειλεῖ φονεῖσθαι, πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος, καὶ πρὸς τὴν τῆς μανίας ὑπόκρισιν, ὀργὴν καὶ οὗτος ἀνθυποκρίνεται. ὁ δὲ Ὅδυσσεὺς πρὸς τὸν Φόβον τῷτον σωφρονεῖ, καὶ πατὴρ γίνεται, καὶ λύει τὴν ὑπόκρισιν.

Ἰσα-

30. *Vlysses post ista, nempe furens, ut qui expeditionem suscipere cum Atridis nolit. Adsumunt autem legati iam vocantes. Et simulatio ipsius satis illa quidem probabilis: currus, discrepantia iumentorum, eorum quae agerentur ignorantia. At deprehenditur tamen in puero. Palamedes enim Nauplii F. intelligens quid ageretur, raptum Telemachum interfecturum se minatur, stricto iam gladio, et aduersus furoris simulationem iram et ipse vicissim simulat. At Vlysses ab hoc metu resipiscit, et fit pater, et simulationem soluit.*

31. *Vlti-*

9. ὅτε συστρ. μὴ θέλων] Legendum est, nisi vehementer fallor, ἅτε μὴ θέλων. Gesner.

Τῷ Τῶν δὲ ἡ Μήδεια γέγραπται, τῷ ζήλω
 διακαῆς, τῷ παῖδε ὑποβλέπουσα, καὶ τι δει-
 νὸν ἐννοοῦσα· ἔχει γοῦν ἤδη τὸ ξίφος, τῷ δ'
 ἀθλίῳ καθῆσον γελῶντε, μηδὲν τῶν μελλόν-
 των εἰδότε· καὶ ταῦτα ὁρῶντε τὸ ξίφος ἐν ταῖν
 χερσίν.

Ταῦτα πάντα, ὦ ἄνδρες δικασαί, οὐχ ὁρᾶ-
 τε ὅπως ἀπάγει μὲν τὸν ἀκροατὴν, καὶ πρὸς
 τὴν θεὰν ἀποσρέφει, μόνον δὲ καταλείπει τὸν
 λέγοντα; καὶ ἔγωγε διεξῆλθον αὐτὰ, ἔχ' ἵνα
 τὸν ἀντίδικον τολμηρὸν ὑπολαβόντες, καὶ θρα-
 σὺν, εἰ τοῖς οὕτω δυσκόλοις ἑαυτὸν ἐκὼν φέ-
 ρων ἐπέβαλε, καταγνῶτε, καὶ μισήσητε, καὶ
 ἐπὶ τῶν λόγων ἐγκαταλίπητε, ἀλλ' ἵνα μάθον
 αὐτῷ

31. *Ultima Medea picta est zelotypia inflamma-
 ta, pueros duos toruum adspiciens, et dirum quid-
 dam animo agitans. Iam enim habet gladium. Ac
 miselli sedent ridentes, futurorum ignari, idque
 cum in manu videant gladium.*

32. *Haec omnia, iudices, nonne, ut abducant
 auditorem, videris, et ad spectaculum auertant, so-
 lumque eum qui dicit relinquunt? Atque ego ista
 persecutus sum, non ut adversarium meum, auda-
 cem rati ac temerarium, qui difficilibus adeo rebus
 volens ipse se ingesserit, damnatum habeatis odio,
 atque in ipsa oratione destituantis: sed uti porius
 adiu-*

αὐτῷ συναγωνίσθησθε, καὶ ὡς οἶόν τε καταμύ-
οντες, ἀκρόατε τῶν λεγομένων, λογιζόμενοι τῷ
σπράγματι τὴν δυσχέρειαν. μόλις γὰρ ἂν οὕ-
τω δυνήσθῃ οὐ δικασταῖς, ἀλλὰ συναγωνισταῖς
ὑμῖν χρησάμενος, μὴ παντάπασιν ἀνάξιος τῆς
τῷ οἴκου πολυτελείας νομισθῆναι. εἰ δὲ ὑπὲρ
ἀντιδίκου τὰυτὰ δέομαι, μὴ θαυμάσητε· ὑπὸ
γὰρ τοῦ τὸν οἶκον φιλεῖν, καὶ τὸν ἐν αὐτῷ λεί-
γοντα, ὅσις ἂν ᾖ, βελοίμην ἂν εὐδοκίμεῖν.

adiuuetis ipsi certamen, et conuiuentes, quantum
eius fieri potest, verba illius audiat, perpensa ni-
mirum operis difficultate. Vix enim vel sic potue-
rit, etiam si non iudicibus vobis sed sociis utatur,
non usquequaque indignus magnifico isto oeco putari.
Quod vero pro aduersario ista peto, nolite mirari;
Ob amorem enim huius oeci, quisquis est, qui in eo
dicit, velim probari.

Μακρόβιοι.

Οναρ τί τῆτο, λαμπρότατε Κυϊντίλλε, κελυσθεῖς προσφέρω σοι δῶρον, τὰς μακροβίας, πάλαι μὲν τὸ ὄναρ ἰδὼν, καὶ ἰσορήσας τοῖς φίλοις, ὅτε ἐτίθετο τῷ δευτέρῳ σε παιδί τᾶνομα· συμβαλεῖν δὲ ἔκ ἔχων, τίνας ὁ θεὸς κελεύει μοι προσφέρειν σοι τὰς μακροβίας, τότε μὲν ἠϋξάμην τοῖς θεοῖς ἐπὶ μήκισον ὑμᾶς βιωῖναι, σέ τε αὐτὸν, καὶ παῖδας τὰς σᾶς· τῆτο συμφέρειν νομίζων καὶ σύμπαντι μὲν τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει, πρὸ δὲ τῶν ἀπάντων αὐτῷ τε ἔμοι, καὶ πᾶσι τοῖς ἔμοις. καὶ γὰρ καί μοι τι ἀγαθὸν ἐδόκει προσημαίνειν ὁ θεός.

Σχε-

Longaeui.

Somnio monitus hoc facere, o Quintille clarissime, munus ad te defero Longaeuos: *somnio*, inquam, quod olim vidi, cum nomen ponerēs filio tuo secundo, ac narraui amicis. Sed quod coniiicere non possem, quosnam Longaeuos tibi offerri Deus iuberet: tum quidem vota Diis nuncupauī, vt quam longissime et tu viuas et tui filii; vtile id esse ratus cum vniuerso hominum generi, tum praeter caeteros et ipsi mihi et meis omnibus: etenim mihi quoque bonum quiddam praesignificare videbatur Deus.

Σκεπτόμενος δὲ κατ' ἑμαυτὸν, εἰς σύννοιαν ἦλθον, εἰκὸς εἶναι τὰς θεὰς, ἀνδρὶ περὶ παιδείαν ἔχοντι ταῦτα προστάσσόντας, κελεύειν αὐτὸν προσφέρειν σοι τῶν ἀπὸ τῆς τέχνης. ταύτην ἔν αἰσιωπάτην νομίζων τὴν γε τῶν σῶν γενεθλίων ἡμέραν, δίδωμί σοι τὰς ἰσορημένους εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικέσθαι ἐν ὑγιαίνῃσιν τῇ ψυχῇ, καὶ ὁλοκλήρῃ τῷ σώματι. καὶ γὰρ ἂν καὶ ὄψελος γένοιτο τί σοι ἐκ τῆ συγγράμματος διπλῆν. τὸ μὲν εὐθυμία τις, καὶ ἐλπίς ἀγαθὴ, καὶ αὐτὸν ἐπιμήκισον δύνασθαι βιώσας. τὸ δὲ διδασκαλία τις ἐκ παραδειγμάτων, εἰ ἐπιγνοίης ὅτι οἱ μάλιστα ἑαυτῶν ἐπιμέλειαν ποιησάμενοι κατὰ τε σῶμα, καὶ κατὰ ψυχὴν, οὗτοι δὲ εἰς

2. Re autem mecum considerata, in cogitationem veni, vero esse simile, Deos, quum viri doctrinae studiis operato haec imperent, iubere, de arte tibi *mea* aliquid vt offeram. Hunc igitur auspicatissimum ratus nataliciorum tuorum diem, dono tibi eos, qui ad longam senectutem peruenisse, cum sana mente et corpore integro, memorantur. Etenim duplex quaedam tibi vtilitas ex hoc libello nascatur: hinc animus alacris et bona spes, fieri posse vt ipse quoque viuas quam diutissime, hinc quaedam *petita* ab exemplis disciplina, si cognoscas, vt quique maxime et corporis sui et animi curam gesserit, ita ad longissimam

εἰς μακρότατον γῆρας ἤλθον, σὺν ὑγείᾳ παν-
τελεῖ.

Νέστορα μὲν ἐν τὸν σοφώτατον τῶν Ἀχαιῶν
ἐπὶ τρεῖς παρατεῖναι γενεὰς Ὅμηρος λέγει, ἐν
συνίησιν ἡμῖν γεγυμνασμένον ἄριστα καὶ ψυχῇ
καὶ σώματι. καὶ Τειρεσίαν δὲ τὸν μάντιν ἢ τρα-
γῳδία μέχρις ἐξ γενεῶν παρατεῖναι λέγει. πι-
θανὸν δ' ἂν εἴη ἄνδρα θεοῖς ἀνακείμενον, καὶ
καθαρωτέρᾳ διαίτῃ χρώμενον τὸν Τειρεσίαν,
ἐπὶ μήκισον βιώναι.

Καὶ γένη δὲ ὅλα μακρόβια ἰσορεῖται διὰ τὴν
δίαitan, ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερο-
γραμματεῖς, Ἀσσυρίων δὲ καὶ Ἀράβων οἱ ἐξη-
γηταί

nam senectutem, cum valetudine integra, per-
venisse.

3. Itaque Nestorem, Achiuorum sapientissi-
mum, ad tria saecula extendisse *aetatem*, Home-
rus narrat, quem proponit nobis corpore pariter
atque animo exercitatum optime: Tiresiam vero
vatem ad sex vsque saecula produxisse *vitam* ait
Tragoedia. Probabile autem fuerit, virum Diis
dicatum, et puriore vsu victu, Tiresiam, vi-
xisse longissime.

4. Commemorantur autem genera quoque ho-
minum integra longaeua propter victus rationem
fuisse, vt Aegyptiorum, qui sacri scribae vocan-
tur; Assyriorum autem et Arabum, qui inter-

γηταὶ τῶν μύθων· Ἰνδῶν δὲ, οἱ καλέμενοι Βράχμανες, ἄνδρες ἀκριβῶς Φιλοσοφία σχολάζοντες, καὶ οἱ καλέμενοι δὲ μάγοι, γένος τῆτο μαντικόν, καὶ θεοῖς ἀνακείμενον, παρὰ τε Πέρσαις, καὶ Πάρθοις, καὶ Βάκτροις, καὶ Χωρασμίοις, καὶ Ἀρείοις, καὶ Σάκαις, καὶ Μήδοις, καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις βαρβάροις ἐρῶμενοι τέ εἰσι, καὶ πολυχρόνιοι, διὰ τὸ μαγεύειν διαιτώμενοι καὶ αὐτοὶ ἀκριβέστερον.

Ἦδη δὲ καὶ ἔθνη ὅλα μακροβιώτατα, ὥσπερ Σήρας μὲν ἰσορᾷσι μέχρι τριακοσίων ἔτην ἐτῶν. οἱ μὲν τῷ αἱέρι, οἱ δὲ τῇ γῇ τὴν αἰτίαν τῆ μακροῦ γήρως προσιδέντες, οἱ δὲ καὶ τῇ διαίτῃ· ὕδροποτεῖν γάρ Φασι τὸ ἔθνος τῆτο σύμπαν.

καὶ

pretes fabularum; Indorumque, qui vocantur Brachmanes, viri in solidum vacantes philosophiae; et qui dicuntur magi, genus hominum fatidicum et dicatum Diis, apud Persas, et Parthos, et Bactros, Choramiosque, et Arios, atque Sacas, et Medos; Barbaros denique multos alios, valentes sunt ac longaeui, cum ob magiae exercitium exquisitiore viuendi ratione ipsi quoque vtantur.

5. Iam vero gentes etiam totae diutissime viunt, vt Seres referunt ad trecentos vsque annos vitam proferre, cuius longae senectutis causam alii aëri, terrae alii imputant, alii vero etiam rationi victus; aquam enim bibere vniuerſam gentem

καὶ Ἀθῶτας δὲ μέχρι πριακόντα καὶ ἑκατὸν
ἔτων βίην ἰσάρεται, καὶ τὰς Χαλδαίους ὑπὲρ τὰ
ἑαυτὸν ἔτη βίην λόγος. τέτταρτον καὶ κριθίνω
ἄρω χρωμένους, ὡς ὀξυδορκίας τῆτο φάρμακον·
οἷς γε Φασὶ διὰ τὴν τοιαύτην δίαιταν, καὶ
ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσι ὑπὲρ τὰς ἄλλας ἀνθρώπους
ἐρρωμένους εἶναι.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν περὶ τῶν μακροβίων γε-
νῶν, καὶ τῶν ἐθνῶν, ἃ τινὰ Φασιν ὡς ἐπὶ πλεί-
στον διαγίγνεσθαι χρόνον. οἱ μὲν διὰ τὴν γῆν
καὶ τὸν αἶρα, οἱ δὲ διὰ τὴν δίαιταν, οἱ δὲ καὶ
δι' αἵμφω. ἐγὼ δ' ἂν σοι δεικνύω τὴν ἐλπίδα
φαδῶς παρασχοίμι, ἰσαρήσας ὅτι καὶ κατὰ πᾶ-
σαν τὴν γῆν, καὶ κατὰ πάντα αἶρα, μακρόβιος
γεγόνασιν ἄνδρες, οἱ γυμνασίοις τοῖς καθήκει,

καὶ

tem, aiunt. Athotes etiam ad triginta et centum
annos vivere: literis proditum est; et Chaldaeos
supra centum annos fertur vivere, hos etiam pa-
ne hordeaceo vti, acuti visus remedio: quibus
nempe dicant ob talem victum reliquos etiam sen-
sus supra reliquos homines vigere.

6. Sed haec de longaevis et generibus hominum
et gentibus, quos longissimo durare tempore a-
iunt, partim propter terram et aërem, partim
propter rationem victus, partim propter vtrum-
que. Aequum autem est, ut facilem tibi spem
iniiciam, narrando, in omni solo, in aëre omni,
longaevos fuisse viros, exercitationibus conue-

καὶ διαίτη τῇ ἐπιτηδαιοτάτῃ πρὸς ὑγίαν χρῶ-
μενοι.

Διαίρεσιν δὲ τῆ λόγῃ ποιήσομαι τὴν πρώτην
κατὰ γὰρ τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν ἀνδρῶν· καὶ
πρῶτον γέ σοι τὰς βασιλικὰς καὶ στρατηγικὰς
ἀνδρας ἱστορήσω, ὧν ἕνα καὶ εὐσεβεστάτη μεγάλη
θειοτάτη αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τελευτά-
την ἀγαγῆσα τάξιν, εὐηργέτηκε τὰ μέγιστα τὴν
οἰκουμενὴν τὴν ἐαυτῆ· ἔτω γὰρ ἂν ἀπιδὼν καὶ
σὺ, τῶν μακροβίων ἀνδρῶν πρὸς τὸ ὅμοιον τῆς
ἕξως καὶ τῆς τύχης, ἐτοιμότερον ἐλπίσθαις γῆ-
ρας ὑγιεινόν, καὶ μακρόν, καὶ ἅμα ζηλώσας, ἐρ-
γάζαιο σεαυτῷ τῇ διαίτῃ μέγιστον τε ἅμα καὶ
ὑγιεινότατον βίον.

Παμπί-

nientibus, et aptissima ad sanitatem victus ratio-
ne vsos.

7. Distribuam vero orationem primo pro vitae
generibus virorum, et initio quidem regii fastigii
viros, aut exercituum duces, commemorabo
(quorum vno etiam pia magni augustique Impe-
ratoris nostri Fortuna in supremum ordinem eue-
cto, maximum beneficium suo terrarum orbi tri-
buit). Sic enim respiciens tu quoque ad longae-
vorum similes habitus ac fortunas, senectutem
sanam longamque speraueris facilius; simulque
aemulatus eos, longissimam pariter atque saluber-
rimam tibi vitam eadem servata victus ratione
paraueris.

8. Pom-

Πομπήλιος Νουμάς ὁ εὐδαιμονέστατος τῶν Ῥωμαίων βασιλέων, καὶ μάλις περὶ τὴν θεραπείαν τῶν θεῶν ἀσχοληθεὶς, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη βεβιωκότα ἰσορεῖται. Σέρβιος δὲ Τάλλις Ῥωμαίων καὶ ἄτος βασιλεὺς, ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη καὶ αὐτὸς βιώσας ἰσορεῖται. Ταρκύνιος δὲ ὁ τελευταῖος Ῥωμαίων βασιλεὺς, Φυγαδευθεὶς, καὶ ἐπὶ Κύμης διατρίβων, ὑπὲρ τὰ ἐννῆκοιντα ἔτη λέγεται φερότατα βιώσας.

Οὗτοι μὲν ἦν Ῥωμαίων βασιλεῖς, αἷς συνάψω καὶ τὰς λοιπὰς βασιλείας, τὰς εἰς μακρὴν γῆρας ἀφικομένας, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἐκάσκη. ἐπὶ τέλει δὲ σοὶ καὶ τὰς λοιπὰς Ῥωμαίων, τὰς εἰς ῥηκίσον γῆρας ἀφικομένας προσαναγράψω, προσθεὶς ἅμα καὶ τὰς κατὰ τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ἐπὶ

8. Pompilius Numa felicissimus Romanorum regum, et maxime circa Deorum cultum occupatus, supra octoginta annos vixisse memoratur. Servius Tullius, rex et ipse Romanorum supra octoginta itidem vixisse refertur. Tarquinius vero ultimus Romanorum rex, exul Cumis cum ageret, ultra nonagesimum annum firmissima valetudine dicatur pervenisse.

9. Hi Romanorum reges, quibus adiungam reliquos etiam reges longam senectutem adeptos, et unius cuiusque studia. In fine autem Romanos adscribam reliquos, qui ad longissimam senectutem pervenere, additis etiam, qui in reliqua

ἐπὶ πλείστον βιώσαντας. ἀξιόλογος γὰρ ἀνέ-
χρος ἢ ἰσορέα τῶν διαβάλλειν περὶ φημένων πρὸς
ἐνταῦθα ἄερα, αἷσε καὶ ἡμῶν χρηστοτέρως. ἔχουσιν
τὰς ἐλπίδας, τελείας ἡμῖν τὰς εὐχὰς ἔσθαι θά-
προς τὸ εἰς μήκιστον τε καὶ λιπαρόν, τὸν πάσης
γῆς καὶ θαλάσσης δεσπότην, γῆρας ἀφικέσθαι
τῇ αὐτῇ οὐραμένη βασιλεύοντα ἤδη, καὶ γέ-
ροντα.

Ἀργανθώνιος μὲν ἐν Ταρτησίῳ βασιλεὺς
πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη βιώσας λέγεται, ὡς
Ἡρόδοτος ὁ λογαποῖς, καὶ ὁ μελοποῖς Ἀγα-
θέων· ἀλλὰ τὸ μὲν μῦθος τίσις δοκεῖ. Ἀγα-
θολῆς δὲ ὁ Σικελίας τύραννος, ἑτῶν ἐνετηκόν-
τα πέντε τελευτῇ, καθάπερ Δημοχάρης καὶ Τι-
μαίος

Italia diutissime vixerunt. Digna enim literis ra-
tio refutandi eos, qui istum aërem criminantur,
hîstoria. Quo meliorem nos quoque spem habe-
mus, rata futura vota nostra, vt in longissimam-
que et pinguem senectutem perueniat terrae to-
tius atque maris dominus, qui iam senex suum
terrarum orbem regit.

10. Arganthonius ergo Tartessiorum rex quin-
quaginta et centum annos vixisse dicitur, vt vo-
lunt Herodotus historicus, et poëta Anacreon.
Verum ista quibusdam videtur fabula. Agatho-
cles autem Siciliae tyrannus cum esset annorum
quinque et nonaginta, mortuus est, sicut Demo-
chares

μαρος ἰσχυροῦσιν· Ἰέρων δὲ ὁ Συρακυσίων τύραννος, δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν γενόμενος, ἐτελεύτα νοσῶν, βασιλεύσας ἐβδομήκοντα ἔτη, ὥσπερ Δημήτριος τε ὁ Καλατιανός, καὶ ἄλλοι λέγουσιν. Ἀντέας δὲ Σκυθῶν βασιλεὺς, μαχόμενος πρὸς Φίλιππον περὶ τὸν Ἰσθμὸν ποταμὸν, ἔπεσεν ἑπὶ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη γεγονώς. Βάρδυλις δὲ ὁ Ἰλλυριῶν βασιλεὺς, ἀφ' ἵππου λέγεται μάχεσθαι ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, εἰς ἐνενήκοντα τετῶν ἔτη. Τήρης δὲ Ὀδρυσιῶν βασιλεὺς, καὶ Φησι Θεόπομπος, δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν ἐτελεύτησεν.

Ἀντίγονος δὲ ὁ Φιλίππου ὁ μονόφθαλμος, βασιλεύων Μακεδόνων, περὶ Φρυγίαν μαχόμενος
Σελεύ-

charés ac Timaeus tradunt. Hiero Syracusanorum tyrannus, duo et nonaginta annos natus morbo finiit vitam, cum septuaginta annos regnasset, ut Calatianus Demetrius et alii perhibent. Anteas Scytharum rex, pugnans contra Philippum circa Istrum flumen cecidit, supra nonaginta annos natus. Bardylis rex Illyriorum ex equo dicitur pugnasse in bello contra Philippum, annos natus nonaginta. Teres Odrysarum rex, ut refert Theopompus, duorum et nonaginta annorum cum esset, obiit.

II. Antigonus Philippi F. Cocles, rex Macedonum, in Phrygia pugnans cum Seleuco et Ly-

Σελεύκῳ καὶ Λυσίμαχῳ, τραύμασι πολλοῖς περιπεσὼν, ἐτελεύτησεν ἑτῶν ἑνὸς καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ ὁ συστρατευόμενός αὐτῷ Ἰερώνυμος Ἰσθρεῖ· καὶ Λυσίμαχος δὲ Μακεδόνων βασιλεὺς ἐν τῇ πρὸς Σέλευκον ἀπώλετο μάχῃ, ἕτος ὀγδοήκοντα τελεσθῶν, ὡς ὁ αὐτός Φησιν Ἰερώνυμος. Ἀντίγονος δὲ, υἱὸς μὲν ἦν Δημητρίᾳ, υἱωνὸς δὲ Ἀντιγόνῃ τῇ μονοφθαλμῇ, ἕτος τέσσερα καὶ τεσσαράκοντα Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἔτη, ἐβίωσε δὲ ὀγδοήκοντα, ὡς Μήδιός τε Ἰσθρεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀντίπατρος ὁ Ἰολαῆς μέγιστον δυνηθεὶς, καὶ ἐπιτροπεύσας πολλὰς Μακεδόνων βασιλέας, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη ἕτος ζήσας, ἐτελεύτα τὸν βίον.

Πτολε-

simacho, vulneribus multis confectus cecidit, annorum cum esset vnus et octoginta, vt narrat, qui expeditionis illius socius fuit, Hieronymus. Etiam Lysimachus Macedonum rex in praelio contra Seleucum periit annum agens octogelimum, vt idem ait Hieronymus. Antigonus filius Demetrii, Antigoni Coclitis nepos, quatuor et quadraginta annos imperauit Macedonibus, vixit autem octoginta, vt Medius refert, et scriptores alii. Sic etiam Antipater Iolai F. potentissimus vir, aliquot Macedoniae regum tutor, cum supra octoginta annos vixisset, vitam finiit.

12. Pto-

Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγος, ὁ τῶν καθ' ἑαυτὸν
εὐδαιμονέστατος βασιλέων, Αἰγύπτῳ μὲν ἐβασί-
λευσε, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα βιώσας ἔτη,
ζῶν δὲ παρέδωκε τὴν ἀρχὴν πρὸ δυοῖν ἐτοῖν τῆς
τελευτῆς τῷ Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ, Φιλαδέλφῳ
δὲ ἐπικλητῇ, ὅστις δεδῆξατο τὴν πατρῶαν βασι-
λείαν. ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος Ι), πρῶτος μὲν
ἐκτῆσατο τὴν περὶ Πέργαμον ἀρχὴν, καὶ κατέ-
σχεν, εὐνῆχος ὢν. κατέσχευε δὲ τὸν βίον,
ὀγδοήκοντα ἐτῶν γενόμενος, Ἀτταλος δὲ ὁ ἐπι-
κληθεὶς Φιλάδελφος, τῶν Περγαμηνῶν καὶ ἕτος
βασιλεύων, πρὸς ὃν καὶ Σικηπίων ὁ τῶν Ῥω-
μαίων στρατηγὸς ἀφίκετο, δύο καὶ ὀγδοήκοντα
ἐτῶν ἐξέλιπε τὸν βίον.

Μιθρι-

12. Ptolemaeus Lagi, regum suae aetatis fel-
cissimus, Aegypti regnum tenuit ad quartum et
octogesimum vitae annum: idque duobus ante
mortem annis tradidit Ptolemaeo filio, qui Phil-
adelphii cognomen habuit, qui *solus* fratrum in
paterno regno successit. Philetaerus, eunuchus,
primus Pergami imperium peperit pariter ac te-
nuit, annos natus octoginta vitam cum morte
commutavit. Attalus is, qui Philadelphii cogno-
men habuit, Pergamenorum et ipse rex, ad quem
etiam Scipio ille Dux Romanus venit, annorum
octoginta duorum cum esset, e vita discessit.

13. Mi-

I. Praue antea legebatur Ἀδελφῶν, Φιλαι-
τερος δὲ. du Soul.

Μιθριδάτης δὲ ὁ Πόντου βασιλεὺς, ὁ προσαγορευθεὶς Κτίσης, Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον Φεύγων, ἐπὶ Πόντου ἐτελεύτησε, βιώσας ἔτη τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ Ἰερώνυμος ἰσορεῖ, καὶ ἄλλαι συγγραφαί. Ἀριαράθης δὲ ὁ Καππαδοκῶν βασιλεὺς, δύο μὲν καὶ ὀγδοήκοντα ἔζησεν ἔτη, ὡς Ἰερώνυμος ἰσορεῖ· ἐδυνήθη δὲ ἰσως καὶ ἐπὶ πλέον διαγενέσθαι, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς Περδικκᾶν μάχῃ ζωγρηθεὶς, ἀνέσκολαπίσθη.

Κύρος δὲ ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὁ παλαιός, ὡς δηλοῦσιν οἱ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὄροι²), οἷς καὶ Ὀνη-

13. Mithridates Ponti rex, cognomine Conditor, Antigonum Coclitem fugiens in Ponto mortuus est, cum vixisset quatuor et octoginta annos, ut refert Hieronymus, et scriptores alii. Ariarathes Cappadocum rex, duo et octoginta vixit annos, ut narrat Hieronymus. Poterat forte diutius superstes esse: sed captus in praelio contra Perdiccam, et in crucem actus est.

14. Cyrus, Persarum rex, antiquus ille, ut indicant Persarum atque Assyriorum cippi, quibus etiam

2. ὄροι] Lapides aut columnas intellige, λέγεις, σήλας, exponente Polluce III. f. 85. Nam his, aequae ut tabulis aeneis, inuenta artium, resque notatu dignas inscribebant veteres Babylonii, Aegyptii, Graeci, Romani. Maius.

Ὀνησίκριτος ὁ τὰ περὶ Ἀλεξάνδρου συγγράψας, συμφωνεῖν δοκεῖ, ἑκατοντάτης γενόμενος ἐξήτει μὲν ἓνα ἑκάστον τῶν Φίλων· μαθὼν δὲ τὰς πλείους δεφθαρμένους ὑπὸ Καμβύσε τῆ ἡέως, καὶ Φάσκοντος Καμβύσε κατὰ πρῶταγμα τὸ ἐκείνη ταῦτα πεποιημέναι, τὸ μὲν τι πρὸς τὴν ὁμότητα τῆ υἱῆ διαβληθεῖς, τὸ δέ τι, ὡς παρανομῶντα αὐτὸν αἰτιασάμενος, ἀθυμήσας ἐτελεύτα τὸν βίον.

Ἀρταξέρξης ὁ Μνήμων ἐπικληθεῖς, ἐφ' ᾧ Κῦρος ὁ ἀδελφὸς ἐξρατεύσατο, βασιλεύων ἐν Πέρσαις ἐτελεύτησε νοσῶν, ἐξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν γενόμενος· ὡς δὲ Δείνων ἰσορεῖ, τεσσάρων καὶ ἐνενηκόντα. Ἀρταξέρξης, ἕτερος Περσῶν βασιλεὺς,

etiam Onesicritus, vitae Alexandri scriptor, consentire videtur, centum annorum cum esset, amicorum vnumquemque requisivit. Comperto autem, plerosque interfectos a Cambyse filio suo, qui ipsius se imperio fecisse diceret, contristatus partim, quod male audiret propter crudelitatem filii, partim, quod facinora ipsius coarguisset, vitam finiit.

15. Artaxerxes Memoriosi cognomine notus; contra quem Cyrus frater expeditionem mouerat, regnans in Persis, morbo finiit annos natus sex et octoginta: ut vero Dino prodidit, quatuor et nonaginta. Atraxerxes Persarum rex alius, quem patrum

σιλεύς, ὃν Φησιν ἐπὶ τῶν πατέρων τῶν αὐτῶ
 Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς συγγραφεὺς βασιλεύειν,
 ἔτη τρεῖς καὶ ἐνσηκόντα βιᾶς, ἐπιβελῆ τὰ δελ-
 φῶ Γωσίθρε ἐδολοφονήθη. Συναρθοκλῆς δὲ ὁ
 Παρθυαίων βασιλεὺς, ἔτος ὀγδοηκοστὸν ἤδη γε-
 γονώς, ἀπὸ Σακαυράκων Σκυθῶν καταχθεῖς 3),
 βασιλεύειν ἤρξατο. καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ἑπτὰ.
 Τιγράνης δὲ ὁ Ἀρμενίων βασιλεὺς, πρὸς ἐν Λέ-
 καλλος ἐπολέμησε, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἑτῶν
 ἐτελεύτα νόσω.

Ἵσπα-

patrum suorum aetate regnasse dicit Isidorus Cha-
 racenus historicus, tres et nonaginta annos cum
 vixisset, insidiis fratris sui Gosithris periit. Sin-
 arthocles Parthorum rex, annum iam agens
 octogesium, ab Sacauracis Scythis reductus,
 regnare coepit, regnavitque annos septem. Ti-
 granes Armeniorum rex, quicum Lucullus bel-
 lum gessit, quinque et octoginta annos natus
 fuit, cum morbo decederet.

16. Hyf-

3. καταχθεῖς] Quid sibi velit hoc verbum,
 in ipsius historiae obscuritate, incertum est.
 Videtur notare *reditum ab exilio*. Notum
 est saepe exulare, qui propter spem imperii
 suspecti aut exosi sunt imperantibus. Puto
 igitur hunc Parthorum regem exulasse apud
 Scythas; ut paullo post Artabazum Chara-
 cenum regulum apud Parthos; vtrumque
 hospitum opera in regnum patrium dedu-
 ctum. *Gesner*.

Ἰσπασίνης δὲ ὁ Χάρακος, καὶ τῶν κατ' Ἐρυθράν τόπων βασιλεὺς, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἑτῶν νοσήσας ἐτελεύτησε. Τήραιος δὲ ὁ μετὰ Ἰσπασίνην τρίτος βασιλεύσας, δύο καὶ ἐνενήκοντα βιᾶς, ἐτελεύτα νέσω. Ἀρτάβαζος δὲ ὁ μετὰ Τήραιον ἑβδομος βασιλεύσας Χάρακος, ἕξ καὶ ὀγδοήκοντα ἑτῶν καταχθεὶς ἀπὸ Πάρθων ἐβασίλευσε. καὶ Μνασκήρης δὲ βασιλεὺς Παρθυσαίων ἕξ καὶ ἐνενήκοντα ἔζησεν ἔτη.

Μασσινισσᾶς δὲ Μαυρασίῳ βασιλεὺς, ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Ἀσανδρος δὲ ὁ ὑπὸ τῷ Θεᾷ Σεβασῷ ἀντὶ ἐθνάρχῃ, βασιλεὺς ἀναγορευθεὶς Βοσπόρῃ, περὶ ἔτη ὧν ἐνενήκοντα, ἵππομάχων καὶ πεζομάχων ἔθενός ἡττων ἐφάνη· ὡς δὲ ἐώ-
ρα

16. Hyspasines, Characis, et locorum Erythraeo mari vicinorum rex, quinto et octogesimo anno ex morbo decessit. Teraeus, tertius ab Hyspasine rex duo et nonaginta annos cum vixisset, morbo finiit. Artabazus a Teraeo septimus qui Charace regnavit, sexto et octogesimo anno deductus a Parthis, regnum tenuit. Et Mnascires rex Parthorum sex et nonaginta annis vixit.

17. Massinissa Maurorum rex nonaginta annos implevit. Asander ille, qui a Diuo Augusto pro Ethnarcha rex Bospori renunciatus fuerat, circa annum nonagesimum nullo neque equite neque milite deterior visus est. Cum vero videret suos
ciues.

ρα τὰς ὑπὸ τῇ μάχῃ 4) Σκριβωνίῳ προσθεμένους, ἀποσχόμενος σιτίων, ἐτελεύτησε, βίῃς ἔτη τρία καὶ ἐνενήκοντα. Γοαισος δὲ, ὡς Φησὶ Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἡλικίας Ὀμανῶν τῆς ἀρωματοφύρου βασιλεύσας, πεντεκαίδεκα καὶ ἑκατὸν γεγονώς ἔτων, ἐτελεύτησε νόσῳ. Βασιλεῖας μὲν ἂν τοσάυτας ἰσορρήκασιν μακροβίαις οἱ πρὸ ἡμῶν.

Ἐπεὶ δὲ καὶ Φιλόσοφοι, καὶ πάντες 5) οἱ
περὶ

ciues ad Scribonii se partes conferre, inedia de vita exiit, quam ad tres et nonaginta annos produxerat. Goaesus, auctore Isidoro Characeno, ipsius aequali, Omanorum in turifera regione rex, quindecim supra centum annos cum haberet, e morbo obiit. Tot reges longaeuos nobis tradiderunt, qui ante nos scripsere.

18. Quando vero etiam Philosophi, et omnino
lite-

4. τὰς ὑπὸ τῇ μάχῃ] Quid si pro μάχῃ, quod profecto huc non conuenit, legamus ἀρχῇ; Angebat senem τὰς ὑπὸ τῇ ἀρχῇ ciues suos, imperio suo subiectos, paulatim se conferre ad Scribonium, ventosum hominem, et ementitis Augusti promissis homines sollicitantem, quod facile colligas e Dionis verbis lib. 54. p. 528. B. Sic certe posuisse in translatione, sine fraude fuerit. G.

5. πάντες] Nimis aperte falsum, omnes literarum studiosos longaeuos fuisse. Suspicio
ita-

περὶ παιδείαν ἔχοντες, ἐπιμελείην πως καὶ ἔτοι-
ποιμένοι ἑαυτῶν, εἰς μακρὸν γῆρας ἤλθον, ἀ-
παγράψωμεν καὶ τῶν τὰς ἰσορημένους, καὶ
πρώτους γε Φιλοσόφους. Δημόκριτος μὲν ὁ Ἀβ-
δηρίτης, ἑτῶν γεγενηὶς τεσσαρῶν καὶ ἑκατὸν,
ἀποσχόμενος τροφῆς ἐτελεύτα. Ξενοφίλος δὲ
ὁ μασιπὸς, ὡς Φησὶν Ἀριστόξενος, προσχὼν τῇ
Πυθαγόρῃ Φιλοσοφίᾳ, ὑπὲρ τὰ πέντε καὶ ἑκα-
τὸν ἔτη Ἀθήνησιν ἐβίωσε. Σόλων δὲ, καὶ Θα-
λῆς, καὶ Πιττακὸς, οἳ τινες τῶν κληθέντων
ἑπτά

literarum cultores, qui curam et ipsi sui ipsorum
exquisitiorem habent, ad longam senectutem per-
venere; scribamus etiam de his quotquot in lite-
rarum monumenta relati sunt, et primos quidem
Philosophos. Democritus Abderitanus, annos
natus quatuor supra centum, abstinens a cibo vi-
tam finiit. Xenophilus musicus, eminens, ut
ait Aristoxenus, philosophia Pythagorae, supra
quinque et centum annos Athenis vixit. Solon,
et Thales, et Pittacus, qui de septem illis qui sa-

prien-
itaque legendum πάντως, quo adverbio
ostendat auctor, non philosophos modo ar-
ctiore appellatione ita dictos, verum *omnino*;
vel in *uniuersum* homines literatos, se com-
memoraturum. Si tamen mutare quis quid
dubitet; potest πάντας sumere πανταίᾳς,
ut πᾶσαν νόσον sanasse Dominus dicitur
Matth. IV, 23. Gesner.

ἐπτά σοφῶν ἐγένοντο, ἑκατὸν ἑκάστος ἔζησεν ἔτη.

Ζήνων δὲ ὁ τῆς Στωϊκῆς Φιλοσοφίας ἀρχηγός, ἐκτὼ καὶ ἐνενήκοντα, ὃν Φασιν εἰσερχόμενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ προσπταίσαντα, ἀναφθέγγασθαι, τί με βοᾷς; καὶ ὑποσεψάντα οἴκαδε, καὶ ἀποσχόμενον τροφῆς, τελευτῆσαι τὸν βίον. Κλεάνθης δὲ ὁ Ζήνωνος μαθητῆς, καὶ διάδοχος, ἐννέα καὶ ἐνενήκοντα ἔτος γεγονώς ἔτη, Φῦμα ἔσχευ ἐπὶ τῇ χερίᾳ, καὶ ἀποκαρτερῶν, ἐπέλεθόντων αὐτῷ παρ' ἐταίρων τινῶν γραμμάτων, προσενεγκάμενος τροφήν, καὶ πράξας περὶ ὧν ἡξίεν οἱ φίλοι, ἀποσχόμενος αὐθις τροφῆς, ἐξέλιπε τὸν βίον.

Ξενο-

pientes vocantur, fuere, centum quisque annos vixerunt.

19. Zeno, Stoicae philosophiae princeps, octo et nonaginta, quem aiunt, cum in concionem prodiret, et *lapsus* offenderet, exclamasse, *Quid me vocas?* (o terra!) reuersumque domum, inedia vitam finiisse. Cleanthes autem discipulus Zenonis et successor nouem et nonaginta annos natus, tuber in labio nactus est, iam suscepto moriendi consilio, cum superuenirent ipsi a sodalibus quibusdam literae, cibo assumpto perfecit, quae rogauerant amici, tum denuo a cibis se abstinens de vita exiit.

20. Xe-

Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξίνης μὲν υἱός, Ἀρχελαίου
δὲ τῷ Φυσικοῦ μαθητῆς, ἐβίωσεν ἔτη ἐν καὶ
ἐνενηκόντα. Ξενοκράτης δὲ Πλάτωνος μαθητῆς
γενόμενος, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα. Καρνεά-
δης δὲ ὁ τῆς νεωτέρας Ἀκαδημίας ἀρχηγός, ἔτη
πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. Χρύσιππος ἐν καὶ ὀγδοή-
κοντα. Διογένης δὲ ὁ Σελευκεὺς ἀπὸ Τίγριος,
Στωϊκὸς φιλόσοφος, ὀκτὼ καὶ ὀγδοήκοντα. Πο-
σειδώνιος ὁ Ἀπαμεὺς τῆς Συρίας, νόμῳ δὲ Ῥό-
διος, φιλόσοφος τε ἅμα, καὶ ἰσοζήτης συγγρα-
φεὺς, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα. Κριτόλαος ὁ
Περιπατητικὸς, ὑπὲρ δύο καὶ ὀγδοήκοντα.

Πλάτων δὲ ὁ ἱερώτατος, ἐν καὶ ὀγδοήκοντα.
Ἀθηνόδωρος, Σάνδωνος, Ταρσεύς, Στωϊκὸς, ὅς
καὶ

20. Xenophanes Dexini filius, Archelai Phy-
fici discipulus, annos vixit nonaginta vnum,
Xenocrates Platonis auditor, quatuor et octogin-
ta: Carneades, iunioris Academiae princeps,
annos quinque et octoginta: Chrysippus vnum
et octoginta: Diogenes Seleucienſis ad Tigrim,
Stoicus philosophus, octo et octoginta: Posido-
nius Apameenſis Syriae, lege autem Rhodius,
Philosophus, et idem Historicus, quatuor et octo-
ginta: Critolaus Peripateticus, supra duos et
octoginta.

21. Plato Divinus, vnum et octoginta. Athe-
nodorus Sandonis F. Tarſenſis, Stoicus, qui Di-

καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστῆ Σεξ, ὑφ' ἧς ἡ Ταρσέων πόλις καὶ Φόρων ἐκφίσθη, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βίης, ἐτελεύτησεν ἐν τῇ πατρίδι, καὶ τιμᾶς ὁ Ταρσέων δῆμος αὐτῷ κατ' ἔτος ἕκαστον ἀπονέμει ὡς ἡρώϊ. Νέσωρ δὲ Στωϊκὸς ἀπὸ Ταρσεῖ, διδάσκαλος Καίσαρος Τιβερίου, ἔτη δύο καὶ ἐνενήκοντα. Ξενοφῶν δὲ ὁ Γρύλλης, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη.

Οὗτοι μὲν φιλοσόφων οἱ ἐνδοξοί, συγγραφῶν δὲ Κτησιβίος μὲν, ἑκατὸν εἰκοσιτρισσάρων ἐτῶν ἐν περιπάτῳ ἐτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδορος ἐν τοῖς χρονικοῖς ἰσορεῖ. Ίερώνυμος δὲ ἐν πολέμοις γενόμενος, καὶ πολλὰς καμάτας ὑπομείνας καὶ τραύματα, ἔζησεν ἔτη τέσσαρα καὶ ἑκατὸν

vi quoque Caesaris Augusti praeceptor fuit, a quo etiam tributis levata est Tarsensium ciuitas, duo et octoginta annos natus in patria mortuus est, cui honorem quotannis habet Tarsensium populus, tanquam Heroi. Nestor Stoicus e Tarso Caesaris Tiberii praeceptor, annos duo et nonaginta: Xenophon Grylli F. supra nonaginta vixit annos.

22. Hi philosophi nobiles. Inter Historicos Ctesibius centum viginti quatuor annos natus in Peripato obiit, vt auctor est in Chronicis Apollodorus. Hieronymus in bellis versatus, multos labores perpeffus et vulnera, annos vixit quatuor supra

ἡκατὸν, ὡς Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν πε-
 ρὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν λέγει, καὶ θαυμάζει γὰρ
 τὸν ἄνδρα, ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἀρ-
 τιον ὄντα ἐν ταῖς συναστασίαις, καὶ πᾶσι τοῖς αἰ-
 σθητηρίοις μηδενὸς γενόμενον τῶν πρὸς ὑγίειαν
 ἐλλειπῇ. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος, ὀγδοήκοντα καὶ
 πέντε. καὶ Φερεκύδης ὁ Σύρος, ὁμοίως ὀγδοή-
 κοντα καὶ πέντε. Τίμαιος ὁ Ταυρομενεΐτης,
 ἑξ καὶ ἐνενήκοντα. Ἀριστόβελος δὲ ὁ Κασσανδρεὺς,
 ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη λέγεται βεβιωκέναι·
 τὴν ἱστορίαν δὲ τέταρτον καὶ ὀγδοηκοσὸν ἔτος γε-
 γονὼς ἤρξατο συγγράφειν, ὡς αὐτὸς ἐν ἀρχῇ
 τῆς πραγματείας λέγει. Πολύβιος δὲ ὁ Λυκόρ-
 τα, Μεγαλοπολίτης, ἀγρόθεν ἀνελθὼν, ἀφ'
 ἵππου κατέπεσε, καὶ ἐκ τῆς νοσήσας, ἀπέθα-
 νεν

supra centum, vt ait Agatharchides nona histo-
 riarum Asiae, atque admiratur virum, qui ad
 vltimum vitae diem aptus fuerit consuetudini ho-
 minum, nec in vilius sensus vsu aut sanitate quid-
 quam desiderauerit. Hellanicus Lesbius octoginta
 et quinque, et Pherecydes Syrus similiter octo-
 ginta et quinque. Timaeus Tauroinenites sex-
 et nonaginta: Aristobulus Cassandrinus supra no-
 naginta annos dicitur vixisse: historiam autem
 quatuor et octoginta annos aetate coepit scribere,
 vt ipse refert in principio operis. Polybius Ly-
 cortae F. Megalopolitanus rure rediens ex equo
 cecidit, vnde morbum nactus diem obiit anno-

γεν ἐτῶν δύο καὶ ὀγδοήκοντα· Ὑψικράτης δὲ δ' Ἀμισηνὸς συγγραφεὺς, διὰ πολλῶν μαθημάτων γενόμενος, ἔτη δύο καὶ ἐνενήκοντα.

Ῥητόρων δὲ Γοργίας, ὃν τινες σοφιστὴν καλεῖσιν, ἔτη ἑκατὸν οἰκῶ. τροφῆς δὲ ἀποσχόμενος, ἐτελεύτησεν· ὃν Φασιν ἐρωτηθέντα τὴν αἰτίαν τῆ μακρῆ γήρως, καὶ ὑγιαίνειν ἐν πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν, εἰπεῖν, διὰ τὸ μηδέποτε συμπεριενεχθῆναι ταῖς ἄλλων εὐωχίαις. Ἰσοκράτης ἐνενήκοντα καὶ ἑξ ἐτῶν γεγονώς, τὸν πανηγυρικὸν ἔγραφε λόγον· περὶ ἔτη δὲ ἑνὸς ἀποδέοντα ἑκατὸν γεγονώς, ὡς ἦσθετο Ἀθηναίως ὑπὸ Φιλίππου ἐν τῇ περὶ Χαλκιδωνείαν μάχῃ νενικημένους,

πο-

rum cum esset duorum et octoginta. Hypsicrates Amisenus scriptor, multiplici doctrina eruditus, vixit annos duo et nonaginta.

23. Inter Oratores Gorgias, quem Sophistam quidam nominant, annos octo et centum. Abstinencia vero cibi finiit: quem aiunt interrogatum de causa longae senectutis, et omnibus sensibus sanae, respondisse, quod nunquam ab aliorum se conuiujs passus sit auferri. Isocrates sex et nonaginta annorum cum esset, Panegyricam orationem scripsit: circa annum vero vndecentesimum, audito, Athenienses a Philippo pugna ad Chaeroneam

ποτνιῶμενος, τὸν Εὐριπίδεον σίχον προσηνέ-
κατο, εἰς αὐτὸν ἀναφέρων·

Σιδωνιὸν ποτ' ἄστῃ Κάδμος ἐκλιπών.
καὶ ἐπειπὼν ὡς δελεύσει ἡ Ἑλλὰς, ἐξέλιπε τὸν
βίον. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Περγαμηνὸς ῥήτωρ,
θεῶ Καίσαρος Σεβαστοῦ διδάσκαλος γενόμενος, καὶ
σὺν Ἀθηνοδώρῳ τῷ Ταρσεῖ φιλοσόφῳ παιδεύ-
σας αὐτὸν, ἐζήσῃ τὰ αὐτὰ τῷ Ἀθηνοδώρῳ, ἔτη
εἰκοσήμενα δύο. Ποτάμων δὲ οὐκ ἄδοξος ῥή-
τωρ, ἐνενήκοντα.

Σοφοκλῆς ὁ τραγωδοποιὸς, ῥᾶγα σαφυλῆς
καταπιὼν, ἀπεπνίγη, πέντε καὶ ἐνενήκοντα
ζήσας ἔτη. ἔτος ὑπὸ Ἰοφῶντος τῷ υἱὸς ἐπὶ
τέλει τῷ βίῳ παρανοίας κρινόμενος, ἀνέγνω τοῖς
δικα-

toneam victos, lamentabili voce Euripides verfi-
culum protulit, quem ad se referebat,

Quondam Sidonis vrbe Cadmus excitus:

Cumque subiecisset, seruituram esse Graeciam,
e vita discessit. Apollodorus Pergamenus rhetor
Augusti Caesaris praeceptor, qui cum Atheno-
doro Tarsensi philosopho illum instituerat, sicut
Athenodorus annos vixit octoginta duos: Potamo
rhetor non ignobilis annos nonaginta.

24. Sophocles Tragicus poeta, glutito vnae
acino suffocatus est, quinque et nonaginta annos
cum vixisset. Hic ab Iophonte filio sub finem
vitae accusatus demenciae, recitavit iudicibus

δικασαῖς. Οἰδίπουν τὸν ἐπὶ Κολωνῷ, ἐπιδεικνύ-
μενος διὰ τῶ δράματος, ὅπως τὸν νῦν ὑγιαίνει·
ὡς τὰς δικασαῖς, τὸν μὲν ὑπερθαυμάσαι, κατα-
ψηφίσασθαι δὲ τῶ νῦν αὐτῶ μαγίαν.

Κρατῖνος δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς, ἑπτὰ
πρὸς τοῖς ἐνεγήμεναι ἔτεσιν ἐβίωσε, καὶ πρὸς
τῷ τέλει τῶ βίᾳ διδάξας τὴν Πυτίνην, καὶ νη-
κῆσας, μετ' ἐ πολὺ ἐτελεύτα. καὶ Φιλήμων δὲ
ὁ κωμικός, ὁμοίως τῷ Κρατίνῳ, ἑπτὰ καὶ ἐνε-
γήμεναι ἔτη βίᾳς, κατέκειτο μὲν ἐπὶ κλίνῃς ἡρε-
μῶν, θεασάμενος δὲ ὄνον τὰ παρσκευασμένα
αὐτῷ σῦκα κατεσθίοντα, ὥρμησε μὲν εἰς γέλω-
τα, καλέσας δὲ τὸν αἰκέτην, καὶ σὺν πολλῷ καὶ
ἀθρόῳ γέλῳτι αἰπὼν προσδῶναι τῷ ὄνῳ ἀκρά-
τεα

Oedipum in Colono, ostendens illa fabula, quam
sibi mente constaret, adeo ut iudices ipsum qui-
dem vehementer admirarentur, filii autem furo-
rem dampnarent.

25. Cratinus Comicus poeta septem supra no-
naginta annis vixit, cumque versus finem vitae
Pytinen docuisset, vicissetque, non ita multo post
obiit. Etiam Philemon Comicus, non ininus
quam Cratinus septem et nonaginta annos natus;
decumbebat quiescens in lectulo. Cum vero vi-
deret asinum paratas sibi ficus deuorantem, in
cachinnos effunditur; vocatoque seruo cum mul-
to *iridem* confertoque risu imperat, ut asino et-
iam

τε, ῥοφεῖν, ἀποπνυγείς ὑπὸ τῷ γέλῳτος ἀπέ-
θανε. καὶ Ἐπίχαρμος δὲ ὁ τῆς κωμῳδίας ποιη-
τῆς, καὶ αὐτὸς ἐνενήκοντα καὶ ἑπτὰ ἔτη λέγε-
ται βιώναί.

Ἀνακρέων δὲ ὁ τῶν μελῶν ποιητῆς, ἐξῆσεν
ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. καὶ Στησίχορος δὲ
ὁ μελοποιὸς, ταῦτά. Σιμωνίδης δὲ ὁ Κεῖος,
ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα.

Γραμματικῶν δὲ, Ἐρατοσθένης μὲν ὁ Ἀγλαῶ
Κυρηναῖος, ὃν ἔ μόνον γραμματικόν, ἀλλὰ καὶ
ποιητὴν ἂν τις ὀνομάσειε, καὶ Φιλόσοφον, καὶ
γεωμέτρην, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτος ἐξῆσεν ἔτη.

Καὶ Λυκῆργος δὲ ὁ νομοθέτης τῶν Λακεδαιμο-
νίων, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη ζῆσαι ἰσορεῖται.

Τοσά-

iam merum forbendum addat: atque ipsum per
risum intercluso spiritu moritur. Etiam Epichar-
mus Comicus septem et nonaginta annos dicitur
vixisse.

26. Anacreon canticorum poeta vixit annos
quinque et octoginta, et Stesichorus melicus toti-
dem: Simonides autem Ceus supra nonaginta.

27. Inter Grammaticos Eratosthenes Aglai F.
Cyrenaeus, quem non Grammaticum solum, sed
etiam poetam aliquis nominaverit, et Philoso-
phum, et Geometram; duo et octoginta hic vi-
xit annos.

28. Lycurgus Lacedaemoniorum legislator quin-
que et octoginta annos vixisse narratur.

Τοσάντας ἐδυνήθημεν βασιλέας, καὶ πέπαυ-
 δευμένους, ἀθροῖσά· ἐπεὶ δὲ ὑπεσχόμεν καὶ Ρω-
 μαίων τινάς, καὶ τῶν τὴν Ἰταλίαν οἰκησάντων
 μικροβίων ἀναγράψαι, τέττας σοι, θεῶν βε-
 λουμένων, ἱερῶτατε Κυϊντίλλε, ἐν ἄλλῳ δηλώ-
 σομεν λόγοι.

29. Tot potuimus reges et eruditos homines
 colligere. Cum vero promiserim etiam Romano-
 rum quosdam, et Italicorum longaeuorum refer-
 re, eos tibi, Diis volentibus, Quintille sanctis-
 sime, alio libello indicabimus.

Πατρίδος Ἐγκώμιον.

ΟΤΙ μὲν εἰδέν γλύκιον ἥς πατρίδος Φθάνει
 προτεθρυλλημένον. ἄρ' ἔν ἡδίων μὲν εἰδέν,
 σεμνότερον δέ τι καὶ θεϊότερον ἄλλο; καὶ μὴν
 ὅσα σεμνὰ καὶ θεῖα νομίζουσιν ἄνθρωποι, τέτων
 πατρίς αἰτία, καὶ διδάσκαλος γεννησαμένη, καὶ
 ἀνα-

Patriae Encomium.

Sua cuique patria nihil esse dulcius, olim illud
 quidem tritum est. Numquid autem dulcius
 quidem nihil; sed tamen augustius aliud quid est
 ac diuinius? Quin quaecumque augusta et diuina
 putant homines, eorum causa et magistra patria
 est,

ἀναθρεψαμένη, καὶ παιδευσαμένη. πόλεον μὲν
 ἔν μεγέθη, καὶ λαμπρότητας, καὶ πολυτελείας
 κατασκευῶν, θαυμάζουσι πολλοί, πατρίδας δὲ
 ἐξέρχουσι πάντες· καὶ τοσῶτον ἄδεις ἐξηπατήθη
 τῶν καὶ πάνυ κεκρατημένων ὑπὸ τῆς κατὰ τὴν
 θέαν ἡδονῆς, ὡς ὑπὸ τῆς ὑπερβολῆς τῶν παρ'
 ἄλλοις θαυμάτων λήθην ποιήσασθαι τῆς πα-
 τρίδος.

Ὅστις μὲν ἔν σεμνύνεται πολίτης ὢν εὐδαίμο-
 νος πόλεως, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ τίνα χρεὶ τιμὴν
 ἀπονέμειν τῇ πατρίδι· καὶ ὁ τοιοῦτος, δηλὸς
 ἐστὶν ἀχθόμενος ἂν, εἰ μετριωτέρας ἔλαχε τῆς
 πατρίδος. ἐμοὶ δὲ ἡδίων αὐτὸ τιμᾶν τὸ τῆς
 πατρίδος ἔνομα. πόλεις μὲν γὰρ παραβαλεῖν
 πειρω-

est, quae genuerit ea, nutriuierit, instituerit.
 Itaque magnitudines urbium et claritates, et sum-
 tus aedificiorum, multi admirantur, patrias vero
 amant vniuersi. Atque in tantum se errorem
 abduci nemo passus est eorum etiam, qui valde
 spectaculorum voluptatibus deliniuntur, ut pro-
 pter excellentiam spectaculorum apud alios, suae
 patriae obliuionem caperet.

2. Ac si quis beatæ se ciuitatis ciuem esse
 gloriatur, ille, quis honos habendus sit patriae,
 ignorare mihi videtur, manifestumque est, ae-
 gre fuisse laturum, si mediocrem magis patriam
 sortitus esset. At mihi ipsum nomen honorare
 patriae dulcius est. Ipsas enim comparare vrbes

πειρωμένῳ, προσήκει μέγεθος ἐξετάζειν, καὶ κάλλος, καὶ τὴν τῶν ὀνίων ἀφθονίαν. ὅπερ δ' αἰρεταίς ἐστὶ πόλεων, ἔδειξεν ἂν ἔλοιτο τὴν λαμπροτέραν, ἑάσας τὴν πατρίδα, ἀλλ' εὐχαιτο μὲν ἂν εἶναι καὶ τὴν πατρίδα ταῖς εὐδαίμοσι παραπλησίαν, ἔλοιτο δ' ἂν τὴν ὅποιαν ἔν.

Τὸ δ' αὐτὸ τῷτο καὶ οἱ δίκαιοι τῶν παίδων πράττεισι, καὶ οἱ χρηστοὶ τῶν πατέρων. ἅτε γὰρ νέος καλὰς καὶ γαῖος, ἄλλον ἂν προτιμήσαι τῷ πατρός, ἅτε πατὴρ καταμελήσας τῷ παιδός, ἕτερον ἂν ἐξέρξαι νέον, ἀλλὰ τοσούτον γε οἱ πατέρες νικώμενοι, προσνέμουςι τοῖς πασι, ὥς καὶ κάλλιστοι, καὶ μέγιστοι, καὶ τοῖς πᾶσιν ἄριστα φαίνονταί κεκοσμημένοι οἱ παῖδες αὐτοῖς.

ὅς τις

fi quis velit, conueniens est, vt magnitudinem exigat, et pulchritudinem, et rerum venalium abundantiam; at de optione urbium vbi agitur, nemo sane, relicta sua patria, splendidiorem elegerit; sed optauerit ille quidem esse suam patriam beatis illis proximam; caeterum ipsam qualiscumque demum fit, praetulerit.

3. Idem nempe liberi faciunt, si sunt iusti, ac boni parentes. Neque enim honestus bonusque iuuenis alium quemcumque patri praetulerit; neque suo neglecto filio pater iuuenem alium complectatur. Sed tantum amore victi patres ex se natis tribuunt, vt et pulcherrimi, et maximi, et rebus omnibus ornatissimi, sui illis liberi videan-

ὅς τις δὲ μὴ τοιᾶτός ἐστι δικαστὴς πρὸς τὸν υἱόν,
 ἔδοκεῖ μοι πατὴρ ὁφθαλμὸς ἔχειν.

Πατρίδος τοίνυν τὸ ὄνομα, πρῶτον, καὶ οἰ-
 κειότατον πάντων· ἔδεν γὰρ ὁ, τι τῷ πατρὶ
 οἰκειότερον. εἰ δέ τις ἀπονέμει τῷ πατρὶ τὴν
 δικαίαν τιμὴν, ὥσπερ καὶ ὁ νόμος, καὶ ἡ Φύσις
 κελεύει, προσηκόντως αὖ τὴν πατρίδα προτιμή-
 σαι. καὶ γὰρ ὁ πατὴρ αὐτὸς τῆς πατρίδος κτῆ-
 μα, καὶ ὁ τῷ πατρὶ πατήρ, καὶ οἱ ἐκ τέτων
 οἰκεῖοι πάντες ἀνωτέρω, καὶ μέχρι θεῶν πα-
 τρώων πρῆεσιν ἀναβιβαζόμενον τὸ ὄνομα.

Χαίρεσι καὶ θεοὶ πατρίσι, καὶ πάντα μὲν,
 ὡς εἶκος, ἐφορῶσι τὰ τῶν ἀνθρώπων, αὐτῶν
 ἡγούμενοι κτήματα πάσαν γῆν, καὶ θάλασσαν·
 ἐφ'

deantur. Si quis vero talis non est filii sui iudex,
 ille non patris mihi oculos videtur habere.

4. Ergo nomen patriae primum omnium et
 familiarissimum: neque enim patre quidquam
 familiarius. Si quis veto iustum suo patri hono-
 rem habet, quod lex pariter ac natura praecipit,
 conuenienter ille patriam praetulerit: quando
 ipse quoque pater res patriae est, et patris pater,
 et qui propter hosce ad nos pertinent sursum
 omnes: atque ad patrios usque deos retro ascen-
 dens illud nomen progreditur.

5. Gaudent ipsi quoque suis Dii patriis, et
 cum omnia inspiciant humana, ut credere fas est,
 qui suae ditionis et terram et mare esse arbitren-
 tur:

ἐφ' ἧς δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἐγένετο, προτιμᾷ τῶν
 ἄλλων ἀπασῶν πόλεων. καὶ πόλεις σεμνότεραι
 θεῶν πατρίδες, καὶ νῆσοι θεϊότεραι, παρ' αἷς
 ὑμνεῖται γενέσις θεῶν. ἰσθ' γὰρ κεχαρισμένα
 ταῦτα νομίζεται τοῖς θεοῖς, ἐπειδὴν εἰς τὰς οἰ-
 κείας ἑκάστος ἀφ' ὧν νομίζεται ἰεραρχῇ, τόπῳ. εἰ δὲ
 θεοῖς τίμιον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα, πῶς οὐκ
 ἀνθρώποις πολὺ γὰρ μᾶλλον;

Καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον ἑκάστος ἀπὸ
 τῆς πατρίδος· ὥς καὶ τῆτον τὸν θεόν, εἰ καὶ
 κοινός ἐστιν, ἀλλ' ἔν ἑκάστῳ νομίζεσθαι πατρῶον,
 διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τῆς τόπῳ θεῶν· καὶ Φω-
 νῆς ἐνταῦθα ἤρξατο, ἐπιχώρια πρῶτα λαλεῖν
 μανθάνων, καὶ θεὸς ἐγνώρισεν. εἰ δέ τις τοιαύ-
 της

tur: tum in qua quisque illorum natus est, eam
 urbibus praeferat aliis omnibus. Itaque et urbes
 augustiores, quae Deorum patriae sunt, et di-
 viniores insulae, in quibus natales celebrantur
 Deorum. Sacra quippe ea demum grata Diis
 putantur, quae in domestica illis loca delatus
 quisque peregerit. Si vero Diis carum est nomen
 patriae; quid ni multo magis hominibus?

6. Etenim vidit solem primum e sua quisque
 patria: ut hic quoque Deus, licet communis sit,
 patrius ille tamen unicuique videatur ideo, quod
 primum ex illo sibi loco conspectus sit. Et vocem
 mittere ibi auspicatus est, patria loqui lingua cum
 disceret; et Deos agnouit. Talem vero si quis
 patriam

της ἐλαχε πατρίδος, ὥς ἑτέρας δεσθῆναι πρὸς τὴν τῶν μειζόνων παιδείαν, ἀλλ' ἔν ἐχέτω καὶ τέτων τῶν παιδευμάτων τῇ πατρίδι τὴν χάριν· ἔγὰρ ἂν ἐγνώρισεν ἑδὲ πόλεως ὄνομα, μὴ διὰ τῆς πατρίδος, πόλιν εἶναι μαθὼν.

Πάντα δέ, οἶμαι, παιδεύματα καὶ μαθήματα συλλέγεσιν ἄνθρωποι, χρησιμωτέρες αὐτὰς ἀπὸ τούτων ταῖς πατρίσι παρασκευάζοντες. κτῶνται δὲ καὶ χρήματα, Φιλοτιμίας ἕνεκεν τῆς εἰς τὰ κοινὰ τῆς πατρίδος δαπανήματα. καὶ εἰκότως, οἶμαι· δεῖ γὰρ ἐν ἀχαρίσκει εἶναι τὰς τῶν μεγίστων τυχόντας εὐεργεσιῶν. ἀλλ' εἰ καὶ τοῖς καθ' ἑα τις ἀπονέμοι χάριν, ὥσπερ εἰς δίκαιον, ἐπειδὴν εὖ πάθη πρὸς τινός, πολὺ μᾶλλον

patriam sortitus est, ut alia quoque ad maiorum rerum institutionem opus habuerit: habeat illa sane huius etiam institutionis patriae gratiam. Neque enim vel nomen illius alterius urbis scivisset, nisi patriae beneficio, urbem eiusmodi esse, didicisset.

7. Caeterum eruditionem, puto, doctrinamque omnem colligunt homines, ut ea se utiliores praestent suis quique patriis. Opes sibi parant iidem ambitione quadam ad publicas patriae impensas. Idque merito, arbitror. Oportet enim non ingratos esse, qui maximis affecti sunt beneficiis. Verum si quis singulis etiam gratiam, prout iustum est, refert obligatus beneficio, mul-

μᾶλλον προσήκει τὴν πατρίδα τοῖς καθήκειν ἀμείβεσθαι. κακώσεως μὲν γὰρ γονέων εἰσι νόμοι παρὰ ταῖς πόλεσι· κοινὴν δὲ προσήκει πάντων μητέρα τὴν πατρίδα νομίζειν, καὶ χαρισήρια τροφῶν ἀποδιδόναι, καὶ τῆς τῶν νόμων αὐτῶν γνώσεως.

Ὡφθα δὲ εἰς ἔτος ἀμνημόνων τῆς πατρίδος, ὡς ἐν ἄλλῃ πόλει γενόμενος, ἀμελεῖν. ἀλλ' οἷ τε κακπραγῶντες ἐν ταῖς ἀποδημίαις, συνεχῶς ἐνακαλῶσιν ὡς μέγιστον τῶν ἀγαθῶν ἡ πατρίς· οἷ τε εὐδαιμονῶντες, ἂν καὶ τὰ ἄλλα εὖ πράττωσι, τᾷτο γὰρ αὐτοῖς μέγιστον ἐνδεῖν νομίζουσι, τὸ μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. ὄνειαρος γὰρ τὸ τῆς ξενιτείας· καὶ τοὺς κατὰ τὴν

to magis patriae rependere iusta convenit. Etenim malae tractationis parentum leges sunt in ciuitatibus: communem autem parentem putare patriam convenit, et praemia pro alimentis, ipsaque adeo legum cognitione, rependere.

8. Visus autem est nemo adeo immemor patriae, qui in alia ciuitate constitutus illius curam abiiciat. Sed cum ii quibus aduersa in peregrinatione obueniunt, perpetuo in animum reuocent, maximum bonorum esse patriam, tum quibus secunda sunt omnia, quantumuis reliquis rebus felices, tamen hoc sibi maximum putant deesse, quod patriam non inhabitant, sed peregrinantur. Ipsa enim crimen habet peregrinitas,

Ac

τῆς ἀποδημίας χρόνον λαμπρὰς γενομένας, ἢ διὰ χρημάτων κτῆσιν, ἢ διὰ τιμῆς δόξαν, ἢ διὰ παιδείας μαρτυρίαν, ἢ δι' ἀνδρίας ἔπαινον, ἔσιν ἰδεῖν ἐς τὴν πατρίδα πάντας ἐπειγομένους, ὥς ἐκ ἂν ἐν ἄλλοις βελτίοσιν ἐπιδειξομένους τὰ κίττων καλὰ. καὶ τοσούτῳ γε μᾶλλον ἕκαστος σπεύδει λαβέσθαι τῆς πατρίδος, ὅσω περ ἂν φαίνεται μειζόνων παρ' ἄλλοις ἡξιομένους. ποθεῖν μὲν ἔν καὶ νέοις πατρίς.

Τοῖς δὲ ἤδη γεγηρακόσιν, ὅσω πλέον τῷ φρονεῖν ἢ τοῖς νέοις μέτεσι, τοσάτῳ καὶ πλείων ἐγγίνεται πάθος ὁ τῆς πατρίδος. ἕκαστος γὰρ τῶν γεγηρακότων, καὶ σπεύδει καὶ εὐχεταὶ καταλῦσαι τὸν βίον ἐπὶ τῆς πατρίδος, ἢ, ὅθεν ἤρξατο

το

Ac videre licet ipsos, qui peregrinationis suae tempore, vel bonorum possessione vel honorum gloria, vel eruditionis testimonio, vel laude fortitudinis, illustrati sunt, in patriam tamen festinare omnes; ut qui inter meliores sua ostendere bona non possint. Ac tanto magis festinat unusquisque ad suam complectendam patriam, quo maioribus rebus dignati ipsum sunt alii. Igitur iunioribus etiam amabilis est patria.

9. His vero qui peruenere ad senectutem, quanto maior quam iuuenibus prudentiae portio obtigit, tanto etiam vehementius inest patriae desiderium. Senum enim unusquisque in patria finire vitam et studet et optat, ut unde coepit

το βίῃν, ἐνταῦθα πάλιν καὶ τὸ σῶμα παρακατά-
θηται τῇ θρεψαμένη γῇ, καὶ τῶν πατρῶων κοι-
νωνήσῃ τάφῳ. δεινὸν γὰρ ἐκάσω δοκεῖ ξενίας
αἰσίσκεσθαι, καὶ μετὰ θάνατον ἐν ἀλλοτρίᾳ κοι-
μῆναι γῇ.

Ὅσον δὲ τῆς εὐνοίας τῆς πρὸς τὰς πατρίδας
μέτεσι τοῖς ὡς ἀληθῶς γνησίοις πολίταις, μά-
θοι τις ἐκ τῶν αὐτοχθόνων. οἱ μὲν γὰρ ἐπὶ ἡ-
λυδες, καθάπερ νόθοι, ῥαδίας ποιῶνται τὰς
μετανασάσεις, τὸ μὲν τῆς πατρίδος ὄνομα μῆ-
τε εἰδότες, μῆτε ζέροντες· ἡγούμενοι δ' ἀπαν-
ταχῇ τῶν ἐπιτηδείων εὐπορήσειν, μέτρον εὐ-
δαιμονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι. οἷς
δὲ καὶ μήτηρ ἢ πατεῖς, ἀγαπῶσι τὴν γῆν, ἐφ'
ἧς ἐγένοντο, καὶ ἐτράφησαν, καὶ ὀλίγην ἔχω-
σι,

vivere, ibi rursus et altrici terrae corpus com-
mendet, et maiorum suorum inonumentis infe-
ratur. Durum enim unicuique videtur, peregri-
nitatis damnari in terra aliena iacenti.

ΙΟ. Quantum porro benevolentiae in patriam
germanis vere ciuibus insit, ex indigenis aliquis
intelligat. Nam aduenae, velut spurii, migra-
tiones facile suscipiunt, qui neque intelligant
nomen patriae, neque ament; sed, necessariarum
rerum copiam praesto sibi vbique futuram rati,
mensuram voluptatis in ventris voluptatibus col-
locent. Quibus vero parens etiam est patria, hi
amant in qua nati sunt et alibi terram, licet par-
vam

σι, καὶ τραχεῖαν, καὶ λεπτόγεων· καὶ ἀπο-
 ρῶσι τῆς γῆς ἐπαινέσαι τὴν ἀρετὴν, τῶν γε ὑπὲρ
 τῆς πατρίδος ἐκ ἀπορήσασιν ἐγκωμίων. ἀλλὰ
 καὶ ἴδωσιν ἑτέρας σεμνυνομένους, πεδίοις ἀνει-
 μένοις, καὶ λειμῶσι φυτοῖς παντοδαποῖς διει-
 λημμένοις, καὶ αὐτοὶ τῶν τῆς πατρίδος ἐγκω-
 μίων ἐκ ἐπιλανθάνονται· τὴν δὲ ἵπποτρόφον
 ὑπερβοῶντες, καὶ κροτρόφον*) ἐπαινῶσι.

Καὶ σπεύδει τις ἐς τὴν πατρίδα, καὶ νησιώ-
 της ἢ· καὶ παρ' ἄλλοις εὐδαμονεῖν δύνηται, καὶ
 διδο-

vam habeant, licet asperam, et tenuem: et licet
 non habeant quam terrae virtutem commendent,
 laudes certe non defunt illis, quibus ornent pa-
 triam. Verum etsi videant gloriantes alios campis
 laxis, pratisque vario plantarum genere distinctis;
 ipsi tamen patriae laudum non obliuiscuntur,
 despectaque equorum altrice terra, laudant suae
 nutriculam pueritiae.

II. Ac festinat in patriam aliquis insulanus et-
 iam, etiam cum felicem apud alios vitam licet

Q 2

agere,

*) καὶ κροτρέ.] Legendum τὴν κροτρόφον.
 Opponuntur enim sibi ἵπποτρόφος et κρο-
 τρόφος· illud Argorum epitheton, et alia-
 rum urbium, quae latos ac laetos campos
 habent: hoc Ithacae, quae ab Vlyssē suo
 vocatur Od. I, 27. τραχεῖ· ἀλλ' ἀγαθὴ κρο-
 τρόφος. — Gesner.

διδόμενῃν ἀθανασίαν ἔ προσήσεται, προτιμῶν
τὸν ἐπὶ τῆς πατρίδος τάφον· καὶ ὁ τῆς πατρί-
δος αὐτῷ καπνὸς λαμπρότερος ὀφθήσεται τῷ
σταρ' ἄλλοις πυρός.

Οὕτω δὲ ἄρα τίμιον εἶναι δεκεῖ παρὰ πᾶσιν
ἡ πατρίς· ὥς τε καὶ τὰς πάντα καὶ νομοθέτας ἴδοι
τίς ἂν ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασιν ὡς χαλε-
πωτάτην ἐπιβεβληκότας τὴν Φυγὴν τιμωρίαν.
καὶ ἔχ' οἱ νομοθέται μὲν ἔτις ἔχουσιν, οἱ δὲ πι-
στεύομενοι τὰς στρατηγίας ἐτέρως, ἀλλ' ἐν ταῖς
μάχαις τὸ μέγιστόν ἐστι τῶν παραγγελμάτων τοῖς
παραταττομένοις, ὡς ὑπὲρ πατρίδος αὐτοῖς ὁ
πόλεμος. καὶ ἀδελφοὶ ὅσις ἂν ἀπέσας τέτρα, κα-
κὸς εἶναι θέλη. ποιεῖ γὰρ καὶ τὸν δεῖον ἄν-
δρεῖον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.

agere, nec oblatam sibi immortalitatem admittit,
sepeliri praeoptans in patria, fumusque patriae
igni apud alios ei clarior videbitur.

12. Adeo autem carum super omnia videtur
patria, ut, qui ubique fuere legum latores, eos
videas maximis quibusque criminibus grauissimam
imposuisse poenam, exilium. Nec vero legum
modo latores in ea sunt sententia; aliter animatis
exercituum ducibus: quin sub ipsa praelia ad eos,
qui stant iam in acie, maximum illud adhorta-
mentum est, bellum ipsis esse pro patria: neque
quisquam est, qui hoc audito ignauus esse velit:
virtutem enim timido etiam addit nomen patriae.

Περὶ τῶν διψάδων.

Τῆς Λιβύης τὰ νότια ψάμμος ἐστὶ βαθεῖα, καὶ γῆ διακεκαυμένη, ἔρημος ἐπὶ πολὺ, ἀκριβῶς ἀκαρπος, πεδινὴ ἅπασα, ἔχλοην, οὐ πόναν, ἔφυτὸν, ἔχχ' ὕδωρ ἔχουσα, ἢ εἶπε ἄρα ἐν κείλοις συνεσηκός ὑστ' ὀλίγῃ λείψανον, παχὺ καὶ τετρ., καὶ δυσῶδες, ἔδὲ πάνυ διψῶντι ἀνθρώπῳ πότιμον. ἀοίκητος γὰρ ἐστὶ διὰ ταῦτα. ἢ πῶς γὰρ ἂν οἰκοῖτο, ἀνήμερος ἔτω, καὶ ξηρὰ, καὶ ἀφορος ἔσα, καὶ πολλῶ τῷ αὐχμῶ πιεζομένη; καὶ τὸ θάλλπος δὲ αὐτὸ, καὶ ὁ ἀῆρ, μομιδῇ πυρώδης, καὶ φλογερὸς ὢν, καὶ ἡ ψάμμος ὑπερξέουσα, παντελῶς ἀβατοντὴν χώραν τίθησι,
Γα-

De Dipfadibus.

Quae ad austrum spectant Libyae, arena sunt profunda, adusta tellus, deserta maiorem partem, infecunda plane, vniuersa campestris, quae non herbam, non gramen, non plantam, non aquam habeat; aut si quae etiam consistentes locis cauis pluviarum tenues reliquiae, crassum et hoc atque odoris mali, nec sitienti licet homini potabile. Ergo propter ista inhabitabilis est; aut quomodo habitetur, quae immanis adeo atque arida sit et sterilis, multoque squalore obstita? cum vapor ipse et aër igneus vehementer atque aestuosus sit, et arena feruidissima, inuiam omnino regionem reddit.

Γαράμαντες μόνοι πρόσκοιμοι ὄντες, εὐσταλές
 καὶ κῆφον ἔθνος, ἀνδρῶπι σκηνίται, ἀπὸ θή-
 ρας τὰ πολλὰ ζῶντες, ἐνίοτε ἔτοι ἐσβάλλουσι,
 θηρεύοντες ἀμφὶ τροπὰς τὰς χειμερινὰς, μάλι-
 σα ὕσαντα τὸν θεὸν τηρήσαντες, ὁπότε τὸ πο-
 λὺ τῷ καύματός σβασθείη, καὶ ἡ ψάμμος νοτι-
 σθείη, καὶ ἀμηνέπη βατὰ γένοιτο. ἡ θήρα δὲ
 ἐσιν ὄνων τὲ τῶν ἀγρίων, καὶ σραθῶν τῶν με-
 γάλων χαμαιπετῶν, καὶ πιθήκων μάλισα, καὶ
 ἐλεφάντων ἐνίοτε. ταῦτα γὰρ μόνα διαρρεῖ
 πρὸς τὸ δίψος, καὶ ἀνέχεται ἐπὶ πολὺ ταλαι-
 πωρέμενα ὑπὸ πολλῷ καὶ ὀξεῖ τῷ ἡλίῳ. καὶ ὁ-
 μως οἱ Γαράμαντες ἐπειδὴν τὰ σιτία κατανα-
 λώσωσιν, ἅπερ ἔχοντες ἀφίκοντο, ἀπελαύνε-
 σιν

2. Garamantes soli accolae, gens succincta et
 levis, in tabernaculis vivere soliti homines, ve-
 natu viuentes plerumque; hi igitur per venatus
 causam irruunt interdum circa ipsam brumam,
 obseruato tempore maxime pluuiο, cum ardoris
 maior pars extincta est, et conspersa arena, iti-
 neris copia vtcumque contingit. Venatus autem
 est asinorum agrestium et marinorum passerum,
 ingentium illorum, qui humo tollere se non pos-
 sunt, et simiorum maxime, et interdum elephan-
 torum. Haec enim sola durant ad sitim, et vexa-
 tionem a multo acutoque sole sustinent. Et ta-
 men Garamantes consumtis cibariis, quibuscum
 venerant, celeriter reuertuntur, veriti, ne sibi
 accen-

σιν εὐθύς ὀπίσω, δεδιότες μὴ σφίσιν ἡ ψάμμος ἀναφλεγῆσα δύσβατος καὶ ἄπορος γένηται, εἴτα ὥσπερ ἐντὸς ἀρκύων ληφθέντες, καὶ αὐτοὶ ἀπόλωνται μετὰ τῆς ἄγρας. ἄφυκτα γάρ εἰσιν, ἣν ὁ ἥλιος ἀνασπᾶσας τὴν ἱμάδα, καὶ τάχιστα ξηράνας τὴν χώραν, ὑπερξέσῃ, ἀμμαιοτέραν τὴν ἀκτῖνα προσβαλὼν, ἅτε πρὸς τὴν νοτίδα παρατεθηγμένην *). τροφή γὰρ αὕτη τῷ πυρί.

Καίτοι

accensa rursus arena transitum vel difficilem reddat, vel plane neget, ac deinde velut intra retia deprehenſi cum captura ipsi sua pereant. Neque enim vlla superest effugiendi ratio, vbi sol sursum tracto humore, exsiccataque celeriter regione, vehementer exarſit, radios iaculatus fortiores, tanquam ab ipſo humore acutos, qui alimentum igni praeſtet.

Q 4

3. Quam-

*) ἀκτῖνα — παρατ.] Mirum dicendi genus, acui ab humore solis radios. Sed, si tollas metaphoram, illud relinquitur, intensiorem sentiri aestum post pluuiam, siue quod defueuerunt, per ipsum refrigerationis tempus, corpora, aestum ferre: siue quod vapores copiosius sane, quam de siccis arenis, surgentes, sulphurei praesertim, magis angunt praecordia. Gesner.

Καίτοι ταῦτα πάντα ὅποσα εἶπον, τὸ θάλασπος, τὸ δίψος, ἡ ἐρημία, τὸ μηδὲν ἔχειν ἐκ τῆς γῆς λαβεῖν, ἦττον ὑμῖν δυσχερῆ εἶναι δοξεῖ τῷ λαχθῆσομένῃ· καὶ διὰ τῶτο Φευκτέα πάντως ἡ χώρα ἀκείνη. ἐρπετὰ γὰρ παικίλα, μεγέθει τε μέγιστα, καὶ πλήθει πάμπολλα, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτα, καὶ τὸν ἰὸν ἄμαχα, ἐπινέμεται τὴν γῆν. τὰ μὲν ὑποβρύχια, Φωλεύοντα ἐν μυχῷ τῆς ψάμμου· τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα, Φύσαλλοι, καὶ ἄσπίδες, καὶ ἔχιδναί, καὶ κεράσαι, καὶ βαπρηῆεις, καὶ ἀκοντίαι, καὶ ἀμφίσβαιναί, καὶ δράκοντες, καὶ σκορπίων γένος διττὸν, τὸ μὲν ἕτερον ἐπίγειόν τε καὶ πεζόν, ὑπέρμεγα, καὶ πολυσφόνδυλον, θάτερον δὲ

3. Quamquam ista quae adhuc commemoravi omnia, vapor, fitis, solitudo, inopia copiarum terrestrium, minus vobis difficilia videbuntur eo, quod iam dicam: et propter hoc fugienda omnino ista regio. Serpentes nempe varii, magnitudine ingentes, plurimi numero, formis peregrini, veneno *armazi* inuictο, terram pascuntur; partim submersi, nido in arenae recessibus defosso; alii in summo versantur, bufones, et aspidēs, et viperæ, et cerastæ, et buprestæ, et iaculi, et amphisbaenæ, et dracones, et scorpionum genus duplex, terrestre alterum, pedestre, ingens, vertebrae (*in cauda*) habens plures; ærium

δὲ ἐναέριον, καὶ πτηνὸν, ὑμνόπτερον δὲ οἷα
ταῖς ἀκρίσι, καὶ τέττιξι, καὶ νυκτερίσι τὰ
πτερὰ. τοιαῦτα ὄρνεα πολλὰ ἐπιπετόμενα, καὶ
εὐπρόσιτον ἀπεργάζεται τὴν Λιβύην ἐκείνην.

Τὰ δὲ δὴ πάντων ἐρπετῶν δεινότατον, ὧν ἡ
ψάμμος τρέφει, ἡ διψάς ἐστιν, ἔφρις οὐ πάνυ
μέγας, ἐχίδνη ὅμοιος, τὸ δῆγμα βίσιος, τὸν
ἰὸν παχὺς, ὀδύνας μὲν ἀλήκτως ἐπάγων εὐθύς·
ἐκκαίει τε γὰρ, καὶ σήπει, καὶ πύμπρασθαι
ποιεῖ, καὶ βοᾶσιν, ὥσπερ οἱ ἐν πυρὶ κείμενοι,
τὸ δὲ μάλιστα καταπονῆν, καὶ κατατρώχον αὐ-
τὸς, ἐκείνός ἐστιν, ὁμώνυμον πάθος τῷ ἐρπετῷ.
διψᾶσι γὰρ εἰς ὑπερβολὴν· καὶ τὸ παραδοξό-
τατον, ὅσῳπερ ἂν πίνωσι, τοσούτῳ μᾶλλον
ὀρέγον-

rium alterum et volucre, membranaceis quidem
alis, quales sunt locustis, et cicadis et vespertilio-
nibus alae. Id genus volucres oberrantes multae
difficilem accessu reddunt illam Libyam.

4. Bestiarum vero, quas ea nutrit arena, im-
portunissima est dipsas, serpens non ita magnus,
viperae similis, morfu violento, veneno crasso,
immedicabiles statim dolores adferens. Nam
exurit, et putredinem inducit, et vt ardeant
morsi efficit. Itaque clamant, vt qui in igni ia-
ceant. Quae autem maxime illos conficit atque
atterit, illa est affectio, a qua nomen accepit
bestia. Sitiunt nempe supra modum: quodque
maxime mirum est, quo plus biberint, tanto ma-

ὀρέγονται τῷ ποτῷ. καὶ ἡ ἐπιθυμία πολὺ πλέον ἐπιτείνεται αὐτοῖς. ἔδ' ἂν σβέσειάς ποτε τὸ δίψος; ἔδ' ἦν τὸν Νεῖλον αὐτόν, ἢ τὸν Ἰστρον ὅλον ἐκπιεῖν παράσχης, ἀλλὰ προσεκκαύσεις ἐπάρδων τὴν νόσον, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐλαίῳ πῦρ κατασβεννύοι.

Λέγουσιν ἰατρῶν παῖδες ἐκείνην τὴν αἰτίαν εἶναι, παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα, ἔπειτα δευόμενον τῷ ποτῷ, ὀξυκίνητον γίνεσθαι, ὑγρότερον, ὡς τὸ εἶκος, καθιζάμενον, καὶ ἐπὶ πλεῖστον διαχέμενον.

Ἐγὼ μὲν ἔν ἑδένῃ τῷτο πεπονθότῃ εἶδον. μηδὲ, ὦ θεοί, ἴδοιμι ἔτῳ κολαζόμενον ἄνθρωπον, ἀλλ' ἔδὲ ἐπέβην τῆς Λιβύης τὸ παράπαν,
εὖ

gis potum appetunt, multoque magis intenditur eorum bibendi cupiditas: nec unquam sitim extinxeris, neque si Nilum ipsum, totumue Istrum ebibendum iis praebeas; sed ipsa illa irrigatione morbum accendas, velut si quis oleo extinguere ignem tentet.

5. Aiunt medicorum filii istam esse causam, Venenum illud crassum potu deinde dilutum, moveri celerius, quippe quod liquidius sic fiat, et diffundatur maxime.

6. Equidem neminem vidi, cui hoc acciderit, neque, Di boni! videam hominem talibus cruciatum suppliciis. Sed, bono consilio, pedem nunquam omnino intuli in Libyam. Sed Epi-
gram-

εὖ ποιοῶν. ἐπίγραμμα δέ τι ἤκουσα, ὃ μοι τῶν
 εταίρων τις ἔλεγεν αὐτὸς ἐπὶ σήλης ἀνεγνωκέ-
 ναι, ἀνδρὸς ἔτως ἀποθανόντος, ὃς ἐκ Λιβύης,
 ἔφη, ἀπιὼν ἐς Αἴγυπτον, παρὰ τὴν μεγάλην
 Σύρτιν ἐποιεῖτο τὴν πορείαν· ἔ γάρ εἶναι ἄλ-
 λως. ἔνθα δὴ τάφῳ ἐντυχεῖν, παρὰ τὴν ἡϊό-
 να, ἐπ' αὐτῷ τῷ κλύσματι, καὶ σήλην ἐφεςά-
 ναι, δηλῆσαν τῷ ὀλέθρῳ τὸν τρόπον. κεκο-
 λάφθαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ ἀνδρωπον μὲν τινα, οἷον
 τὸν Τάνταλον γράφειν ἐν λίμνῃ ἐσῶτα, καὶ
 ἀρϋόμενον τῷ ὕδατος, ὡς πίοι δῆθεν· τὸ θη-
 ρίον δέ, τὴν διψάδα, ἐμπεφυκὸς αὐτῷ περιε-
 σπειραῖσθαι τῷ ποδί, καὶ τινὰς γυναῖκας ὕδρο-
 φορέσας ἅμα πολλάς καταχεῖν τὸ ὕδωρ αὐτῷ.
 πλη-

gramma audiui, quod in ipso se legisse cippo
 viri hoc modo defuncti sodalium aliquis mihi di-
 xit, qui e Libya, sic narrabat, dum Aegyptum
 transit iterque facit ad Syrtim maiorem, (neque
 enim posse aliter) ibi in monumentum incidit,
 ad oram maris, in ipso litore: hic adstare, ait,
 columellam, quae rationem interitus declaret.
 Inculptum enim in illa hominem, qualem pin-
 gunt Tantalum stantem in litore, haurientemque
 de aqua, bibendi nempe gratia. Bestiam vero
 dipsada adhaerescens ac pedi implexam, et
 mulieres quasdam, aquam adferentes simul mul-
 tas, ea hominem perfundere. In proxima autem
 qua

πλησίον δὲ ὡς κείσθαι οἷα τῶν σφαγῶν ἐκείνων,
 ἥς ἔφην θηρᾶν τὰς Γαράμαντας. γεγραμμέναι
 δὲ πρὸς τὸ ἐπίγραμμα, ἔχειρον δὲ καὶ αὐτὸ εἶπεν,
 Τοῖα παθόντ', οἶμαι, καὶ Τάνταλον αἴθοπας ἰδὼν
 Μηδαμὰ κοιμίσαι δευαλέην ὀδύνην.

Καὶ Δαναοῖς κέρως ταῖον πῖθον ἐκ ἀναπλήσαι,
 Αἰὲν ἐπαντλῆσας ὑδροφόρῳ καμάτῳ.

ἔτι καὶ ἄλλα ἔπη τέτταρά ἐστι περὶ τῶν ὧων,
 καὶ ὡς ἀνααράμενος αὐτὰ, ἐδήχθη. ἀλλ' οὐκ
 ἔτι μέμνημαι ἐκείνων.

Συλλέγεις δὲ ἄρα τὰ ῥῶα, καὶ ἐσπιδάνασι
 περὶ αὐτὰ οἱ περίοικοι, ἔχ' ὡς Φαγεῖν μόνον,
 ἀλλὰ καὶ σκεῦεσι χρῶνται κενώσαντες, καὶ ἐκ-
 πώματα ποιοῦνται ἀπ' αὐτῶν. οὐ γὰρ ἔχου-

σι

oua iacere, qualia illorum struthiocamelorum,
 quos venantur, vt dixi, Garamantes. Adscri-
 ptum autem esse epigramma . . nihil vero prohi-
 bet ipsum recitare.

*Fallor, an haec talis de nigro accensa veneno,
 Tantale, vexauit te sine fine sitis.*

Tale olim, proles Danaei numerosa, replere

Frustrato te haustu vas voluisse, reor.

Adhuc alii versiculi quatuor sunt de ouis, et vt,
 dum tollit illa, morsus sit; sed eorum non am-
 plius memini.

7. Colligunt nimirum oua illa accolae non cibi
 modo causa, sed euacuatis etiam vtuntur in supel-
 lectile, et pocula sibi inde faciunt, cum fingere de

σι κεραιμένον, διὰ τὸ ψάμμον εἶναι τὴν γῆν. εἰ
δὲ καὶ μεγάλα εὐρεθείη, καὶ πῖλοι γίνονται
δύο ἐκ τῆς ὡς ἑκάστη· τὸ γὰρ ἡμίτομον ἑκάτε-
ρον ἀποχρῶν τῇ κεφαλῇ, πῖλός ἐστιν.

Ἐκεῖ τοίνυν λοχῶσιν αἱ Διψάδες παρὰ τὰ
ὠὰ, καὶ ἐψιδᾶν προσέλθῃ ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τῆς
ψάμμου ἐξεργύσασθαι, δάκνῃσι τὸν κακοδαίμονα·
ὁ δὲ πάσχει ἐκείνα τὰ μικρὸν ἔμπροσθεν εἰρη-
μένα, πίνων ἀεὶ, καὶ μᾶλλον διψῶν, καὶ πιμ-
πλάμενος ἔδέποτε.

Ταῦτα ἔ, μὰ Δία, πρὸς Νικάνδρον τὸν ποιη-
τὴν φιλοτιμύμενος διεξῆλθον, ἔδ' ὅπως ὑμεῖς
μάθοιτε, ὡς ἐκ ἀμελὲς γεγέννητά μοι, φύσεις
τῶν

de luto non possint, quod *mera* arena illorum
solum est. Si vero satis magna inueniantur, et-
iam pilei ex vnoquoque ouo bini parantur. Di-
midiatum enim ouum vnumquodque capiti cum
sufficiat, pileus est.

8. Ibi ergo insidiantur apud oua Dipsades: et
cum accedit homo, prorepentes de arena, mor-
dent miserum: at illi eueniunt illa quae paullo
ante dicta sunt, vt bibat semper, et magis sitiat,
et nunquam satiatur.

9. Haec, ita me Iupiter, non contendendi
quodam aduersus Nicandrum Poëtam studio a me
dicta sunt, neque vti vos cognosceretis, non ni-
hil me curae in discendis serpentium Libycorum
inge-

τῶν Λιβυκῶν ἐρπετῶν εἰδέναί, ἰατρῶν γὰρ ἂν
 μᾶλλον ὁ ἔπαινος εἴη, οἷς ἀνάγκη εἰδέναί ταῦ-
 τα, ὥς καὶ ἀμύνασθαι αὐτὰ μετὰ τῆς τέχνης
 ἔχοιεν. ἀλλὰ μοι δοκῶ (καὶ πρὸς Φιλίξ μὴ δυ-
 σχεράνητε τὴν εἰκόνα θηριώδη ἔσαν) ὁμοίον τι
 καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς, οἷον ἐκείνοι πάσχε-
 σι πρὸς τὸ ποτόν οἱ δηχθέντες ὑπὸ τῆς διψά-
 δος. ὅσω γὰρ ἂν ἐπὶ πλεόν παρίω ἐς ὑμᾶς, το-
 σῶ μᾶλλον ὀρέγομαι τῷ πράγματι, καὶ τὸ
 δίψος ἄσχετον ὑπεκκαίεται μοι, καὶ ἔοικα εἰ
 ἐμπλήσεσθαι ποτε τῷ τοιάτῃ ποτῷ, καὶ μά-
 λα εἰκότως. ποῦ γὰρ ἂν οὕτω διειδέι τε καὶ
 καθαρῶ ὕδατι ἐντύχοιμι; ὥς σύγγνωτε, εἰ
 δηχθεὶς καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν ἡδίστῳ τέτῳ καὶ
 ὑγιει-

ingeniis posuisse. Ista enim Medicorum magis
 laus fuerit, quibus scire talia necesse est, ut et-
 iam depellere illa ex arte possint. Verum ego
 mihi videor, ac, per ego vos amicitiae praesidem
Iouem rogo, nolite offendi transsumta a bestiis
 imagine, similiter erga vos affectus, atque illi a
 diplade morfi ad potum affecti sunt. Quo fre-
 quentius enim prodeo in conspectum vestrum,
 tanto magis eius rei sum cupidus, sitisque me
 vrit, quae reprimi nullo modo potest, nec vn-
 quam illo satiri potui mihi posse videor. Nec
 iniuria. Vbi enim in aquam pellucidam adeo et
 puram incidam? Itaque ignoscite, si morsus et
 ipse in animo meo morsum istum, suauissimum
 salu-

ὑγιεινοτάτῳ τῷ δῆγματι, ἐμφορᾶμαι χανδόν,
 ὑποθείς τῷ κρενῶ τὴν κεφαλὴν· εἴη μόνον μὴ
 ἐπιλείπειν τὰ παρ' ὑμῶν ἐπιρρέοντα, μηδὲ χυ-
 θείσαν τὴν σπᾶδὴν τῆς ἀκροάσεως, καχηνότα
 ἔτι καὶ διψῶντα καταλείπειν· ὥς δίψους γὰρ
 ἕνεκα τὰ μὲν πρὸς ὑμᾶς, ἔδεν ἂν ἐκώλυε πίνειν
 αἰεὶ. κατὰ γὰρ τὸν σοφὸν Πλάτωνα, Κόρος
 ἔδεις τῶν καλῶν.

saluberrimumque, pleno me haustu, caput sa-
 lienti supponens, ingurgitem. Modo illud mihi
 contingat, ne, quae a vobis adfluunt, deficient,
 nec exhaustum vestrum audiendi studium hian-
 tem me et sitientem destituat. Quantum quidem
 ad meam vestri sitim attinet, nihil obstat, quo
 minus semper bibam. Platone enim auctore sa-
 pientissimo, Pulchrorum nulla satietas.

Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον.

Ἀλλὰ ποιητὴν μὲν ἄριστον εἶναί σε, Ἡσίοδε,
 καὶ τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβεῖν μετὰ τῆς
 δάφνης αὐτός τε δεικνύεις ἐν οἷς ποιεῖς, ἔνθεα
 γάρ,

Disputatio cum Hesiodo.

Verum enimvero poëtam quidem optimum esse
 te, Hesiode, idque a Musis te vna cum lau-
 ro accepisse, ipse quoque tuis in carminibus o-
 stendis:

γὰρ, καὶ σεμνὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν
 ἔτως ἔχειν· ἐκείνο δὲ ἀπορῆσαι ἄξιον, τί δή-
 ποτε προειπὼν ὑπὲρ σκυτᾶ, ὡς διὰ τῆτο λά-
 βοις τὴν θεσπέσιον ἐκείνην ὥδην παρὰ τῶν θεῶν,
 ὅπως κλείοις καὶ ὕμνοίης τὰ παρεληλυθότα, καὶ
 θεσπίζοις τὰ ἐσόμενα, θάτερον μὲν καὶ πάν-
 τελεῶς ἐξενήνοχας· θεῶν τε γενέσεις διηγέμε-
 νος, ἄχρι καὶ τῶν πρώτων ἐκείνων, χάκς, καὶ
 γῆς, καὶ ἔρανᾶ, καὶ ἔρωτος· ἔτι δὲ γυναικῶν
 ἀρετὰς, καὶ παραινέσεις γεωργικὰς· καὶ ὅσα
 περὶ Πλειάδων, καὶ ὅσα περὶ καιρῶν ἀρότε, καὶ
 ἀμῆτε, καὶ πλῆ, καὶ ὅλως τῶν ἄλλων ἀπάν-
 των, θάτερον δέ, καὶ ἔχρησιμώτερον ἦν τῷ
 βίῳ

stendis: diuina enim omnia atque augusta: et
 nos, ita rem se habere, credimus. De illo vero
 disceptare fas fuerit, quid tandem sit, quod cum
 de te ipso praedixisses, hanc te ob causam diui-
 num illud a Dis carmen accepisse, vti celebrares
 cantaresque praeterita, ac diuinares futura; alte-
 rum quidem, idque perfecte omnino perfecisti,
 Deorum generationibus enarrandis, vsque ad pri-
 ma illa Chaos, Tellurem, Caelum, et Amo-
 rem: insuper etiam mulierum commemorandis vir-
 tutibus, et praeceptis agriculturae, et quae de
 Pleiadibus, ac de temporibus arandi, messis, na-
 uigationis, reliquarumque rerum omnium, dici
 possunt: alterum vero, quod multo vtilius futu-
 rum

βίῳ παράπολῦ, καὶ θεῶν δωρεῶν μᾶλλον ἐοικὸς, λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων προαγόρευσιν, εἰ δὲ τὴν ἀρχὴν ἐξαπέφηνας, ἀλλὰ τὸ μέρος τῷ πάντῳ λήθῃ παραδεδώκας, εἰδομὲν τῆς ποιήσεως ἢ τὸν Τηλέφον, ἢ τὸν Πολύιδον, ἢ καὶ Φινέα μιμησάμενος, οἱ μὴδὲ παρὰ Μουσῶν τέτου τυχόντες, ὁμῶς προεθρόσκον, καὶ οὐκ ὤκνην χρᾶν τοῖς δεομένοις.

Ὡς ἐάντινάγκῃ σοι τῶν τριῶν τάτων αἰτιῶν μιᾷ γε πάντως ἐνέχεσθαι. ἢ γὰρ ἐψεύσω, εἰ καὶ πικρὸν εἰπεῖν, [ἐχ] ὥς ὑποσχομένων σοι τῶν Μουσῶν καὶ τὰ μέλλοντα προέλεγεν δύνασθαι· ἢ αἱ μὲν ἔδρσαν ὥσπερ ὑπέσχοντο, σὺ δὲ ὑπὸ Φθόγου ἀποκρύπτεις, καὶ ὑπὸ κόλπων

Φυλάτ-

rum erat vitae, et Deorum muneribus magis simile, dico autem futurarum rerum praedictionem, plane non ostendisti, sed parte illa simpliciter obliuioni tradita, nusquam tua in poësi vel Calchantem, vel Telephum, vel Polyidum, vel Phineum adeo imitatus es, qui non consecuti illud a Musis, tamen diuinarunt, nec oracula reddere consulentibus dedignati sunt.

2. Itaque trium horum criminum in vno adhaerescas omnino necesse est. Aut enim, quantumvis id dictu amarum sit, mentitus es, cum non promiserint tibi Musae futura praedicendi facultatem: aut illae dederant, sicut fuere pollicitae, at tu prae inuidia occultas, in sinuque

φυλάττεις τὴν δωρεάν, ἔ μεταδιδῶς αὐτῆς τοῖς
 δεομένοις· ἢ γέγραπται μὲν σοι καὶ τὰ τοιαῦτα
 πολλὰ, ἔδέπω δὲ αὐτὰ τῷ βίῳ παραδεδώκας,
 ἔκ οἶδα εἰς ὃν καιρὸν τινα ἄλλον ταμιεύμενος
 τὴν χρῆσιν αὐτῶν. ἐκείνο μὲν γὰρ ἔδὲ τολμή-
 σαιμι' ἂν εἰπεῖν, ὡς αἱ Μῆσαι δύο σοι παρέξουσιν
 ὑποσχόμενα, τὸ μὲν ἔδωσαν, ἐξ ἡμισείας δὲ
 ἀνεκαλέσαντο τὴν ὑπόσχεσιν. λέγω δὲ τὴν τῶν
 μελλόντων γνῶσιν. καὶ ταῦτα προτέραν αὐτὴν
 ἐν τῷ ἔπῃ ὑπεσχημένα.

Ταῦτα οὖν παρὰ τίνος ἄλλου, Ἡσίοδε, ἢ παρ'
 αὐτοῦ σου μάθου τις ἂν; πρέπον γὰρ ἂν, ὥσ-
 περ οἱ θεοὶ δοτῆρες ἑαῶν εἰσὶν, οὕτω δὲ καὶ
 ἡμῖν τοῖς φίλοις καὶ μαθηταῖς αὐτῶν, μετὰ
 πάσης

absconditum seruas munus, non impertiens illud
 indigentibus: aut scripta quidem tibi sunt etiam
 in hoc genere multa; tu vero nondum ea saeculo
 tradidisti, cum vsum eorum ad nescio quod aliud
 tempus reponas. Illud enim neque ausim dicere,
 Musas, duo tibi praestare pollicitas, alterum qui-
 dem dedisse, ex dimidia vero parte promissionem
 suam, de futurorum cognitione loquor, reuocasse,
 cum tamen prius illam in versu pollicitae
 essent.

3. Ista ergo numquid ab alio, Hesiodo, quam
 ab ipso te, aliquis potest discere? Decuerit enim,
 quemadmodum ipsi Dii bonorum sunt auctores;
 ita etiam vos illorum amicos atque discipulos
 cum

DISSERTATIO CVM HESIODO 259

πάσης ἀληθείας ἐξηγεῖσθαι περὶ ὧν ἴσε, καὶ
 λύνειν ἡμῖν τὰς ἀπορίας.

ΗΣΙΟΔ. Ἐνὴν μὲν μοι, ὦ βέλτιστε, ῥαδίαν
 ἀπόκρισιν ἀποκρίνεσθαι σοι περὶ πάντων, ὅτι
 μηδὲν ἐστὶ τῶν ἐρραψωδημένων ὑπ' ἐμᾶ, ἴδιον
 ἐμὸν, ἀλλὰ τῶν Μουσῶν. καὶ ἐχρῆν σε παρ'
 ἐκείνων τὰς λογισμὰς τῶν τε εἰρημένων καὶ τῶν
 παρελελειμμένων ἀπαιτεῖν· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ μὲν
 ὧν ἰδίᾳ ἠπιστάμην, λέγω δὲ τᾶ νέμειν, καὶ ποι-
 μαίνειν, καὶ ἐξελαύνειν, καὶ βδάλλειν, καὶ τῶν
 αἰχλῶν, ὅσα ποιμένων ἔργα, καὶ μαθήματα, δί-
 καιος ἂν εἴην ἀπολογεῖσθαι. αἱ θεαὶ δὲ τὰς
 αὐτῶν δωρεάς, οἷς τε ἂν ἐθέλωσι, καὶ ἐφ' ὅσον
 ἂν οἴωνται καλῶς ἔχειν, μεταδιδόασιν.

Ὅμως

cum veritate omni, quae nostis enarrare, et si
 qua nobis videntur dubia, ea resolvere.

4. HES. Licebat mihi, vir optime, facili re-
 sponfione defungi de omnibus, nihil esse eorum
 carminum, quae a me confuta sunt, mihi pro-
 prium, sed Musarum: ab his proinde rationem
 dictorum pariter et praetermissorum esse poscen-
 dam: me vero de his, quae per me sciebam, de
 pascendo, inquam, curandoque grege, et exi-
 gendo, et mulgendo, reliquisque, quae pasto-
 rum opera sunt ac disciplina, causam dicere me-
 rito: Deas quidem sua munera, quibuscumque
 voluerint, et in quantum decere putent, impertiri.

Ὅμως δὲ ἔκ ἀπορήσω πρὸς σὲ καὶ ποιητικῆς ἀπολογίας· ἔ γάρ, οἶμαι, χρὴ παρὰ τῶν παιη-
τῶν ἕς τὸ λεπτότατον ἀκριβολογεμέναις, ἀπαι-
τεῖν κατὰ τὴν συλλαβὴν ἐκάστην ἐντελῇ πάντως
τὰ εἰρημένα, καὶ εἴ τι ἐν τῷ τῆς ποιήσεως δρό-
μῳ παραρρέυσεν λάθῃ, πικρῶς τῆτο ἐξετάζειν,
ἀλλ' εἰδέναι, ὅτι πολλὰ ἡμεῖς, καὶ τῶν μέτρων
ἕνεκα, καὶ τῆς εὐφωνίας, ἐπεμβάλλομεν. τὰ
δὲ καὶ τὸ ἔπος αὐτὸ πολλάκις λεῖα ὄντα ἔκ οἷο
ὅπως παρεδύξατο. σὺ δὲ τὸ μέγιστον ὧν ἔχομεν
ἀγαθῶν, ἀφαρῇ ἡμᾶς, λέγω δὲ τὴν ἐλευθε-
ρίαν, καὶ τὴν ἐν τῷ ποιεῖν ἐξουσίαν· καὶ τὰ μὲν
ἄλλα, ἔχ' ὅρας ὅσα τῆς ποιήσεως καλά. σκιν-
δαλάμην δὲ, καὶ ἀμάνθας τινὰς ἐκλήγεις, καὶ λα-
βὰς

5. Interim tamen neque poetica mihi apud te
defensio defuerit. Neque enim, puto, decet, a
poëtis tenuiter nimis et minuto studio reposcere,
syllabarum tenus omnium, perfecta omnino quae
dixere, et si quid in ipso poëteos cursu non anim-
aduersum effluat, acerbè illud exigere; verum
scire, multa nos et modulorum causa et soni in-
culcare. Quaedam autem carmen ipsum saepe,
utpote leuia ac *polita*, nescio quomodo adsumit.
At tu maximo nos nostro bono is priuatum, li-
bertatem dico, et in fingendo potestatem. Et
reliqua in poësi pulchra non vides; sed ramenta
quaedam et spinas eligis, ansasque quaeris calu-
mniae.

DISSERTATIO CVM HESIODO 261

Βὰς τῇ συκοφαντίᾳ ζητεῖς. ἀλλ' ἔ μόνος ταῦ-
τα σὺ, ἔδὲ κατ' ἐμὲ μόνε, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ
ἄλλοι τὰ τῶ ὁμοτέχνε τῶ ἐμῶ Ὀμήρῳ κατα-
κνίσσῃσι, λεπτὰ δ' ἔγωγε κομιδῇ, καὶ μάλιστα μικρὰ
ἅπτα δισχιόντες.

Εἰ δὲ καὶ χρὴ ὁμόσε χωρήσαντα τῇ αἰτίᾳ τὴν
δρθοτάτην ἀπολογίαν ἀπολογήσασθαι, ἀνάγνω-
θι, ὦ ἔστος, τὰ ἔργα μὲ, καὶ τὰς ἡμέρας. εἴσῃ
γὰρ ὅσα ἐν τῷ ποιήματι τῷ τῷ, μαντικῶς ἅμα
καὶ προφητικῶς προτεθέσπισαί μοι, τὰς ἀπο-
βάσεις προδηλῆντα τῶν γε δρθῶς καὶ κατὰ και-
ρὸν περπτομένων, καὶ τῶν παραλελειμμένων
τὰς ζημίας. καὶ τὸ,

Οἴσεις δ' ἐν Φορμῷ, παῦροι δ' ἐσε θήσονται,
καὶ

mniae. Neque vero solus tu talia, neque contra
me solum, sed multi etiam alii *sunt*, qui Home-
ri, eandem artem professi, carmina vellicant, ita
minuta omnino et valde exigua disputantes.

6. Si vero opus est cominus congregi cum cri-
mine, et eam dicere causam quae verissima est,
lege, tu homo, Opera mea ac dies. Intelliges
enim, quot res in illo carmine, diuine et tan-
quam a vate praedictae a me sint, quae exitus
praesignificent cum eorum, quae recte et suo tem-
pore peraguntur, tum illorum quae praetermissa
sunt, noxas. Iam illud:

Corbe feres raro, rarus tibi et accola plaudet:

καὶ πάλιν, ὅσα ἀγαθὰ περιέσται τοῖς ὀρθῶς
γεωργοῦσι, χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντική
νόμίζοιτο.

ΛΥΚ. Τὸτο μὲν ἔν, ὦ θαυμάσιε Ἡσίοδε,
καὶ πάνυ ποιμενικὸν εἰρηταί σοι, καὶ ἐπαλη-
θεύειν ἔσθικας τὴν τῶν Μουσῶν ἐπίπνοϊαν, αὐτὸς
ἄδ' ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τῶν ἐπῶν δυνάμενος·
ἡμεῖς δὲ, εἰ ταύτην τὴν μαντικὴν παρὰ σὲ καὶ
τῶν Μουσῶν περιεμένομεν. ἐπεὶ τὰ γε τοιαῦτα
πολὺ μαντικώτεροι ὑμῶν οἱ γεωργοί, καὶ ἄριστα
μαντεύσαιντ' ἂν ἡμῖν περὶ αὐτῶν, ὅτι ὕσαντος
μὲν τῷ θεῷ, εὐδαλῇ ἔσται τὰ δράγματα· ἣν δὲ
αὐχμὸς ἐπιλάβῃ, καὶ διψήσωσιν αἱ ἄρτραί, οὐ-
δεμία μηχανὴ μὴ οὐχὶ λιμὸν ἐπακολουθήσας
τῷ

et rursus, quae bona recte colentibus agrum su-
perfutura sint, vtilissima vitae diuinatione iure ha-
beatur.

7. LYC. Istuc quidem, vir admirabilis Hesio-
de, plane pro pastore a te dictum est, viderisque
confirmare illum Musarum adflatum, qui neque
causam dicere pro versibus possis. At non istam
nos quidem diuinationem a te ac Musis expecta-
bamus: cum ad talia multo vobis diuiniore sint
rusti i, et optime nobis de illis rebus vaticinen-
tur, si pluat Deus, florentes futuros esse mani-
pulo: (*in ssem copiosam*) si vero aestus inuale-
scat, sitiantque arua, fieri non posse, quin fames
sitim

DISSERTATIO CVM HESIODO 163

τῷ δίψει αὐτῶν καὶ ὅτι ἔμμενοντος θέρους
 χρὴ ἀρεῖν, ἢ ἔκ ἂν τι ὄφελος γένοιτο, εἰκὴ ἐκ-
 χυθέντων τῶν σπερμάτων· ἔδὲ ἀμᾶν χλωρόν
 ἔτι τὸν σάχυν, ἢ κενὸν εὐρεθήσεται τὸν καρ-
 πόν *). ἔμην ἔδ' ἐκείνο μαντείας δεῖται, ὡς
 ἦν μὴ καλύψῃς τὰ σπέρματα, καὶ θεράπων μα-
 κέλλην ἔχων ἐπιφοροῖν τῆς γῆς αὐτοῖς, κατα-
 πτήσεται τὰ ὄρεα, καὶ προκατεδίδται τὴν ἄ-
 πασαν τῷ θέρει ἐλπίδα.

Τὰ γὰρ τοιαῦτα παραινέσεις μὲν, καὶ ὑποθή-
 κας λέγων, ἔκ ἂν τις ἀμαρτάνοι. μαντικῆς δὲ
 πᾶμ-

fitim illorum consequatur: nec oportere media
 aestate arare, alioquin nihil inde utilitatis exori-
 turum, fusis frustra seminibus; neque meten-
 dum spicam adhuc viridem, alioquin vanum in-
 ventum iri fructum. Neque sane divinatione ad
 illud opus est, nisi obruas semina, et ligone ar-
 matus fersus terram iis inducat, deuolaturas aues,
 omnemque spem aestatis interceptam deuoraturas.

8. Talia enim si quis praecepta dicat aut mo-
 nita, non peccauerit; a divinatione autem mul-
 tum

R 4

* κενόν — τὸν καρπὸν] Κενός καρπός *vanus*,
inanis, qui speciem quidem habet, sed ob
 mollitiem et teneritatem paullo post exare-
 scens et corrugatus nihil relinquit praeter
 cuticulam. *Gesner*.

πάμπολυ ἀποδεῖν μοι δονεῖ, ἥς τὸ ἔργον τὰ ἀ-
 δηλα, καὶ ἑδάμῃ ἑδαμῶς Φανερὰ προγινώσκειν·
 ὥσπερ τὸ τῷ Μίνωϊ προεπεῖν, ὅτι ἐν τῷ τοῦ
 μέλατος πίδακι ὁ παῖς ἔσται αὐτῷ ἀποπεπνιγμέ-
 νος, καὶ τὸ τοῖς Ἀχαιοῖς προμηνύσαι τῆς Ἀπόλ-
 λωνος ὀργῆς τὴν αἰτίαν, καὶ τῷ δεκάτῳ ἔτει
 αἰλώσεσθαι τὸ Ἴλιον. ταῦτα γὰρ ἡ μαντική.
 ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθείη, καὶ
 ἂν Φθάνοι καὶ μὲν μάντιν λέγων. προσεῖ γὰρ
 καὶ προθεσπιῶν, καὶ ἄνθι Κασαλίας, καὶ δᾶΦνης,
 καὶ τρίποδος Δελφικῆς, ὅτι ἂν γυμνὸς τῷ κρύε
 περινοσῇ τις, ὕοντος προσέτι ἢ χαλαζῶντος τῷ
 θεῷ, ἡπιάλος ἢ μικρὸς ἐπιπεσεῖται τῷ τοιᾶ-
 ντῳ· καὶ τὸ ἔτι γε τούτου μαντικώτερον, ὅτι
 καὶ

tum abesse mihi hoc opus videtur, cuius sit ob-
 scura et nusquam nullo modo manifesta ante co-
 gnoscere. Quale est illud cum Minoi praedictum
 est, in dolio mellis suffocatum iri illius filium,
 et cum praesignificata Achivis causa irarum Apol-
 linis, itemque anno decimo captum iri Ilium.
 Haec enim sunt divinatione. Alioqui si ista quo-
 que superiora ad divinationem aliquis referat, ef-
 fugere non poterit, quin me quoque vatem dicat.
 Praedicam enim ac diuinabo, idque sine Casta-
 lia, et lauru et tripode Delphico, si quis nudus
 in frigore obambulet, pluuias insuper aut gran-
 dines fundente Deo, hunc talem rigor cum tre-
 more non parvus inuadet: et quod magis adhuc
 diui-

καὶ θέρμη μετὰ ταῦτα, ὡς τὸ εἶκος, ἐπγενή-
σεται, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, ὧν γελοῖον
ἂν εἶη μεμνήσθαι.

"Ὡς τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαν-
τείας ἄφες· ἐκεῖνο δὲ ὃ εἴρηκας ἐν ἀρχῇ, ἴσως
παραδέχεσθαι ἄξιον, ὡς ἔδεν ἡδεις τῶν λεγο-
μένων, ἀλλὰ τις ἐμπνοια δαιμόνιος ἐνεποίει σοι
τὰ μέτρα, ἃ πᾶν ἔδὲ ἐκείνη βέβαιος ἔσα. οὐ
γὰρ ἂν τὰ μὲν ἐπετέλει τῶν ὑπεσχημένων, τὰ δ'
ἀτελῇ ἀπελίμπανεν.

diuinum est, etiam calor postea, vt probabile
est, superueniet, et multa in hoc genere, quo-
rum meminisse ridiculum fuerit.

9. Itaque hoc genus defensionis et diuina-
tionum omitte. Illud vero, quod initio dicebas,
forte dignum fuerit quod recipiatur, nihil te sci-
visse eorum quae diceres, sed afflatu quodam di-
vino subiecta tibi carmina, quamquam ne illud
quidem satis firmum est: neque enim ille alia
quidem promissorum impleturus erat, alia vero
imperfecta relicturus.

Πλοῖον, ἢ εὐχαί.

Λυκῖνος, Τιμόλαος, Σάμιππος, καὶ
Ἀδείμαντος.

ΛΥΚ. Οὐκ ἐγὼ λέγον ὅτι θάπτον τὲς γύ-
πας ἔωλος νεκρὸς ἐν Φανερωῖ κείμε-
νος, ἢ θέαμά τι τῶν παραδόξων Τιμόλαον δια-
λάθοι, καὶ εἰς Κόρινθον δέοι ἀπνευστὶ θέοντα
ἀπιέναι διὰ τῆτο; ἔτω Φιλοθεάμων σύ γε καὶ
ἄοκνος τὰ τοιαῦτα. ΤΙΜ. Τί γὰρ ἔδει καὶ
ποιεῖν, ὦ Λυκῖνε, σχολὴν ἄγοντα, πυθόμενον
ἔτως ὑπερμεγέθη ναῦν, καὶ πέρω τῆ μέτρα ἐς
τὸν

Nauigium, seu vota.

Lycinus, Timolaus, Samippus, et
Adimantus.

LYC. Nonne dicebam ego, facilius posse fieri,
vt vultures effugiat iacens in propatu-
Io antiquum cadauer, quam Timolao mirabilis
spectaculi aliquid *subducatur*, et si vno spiritu Co-
rinthum abire curriculo propter illud oporteat;
adeo tu spectaculorum avidus, et impiger ad ta-
lia. TIM. Quid enim agendum erat, Lycine,
homini otioso, qui audisset, ingentem adco, vel
immensam potius navem in Piraeo appulsam, de
illa-

τὸν Πειραιᾶ καταπέπλευσέναι, μίαν τῶν ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν διαγωγῶν, οἶμαι δὲ καὶ σφῶ, σὲ τε καὶ Σάμιππον τετονί, μὴ κατ' ἄλλο τι ἐξ ἄστρος ἤκειν, ἢ ὀψομένους τὸ πλοῖον. ΛΤΚ. Νῆ Δία, καὶ Ἀδείμαντος ὁ Μυρρηνάσιος εἶπετο μεθ' ἡμῶν. ἀλλ' ἔκ οἷδ' ὅπῃ νῦν ἐκείνους ἐσιν, ἀποπλανηθεῖς ἐν τῷ πλήθει τῶν θνατῶν ἄχρι μὲν γὰρ τῆς νεῶς ἅμα ἤλθομεν, καὶ ἀνιόντες ἐς αὐτήν, σὺ μὲν, οἶμαι, Σάμιππε, προΐεις· μετὰ σὲ δὲ ὁ Ἀδείμαντος ἦν· εἴτ' ἐγὼ μετ' ἐκείνον ἐχόμενος αὐτᾷ ἀμφοτέραις, καὶ με διὰ τῆς ἀποβάθρας ὅλης παρέπεμψε χειραγωγῶν, ὑποδεδεμέναν, ἀνυπόδητος αὐτὸς ὢν.

τὸ

illarum numero vnam, quae annonam ex Aegypto in Italiam aduehunt. Puto autem vos quoque, te, *inquam*, et Samippum hunc, non alia, quam spectandae huius navis causa ex vrbe venire. LYC. Sic est, per Iouem. Etiam Adimantus nos sequebatur Myrrhinusius. Verum vbi ille nunc sit, nescio, in spectatorum turba errore quodam a nobis distractus: ad nauim quidem usque vna venimus: cumque in illam ascendere-mus, tu quidem, puto, Samippe, praecedebas: post te erat Adimantus, tum ego post illum vtraque illum manu tenens, quippe ille me per totum ponticulum manu prehensum ducebat calcatum discalceatus ipse. Abhinc autem illum

non

τὸ ἀπὸ τῆς δὲ ἐκ ἐτι αὐτὸν εἶδον, ἔτε ἔνδον
ἔτε ἐπεὶ κατεληλύθειμεν.

ΣΑΜ. Οἶσθα, ὦ Λυκίνε, ὅπε ἡμᾶς ἀπέ-
λειπεν, ὁπότε, οἶμαι, τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο μειρά-
κιον ἐκ τῆς θαλάμης προῆλθε, τὸ τὴν καθαρὰν
ἐθόνην ἐνδεδυκὸς, ἀναδεδεμένον ἐς τῆς πίσω τῆς
κόμης, ἐπ' ἀμφοτέρα τῆς μετώπης ἀπηγμένην.
εἰ τοίνυν ἐγὼ Ἀδείμαντον οἶδα, οἶμαι, γλαφυ-
ρὸν ἔτω ἐκεῖνος θάμα ἰδὼν, μακρὰ χαιρεῖν
φράσας τῷ Αἰγυπτίῳ ναυπηγῷ, περιηγμένῳ
τὸ πλοῖον, παρῆσθε δακρύων, ὥσπερ εἶωθε·
ταχύδακρυς γάρ ὁ ἀνὴρ ἐς τὰ ἐρωτικά. ΛΥΚ.
Καὶ μὲν ἔπ' ἅπαντα καλὸς, ὦ Σάμιππε, ὁ μοιρα-
κίσκος ἐδοξέ μοι, ὡς ἂν καὶ Ἀδείμαντον ἐκπλη-
ξαι,

non vidi, neque intus, neque postquam descen-
dimus.

2. SAM. Nosti, Lycine, vbi nos reliquerit?
puto ego ibi, vbi formosus ille puer de diaeta
progrediebatur, ille puro linteo indutus, retro
comam reuinctus, vtrunque a fronte abductam.
Si ergo Adimantum ego noui, puto hominem ele-
ganti adeo spectaculo viso, longum valere iusso
naupago Aegyptio, qui monstrabat nauim, ad-
stitisse lacrimantem, vt solet. Facilis enim vir
est, vbi amat, ad lacrimas. LYC. Quin non
admodum pulcher mihi, Samippe, puer videba-
tur, vt Adimantum etiam percelleret, quem tot
Athenis

ξαι, ὧ τοσᾶτοι Ἀθηνησι καλοὶ ἔπονται, πάν-
 τες ἐλεύθεροι, σωμῦλοι τὸ Φθέγμα, παλαι-
 σρας ἀποπνέοντες, οἷς καὶ παραδακρύσαι οὐκ
 ἀγεννές· ἔτος δὲ πρὸς τῷ μελάνχρως εἶναι, καὶ
 πρόχειλός ἐστι, καὶ λεπτὸς ἄγαν τοῖν σκελοῖν,
 καὶ ἐΦθέγγετο ἐπισεσυρμένον 1) τι, καὶ συνε-
 χές, καὶ ἐπίτροχον, Ἑλληνισί μὲν, ἐς τὸ πά-
 τριον δὲ τῷ ψόφῳ, καὶ τῷ τῆς Φωνῆς τόνῳ.
 ἢ κό-

Athenis formosi fectantur, liberi omnes, iucundi
 fermonis, olentes palaestram, apud quos forte
 lacrimari etiam non ignauum fuerit. At iste,
 praeterquam quod niger, labiosus etiam est, et
 tenui nimis crure, et tractum quiddam *de imo*
gutturē, continuatumque nimis et volubile loqui-
 tur, Graece ille quidem, sed *ita ut* patrium quid-
 dam sibilo atque tenore vocis *prodit*. Coma ve-
 ro,

I. ἐπισεσυρμένον] Puto hunc locum illustrari
 posse ex *Philopatr.* c. 16. vbi iunguntur ὑπέ-
 βηττε μύχιον, et ἐχρέμπετο ἐπισεσυρμέ-
 νον. Sine dubio ibi significat, *de imo pul-*
monē tractam pituitam emoliri: itaque hic et-
 iam ad *vocem ex imo quasi recessu attractam*
et prolatam refero. Illud quidem video,
 tarditatis aut languoris notionem plane huc
 non conuenire; quid enim sibi vellet τὸ
 ἐπίτροχον; Neque tamen *confusionis* notio-
 nem aulim excludere, cum videam in Ἑταιρ.
 X. ἐπισεσυρμένα γραμματα, per festinatio-
 nem varie tractas et sibi permixtas. Gesner.

ἡ κόμη δέ, καὶ ἐς τ' ἐπίσω ὁ πλόκαμος συνεσπεί-
ραμένος, ἢ ἐλευθέριον Φησιν αὐτὸν εἶναι.

TIM. Τῷτο μὲν εὐγενείας, ὦ Λυκίνε, ση-
μαῖόν ἐστιν Αἰγυπτίας, ἡ κόμη. ἅπαντες γὰρ
αὐτοῖς οἱ ἐλεύθεροι παῖδες ἀναπλέκονται, ἐς τε
πρὸς τὸ ἐφηβικόν· ἔμπαλιν ἢ 2) οἱ πρόγονοι
ἡμῶν,

ro, et actus ille retro tortusque in spiram cincin-
nus, non liberalem esse indicat.

3. TIM. Quin illud nobilitatis Aegyptiae si-
gnum est, coma, Lycine. Omnes quippe apud
illos ingenui eas implectunt, usque dum puber-
tatem attigerint. Contra ea maiores nostri: qui-
bus

2. ἔμπαλιν ἢ] Genuina haec scriptura, quam
Ven. Edd. debemus. Reliquae deprauatissi-
me ἐν Παλλήνῃ. *du Soul.* ἔμπαλιν οἱ πρόγ.]
Si dicam ita emendandum hunc locum ne-
cessario; importunam hic esse Pallenen tum
Thraciam, tum eam, quae fuit pagus Atti-
cae; laborare constructionem; pessime inter-
punctum esse; vera dicam equidem, sed
idem verear, ne nimium audax videar. Ita-
que vehementer delectatus sum, cum ipsum
illud ἔμπαλιν reperirem in Aldi ed. 1522.
Nempe sic optime sibi constant omnia. Apud
Aegyptios comas implexas habent ingenui ad
pubertatem; contra ea apud Athenienses an-
tiquos id faciebant senum lautiores. Res
manifesta nimis. Itaque nihil opus est, quam
ut adscribamus verba, ad quae hic respicitur
Thucy.

ἡμῶν, οἷς ἐδόκει καλὸν εἶναι κομᾶν τὰς γέρον-
τας, ἀναδεδεμένους κρώβυλον ὑπὸ τέττιγι χρυ-
σῷ ἀνελημμένον. ΣΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόλαε,
ὅτι ἡμᾶς ἀναμνησκεις τῶν Θουκυδίδεω συγ-
γραμμάτων, ἃ ἐν τῷ προοιμίῳ περὶ τῆς ἀρχαίας
ἡμῶν τραυφῆς εἶπεν ἐν τοῖς Ἰωσιν, ὁπότε οἱ τό-
τε συναπωκίσθησαν.

ΛΤΚ.

bus pulchrum visum est, comam alere seniores,
reunctam in cincinnum aurea cicada comprehen-
sum. SAM. Bene facis, Timolaë, quod Thu-
cydidis nos scriptorum admones, quae in prooe-
mio dixit de veteri luxu nostro, ubi et de Ioni-
bus, quando, qui tum erant, vna inde deducti
sunt.

4. LVC.

Thucydides I, 6. καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς
(de Atheniensibus loquitur) τῶν εὐδαιμόνων,
διὰ τὸ ἀβροδίαιτον, ἃ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ
χιτῶνας τε λινᾶς (observa hoc quoque Ae-
gyptium) ἐπαύσαντο φορεῖντες, καὶ χρυ-
σῶν τεττίγων ἐνέρσει κρώβυλον ἀναδεδεμένοι
τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. ἃφ' ἧ καὶ Ἰωνῶν
τὰς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πο-
λὺ αὐτῇ ἡ σκευὴ κατέσχε. Haec ultima de
Ionibus etiam utcumque illustrent obscura
sane Luciani verba, ἐν τοῖς Ἰωσιν, quorum
an vera sit lectio, an ego sententiam asse-
cutus sim, asseuerate nolim dicere. Iones
antiquam Atheniensium coloniam esse con-
stat, vel ex ipso Thucydides loco. Gesner.

ΛΤΚ. Ἀτὰρ, ὦ Σάμιππε, νῦν ἀνεμνήσθην
ὁπόθεν ἡμῶν ἀπελείφθη Ἀδείμαντος, ὅτε πα-
ρὰ τὸν ἰσὺν ἐπιπολὺ ἔσημεν ἀναβλέποντες, ἀ-
ριθμῶντες τῶν βυσσῶν τὰς ἐπιβολὰς, καὶ θαυ-
μάζοντες ἀνιόντα τὸν ναύτην διὰ τῶν κάλων,
εἴτα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἄνω ἀσφαλῶς διαθέντα,
τῶν κροιάκων 3) ἐπειλημμένον. ΣΑΜ. Εὖγε
λέγεις.

4. LYC. Verum, Samippe, iam recordor,
vbi relictus nobis sit Adimantus, cum ad malum
staremus multum fuspicientes numerantesque con-
iectus *celorum* in coriis, atque admirantes ascen-
dentem per rudentes nautam, deinde per anten-
nam in alto prehensis ceruchis transcurrentem.

SAM.

3. τῶν κροιάκων] Hic certe κροιάκες non
sunt extrema s. cornua antennarum, vt inter-
pretantur cum *Micyllo* in *Lexicis*; sed sunt
ii, quos etiam *Lucanus* 8, 177. et 10, 495.
Graeca voce *ceruchos* vocavit, rudentes, qui-
bus ab utroque suo cornu suspenſa antenna
libratur et ad malum alligatur: quod videre
licet apud *Schefferum* de mil. nau. lib. 2, 5.
p. 145. 168. Neque vero notatio vocis re-
pugnat huic significationi; neque enim ipsa
tantum extrema s. cornua antennarum sunt
οἷαξ quidam, clauus, s. gubernaculum: ve-
rum vel maxime ille transuersus funis ad v-
trumque cornu alligatus duobus extremis,
media autem parte sic adnexus ad malum,
vt triangulum efficiatur, cuius basis sit in
ipsa

λέγεις. τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν ἡμᾶς ἐνταῦθα;
καταδοκεῖν αὐτόν, ἢ ἐθέλεις ἐγὼ αὐτῷ ἐπ' ἀνεί-
μι ἐς τὸ πλοῖον; TIM. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προΐω-
μεν. εἰκὸς γάρ ἤδη παρεληλυθέναι ἐκεῖνον ἀπο-
σοβῆντα ἐς τὸ ἄστυ, ἐπεὶ μήκεθ' ἡμᾶς εὐρεῖν
ἐδύνατο· εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' οἶδ'ε τὴν ὁδὸν Ἀδείμαν-
τος, καὶ δέος ἔδ'έν, μὴ ἀπολειφθεῖς ἡμῶν ἀπο-
βηκοληθῇ. ΛΥΚ. Ὁρᾶτε μὴ σκαιὸν ἦ, Φίλον
ἀπολιπόντας αὐτὰς ἀπίεναί· βαδίζωμεν δ' ὁ-
μῶς, εἰ καὶ Σαμίππῳ τοῦτο δοκεῖ. ΣΑΜ.
Καὶ μάλιστα δοκεῖ, ἣν πῶς ἀνεωγυῖαν τὴν παλαί-
εραν ἔτι καταλάβωμεν.

Ἀλλὰ

SAM. Recte istuc dicis. Quid ergo hic nobis
faciendum est? expectandusne est, an vis in na-
vem ego redeam? TIM. Nequaquam: sed per-
gamus. Credibile enim est illum per tumultua-
riam festinationem praeteriisse iam nos in urbem,
cum non amplius inuenire nos posset. Sin mi-
nus; at nouit certe viam Adimantus, nec metus
est, ne relictus a nobis in diuini erroris inci-
dat. LYC. Videte, ne sinistrum sit, nos relicto
amico abire. Abeamus tamen, si idem etiam
Samippo videatur. SAM. Omnino ita videtur,
si qua apertam adhuc Palaestram inueniamus.

5. Ve-

ipsa antenna, angulus autem vehementer
obtus, unde breuissimum perpendiculum
demitti queat, ad malum. Gesner,

Luc. Op. T. VII.

S

Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν λόγων, ἡλικὴ ναῦς, εἴκοσι καὶ ἑκατὸν πήχεων ἔλεγεν ὁ ναυπηγὸς τὸ μῆκος, εὖρος δὲ ὑπὲρ τὸ τέταρτον μάλισα τέτταρτον ἀπὸ τῆ κατασρώματος ἐς τὸν πυθμένα, ἡ βαθύτατον κατὰ τὸν ἄντλον, ἐννέα πρὸς τοῖς εἴκοσι. τὰ δ' ἄλλα ἡλικὸς μὲν ὁ ἴσος, ὅσην δὲ ἀνέχει τὴν κεραίαν, εἴω δὲ προτόνω συνέχευται, ὡς δὲ ἡ πρύμνα μὲν ἐπ' ἀνέστηκεν ἡρέμα καμπύλῃ, χρυσᾶν χηνίσκον ἐπικειμένη, καταντὶ κρὺ δὲ ἀνάλογον ἡ πρῶρα ὑπερβέβηκεν, ἐς τὸ πρόσω ἀπομηκυνομένη, τὴν ἐπ' ὠνυμον τῆς νεῶς θεὸν ἔχουσα τὴν Ἰσιν ἑκατέρωθεν. ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος αἱ γραφαί, καὶ τῆ ἰσὶς τὸ παρά-

σειον

5. Verum, vt interim aliquid loquamur, quanta haec nauis! centum et viginti cubitorum longitudinem esse dicebat Naupegus, latitudinem autem supra quartam huius partem; ac de confrato nauis in fundum, vbi profundissima est, ad sentinam, vndetriginta. Caeterum quantus est malus! quantam vero sustinet antennam, quanto opus habet et continetur protono! Vt vero puppis adsurgit sensim incurua, cui cheniscus impositus est aureus; ab altera parte iusta proportionem prora extollitur in aduersum porrecta, habens ab vtraque parte cognominem nauis Deam Ifidem. Ornatus enim reliquus, picturae, et

suppa-

σειον 4) πυραυγές, καὶ πρὸ τέτων αἱ ἀγκυραί,
καὶ σροφεῖα, καὶ περιαγωγαί, καὶ αἱ μετὰ τὴν
πρύμνην οἰκήσεις, θαυμάσια πάντα μοι ἔδοξε.

Καὶ τὸ τῶν ναυτῶν πλῆθος στρατοπέδῳ ἄν
τις εἰκάσειεν. ἐλέγετο δὲ καὶ τοσῶτον ἄγειν σῖ-
τον, ὡς ἱκανὸν εἶναι πᾶσι τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ
ἐνιαύσιον πρὸς τροφήν. καὶ κῆνα πάντα μικροί
τις ἀνθρωπίσκος γέρον ἤδη ἔσωζεν, ὑπὸ ληπτῇ
κάμα-

supparum veli colore flammeo, et ante istaec an-
corae, et verloria, et circumactoria, et illae ad
puppim habitationes, admirabilia mihi videban-
tur omnia.

6. Et nautarum multitudinem exercitui aliquis
comparauit. Dicebatur vero tantam etiam fru-
menti vini vehere, quae omnibus Atticae incolis
ad annum alimenta sufficeret. Atque haec omnia
paruus aliquis homuncio, iam senex, seruabat,

S 2

parua

4. *ἰς τὸ παράσ.*] Παράσιον puto illud esse,
quod alias vocatur *σιΦάριον*, supparum,
velum minus, splendoris coloris, maiori im-
positum, quo in portum Puteolanum inue-
hantibus uti licebat solis nauibus, ut haec
est, Alexandrinis. *Gesner. Hafacus Theol.*
Theol. Phil. T. 2. p. 719. pro vulgato *παρά-*
σιον, docet legendum *παράσειον*, intellectu
μέρος, i. e. *versatilem mali partem*; quod re-
uerpi. *Reinz.*

κάμει τὰ τηλιμαῦτα πηδάλια περιζερέφω.
 ἐδείχθη γάρ μοι ἀναΦαλαντίας ἔλος, Ἥρων,
 οἶμαι, τ' ἄνομα. TIM. Θαυμάσιος τὴν τέχνην,
 ὡς ἔφασκον οἱ ἐμπλέοντες, καὶ τὰ θαλάττια
 σοφὸς ὑπὲρ τὸν Πρωτέα.

Ἠκῶσατέ δὲ ὅπως δεῦρο κατήγαγε τὸ πλοῖον,
 οἷα ἔπαθον πλέοντες, ἢ ὡς ὁ ἄσῃρ αὐτὰς ἔσω-
 σεν; ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ Τιμόλαε, ἀλλὰ νῦν ἠδῶς
 δ' ἂν ἀνέσαιμεν. TIM. Ὁ ναύκληρος αὐτὸς
 διηγεῖτό μοι, χρηστὸς ἀνὴρ, καὶ προσομιλῆται
 δεξιός. ἔφη δὲ ἀπὸ τῆς Φάρου ἀπάραντας οὐ
 πάνυ βιαίῳ πνεύματι, ἐβδομαίως ἰδεῖν τὸν Ἀ-
 κάμαντα· εἴτα ζεφύρου ἀντιπνεύσαντος, ἀπε-
 νεχθῆναι πλεσίους ἄχρι Σιδῶνος· ἐκείθεν δὲ
 χειμῶ-

parua pertica tantac molis gubernacula torquens.
 Ostensus enim mihi est recaluafter aliquis, caetera
 crispus, Heron nomine, arbitror. TIM. Admi-
 rabilis artis nomine, vt vectores dicebant, et do-
 ctus circa maritima supra Proteum.

7. Audistis autem, quomodo huc deduxerit
 nauem, quae illis inter navigandum acciderint,
 et quomodo stella ipsos seruarit. LYC. Non,
 Timolae, sed iam libenter ex te audiuerimus.
 TIM. Nauclerus ipse mihi narrabat, vir bonus,
 et consuetudini aptus. Dicebat autem, cum sol-
 vissent e Pharo vento non valde vehementi, septi-
 mo die vidisse Acamantem: tum reflante Zephy-
 ro obliquos Sidonem vsque esse delatos. Inde
 autem

χειμῶνι μεγάλῳ δεινότη ἐπὶ Χελιδονέας διὰ τῆ
 Αὐλῶνος ἐλθεῖν· ἔνθα δὴ παρὰ μικρὸν ὑποβρυ-
 χίως δύναι ἅπαντας.

Οἶδα δέ ποτε παραπλεύσας καὶ αὐτὸς Χελι-
 δονέας, ἡλίκον ἐν τῷ τόπῳ ἀνίσταται τὸ κύμα,
 καὶ μάλισα περὶ τὸν Λίβα, ἀπόταν ἐπιλάβῃ
 καὶ τῆ Νότῃ. κατ' ἐκεῖνο γὰρ δὴ συμβαίνει με-
 ρίζεσθαι τὸ Παμφύλιον ἀπὸ τῆς Λυκισαῖς θα-
 λάσσης· καὶ ὁ κλύδων ἄτε ἀπὸ πολλῶν ρευμά-
 των περὶ τῷ ἀκρωτηρίῳ σχιζόμενος, (ἀπόξυρος
 δέ εἰσι πέτραι, καὶ ὀξείαι, ἀκραθιγόμεναι τῇ
 κλύσματι,) καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυμα-
 τωγὴν, καὶ τὸν ἦχον μέγαν. καὶ τὸ κύμα πολ-
 λαῖς αὐτῷ ἰσομέγεθες τῷ σκαπέλῳ.

Τοι-

autem magna tempestate die decimo per Aulonem
 venisse ad Chelidoneas. Hic vero parum abfuisse
 quin submerfi omnes perirent.

8. Noui autem, cum ipsae aliquando Cheli-
 doneas circumnavigauerim, quantus ibi locorum
 fluctus surgat, et maxime spirante Africo, cum
 Notum etiam assumit. Post hoc enim euenire
 solet, vt a Lycio mari diuidatur Pamphylium:
 fluctusque, vtpote ab vndis pluribus circa ipsum
 scissus promontorium, (sunt autem petrae abru-
 ptae et ab alludentibus aquis acutae) terribili
 cum sonitu frangitur: atque ipsi saepe scopulo
 magnitudinē aequalis est.

Τοιαῦτα καὶ Ἀφᾶς καταλαβεῖν ἔφασεν ὁ ναυκλῆρος, ὅτε καὶ νυκτὸς ἔσσης, καὶ ζόφῃ ἀκριβῆς· ἀλλὰ πρὸς τὴν οἰμωγὴν αὐτῶν ἐπιπλαθεύοντας τὰς θεάς, πῦρ τε ἀναδείξαι ἀπὸ τῆς Λυκίας, ὡς γνωρίσαι τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ τινα λαμπρὸν ὄσέρα, Διοσκούρων τὸν ἕτερον, ἐπιναδίται τῷ καρχησίῳ, καὶ κτευθῦναι τὴν ναῦν ἐπὶ τὰ λαὰ ἐς τὸ πέλαγος, ἥδη τῷ κρημνῷ προσφερομένην. τῶν τευθεν δὲ ἄπ᾽ ἧς ὁρθῆς ἐκπεσούσας, διὰ τῆς Αἰγαίης πλεύσαντας, ἐβδομηκοστῇ ἂπ' Αἰγύπτῃ ἡμέρᾳ πρὸς ἀντίους πρὸς Ἑτησίᾳς πλωγιάζοντας, ἐς Πειραεῖα χθρὲς καθορμίσασθαι, τοσῶτον ἀποσυρέντας ἐς τὸ κἄτω, ἔς ἑδρα τῇ Κρήτην δεξιὰν λαβόντας, ὑπὲρ
τὸν

9. Ab his se etiam deprehensos nauclerus dicebat, cum nox adhuc esset et merae tenebrae. Sed ad ipsorum ploratum fractos *miseri*cordia Deos, cum ignem ostendisse de Lycia, ut oram illam agnoscerent, lucidamque stellam quandam, Dioscurorum alterum, insedis se carchesio, ac direxisse nauim sinistrorsum in mare, cum iam ferretur ad scopulum. Inde, cum recta via semel excidissent, transfraugato Aegeo, septuagesimo ab Aegypto die, obliquo ad tenentes sibi aduersum Etesias cursu, in Piraceum heri appulisse, tantum ad inferiora detractos, quos oportuerit dextram legentes Cretam, Malea superato, iam esse

τὸν Μάλεον πλεύσαντας, ἤδη εἶναι ἐν Ἰταλίᾳ.
ΛΥΚ. Νῆ Δία, θαυμάσιόν τινα Φῆς κυβερνή-
την τὸν Ἡρώνα, ἢ τῷ Νηρέως ἡλικιώτην, ὃς
τόσῃτον ἀπεσφάλη τῆς ὁδῷ.

Ἀλλὰ τί τέταρτ' ἐκ Ἀδείμαντος ἐκείνός ἐστι;
ΤΙΜ. Πάνυ μὲν ἐν Ἀδείμαντος αὐτός. ἐμβοή-
σωμεν ἐν Ἀδείμαντι, σέ Φημι τὸν Μυρρηνί-
σιον, τὸν Στροβίχην. ΛΥΚ. Δυσὸν θάτερον,
ἢ δυσχεραίνει καὶ ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωται. Ἀ-
δείμαντος γὰρ, ἐκ ἄλλος τίς ἐστι, πᾶν ἤδη
σαφῶς ὀρεῖ, καὶ θοιμάτιον αὐτῷ, καὶ τὸ βῆ-
δυσμα ἐκείνῳ, καὶ ἐν χερσὶ ἢ κερὰ ἰεπίτείνωμεν
δὲ ὅμως τὸν περιπατον, ὥς καταλάβωμεν
αὐτόν.

Ἦν

esse in Italia. LYC. Admirabilem, ite me Iu-
piter, mihi gubernatorem narras Heronem, aut
aequalem Nerei, qui tantum de via aberrauerit.

10. Sed quid istuc? Nonne iste Adimantus
est? TIM. Omnino ipse est Adimantus, incla-
memus igitur, Adimante, te volo, Myrrhinu-
sum, Strobichi filium. LYC. Alterutrum ho-
rum, aut iratus nobis est, aut aurium usum am-
sit. Adimantus enim est, non alius. Satis iam
clare video: et vestimentum ipsius est, et incef-
sus, et brevis ad ipsam cutem tonsura. Accele-
remus tamen gradum, ut ipsum adsequamur.

· Ἦν μὴ ἡματίᾳ λαβόμενοι σε ἐπισρέψωμεν,
 ὦ Ἀδείμαντε, εἴχ' ὑπακᾶσεις ἡμῖν ἐμβοῶσιν;
 ἀλλὰ καὶ Φροντίζοντι ἔοικας ἐπὶ συννοίας τινός,
 εἰ μικρὸν εἰδ' εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα, ὡς δα-
 κείς, ἀνακυκλῶν. ΑΔΕΙΜ. Οὐδέν, ὦ Λυκίνε,
 χαλεπὸν, ἀλλὰ με καὶ νῆ τις ἔννοια μεταξὺ βα-
 δίζοντα ὑπεκθᾶσα, παρακῆσαι ὑμῶν ἐποίησεν,
 ἀτενὲς πρὸς αὐτὴν ἅπαντι τῷ λογισμῷ ἀπαβλέ-
 ποντα. ΛΤΚ. Τίς αὕτη, μὴ γὰρ ὀκνήσης εἰ-
 πεῖν, εἰ μὴ τις ἐστὶ τῶν πάντων ἀπορρήτων. καί-
 τοι ἐτελέσθημεν, ὡς οἶσθα, καὶ εὖγεῖν μεμα-
 θήκαμεν. ΑΔΕΙΜ. Ἀλλ' αἰσχύνομαι ἐγὼ γε
 εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς· ἔτω γὰρ μετράκιῳδες ὑμῖν
 δόξει τὸ Φροντισμα. ΛΤΚ. Μὲν ἐρωτικόν τί
 ἐστίν;

II. Nisi veste te prehensum aduertamus, Adi-
 mante, non exaudies nos inclamantes; sed vide-
 ris etiam profundae cogitationi immerfus, non
 paruum neque contemtibile negotium animo agi-
 tare ac reuoluere. ADIM. Nihil, Lycine, si-
 nistrum: sed noua me inter eundem cogitatio
 subiens, vt inauditam praetermitterem vestram
 vocem effecit, qui defixum totum in illa animum
 haberem. LYC. Quanam est illa? Ne enim
 cuncteris dicere, nisi est de valde secretis. Quam-
 quam initiati, vt nosti, sumus, ac celare com-
 missa didicimus. ADIM. Sed pudet me nimi-
 rum apud vos dicere, adeo puerilis vobis videbi-
 tur cogitatio. LYC. Numquid amatorium quid
 est?

ἔτι κ; ἔδὲ γὰρ τῆτο ἀμυήτοις ἡμῖν ἐξαγορεύσεις,
ἀλλ' ὑπὸ λαμπρᾶ τῇ δαδί καὶ αὐτοῖς τετελε-
σμένοις.

ΑΔΕΙΜ. Οὐδέν, ὦ θαυμάσιε, τοιοῦτον
ἀλλὰ τινα πλετον ἐμαυτῷ ἀνεπλαττόμην, ἣν
κενήν μακαρίαν οἱ πολλοὶ καλοῦσι· καὶ μοι ἐν
αἰσῇ τῆς περιεσίας καὶ τρυφῆς ἐπέζητε. ΛΤΚ.
Οὐκ ἔν τὸ προχειρότατον τῆτο, κοινὸς Ἑρμᾶς
Φασι· καὶ ἐς μέσον κατὰ τίθει Φέρων τὸν πλε-
πον· ἄξιον γὰρ ἀπολαῦσαι τὸ μέρος Φίλκς ὄν-
τας, τῆς Ἀδειμάντη τρυφῆς. ΑΔΕΙΜ. Ἀπέ-
λεσφθην μὲν ὑμῶν εὐδὺς ἐν τῇ πρώτῃ ἐς τὴν
ναῦν ἐπιβάσει, ἐπεὶ σε, ὦ Λυκίνε, κατέστησα ἐς τὸ
ἄσφα-

est? neque enim hoc etiam profanis nobis enar-
raueris, sed *hominibus* ad claram facem ipsis quo-
que initiatis.

12. ADIM. Nihil tale, o noster. Sed diui-
tias mihi quasdam ipse fingebam animo, quam
ficticiam Beatam *insulam* omnes vocant; vosque
in ipso mihi diuitiarum et voluptatis fastigio su-
peruenistis. LYC. Itaque illud *hic valeat* expe-
ditissimum, communis esto Mercurius! aiunt:
atque in medium allatas depone diuitias: aequum
enim est, in partem venire nos, qui amici fu-
mus, voluptatum Adimanti. ADIM. A vobis
quidem relictus sum in primo statim in nauim in-
gressu, cum te, Lycine, in tuto collocassem.

ἀσφαλές. περιμετρῶντος γάρ με τῆς ἀγκύρας
τὸ μέγεθος, ἀκ οἶδ' ὅπῃ ὑμεῖς ἀπέσχητε.

Ἰδὼν δ' ὁμῶς τὰ πάντα, ἡρέμην τινα τῶν
ναυτῶν, ὁπόσῃν ἀποφέρει ἡ ναῦς τῷ δεσπέτῃ
ὥς ἐπιτοκελῶ κατ' ἔτος ἕκαστον τὴν μισθοφο-
ρίαν. ὁ δέ μοι, Δώδεκα, εἶφη, Ἀττικὰ τάλ-
αντα, εἰ πρὸς τελάχιστον τις λογιζοίτο. τέτυ-
τεῦθεν ἔν ἐπανιών, ἐλογιζόμην, εἴ τις θεῶν
τὴν ναῦν ἄφνω ἐμὴν ποιήσῃσιν εἶναι, οἷον ἂν ὡς
εὐδαίμονα βίον ἐβίωσα, εὖ ποιῶν τὰς φίλας,
καὶ ἐπιπλέων ἐνίοτε μὲν αὐτὸς, ἐνίοτε δὲ οἰκί-
τας ἐκπέμπων· εἴτα ἐκ τῶν δώδεκα ἐκείνων τάλ-
άντων, οἰκίαν τε ἥδη ἐκδοσμησάμην ἐν ἐπι-
καίρῳ μικρὸν ὑπὲρ τὴν ποιῶν, τὴν παρὰ τὸν
Ἰασ-

Dimetiente enim me ancorae magnitudinem, vos
nescio quo discesseratis.

13. Tamen visis omnibus, quae rebam ex nau-
tarum aliquo, *Quantum plerumque mercodis domi-
no singulis annis ea navis referat?* At ille, *Duo-
decim*, inquit, *talenta Attica, si quis quod mini-
mum est computet.* Hinc ergo rediens ita cogita-
bam, *Si quis Deorum, hanc navem subitas, ut mea
sit, faciat; quam ego, quam felicem vitam agam!
bene faciens amicis, interdum ipse navigans, emi-
tens non nunquam servos.* Deinde de duodecim
illis talentis domum iam aedificabam loco oppor-
tuno, paullo supra Poecilem, relicta illa ad Ilis-
sum

Ἰλασὸν ἐκείνην τὴν πατρίαν ἀφείς, καὶ οἰκεί-
τας ὠνάμην καὶ ἐσθῆτας, καὶ ζεύγη, καὶ ἵππους.
νυνὶ δὲ ἤδη καὶ ἔπλεον, ὑφ' ἀπάντων εὐδαιμο-
νιζόμενος τῶν ἐπιβατῶν, φοβερός τὰς ναύταις,
καὶ μονοκρχὶ βασιλεὺς νομιζόμενος. ἔτι δὲ μοι
τὰ κατὰ τὴν ναῦν εὐθετίζοντι, καὶ ἐς λιμένα
παύρῳθεν ἀποβλέπαντι, ἐπιστάς, ὦ Λυκίτε,
κατεδυσας τὸν πλετόν, καὶ ἀνέτρεψας εὖ φε-
ρόμενον τὸ σκάφος ἔρῳ τῆς εὐχῆς τῷ πνεύματι.

ΛΥΚ. Οὐκ ἔν, ὦ γενναῖε, λαβόμενός μου,
ἄπαγε πρὸς τὸν στρατὸν, ὡς τινα πεπρατὴν,
ἢ καταποντιστὴν, ἃς τηλικῶτον ναυάγιον εἰργα-
σμαι, καὶ ταῦτα ἐν γῇ κατὰ τὴν ἐκ Πειραιῶς
ἐς τὸ ἄστυ. ἀλλ' ὅρα ὅπως παραμυθήσομαι σου
τὸ

sum paterna: et servos emebam, et vestes, cur-
rulusque, et equos. Iamque et nauigabam felixque
praedicabar a vectoribus omnibus, metuendus
pauis, ac tantum non rex ab illis habitus. Ve-
rum adhuc componenti mihi rem naualem, et in
portum prospectanti e longinquo, tuo, Lycine,
aduentu demersisti diuitias, euertisti, dum bene
et secundo votorum flatu fertur nauigium.

14. L.Y.C. Igitur, vir fortis, prehensum me ad
Imperatorem abducito, ut piratam aliquem, aut
perniciem nauium, qui tanti tibi naufragii causa
fuerim, idque in terra, ipsaque inter Piraeae at-
que urbem via. Sed vide, quomodo casum tuum
solatu-

τὸ πταῖσμα. πέντε γὰρ, εἰ βέλαι, καλῶ καὶ
 μείζω τᾷ Αἰγυπτίᾳ πλαῖα ἤδη ἔχει, καὶ τὸ μέγν-
 ςον, ἔδ᾽ καταδύναμι δυνάμενα. καὶ τάχα σοι πεν-
 τὰκις ἐξ Αἰγύπτου κατ' ἔτος ἕνασον σιταγωγείτω
 σιταγωγίαν, εἰ καὶ ὦ ναυκλήρων ἄρις, δῆλος εἰ
 ἀφόρητος ἡμῖν τέταγνησόμενος. ὥς γὰρ ἔτι ἐνὸς
 πλοῖα τέτρεῖς δεσπότης ὢν, παρήκεις βοώντων,
 εἰ πέντε κτήσαιο πρὸς τέτρεῃ τριαρμενᾷ πάντα,
 καὶ ἀνώλεθρα, ἔδ᾽ ὄφει δηλαδὴ τὰς Φίλας. σὺ
 μὲν ἔν ἐνυπλόῃ, ὦ βέλτισε· ἡμεῖς δὲ ἐν Πει-
 ραιῇ καθεδόμεθα· καὶ τὰς ἐξ Αἰγύπτου ἢ Ἰτα-
 λίας κχταπλέοντας ἀνακρίνοντες, εἴ περ τὸ μέ-
 γα Ἀδειμάντε πλαῖον, τὴν Ἰσιν, τις οἶδεν.

ΑΔΕΙΜ.

solaturus sim. Habe enim tibi, ecce, quinque,
 si volueris, pulchriora maioraque Aegypto illo,
 naugia, et quod maximum est, quae mergi non
 possint: ac celeriter tibi, quinquies singulis an-
 nis, frumenta vnumquodque aduehat: te vero,
 nauclerorum praestantissime, intolerabilem nobis
 tum futurum apparet. Qui enim modo vnus
 huiusce nauigii dominus cum esses, inclamantes
 non audieris, si quinque possideas, praeter hanc,
 trium omnes velorum quae perire non possint,
 nec respicies nimirum amicos. Itaque feliciter,
 amice, nauiga, Nos in Viraceo sedebimus rogan-
 tes qui ex Aegypto aut Italia appellent, Num
 forte magnum Adimanti nauigium, Isidem, ali-
 quis viderit.

Ἰς. ΑΔΙΜ.

ΑΔΕΙΜ. Ὁρᾷς, διὰ τῆτο ὤκινεν εἰπεῖν ἃ
ἐνενόηεν, εἰδὼς ὅτι ἐν γέλωτι καὶ σκώμματι ποιε-
ήσεσθαι με τὴν εὐχὴν. ὥς ἐπιστὰς μικρὸν, ἔς
ἂν ὑμεῖς προχωρήσητε, ἀποπλευσῆμαι πάλιν
ἐπὶ τῆς νεώς. πολὺ γὰρ ἄμεινον τοῖς ναύταις
προσλαλεῖν, ἢ ὑφ' ὑμῶν καταγελαῖσθαι. ΛΤΚ.
Μηδαμῶς, ἐπεὶ συνεμβησόμεθα σοι καὶ αὐτοῖ
ὑποσάντες. ΑΔΕΙΜ. Ἀλλὰ ὑφαίρῃσω τὴν
ἀποβάθραν, προεισελθὼν. ΛΤΚ. Οὐκ ἔν ἡμεῖς
γε προσνηζόμεθα ὑμῖν. μὴ γὰρ οἷς σοί μὲν εἶ-
ναι ῥᾶδιον τηλικαῦτα πλοῖα κταῖσθαι, μήτε
πριαμένῳ μήτε ναυπηγησάμενῳ· ἡμεῖς δὲ οὐκ
αιτήσομεν παρὰ τῶν θεῶν ἐπὶ πολλὰς σταδίους
ἀκμῆτες δύνασθαι ναῖν. καί τοι πρῶτον καὶ ἐς Αἴ-
γιναν

15. ADIM. Vides? Propterea dicere, quae
cogitabam cunctabar, qui scirem, risui vos et
ludibrio votum meum habituros. Itaque resistam
paullulum, dum vos processeritis, ac nauim dein-
de rursus soluam. Praestat enim cum nautis age-
re, quam a vobis derideri. LYC. Nequaquam,
resistemus et ipsi, vt conscendere tecum possi-
mus. ADIM. At ego praegressus tollam ponti-
culum. LYC. Nos itaque ad vos adnatabimus.
Numquid enim putas, facile tibi esse tot ac tan-
tas possidere naues, quas nec emeris neque aedi-
ficaueris: nos vero votis non impetraturos a Diis,
vt multa stadia nihil fatigati natare possimus?
Quamquam nuper etiam Aeginam ad Hecates
ceri-

γιναν ἐπὶ τὴν τῆς ἐροδίας τελετὴν, οἷσθα ἐν ἡλί-
κῳ σκαφιδίῳ πάντες ἅμα οἱ φίλοι τεττάρων
ἑκάστος ἐβολῶν διεπλεύσαμεν, καὶ εἰς ἐν ἐδυσχέ-
ραντες ἡμῶς συμπλέοντας· νῦν δὲ ἀγανακτεῖς, εἰ
συνεμβησάμεθα σοι, καὶ τὴν ἀποβάθραν προεισ-
ελθὼν ἀφαιρῇς. ὑπερμαζᾶς γε, ὦ Ἀδείμαντε,
καὶ εἰς τὸν κῆλπον ἐπτύεις, εἰ δὲ οἷσθα ὅς τις ὢν
ναυκληρεῖς. ἄτως ἐπῆρέ σε καὶ ἡ οἰκία, ἐν κα-
λῷ τῆς πόλεως οἰκοδομηθεῖσα, καὶ τῶν ἀνολέ-
θων τὸ πλῆθος. ἀλλ', ὦ γὰθί, πρὸς τῆς Ἰσι-
δος, καὶ τὰ Νειλῶα ταῦτα ταρίχη τὰ λεπτὰ
μέμνησο ἡμῖν ἄγειν ἀπ' Αἰγύπτου, ἢ μῦρον ἀπὸ
τῆς Κανώπης, ἢ Ἴβιν ἐκ Μέρφιδος· εἰ δὲ καὶ ἡ
ναῦς ἐδύνατο, καὶ τῶν πυραμίδων μίαν.

TIM.

cerimonias, nosti, quam parua in scaphula omnes
simul amici quaternis quisque obolis traiecerimus,
nec molestum tibi tum erat nobiscum nauigare:
nunc autem fers grauiter, si tecum inscendamus,
et praegressus auferre vis ponticulum: nimis
enim intumescis, Adimante, et in sinum tuum
non despuis, neque, quis homo sis, tantus iam
naucerus cogitas. Ita te elatum fecit etiam do-
mus pulcherrimo vrbis loco aedificata, et multi-
tudo pedissequorum. Sed per Isidem, amice,
certe Nilotica illa fassamenta, illa tenuia adferre
nobis ex Aegypto memento, aut vnguentum de
Canopo, aut ex Memphide Ibin; si vero nauis
possit, vnam etiam pyramidum.

16. TIM.

TIM. "Αλις παιδιᾶς, ὦ Λυκίῃς· ὁρᾷς ὡς ἐρυ-
θρίῳν Ἀδείμαντον ἐποίησας, πολλὰ τῷ γέλω-
τι ἐπικλύσας τὸ πλοῖον, ὡς ὑπέραντλον εἶναι,
καὶ μηκέτι ἀντέχειν πρὸς τὸ ἐπιρρέον· καὶ ἐπεί-
περ ἔτι πολὺ ἡμῖν τὸ λοπτῶν ἐστὶ πρὸς τὸ ἄστυ,
διελόμενοι τετραχῇ τὴν ὁδὸν κατὰ τὰς ἐπιβάλα-
σοντας ἑκάστος σταδίας, αἰτῶμεν ἅπερ ἂν δοκῇ
παρὰ τῶν θεῶν· ἔγω γὰρ ἂν ἡμᾶς ὁ, τε κάμα-
τος λάθοι, καὶ ἅμα εὐφρανέμεθα, ὥσπερ ἡδί-
σθω ὀνείρατι ἑκασίῳ περιπεσόντες, ἐφ' ὅσον βε-
λάμεθα εὖ ποιήσονται ἡμᾶς. παρ' αὐτῷ γὰρ
ἐκάσῳ τὸ μέτρον τῆς εὐχῆς, καὶ οἱ θεοὶ πάντα
ὑποκρίσθωσαν παρῆγοντες, εἰ καὶ τῇ φύσει ἀπί-
στοι.

16. TIM. Satis ioci, Lycine. Vides vt ru-
borem Adimanto inieceris; multo risu ita perfu-
disti nauigium, vt exhaustiri iam non possit, nec
vndarum vim sustinere. Et quando adhuc mul-
tum nobis viae ad urbem superest, diuisa in qua-
tuor partes via, per stadia quisque sibi assignata,
quod cuique visum fuerit, a Dis optemus. Sic
enim et laborem fefellerimus, et oblectauerimus
animum, tanquam in susuissimum voluntate no-
stra somnium delapsi, quod, quam diu volueri-
mus, voluptatem nobis adferat. Penes vnum-
quemque enim votorum erit mensura, ponemus-
que praebituros omnia Deos, licet natura sua ab
omni veri similitudine abhorreant. Quod vero
maxi-

θανά ἔσαι. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπίδειξις ἔσαι τὸ πρᾶγμα, ὅσις ἂν ἄριστα χρῆσαιο τῷ πλετῷ, καὶ τῇ εὐχῇ. δηλώσει γὰρ εἶος ἂν καὶ πλετῆσας ἐγένετο.

ΣΑΜ. Καλῶς, ὦ Τιμόλαε, καὶ πείθομαι σοι, καὶ ὅταν ὁ καιρὸς καλῇ, εὐξομαι ἅπερ ἂν δοκῇ. εἰ μὲν γὰρ Ἀδείμαντος βέλεται, ἐδὲ ἐρωτᾶν οἶμαι, ὅς γε δὴ ἐν τῇ νηὶ τὸν ἕτερον πόδα ἔχει· χρῆ δὲ καὶ Λυκίνῳ δοκεῖν. ΛΥΚ. Ἀλλὰ πλετῶμεν, εἰ τῷτο ἄμεινον, μὴ καὶ βασκαίνειν ἐπὶ ταῖς κοιναῖς εὐτυχίαις δοκῶ. ΑΔΕΙΜ. Τίς γοῦν πρῶτος ἄρξεται; ΛΥΚ. Σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, εἴτα μετὰ σέ, ἔτοσί Σάμιππος, εἴτα Τιμόλαος, ἐγὼ δὲ ὀλίγον ὅσον ἡμισάδιον τὸ

maximum est, documento ipsum hoc fuerit, equis optime usus sit diuitiis, atque voto; ostendet enim qualis homo esset, si diues esset.

17. SAM. Praeclare istuc, Timolaë, equidem tibi obtempero, et cum tempus me vocauerit, quae videbuntur optabo. Vtrum enim velit Adimantus, ne quaerendum quidem puto, qui iam alterum in naui pedem habeat. Oportet vero Lycino etiam *idem* videri. LYC. Diuites ergo sumus, si hoc videtur melius, ne invidere etiam communi felicitati videar. ADIM. Quis ergo primus incipiet? LYC. Tu, Adimante, deinde post te hic Samippus, deinde Timolaus; ego vero

τὸ πρὸ τῆς Διπύλης ἐπιλήψομαι τῇ εὐχῇ, καὶ
τῷτο ὡς οἶόν τε παραδραμῶν.

ΑΔΕΙΜ. Οὐκ ἔν ἐγὼ μὲν ἔδὲ νῦν ἀποστήσο-
μαι τῆς νεώς. ἀλλ', εἴπερ ἔξειςιν, ἐπιμετρήσω
τῇ εὐχῇ. ὁ δὲ Ἑρμῆς ὁ κερδῶος ἐπινεύσάτω
ἅπασιν. ἔσω γὰρ τὸ πλοῖον, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ
πάντα, καὶ ὁ Φόρτος, οἱ ἔμποροι, αἱ γυ-
ναῖκες, οἱ ναῦται, καὶ ἄλλο εἴ τι ἡδίσον κτη-
μάτων ἀπάντων. ΣΑΜ. Λέληθας σεαυτὸν
ἔχων ἐν τῇ νηϊ. ΑΔΕΙΜ. Τὸν παῖδα Φῆς, ὦ
Σάμιππε, τὸν κομήτην; καὶ κῆνος ἔν ἔσω ἐμός·
ὁ πόσος δὲ ὁ πυρὸς ἔνδον ἐστίν, οὗτος ὁ ἀριθμὸς
ἅπας, χρυσίον ἐπίσημον γενέσθω, τοσοῦτοι
Δαρεικοί.

ΑΤΚ.

ro parvi semistadii spatio ante portam geminam
votum aggressus, quantum potero percurram.

18. ADIM. Proinde ego ne nunc quidem a
naue discedam: verum quandoquidem licet, co-
rollarium voto meo adiiciam. Mercurius autem
lucrificus ille omnibus annuat. Sit ergo navis
mea, et quidquid in illa est, sarcinae, vectores,
mulieres, nautae, et si qua ibi alia possessionum
omnium suauissima. SAM. Oblivisceris te in
navi esse. ADIM. De puero, Samippe, loque-
ris, comato illo. Et ille ergo meus esto. Quan-
tum vero est tritici, vniuersus ille numerus, au-
rum signatum fiat, Darici totidem.

Luc. Op. T. VII.

T

19. LYC.

ΛΤΚ. Τί τῆτο, ὦ Ἀδείμαντε, καταδύσε-
ταί σοι τὸ πλοῖον, ἐ γὰρ ἴσον βάρος πυρᾶ, καὶ
τῆ ἱσαρίθμῃ χρυσίου. ΑΔΕΙΜ. Μὴ Φθάνει,
ὦ Λυκίνε, ἀλλ' ἐπειδὴν εἰς σὲ παρέλθῃ ἡ εὐχὴ
τὴν Πάρνηθα ἐκείνην, εἰ θέλοις, ὅλην χρυσὴν
ποιήσας ἔχε, καὶ γὰρ σιωπήσομαί σοι. ΛΤΚ.
Ἀλλ' ὑπὲρ ἀσφαλείας τῆτο ἔγωγε τὴν εὐχὴν ἐποίη-
σάμην, ὥς μὴ ἀπολέσθαι ἅπαντα μετὰ τοῦ
χρυσίου· καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα 5), μέτρια, τὸ
μερῆκιον δὲ τὸ ὠρεῖον, ἀποπνιγέσεται ἄθλιον,
νεῖν οὐκ ἐπιστάμενον. ΤΙΜ. Θάρρει, ὦ Λυ-
κίνε·

19, I. YC. Quid hoc, Adimante, mergetur
tibi nauigium, nec enim idem pondus tritici, et
pari numero auri. ADIM. Noli invidere mihi;
Lycine: sed cum ad te optandi fors delata fuerit,
Parnetha illum totum aureum factum tibi habe,
et ego tibi praestabo silentium. LYC. Verum
pro tua ego hoc securitate feci, ne cum auro per-
eamus omnes. Ac quantum ad nos attinet,
mediocre illud *periculum* fuerit: at formosus ille
adolescentulus periret, qui nare nesciat. TIM.

Bono

5. ὑμέτερα] Nimis mihi videbatur rusticus Ly-
cinus, si dicat ὑμέτερα· vos animae viles,
in vobis iactura et periculum exiguum.
Sed de omnibus qui una erant, loquitur:
omnes se nauim Adimanti consensuros prae-
dixerant. Itaque ὑμέτερα legendum puto,
vel contra omnes libros. *Gesner.*

κῆνε· οἱ δελφῖνες γὰρ αὐτὸ ὑποδύντες ἐξοίσουσιν ἐπὶ τὴν γῆν. ἢ νομίζεις καθαρωδὸν μὲν τινα σωθῆναι παρ' αὐτῶν, καὶ ἀποβαλεῖν τὸν μισθὸν ἀντὶ τῆς ὥδης, καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἐπὶ δελφῖνος ὁμοίως προκομισθῆναι, τὸν δὲ Ἀδαιμάντε οἰκέτην τὸν νεώνητον, ἀπορήσεν δελφῖνος ἐρωτικῶς; ΑΔΕΙΜ. Καὶ σὺ γάρ, Τιμόλαε, μιμῇ Λυκῖνον, καὶ ἐπιμετρέεις τῶν σκωμμάτων, καὶ ταῦτα εἰσηγητῆς αὐτὸς γενόμενος.

ΤΙΜ. Ἀμεινον γὰρ ἦν πιθανώτερον αὐτὸ ποιεῖν, καὶ τινα θησαυρὸν ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀνευρεῖν, ὥς μὴ πρᾶγματα ἔχοις ἐκ τῶ πλοῖα, μετατιθεῖς χρυσίον ἐς τὰ ἄγν. ΑΔΕΙΜ. Εὖ λέγεις.

Bono es animo, Lycine. Delphini enim subeuntes illum in terram deportabunt. Aut putas, citharoedum quendam ab iis servatum cantus sui mercedem percepisse; et mortuum adolescentulum alium in Isthmum Delphini tergo similiter exportatum, Adimanti autem servulo recens emto, amatorium delphinum esse defuturum? ΑΔΙΜ. Tu etiam, Timolae, Lycinum imitaris, et adiciis ludibria, ipse auctor huius sermonis cum fueris.

20. ΤΙΜ. Nempe melius erat, maiori cum probabilitate hoc facere, ac thesaurum quendam inuenire sub lecto, ne tantum negotii tibi facessat transferendus e naui in urbem thesaurus.

T 2

ΑΔΙΜ.

λέγεις. ἀνορωρύχθῳ θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν
τὸν λίθινον, ὅς ἐστιν ἡμῖν ἐν τῇ αὐλῇ, μεδιμνοὶ
χίλιοι ἐπισήμῃ χρυσίῃ. εὐθύς ἔν, κατὰ τὸν
Ἡσίοδον, οἶκος τὸ πρῶτον, ὡς ἂν ἐπισημότα-
τα οἰκοίην· καὶ τὰ περὶ τὸ ἄστυ πάντα ὠνησά-
μην ἤδη, πληρὴν ὅσα Ἰσθμοῖ καὶ Πυθοῖ, καὶ ἐν
Ἐλευσῖνι ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἰσθμὸν
ὀλίγα, τῶν ἀγώνων εἵνεκα, εἴ ποτε δὴ τὰ Ἰ-
σθμια ἐπιδημήσαιμι, καὶ τὸ Σικυώνιον πεδίον,
καὶ ὅλως εἴ περ τι ἢ συνηρεφές, ἢ εὐδρεν, ἢ
εὐκαρπον ἐν τῇ Ἑλλάδι, πάντα ἐν ὀλίγῳ Ἀδει-
μάντῃ ἔσω. ὁ χρυσὸς δὲ κοῖλος ἡμῖν ἐμφα-
γεῖν· τὰ δὲ ἐκπώματα ἔκχευα, ὡς τὰ Ἐχε-
κράτες, ἀλλὰ διτάλαντον ἕκασον τὴν ὀλκήν.

Λ Τ Κ.

ADIM. Recte mones. Effossus esto thesaurus
sub Mercurio lapideo, quem in aula habemus,
medimni mille auri signati. Statim ergo de fen-
tentia Hesiodi, *Prima domus*, ut splendidissime
habitem: iam quae circa urbem sunt emam o-
mnia: quin etiam quae Isthmi, et Pythone; et
Eleusines maritima, et pauca circa Isthmum, lu-
dorum causa, si quando ad Isthmia spectanda ibi
commorer; et campum Sicyonium, et in uniuersum,
¶ quid usquam aut opacum aut irriguum,
aut foecundum in Graecia, breui tempore Adi-
manti sunt omnia. Aurum nobis esto factum in
quo edamus: pocula non leuia, qualia Echecratis,
sed talentorum duorum vnumquodque pondere.

21. LYC.

ΑΤΚ. Εἴτα πῶς ὁ οἶνοχόος ὀρεῖται πλήρες
 ἔτω βαρὺ ἔκπωμ; ἢ σὺ δέξῃ παρ' αὐτῷ ἀμο-
 γητὶ ἐσκύφον, ἀλλὰ Σισύφιον τι βάρος ἀνα-
 δίδοντας; ΑΔΕΙΜ. Ἀνδρῶπε, μὴ μ' ἀνάλυε
 τὴν εὐχὴν. ἐγὼ δὲ καὶ τραπέζας ὅλας χρυσᾶς
 ποιήσομαι, καὶ τὰς κλῖνας χρυσᾶς· εἰ δὲ μὴ
 εἰωπήσῃ, καὶ τὰς διακόνας αὐτάς. ΑΤΚ. Ὁ-
 ρα μόνον μὴ, ὥσπερ τῷ Μίδα, καὶ ὁ ἄετος σοι
 καὶ τὸ ποτὸν χρυσὸς γένηται, καὶ πλετῶν ἄθλιος
 ἀπὸ λη, λιμῷ διαφθαρεῖς πολυτελεῖ. ΑΔΕΙΜ.
 Τὰ σὰ ῥυθμιεῖς πιθανώτερον, ὦ Λυκῖνε, μετ'
 ὀλίγον, ἐπειδὴν αὐτὸς αἰτῆς.

Ἐσθῆς ἐπὶ τέτοις ἀλεργίς, καὶ ὁ βίος οἷος
 ἀβρότατος· ὕπνος, ἐφ' ὅσον ἡδιστος. Φίλων
 πρόσ-

21. I.Y.C. Tum quomodo pincerna tibi prae-
 bebit plenum graue adeo poculum? aut tu quo-
 modo ab illo capies sine molestia non scyphum,
 sed Sisyphium quoddam onus tibi praebente?
 A.D.I.M. Heus tu! noli mihi turbare votum
 meum. Ego vero mentas etiam ex auro solidas
 mihi faciam, et lectos aureos, ac, nisi tacueris,
 ipsos quoque famulos. LYC. Vide modo, ne
 velut Midae etiam panis tibi et potus aurum fiant,
 atque inter dititias pereas miser, fame sumtuosa
 enectus. A.D.I.M. Tua paullo post probabilius
 ordinare, Lycine, licebit, cum optabis ipse.

22. Vestis posthaec *mibi erit* purpurea, et victus
 quam mollissimus, somnus quam diu erit iucun-

πρόσοδοι, καὶ δαῖσεις, καὶ τὸ ἅπαντας ὑποπτήσ-
 σεν, καὶ προσκυνεῖν· καὶ οἱ μὲν ἔωθεν πρὸς ταῖς
 θύραις ἄνω καὶ κάτω περιπατήσασιν, ἐν αὐτοῖς
 δὲ καὶ Κλεάνετος, καὶ Δημοκράτης οἱ πάνυ. καὶ
 προσελθῶσί γε αὐτοῖς, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων εἰς-
 δεχθῆναι ἀξιῶσι, θυρωροὶ ἑπτὰ ἐφεσῶτες, εὐ-
 μεγέθεις βάρβαροι περισσεύοντες ἐς τὸ μέ-
 τωπον εὐθὺ τὴν θύραν, οἷα νῦν αὐτοὶ ποιεῖσιν.
 ἐγὼ δὲ, ὅπύταν δόξῃ, προκύψας ὥσπερ ὁ ἥλιος,
 ἐκείνων μὲν ἔδ' ἐπιβλέψοιμι ἐνίκας· εἰ δέ τις πέ-
 νης, οἷος ἦν ἐγὼ πρὸ τῶ θησαυροῦ, φιλοφρονή-
 σμαί τῷτον, καὶ λησάμενον ἤκεν καλεῦσω τὴν
 ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. οἱ δὲ ἀπρηνιγῆσονται οἱ
 πλούσιοι, ὀρῶντες ὀχήματα, ἵππους, καὶ παῖ-
 δας

dus; salutationis amicorum et preces, atque il-
 lud, vt reuereantur omnes ac supplicent. Atque
 alii a summo mane ad ianuas inambulabunt sur-
 sum deorsum, inter illosque Cleaenerus et Demo-
 crates, summi viri: et accedentibus illis, intro-
 mittique ante alios volentibus, adstantes ianito-
 res septem bene magni, barbari, in ipsam fron-
 tem iam impingant ianuam, vt nunc ipsi faciunt.
 Ego vero, vbi visum fuerit, solis instar exorians
 quosdam illorum neque adspiciam. Si quis vero
 pauper *adstet*, qualis ego ante thesaurum fueram,
 hunc tractabo humaniter, et post balneum iusto
 tempore venire ad coenam iubebo. Isti vero rum-
 pentur diuites, cum videbunt currus, equos,
 pue-

δας ὡραίης, ὅσον δίσχιλίδες ἐξ ἀπάσης ἡλικίας,
ὅ, τι περ τὸ ἀνδρηότατον.

Εἶτα δεῖπνα ἐπὶ χρυσῷ (εὐτελής γὰρ ὁ ἀργυ-
ρος, καὶ ἐ κατ' ἐμέ) τάριχος μὲν ἐξ Ἰβηρίας,
οῖνος δὲ ἐξ Ἰταλίας, ἔλαιον δὲ ἐξ Ἰβηρίας καὶ
τᾶτο, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, καὶ ὅσα
πανταχόθεν, καὶ σῦες, καὶ λαγῶς, καὶ ὅσα
πτηνὰ, ὄρνις ἐκ Φάσιδος, καὶ ταῶς ἐξ Ἰνδίας,
καὶ ἀλεκτρυὼν Νομαδικός· οἱ δὲ σκευάζοντες
ἕκαστα, σοφισαί τινες, περὶ πέμματα καὶ χυ-
μοὺς ἔχοντες. εἰ δέ τινι προπίοιμι, σκύφον
ἢ Φιάλην αἰτήσας, ὃ ἐκπιὼν ἀποφερέτω καὶ
τὸ ἐκπιῶμα.

Οἱ

pueros formosos his mille circiter, quod ex omni
aetate erit florentissimum.

23. Tum coenae in auro; vile enim nimis ar-
gentum, nec me dignum: salgama ex Iberia; ex
Italia vinum; oleum ipsum quoque ex Iberia;
mel autem nostras illud sine igne depuratum; et
opsonia vndique, et aprī, et lepores; et quod
ad volucris gallina e Phaside, et ex India pavo,
gallus autem Numidicus: qui vero parent singu-
la, sophistae quidem *sunt* in coquendo et succis
parandis occupati. Si cui vero propinem scypho
postulato aut phiala, qui ebibit, poculum quo-
que ipsum auferat.

T 4

24. Qui

Οἱ δὲ νῦν πλάσιοι πρὸς ἐμὲ Ἴριοι καὶ προσαί-
 ται δηλαδὴ ἅπαντες. καὶ ἔτι τὸ ἀργυροῦν
 πινάκιον, ἢ τὸν σκύφον ἐπιδείξεται Διονίκος
 ἐν τῇ πομπῇ, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὁρᾷ τὰς οἰ-
 κέτας τὰς ἐμὰς ἀργύρῳ τοσάτῳ χρωμένους. τῇ
 πόλει δὲ ταῦτα παρ' ἐμᾶ ἐξαίρετα ὑπῆρξαν ἄν,
 αἱ μὲν διανομαί, κατὰ μῆνα ἕκασον δραχμαί
 τῷ μὲν ἀσπὶ ἑκατὸν, τῷ δὲ μετοίκῳ ἡμῖσι τέ-
 των· δημόσια δὲ ἕς καλῶς θεάτρα, καὶ βαλα-
 νεῖα· καὶ τὴν θάλατταν ἄχρι πρὸς τὸ Δίπυλον
 ἤκειν, καὶ ταῦθ' ἀπὸ λιμένα εἶναι, ἐπαχθέντος
 ὀρύγματι μεγάλῳ τῷ ὕδατος, ὥς τὸ πλοῖόν με
 πλησίον ὀρμεῖν, καταφανὲς ὂν ἐκ τοῦ Κερα-
 μικοῦ.

Τοῖς

24. Qui vero iam sunt diuites, Iri ad me et
 mendici nimirum *sunt* omnes: nec amplius par-
 vulam illam lancem argenteam, aut poculum,
 in pompa ostentabit Dionicus; praesertim vbi
 viderit, seruos meos tanto vti argento. Ciuitati
 vero haec a me insignia *munera* contigerint. Di-
 visiones menstruae, drachmae ciui vnique cen-
 tum; inquilino harum dimidium: publica ad
 pulchritudinem *culta* theatra, et balineae, et vt
 mare ad Dipylum (*geminam portam*) vsque per-
 veniat, atque hic circiter portus sit adducta per
 magnam fossam aqua, vt prope appellere nauis
 mea possit, ab ipso inde Ceramico iam conspicua.

25. Ami-

Ταῖς Φίλοις δὲ ὑμῖν, Σαμίππῳ μὲν εἴκοσι με-
 δέμνης ἐπίσημῃ χρυσίᾳ παραμετρεῖσθαι τὸν αἰνό-
 νόμον ἐκέλευσα ἂν, Τιμολαῷ δὲ πέντε χαίτη-
 κας, Λυκίνῳ δὲ χοίνικα, ἀτομεμαχμέτην καὶ
 ταύτην, ὅτι λάλος ἐστὶ, καὶ ἐπισκώπτει μετὴν
 εὐχὴν. τῆτον ἐβελόμην βιῶναι τὸν βίον, πλα-
 τῶν ἐς ὑπερβολὴν, καὶ φρυφῶν, καὶ πάσαις ἡ-
 δοναῖς ἀφθόρως χρώμενος. εἰρήνη. καὶ μοι ὁ
 Ἑρμῆς τελεσιεργήσειεν αὐτά.

ΛΥΚ. Οἶσθα ἔν, ὦ Ἀδείμαντε, ὡς πένν
 σοι ἀπὸ λεπτῆς κρόνης ὁ πᾶς ἔτοσι πλοῦτος
 ἀπέρηται, καὶ ἦν ἐκείνη ἀπορῥαγῇ, πάντα αἰ-
 χεται, καὶ ἀνδραγὰς σοι ὁ θησαυρὸς ἔσται; ΑΔΕΙΜ.
 Πῶς λέγεις, ὦ Λυκίε; ΑΥΚ. Ὅτι, ὦ ἄριστε,
 ἀδελφον

25. Amicis autem meis, Samippo quidem vi-
 ginti medimnos auri signati dispensatorem meum
 admetiri iubeam; Timolao choenices quinque;
 Lycino autem choenicem, abrosam ipsam quo-
 que, quod garrulus est, meumque votum irri-
 det. Hano, ego vellem vitam vivere, diuitiis
 supra modum affluens, et deliciis voluptatibusque
 omnibus fruens liberrime. Dixi: ac perficiat
 ista mihi Mercurius.

26. LYC. Nosti ergo, Adimante quam a te-
 nui tibi filo vniuersae istae diuitiae suspensae sint,
 quo rupto, perierint omnia, et carbones tibi
 pro thesauro relinquantur. ADIM. Quid ais,
 Lycine? LYC. Quod obscurum est, vir bone,
 T 5 quam

ἄδῃλον ὁπόσον χρέονεν βιώσεις πλατῶν. τίς γὰρ οἶδεν εἰ ἔτι παρακειμένης σοι τῆς χρυσῆς τραπέζης, πρὶν ἐπιβαλεῖν τὴν χεῖρα, καὶ ἀπογεύσασθαι τῶν ταῶ, ἢ τῶ Νομάδος ἀλεκτρονόου, ἀποφυσήσας τὸ ψυχίδιον ἄπει, γυψὶ καὶ κόραξι πάντα ἐκείνα καταλιπών; ἢ ἐθέλεις καταριθμίσασαί σοι τὰς μὲν αὐτίκα πρὶν ἀπολαῦσαι τῶν πλεῖστων ἀποθανόντας, ἐνίχας δὲ καὶ ζῶντας ἀποσερθέντας ὧν εἶχον, ὑπὸ τινὸς βασιλέως πρὸς τὰ τοιαῦτα δαίμονος; ἀκέρεις γάρ πε τὸν Κροῖσον καὶ τὸν Πολυκράτην, πολὺ σὲ πλεονέχοντες γενομένους, ἐκπεσόντας ἐν βραχεῖ τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων;

Ἴνα δέ σοι καὶ τούτους ἀφῶ, τό, τε ὑγίαινειν ἐχέγγυον οἷσι σοι γενήσασθαι, καὶ βέλαιον;

quam diu fis in istis diuitiis victurus. Quis enim nouit, annon apposita adhuc mensa illa aurea, ante etiam quam manum iniicias, ac gustes de psuone, vel de gallo Numidico, efflata animula hinc abcas, vulturibus et coruis relinquens ista omnia? An vis, vt eos tibi recenseam, qui statim, ante quam fruerentur diuitiis, mortui sunt; quosdam vero, dum viuerent, iis, quae habebant, ab inuido quodam ad talia daemone priuatos? Audis enim forte Croesum et Polycratem, multum te ditiores, bonis omnibus breui tempore excidisse?

27. Vt autem hos etiam tibi remittam, an valetudinem tibi tanquam sponse quodam certam firmam-

βαπον; ἢ ἔχ' ὄρε' πολλὰς τῶν πλεσίων κακο-
 δαιμόνως διάγοντας ὑπὸ τῶν ἀλγηδόνων, τὰς
 μὲν ἔδδ' βαδίζειν δυναμένους, ἐνίχας δὲ τυφλὰς,
 ἢ τῶν ἐντοσθίων τι ἀλγύντας; ὅτι μὲν γὰρ ἐν
 ἂν ἔλοιο, πλετῶν δις τοσῶτον πλετον, ὁμοίως
 πάσχειν Φανομάχῳ τῷ πλεσίῳ, καὶ θελύνε-
 σθαι ὡς ἐκείνος, εὖ οἶδα καὶ μὴ εἴπης· ἐὼ λει-
 γειν ὅσας ἐπιβαλὰς οἶδα μετὰ τῆς πλέτης, καὶ
 λησὰς, καὶ Φθόνον, καὶ μῖσος παρὰ τῶν πολ-
 λῶν. ὄρε' οἶων σοι πραγμάτων αἴτιος ὁ θε-
 σαυρὸς γίγνεται; ΑΔΕΙΜ. Ἄει σύ μοι, ὦ Λυ-
 κῖνε, ὑπεναντίος· ὥς ἔτε τὴν χοινικίδα ἔτι
 λήψῃ, ἐς τέλος μετὰ τῆς εὐχῆς ἐπηρεάζων. ΑΤΚ.
 Τῆτο μὲν ἤδη κατὰ τὰς πολλὰς τῶν πλουσίων

ἀνα-

firmamque futurum arbitraris? aut non vides
 multos diuitum misere a doloribus habere, quos-
 dam ne incedere quidem valentes, aliquos caecos,
 aut intestino quodam dolore laborantes. Te enim
 nec cum altero tanto diuitiarum optaturum esse
 ea pati, quae diues ille Phanomachus, atque ita,
 ut iste effeminari, etiam te tacente bene noui.
 Mitto dicere, quot insidias noui cum diuitiis con-
 iunctas, et latrones, et inuidiam, et odium mul-
 titudinis. Vides quot tibi negotia faceffat the-
 saurus? ADIM. Semper tu mihi, Lycine, ad-
 versarius. Itaque nec choenicem iam accipies,
 qui perpetuo vortum meum calumniaris. LYC.
 Istuc iam pro more vulgi diuitum facis, quod re-
 tractas

ἀναδύη, καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν. ἀλλὰ
σὺ ἤδη, ὁ Σάμιππος, εὖχε.

ΣΑΜ. Ἐγὼ δὲ (ἡπειρώτης γὰρ εἰμι, Ἀρκάς,
ἐκ Μαντινείας, ὡς ἴξε) ναῦν μὲν οὐκ αἰτήσομαι
γενέσθαι, ἣν γε τοῖς πολίταις ἐπιδειξασθαι ἀ-
δύνατον, ἀδὲ μικρολογήσομαι πρὸς τὰς θεοὺς,
θησαυρὸν αὐτῶν, καὶ μεμετρημένον χρυσίον·
ἀλλὰ (δύνανται γὰρ ἅπαντα οἱ θεοί, καὶ τὰ
μέγιστα εἶναι δοκῶντα, καὶ ὁ νόμος τῆς εὐχῆς,
ὃν Τιμόλαος ἔθηκε, Φήσας μηδὲν ὀκνεῖν αἰτεῖν,
ὡς ἐκείνων πρὸς ἄδεν ἀνανεούντων) αὐτῷ δὲ βα-
σιλεὺς γενέσθαι, ἔχ. οἶος Ἀλέξανδρος, ὁ Φιλίπ-
πας, ἡ Πτολεμαῖος, ἡ Μιθριδάτης, ἡ εἴ τις
ἄλλος

tractas et reuocas promissum. Sed tu iam, Sa-
mippe, opta.

28. S A M. Ego autem, (quippe mediterraneus homo, Arcas, vt nostis, ex Mantinea,) nauem mihi obtingere non optabo, quippe quam ostendere ciuibus meis nequeam: neque ita minute cum Dis rationes putabo, vti thesaurum optem ac dimensum aurum. Verum, (possunt enim omnia Dii, etiam quae maxima videntur, et lex optandi haec est, quam Timolaus posuit, cum dixit, ne quid verecundemur optare, tanquam nihil illis renuentibus:) opto igitur rex fieri, non qualis Alexander Philippi, aut Ptolemaeus, aut Mithridates, aut si quis alius acceptum

ἄλλος ἐκδεχάμενος τὴν βασιλείαν παρὰ πατρός, ἤρξεν· ἀλλὰ μοι τὸ πρῶτον ἀπὸ ληθείας ἄρξαν μένω, ἐταῖροι καὶ συνωμόται ὅσον τριακοντα, πιστοὶ μάλα καὶ πρόθυμοι γενέσθωσαν· εἴτα κατ' ὀλίγον, τριακόσιοι προσιόντες ἡμῖν, ἄλλοι ἐπ' ἄλλας· εἴτα χίλιοι, καὶ μετ' ἑκ πολὺ, μυρία· καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ ὀπλιτικόν, ἱππεῖς δὲ ἀμφὶ τὰς πεντακισχιλίας.

Ἐγὼ δὲ χειροτονητὴς ὑφ' ἀπάντων προηρηθεὶς ἄρχων, ἄριστος εἶναι δόξας ἀνθρώπων ἡγεσθαι, καὶ πράγμασι χρῆσθαι. ὥς τῆτό γε αὐτὸ τὸ ἤδη μᾶλλον εἶναι τῶν ἄλλων βασιλέων, ἅτε ἀρετῇ προχειρισθέντα τῆς στρατιᾶς ἄρχειν, οὐ κληρονόμον γενόμενον, ἀλλ' αὖ πονήσαντος εἰς τὴν βασι-

ptum a patre regnum tenuit. Sed mihi primum a latrociniiis aulpicanti sodales contingant et conjurati circiter triginta, fideles maxime atque alacres. Tum accedentes paullatim trecenti alii post alios; tum mille, et non ita multo post, decies mille. Et in vniuersum ad quinquaginta millia armatorum, equites vero circiter quinquies mille.

29. Ego vero suffragiis omnium praelatus imperator, qui optime videar hominibus praeesse, et tractare negotia: ut eo ipso iam maior sum regibus caeteris, tanquam virtute praelatus ad regendum exercitum, non heres factus alterius, qui in regno

Βασιλείαν. ἐπεὶ τῷ Ἀδειμάντῃ θησαυρῷ πα-
ραπλήσιον τὸ τοιᾶντο, καὶ τὸ πρᾶγμα εἶχ' ὅμοιον
ἡδὺ, ὥσπερ ὅταν ἴδῃ τις αὐτὸς δι' αὐτῷ κτη-
σάμενος τὴν δυναστείαν. ΛΥΚ. Παπαί, ὦ Σά-
μιππε, εἰδὲν μικρὸν, ἀλλὰ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ
τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων σύγε ἤτησας, ἄρχεν
ἀσπίδος τεσαύτης, ἄριστος δὲ προκηθείς ὑπὸ
τῶν πεντακισμυρίων. τοιᾶντον ἡμῖν ἡ Μαντί-
νεια θαυμαστὸν βασιλεῖα καὶ στρατηγὸν ἐλελήθει
ἀνατρέφεσθα. πλὴν ἀλλὰ βασίλευε, καὶ ἡγᾶ
τῶν στρατιωτῶν, καὶ διακόσμηε τό, τε ἵππικόν,
καὶ τοὺς ἀνέρας τοὺς ἀσπιδιώτας. ἐθέλω γάρ
εἰδέναί σι βαδιῆσθε τοσοῦτοι ὄντες ἐξ Ἀρκα-
δίας, ἢ ἐπὶ τίνας ἀθλίους πρώτους ἀφίξεσθε.

ΣΑΜ.

igno *parando* elaborarit: quando hoc thesauro A-
dimanti valde simile est, neque res aeque iucun-
da, quam si quis per se sibi partum imperium
videat. LYC. Papae, Samippe, nihil paruum,
sed ipsum caput bonorum tu quidem petiisti, tan-
tae multitudini armatorum imperare, praestan-
tissimum iudicatum a quinquaginta millibus. Ta-
lem nobis, tam admirabilem regem a Mantinea
enutritum, nesciebamus. Verum regna iam, et
duc milites, adorna equitatum, et viros scutatos.
Volo enim scire, quo ituri sis tot homines ex
Arcadia, aut ad quos miseros primum accessuri.

30. SAM.

ΣΑΜ. Ἄνκε, ὦ Λυκίνε, μᾶλλον δέ, εἴ σοι
 Φίλον, ἀκολέθει μεθ' ἡμῶν, ἵππαρχον γάρ σε
 τῶν πεντακισχιλίων ἀποφανῶ. ΛΥΚ. Ἀλλὰ
 τῆς μὲν τιμῆς, ὦ βασιλεῦ, χάριν διδά σοι, καὶ
 ὑποκύνφας ἐς τὸ Περσικόν, προσκυνῶ σε περι-
 γαγῶν ἐς τὰ πίσω τῶ χεῖρε, τιμῶν τὴν τιάραν
 ὀρθὴν ἔσαν, καὶ τὸ διάδημα· σὺ δὲ τῶν ἐρρώ-
 μένων τέτων τινὰ ποιήσων ἵππαρχον. ἐγὼ γάρ
 σοι δεινῶς ἀφίππος εἰμι, καὶ ἔδὲ ὅλως ἐπέβην
 ἵππε ἐν τῷ πρὸ τῆ χρόνῳ. δέδια τοίνυν μὴ
 τῆ σαλπικτῆ ἐποτρύνοντος, καταπεσὼν ἔγω-
 γε, συμπατηθῶ ἐν τῇ τύρβῃ ὑπὸ τοσαύταις
 ὀπλαῖς, ἣ καὶ θυμοειδὲς ὁ ἵππος ὢν, ἐξενέγκη
 με, τὸν ἡλινὸν ἄνδακῶν ἐς μέσας τοὺς πολε-
 μίους, ἣ δέησει καταδεθῆναι με πρὸς τὸ ἐφίπ-
 πειον,

30. SAM. Audi, Lycine, vel potius nos si
 volueris comitare. Quinque enim te millibus
 equitum praeficiam. LYC. Verum ego honoris
 tibi, Rex, gratiam facio, inclinatusque Persarum
 in morem te adoro, reductis in fergum manibus,
 tiaram illam tuam rectam veneratus ac diadema:
 at tu de robustis hisce vnum fac Praefectum equi-
 tum. Ego enim vehementer a re equestri abhor-
 reo, nec omnino equum superiori tempore con-
 scendi. Metuo igitur, ne classicum canente tu-
 bicine, delapsus ego in turba conculcer a tot vn-
 gulis, aut etiam ne acer equus frena mordens in
 medios me hostes inferat, aut ne ad ephippium deli-

πειον, εἰ μέλλω μένειν τὸ αἶναι, καὶ ἔξισθαι τῷ χαλινῷ.

ΑΔΕΙΜ. Ἐγὼ σοι, ὦ Σάμιππε, ἡγήσομαι τῶν ἵππέων· Λυκῖνος δὲ τὸ δεξιὸν κέρασ' ἐχέτω· δίκαιος δ' αὖ εἴην τυχεῖν παρὰ σὲ τῶν μεγίστων, τοσούτοις σε μεδίμοις δωρησάμενος ἐπισήμου χρυσίου. ΣΑΜ. Καὶ αὐτὰς ἐρώμεθα, ὦ Ἀδείμαντε, τὰς ἵππεας, εἰ δέξονται σε ἄρχοτα σφῶν γενέσθαι. ὅτω δοκεῖ, ὦ ἱππεῖς, Ἀδείμαντον ἱππαρχεῖν, ἀνατεννάτω τὴν χεῖρα πάντες, ὡς ὄρεας, ὦ Ἀδείμαντε, ἐχειροτόνησαν. ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε τῆς ἵππου, Λυκῖνος δὲ ἐχέτω τὸ δεξιὸν· ἔτοσί δὲ Τιμόλαος ἐπὶ τοῦ εὐνόμενου τετάξεται. ἐγὼ δὲ κατὰ μέσον, ὡς νόμος

deligandus sim, vt supra manere ac retinere frena possim.

31. ADIM. Ego tibi, o Samippe, equitatum ducam, dextrum vero cornu Lycinus teneat; dignus autem esse videor qui maxima a te consequar, tot tibi auri signati largitus modios. SAM. Ipsos etiam interrogemus, Adimante, equites, vtrum te recipiant suum Praefectum futurum. *Qui censetis, equites, Adimantum equitarum praefici, manum tollitorem.* Omnes, vt vides, Adimante, sustulerunt. Verum habe tibi equestre imperium. Lycinus vero dextrum cornu habeat. At hic Timolaus sinistro praeficietur. Ego ero in media

νόμος βασιλεῦσι τῶν Περσῶν, ἐπειδὴν αὐτοὶ
συμπαρεδρεῦεν αὐτοῖς βέλωνται τινας.

Προΐωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθῃ διὰ τῆς ὄρε-
νῆς, ἐπευξάμενοι τῷ βασιλείῳ Διί. καὶ περὶ δὲ
τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι πάντα χειρὼσώμεθα (ἔδεις
γὰρ ὁ ἐναντιωθησόμενος ἡμῖν τὰ ὅπλα τοσέτοις
ἔστιν, ἀλλ' ἀκονίτι κρατήσομεν) ἐπιβάντες ἐπὶ
τὰς τριήρεις, καὶ τὰς ἵππους εἰς τὰς ἵππαγωγὰς
ἐμβιβᾶσαντες (παρεσκευάσαι δ' ἐν Κεγχρεαῖς
καὶ σῖτος ἱκανὸς, καὶ τὰ πλοῖα διαρκῆ, καὶ τὰ λ-
λα πάντα) διαβάλλωμεν τὸν Αἰγαῖον εἰς τὴν
Ἰωνίαν. εἴτα ἐκείτῃ Ἀρτέμιδι θύσαντες, καὶ
τὰς πόλεις ἀτειχίστας λαβόντες ῥαδίως, ἄρχον-
τας

media acie, ut mos est Persarum regibus, cum
sibi Legatos adesse, fastigio fere aequato, volunt
aliquos.

32. Iam vero progrediamur Corinthum versus
per montana, votis antea Ioui regum custodi
nuncupatis. Cumque Graeciam omnem subege-
rimus, (neque enim quisquam nobis armatus,
qui tanto numero sumus, occurret, sed citra
pulveris iactum superabimus) consensu triremi-
bus, impositisque in hippagines equis (paratum
autem est Cenchreis frumenti multum, et navium
quod latis est, et reliqua omnia) per Aegeum
navigemus in Ioniam. Deinde ibi sacro Dianae
facto, captisque facile urbibus non munitis, reli-

τας ἀπολιπόντες, προχωρῶμεν ἐπὶ Συρίας διὰ Καρίας, εἴτα Λυκίας, καὶ Παμφυλίας, καὶ Πισίδων, καὶ τῆς παραλίης καὶ ὀρενῆς Κιλικίας, ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἀφικώμεθα.

ΛΥΚ. Ἐμὲ, ὦ βασιλεῦ, εἰ δοκεῖ, Σατράπην τῆς Ἑλλάδος κατάλιπε. δειλὸς γάρ εἰμι, καὶ τῶν οἴκοι πολλὸ ἀπελθεῖν ἔκ ἂν ἠδέως ὑπομείναιμι· σὺ δὲ εἰκας ἐπὶ Ἀρμενίας καὶ Παρθυαίης ἐλάσεν, μάχιμα Φῦλα, καὶ τὴν τοξικὴν εὐσοχα, ὥς ἄλλω παραδὲς τὸ δεξιὸν, ἐμὲ Ἀντίπατρόν τινα ἔασον ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, μὴ με καὶ διαπείρῃ τις οἷς ᾧ, ἄθλιον βαλὼν ἐς τὰ γυμνά, περὶ Σῆσα ἢ Βάκτρα ἡγῶμενόν σοι τῆς Φάλαγγος. ΣΑΜ. Ἀποδιδράσκεις, ὦ Λυκῖνε, τὸν

Etisque earum praefectis, in Syriam tendemus per Cariam, tum Lyciam, et Pamphyliam, et Pisidas, et maritimam montanamque Ciliciam, donec perueniamus ad Euphratem.

33. LYC. Me, rex, si videtur, Satrapam relinque Graeciae. Meticulosus enim sum, et longe discedere domo non facile sustinuerim. At tu videris ducturus in Armenios atque Parthos, gentes pugnaces, et sagittis bene collineantes. Igitur dextrum cornu trade alii, me Antipatrum quendam relinque in Graccia, ne me, dum phalangem tibi duco, sagitta aliquis miserum, circa Susa aut Bactra, qua parte intectus sum, traiciat. SAM. Fugis delectum, Lycine, metu. At lex est,

τὸν κατάλογον, δειλὸς ὢν. ὁ δὲ νόμος ἀποτε-
 τμησθαι τὴν κεφαλὴν, εἴ τις λιπὼν φαίνοιτο
 τὴν τάξιν. ἀλλ' ἐπεὶ κατὰ τὸν Εὐφράτην ἦδη
 ἔσμεν, καὶ ὁ ποταμὸς ἔξευκται, καὶ κατόπιν
 ὅποσα διεληλύθαμεν ἀσφαλῶς ἡμῖν ἔχει, καὶ
 πάντα ὑπαρχοὶ κατέχουσιν, ὑπ' ἐμᾶ ἐκείνῳ ἔθ-
 νει ἐπεισαχθέντες, οἱ δὲ καὶ ἀπίασιν, τὴν Φοι-
 νίκην ἡμῖν ἐν τούτῳ, καὶ τὴν Παλαισίην, εἴ-
 τα καὶ τὴν Αἴγυπτον προσαξόμενοι. σὺ πρῶ-
 τος, ὦ Λυκίνε, διάβαινε, τὸ δεξιὸν ἄγων, εἴτα
 ἐγὼ, καὶ μετ' ἐμὲ ἔτοσί Τιμόλαος. ἐπὶ πᾶσι
 δὲ τὸ ἵππικόν ἄγε σὺ, ὦ Ἀδείμαντε.

Καὶ διὰ μὲν τῆς Μεσοποταμίας ἔδεις ἀπήν-
 τηκεν ἡμῖν πολέμιος, ἀλλ' ἐκόντες αὐτὰς τε καὶ
 τὰς

est, capite plecti, si quis ordines deseruisse de-
 prehendantur. Sed quando iam sumus ad Euphra-
 tem, et iunctus est *ponie* fluvijs, et a tergo quae
 reliquimus, tuta sunt omnia: atque omnia tenent
 praefecti, unicuique populo a me dati: alii vero
 discesserunt, qui Phoenicem nobis interea, et
 Palaestinam, deinde etiam Aegyptum reducant.
 Ac tu primus, Lycine, dextro cornu induceto,
 transice: tum ego: et post me hic Timolaus:
 post omnes autem tu equitatum, Adimante, du-
 cito.

24. Atque per Mesopotamiam nullus nobis ob-
 viam venit hostis, sed sponte se cum arcibus viri

τὰς ἀκρόπόλεις ἄνθρωποι ἐνεχείρισαν, καὶ ἐπὶ Βαβυλῶνα ἐλθόντες ἀπροσδόκητοι παρήλθομεν εἰς τὸ εἶσω τῶν τειχῶν, καὶ ἔχομεν τὴν πόλιν· ὁ βασιλεὺς δὲ περὶ Κτησιφῶντα διατρίβων, ἤκασε τὴν ἔφοδον· εἶτα εἰς Σελεύκειαν παρελθὼν, παρασχευάζετο ἰππέας τε ὅτι πλείους μελεπεμπόμενος, καὶ τοξότας, καὶ σφενδονήτας. ἀπαγγέλλασιν δ' ἔν οἱ σκοποὶ ἀμφὶ τὰς ἐκατὸν ἤδη μυριάδας τῆς μαχίμης συνειλέχθαι, καὶ τέτων εἵκοσιν ἰπποτοξότας· καί τοι ἔπω ὁ Ἀρμένιος πάρεςιν, ἔτε οἰκαστὰ τὴν Κασπίαν θάλατταν οἰκῶντες, ἔτε οἱ ἀπὸ Βήκτρων, ἀλλ' ἐκ τῶν πλησίων καὶ προασείων τῆς ἀρχῆς· ἔτω ῥαδίως τοσαύτας μυριάδας κατέλεξε. καιρὸς ἔν ἤδη σκοπεῖν ἡμᾶς ὅ, τι χρὴ ποιεῖν.

ΑΔΕΙΜ.

nobis dēdiderunt: progressique ad Babylonem, ex improuiso intra muros delati urbem habemus. Rex autem qui circa Ctesiphontem haeret, audita impressione progressus ad Seleuciam parat se, equitatu arcessito quam plurimo, et sagittariis funditoribusque. Renunciant ergo exploratores, circa millies mille iam viros pugnae aptos collectos esse, in his ducenta millia iaculantium ex equis, quamquam Armenius nondum adest, neque qui Caspium mare accolunt, neque Bactriani, sed de partibus modo vicinis et suburbanis quasi imperii: adeo facile tot millia coegit. Itaque tempus est, ut nos etiam, quid nobis agendum sit, circumspiciamus.

35. ΑΔΙΜ.

ΑΔΕΙΜ. Ἀλλ' ἐγὼ μὲν Φημι δεῖν ὑμᾶς τὸ
περὶ ἀπιέναι τὴν ἐπὶ Κτησιφῶντος, ἡμᾶς δὲ
τὸ ἱππικὸν αὐτῷ μένῃ, τὴν Βαβυλῶνα διαφυ-
λάξοντας. ΣΑΜ. Ἀποδειλιάς καὶ σὺ, ὦ Ἀ-
δαίμαντε, πλησίον τῷ κινδύνῳ γενόμενος. σοὶ
δὲ τί δοκεῖ, ὦ Τιμόλαε; ΤΙΜ. Ἀπάσῃ τῇ
στρατιᾷ βαδίζειν ἐπὶ τὰς πολεμίας, μηδὲ περι-
μένειν ἕς' ἂν ἄμεινον παρασκευάσωνται, παν-
ταχόθεν αὐτοῖς συμμάχων προσγενομένων, ἀλλ'
ἕως ἔτι καθ' ὁδὸν εἰσιν οἱ πολέμιοι, ἐπιχειρῶ-
μεν αὐτοῖς. ΣΑΜ. Εὖ λέγεις· σὺ δὲ τί, ὦ
Λυκίνα, δοκιμάζεις; ΛΥΚ. Ἐγὼ σοὶ Φράσω.
ἐπεὶ δὲ κενμήκαμεν συντόνως ὁδεύοντες, ὅποτε
κατήειμεν ἔωθεν ἐς τὸν Πειραιᾶ, καὶ νῦν δὲ ἤδη
τριά-

35. ADIM. Nimirum ego aio oportere vos
pedites Ctesiphontem petere; nos autem, equi-
tatum, hic manere ad Babylonem tuendam.
SAM. Etiam tu, Adimante, metuis constitutus
prope periculum. Tibi vero, Timolae, quid,
videtur? TIM. Omni cum exercitu hostes aggre-
di nec expectare, donec parent se melius, ad-
fluentibus undique auxiliis. Sed dum adhuc in
via sunt hostes, illos aggrediamur. SAM. Bene
mones. Tu vero, Lycine, quid censes? LYC.
Ego tibi dicam. Quandoquidem a contentione
itineris fatigati sumus, qui hodie mane descen-
derimus in Piraeum, nunc vero iam triginta cir-

τριάκοντά πε σαδίους προεσχωρήκαμεν, καὶ ὁ
 ἥλιος πολὺς, κατὰ μεσημβριαν γὰρ ἤδη μάλιστα,
 ἐνταῦθα πε ἐπὶ τὰς ἐλαίας ἐπὶ τῆς ἀναγεγραμ-
 μένης 6) σήλης καθίσαντας ἀναπαύσασθαι, εἴ-
 τα ἔτιω ἀναστάντας πορεύεσθαι, καὶ ἀνύειν τὸ
 λοιπὸν

citer stadia progressi simus; et sol (*ardor*) multus:
 (circa meridiem enim est) vt hic alicubi sub oleis,
 in euerfa illa columella assidendes, requiescamus;
 ac deinde surgentes, studiose redeamus in urbem.
 SAM.

6. ἀναγεγραμμένης] Quid sibi velit ἀναγε-
 γραμμένη σήλη, non est facile dictu. Leges
 quidem aut verba alia ἀναγεγραμμένα dici
 possunt, σήλη forte ἐπιγεγραμμένη, i. e. li-
 terata, inscripta, vt adhuc dederunt inter-
 pretes. Quid vero ad assidendum commodi-
 tatis habet, et quidem, vt quatuor homines
 sedeant, σήλη, columella, cippus, altum
 magis opus, quam latum aut longum? et
 quid ad eam partem, qua sedetur, literae?
 Scilicet imposuit antiquo alicui librario si-
 militudo maxima quae intercedit inder T et
 Γ literas: viderat idem literata saxa frequen-
 tia: dedit ergo ἀναγεγραμμένης pro ἀνατε-
 τραμμένης. Columella, cippus, pila, cum
 stant, scriptis seruandis, et ingerendis in
 praetereuntium oculos, idonea: cum euerfa
 iacent, siue literata sint, siue minus, sessio-
 nem praebent commodam fatigatis. *Gesner.*

λοιπόν ἐς τὸ ἄσυ. ΣΑΜ. Ἐτι γὰρ Ἀθήνησιν, ὦ μακάριε, εἶναι δοκεῖς, δε ἄμφι Βαβυλῶνα ἐν τῷ πεδίῳ, πρὸ τῶν τειχῶν ἐν τοσέτοις στρατιώταις καθῆσαι περὶ τῷ πολέμῳ διασκοπόμενος. ΛΥΚ. Ὑπέμνησας· ἐγὼ δὲ νῆφειν ἤμην, καὶ σὺ παρὰ τὸ Φανεῖσθαι τὴν γνώμην.

ΣΑΜ. Πρόσκειμεν δὴ, εἴ σοι δοκεῖ, καὶ ὅπως ἄνδρες ἀγαθοὶ ἐν τοῖς κινδύνοις ἔσεσθε, μηδὲ προδώσετε τὸ πάτριον Φρόνημα· ἥδη γὰρ πού καὶ οἱ πολέμιοι ἐπιλαμβάνουσιν. ὥς τὸ μὲν σύνθημα ἔσω, Ἐνυάλιος. ὑμεῖς δὲ ἐπειδὴν σημανῇ ὁ σαλπικτῆς, ἀλαλάξαντες, καὶ τὰ δόρατα κρῖναντες πρὸς τὰς ἀσπίδας, ἐπείγεσθαι συμμίζειν τοῖς ἐναντίοις, καὶ ἐντὸς γενέσθαι τῶν τοξευ-

SAM. Scilicet Athenis tibi adhuc esse, bone vir, videris, qui circa Babylonem in campo ante muros sedas tot inter milites, disputans de bello. LYC. Reposuisti me in memoriam. At ego putabam me sobrium esse. Iam tuum est dicere sententiam.

36. SAM. Aggredimur sane, si tibi videtur. Et memento, ut viri fortes fitis in periculis, nec prodatis sensum illum patrium; iam enim alicubi inuadunt hostes. Itaque tessera erit *Mars*! Vos vero cum classicum cecinerit tubicen, clamore sublato, incussis in clypeos hastis, vrgete manus conferere cum hostibus, et intra telii iactum ve-

τοξευμάτων, ὡς μηδὲ πληγὰς λαμβάνομεν, ἀ-
κροβολίζεσθαι αὐτοῖς δίδοντες. καὶ ἐπειδὴ ἐς
χεῖρας ἤδη συνεληλύθαμεν, τὸ μὲν εὐώνυμον,
καὶ ὁ Τιμόλαος, ἐτρέψαντο τὰς κατ' αὐτὰς,
Μήδους ὄντας, τὸ δὲ κατ' ἐμὲ ἰσόπαλόν ἐστι.
Πέρσαι γάρ εἰσι, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν αὐτοῖς· ἡ
δὲ ἵππος ἅπαντα τῶν βαρβάρων ἐπὶ τὸ δεξιὸν
ἡμῶν ἐλαύνει, ὥς, ὦ Λυκίνε, αὐτὸς τε ἀνὴρ
ἀγαθὸς γίγνη, καὶ τοῖς μετὰ σαντῆ παρακα-
λεῦα δέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν.

ΛΤΚ. Ὡ τῆς τύχης, ἐπ' ἐμὲ γὰρ οἱ ἵππεῖς
ἅπαντες, καὶ μόνος ἐπιτήδειος αὐτοῖς ἔδοξα
ἐπελαύνεσθαι· καὶ μοι δοκῶ, ἦν βιάζωνται, αὐ-
τομολήσιν, προσδραμὼν ἐς τὴν παλαίστραν, ἔτι
πολλὰ-

nire, vt nec excepiamus ictus iaculandi facultate
illis data: et cum ad manus iam venerimus, fi-
nistrum *cornu* et Timolaus iam in fugam verte-
runt sibi oppositos Medos, sed meum agmen ae-
quo adhuc marte pugnat: sunt enim Persae et
rex inter ipsos. Equitatus autem barbarorum
vniuersus in dextram *aciem* nostram inuehitur:
itaque, Lycine, et ipse vir fortis esto, et tuis,
vt impetum excipiant, impera.

37. LYC. Vah fortunam! In me enim equi-
tes vniuersi: et solus idoneus sum visus, in quem
irruant. Videor mihi, si vim faciant, fugere
curriculo in palaestram, et adhuc pugnantes vos
deser-

πολεμῶντας ὑμᾶς καταλιπών. ΣΑΜ. Μηδαμῶς. κρατεῖς γὰρ αὐτῶν καὶ σὺ ἤδη τὸ μέρος· ἐγὼ δὲ ὡς ὄρῳς, καὶ μονομαχήσω πρὸς τὸν βασιλέα, προκαλεῖται γάρ με, καὶ ἀναδύναι πάντως ἀσχερόν. ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ τετρώσῃ αὐτίκα μάλα πρὸς αὐτῷ, βασιλικὸν γάρ καὶ τὸ τρωθῆναι περὶ τῆς ἀρχῆς μαχόμενον. ΣΑΜ. Εὐ λέγεις, ἐπιπάλαιον μὲν μοι τὸ τραῦμα, καὶ ἔκ εἰς τὰ Φανερά τῷ σώματος· ὡς μὴδὲ τὴν εἰλὴν ὑπερον ἄμους Φον γενέσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὄρῳς ὅπως ἐπελάσας, μίαν πληγὴν αὐτόν τε καὶ τὸν ἵππον διέπειρα, τὴν λόγχην ἀφείς; εἴτα τὴν κεφαλὴν ἀποτεμὼν, καὶ ἀφελὼν τὸ διάδημα, βασιλεὺς ἤδη γέγονα, προσκυνούμενος ὑφ' ἀπάντων.

Οἱ

deserturus. SAM. Nequaquam. Vinces enim iam tu quoque tua in parte. Ego autem, vt vides, iam solitariam cum rege pugnam pugnabo. Etenim me prouocat, et retrocedere omnino turpe est. LYC. Per Iouem etiam mox ab illo vulneraberis, regium enim hoc etiam, vulnerari in pugna pro imperio. SAM. Bene mones. Leue quidem mihi vulnus, minimeque aperto corporis loco, adeo vt neque cicatrix in posterum deformis futura sit. Verum vides, vt inuectus ego ictu vno ipsum cum equo emissa hasta traieci, ac deinde capite abscisso, ablatoque diademate rex iam factus sum.

Οἱ βάρβαροι προσκυνεῖτωσαν· ὑμῶν κατὰ τὸν Ἑλλήνων 7) νόμον ἄρξω, εἰς στρατηγὸς ὀνομαζόμενος. ἐπὶ τέτοις ἄρα ἐννοεῖτε ὅσας μὲν πόλεις ἐπωνύμεις ἐμαυτῷ οἰκίω, ὅσας δὲ καὶ καθαιρήσω ἐλὼν κατὰ κράτος, αἷ ἂν ὑβρίσωσί τι ἐς τὴν ἀρχήν· ἀπάντων δὲ μάλιστα Κυδίαν τὸν πλάσιον μετελεύσομαι, ὃς ὁμορος ἤδη ὦν μοι, ἐξέωσε τῷ ἄγρῳ, ἐπιβαίνων κατ' ὀλίγον ἐς τὸ εἶσω τῶν ὄρων.

ΛΥΚ. Πέπαυσο ἤδη, ὦ Σάμιππε, καιρὸς γάρ σε ἤδη μὲν νενικηκότα τηλικαύτην μάχην, ἐν Βαβυ-

38. Ac barbari quidem nos adorent: *Graecis autem* Graeco more vnici Praetoris nomine imperabo. Post haec igitur cogitate, quot vrbes de meo nomine appellatas conditurus sim, quot contra vi-ctas sim vastaturus, si qua iniuria imperium meum affecerint. Omnium vero maxime Cydium diuitem mulcabo, qui, vicinus meus cum esset, agro me, ingressus paullatim intra fines, expulit.

39. LYC. Desine iam Samippe. Tempus enim est, te iam, qui talem pugnam viceris, Babylonem

7. κατὰ τὸν Ἑλλήνων] Oppositionis ratio suadet, aliquid hic omissum; forte quod nollit librarius Ἑλλήνων bis ponere. Nam ita censeo dedisse Lucianum, Ἑλλήνων δὲ κατὰ τὸν Ἑλλ. v. α. *Gesner*.

NAVIGIVM, SEV VOTA 315

Βαβυλῶνι εὐωχεῖσθαι τὰ ἐπινίκια, (ἐκσάδιος γάρ, οἰμαί, σοι ἡ ἀρχή) Τιμόλαον δὲ ἐν τῷ μέ-
 ρει εὐχεσθαι ὅπερ ἂν ἐθέλῃ. ΣΑΜ. Τί δ' ἐν,
 ὦ Λυκίνε, οἷά σοι ἡτῆσθαι δοκῶ; ΛΥΚ. Πα-
 ραπολὺ, ὠ θαυμασιώτατε βασιλέων, ἐπιπονώ-
 τερα καὶ βιαιώτερα τῶν Ἀδειμάντε, παρ' ὅσον
 ἐκείνος μὲν ἐτρυφα, διτάλαντα χρύσεια ἐκπώ-
 ματα προτείνων τοῖς συμπόταις, σὺ δὲ καὶ ἐτι-
 τρώσκει μονομαχῶν, καὶ ἐδεδίεις, καὶ ἐφρόντι-
 ζες νικτῶρ, καὶ μεθ' ἡμέραν' εἰ μένον γάρ σοι
 τὰ παρὰ τῶν πολεμίων φοβερά ἦν, ἀλλὰ καὶ
 ἐπιβλαὴ μυρία, καὶ Φθόνος παρὰ τῶν συνόν-
 των, καὶ μῖσος, καὶ κολακεία, Φίλος δὲ ἔδεις ἀ-
 ληθῆς, ἀλλὰ πρὸς τὸ δέος ἅπαντες, ἢ πρὸς τὴν
 ἐλπί-

bylone epulari victoriae causa, (extra stadia enim
 puto tibi esse imperium) ac Timolaum iam suo
 loco optare, quidquid voluerit. SAM. Quid
 ergo, Lycine, qualia optasse tibi videor? LYC:
 Multum, maxime admirabilis regum, laboriosior
 et magis violenta *voris* Adimanti, quatenus ille qui-
 dem luxuriose vivebat, aurea binorum talento-
 rum pocula propinans conuiuis: at tu et vulnera-
 tus es in pugna solitaria, et metuisti, et sollicitus
 noctes diesque fuisti. Neque enim ab hoste tibi
 solo metuendum erat, sed insidiae sexcentae, et
 invidia a familiaribus, et odium, et adulatio:
 amicus autem nemo verus, sed ad metum omnes
 aut

ἐλπίδα εὖνοι δοκῶντες εἶναι. ἀπόλαυσις μὲν γὰρ
 καὶ οὐκ ὅτι τῶν ἡδέων, ἀλλὰ δόξα μόνον, καὶ πορ-
 Φυρεῖς χρυσῷ ποικίλῃ, καὶ ταινία λευκὴ περὶ
 τῷ μετώπῳ, καὶ δορυφόροι προϊόντες. τὰ δ'
 ἄλλα κάματος ἀφόρητος, καὶ ἀηδία πολλή· καὶ
 ἢ χρηματίζειν τοῖς παρὰ τῶν πολεμίων ἥκσει
 δεῖ ἢ δαμάζειν, ἢ καταπέμπειν τοῖς ὑπηκόοις
 ἐπιτάγματα. καὶ ἤτοι ἀφ᾽ ἑσῆς τι ἔθνος, ἢ
 ἐπελαύνουσί τινες τῶν ἔξω τῆς ἀρχῆς. δαδίσεναι
 ἔν δεῖ πάντα, καὶ ὑφορᾶσθαι. καὶ ὅλως ὑπὸ
 πάντων μᾶλλον ἢ ὑπὸ σεαυτᾶ εὐδαιμονίζεσθαι.

Καὶ γὰρ ἔν καὶ τόδε πῶς ἐταπεινὸν, ὅτι καὶ
 νόσῃς τὰ ὅμοια τοῖς ἰδῶταις, καὶ ὁ πυρετὸς ἐ
 δια-

aut ad spem beneuoli qui esse videantur. Fru-
 ctus rerum suauium ne per solum quidem, sed
 gloria sola, et distincta auro purpura, et taenia
 circa frontem alba, et praecedentes satellites:
 caeterum labor intolerabilis et multum iniucun-
 ditatis; cum aut opera danda sit his qui ab hosti-
 bus veniunt, aut ius dicendum, aut mittenda ci-
 vibus imperia. Et aut defecit gens aliqua, aut
 externi quidam imperium inuadunt. Metuere
 ergo oportet omnia et suspicari, atque in vniuer-
 sum omnibus potius, quam tibi ipsi, videri bea-
 tum.

40. Etenim illud etiam qui non humile, quod
 aegrotabis non minus quam priuati, nec febris
 te

διαγιγνώσκει σὺ βασιλεῖα ὄντα, εἰδὲ ὁ θάνατος
 δέδωκε τῆς δορυφόρου, ἀλλ' ἐπιστὰς ὁπόταν αὐ-
 τῷ δοκῇ, ἄγει οἰμώζοντα, οὐκ αἰδούμενος τὸ
 διάδημα; σὺ δὲ ὁ οὕτως ὑψηλὸς καταπε-
 σὼν, ἀνάσπασος ἐν τῇ βασιλείᾳ θρόνον τὴν αὐ-
 τὴν ὁδὸν ἄπει, τοῖς πολλοῖς ἰσότημος, ἐλαυνό-
 μενος ἐν τῇ ἀγέλῃ τῶν νεκρῶν, χῶμα ὑψηλὸν
 ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλην μακράν, ἢ πυραμίδα εὐ-
 γραμμὸν τὰς γωνίας ἀπολιπὼν, ἐκπρόθεσμα
 καὶ ἀνεπαίσθητα φιλοτιμήματα· εἰκόνες δὲ
 ἐκείναι, καὶ νεῶς, εἰς ἀνιστᾶσιν αἱ πόλεις θερα-
 πεύσας, καὶ τὸ μέγα ὄνομα, πάντα κατ' ὀλί-
 γον ἀπορρεῖ, καὶ ἄπεισιν ἀμελέμενα. ἦν δὲ καὶ
 ὅτι μάλιστα ἐπὶ πλεῖστον παραμένῃ, τίς ἔτι ἀπό-
 λαυσις

te regem esse internoscit, neque metuit mors fa-
 tellites; sed cum ipsi visum fuerit superueniens,
 plorantem nihil diadema reueritus abducit. Tu
 vero de loco ita excelfo delapsus detractusque de
 throno regio, eandem abis viam; aequatus vul-
 go, abactus cum grege mortuorum, tumulum in
 terra relinquens excelsum, et columnam longam,
 aut accurate descriptam angulis pyramidem, in
 quibus sero homines, cum nihil iam inde ad
 sensum ipsorum perueniat, superbiunt. Statuae
 autem illae et templa, quae excitant colendi cau-
 sa ciuitates, et magnificum illud nomen, paulla-
 tim defluunt omnia, et neglecta abeunt. Si ve-
 ro vel maxime ad longissimum tempus perma-
 neant,

λαυσις ἀνασφίττω αὐτῶν γενομένων; ὁρᾷς οἷα
 μὲν ζῶν ἐτι ἔξεις πράγματα δεδιώς, καὶ φρον-
 τίζων, καὶ κáμνων, οἷα δὲ καὶ μετὰ τὴν ἀπαλ-
 λαγὴν ἔσσι.

Ἄλλ' ἤδη σὸν αἰτεῖν, ὦ Τιμόλαε, καὶ ὅπως
 ὑπερβάλλῃ τάττας, ὥσπερ εἰκός, ἀνδρα συνετόν,
 καὶ πράγμασι χρῆσθαι εἰδότα. TIM. Σκόπεε
 γὰρ, ὦ Λυκίνε, εἴ τι ἐπιλήψιμον εὖξομαι, καὶ
 ὃ, τι ἂν εὐθύνομαι τίς δυνηθεῖη. χρυσὸν μὲν ἐν,
 καὶ θησαυροὺς, καὶ μεδίμνους νομίσματος, ἢ βα-
 σιλείας, καὶ πολέμους, καὶ δέματα ὑπὲρ τῆς ἐρ-
 χῆς, ἀεὶκότως διέβαλες, ἐν αἰτήσομαι· ἀβέβαια
 γὰρ ταῦτά γε, καὶ πολλὰς τὰς ἐπιβλαὰς ἔχον-
 τα, καὶ πλέον τῷ ἡδέος τὸ ἀνικρόν ἐν αὐτοῖς ἦν.

Ἐγώ

neant, quis adhuc fructus ad eum peruenire pot-
 est, qui nihil sentiat? Vides, quas molestias vi-
 vus adhuc sis habiturus, metuens, sollicitus, la-
 borans; et quis post mortem status futurus sit?

41. Sed iam optare tuum est, Timolae, et vt
 illos superes, vt *facturum* probabile est virum
 prudentem, et vti rebus icientem. TIM. Vide
 igitur, Lycine, si quid reprehensione dignum
 optaturus sim, et quod corrigere aliquis possit.
 Aurum proinde ac thesauros, et modios nummum,
 aut regna, et bella et metus pro imperio, quae
 merito reprehendisti, non poscam. Nam ista
 quidem infirma, et infidiis exposita multis, et
 plus, quam suauitatis, in iis molestiarum inest.

42. Ego

Ἐγὼ δὲ βάλωμαι τὸν Ἑρμῆν ἐν τυχεῖντα μοι δὲ-
ναί τινας δακτυλίας ποιᾶντας τὴν δύναμιν, ἓνα μὲν,
ὥστε αἰεὶ ἐρρῶσθαι καὶ ὑγιαίνειν τὸ σῶμα, καὶ ἀτρω-
τὸν εἶναι, καὶ ἀπαθῆ· ἕτερον δὲ, ὡς μὴ δρᾶσθαι
τὸν περιθέμενον, αἰσθῆν ὅ τ᾽ ἔγχε· τὸν δὲ τινά,
ὥς ἰσχύειν ὑπὲρ ἀνδρας μυρίας, καὶ ὅ, τι ἂν ἄχθος
ἅμα μυριοὶ κινῆσαι μάλας δύναντο, τὲτό με ἐκ-
δίως μόνον ἀνατίθεσθαι· ἔτι δὲ καὶ πέτεσθαι,
πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀρτέντα· καὶ πρὸς τ᾽ ἐτέ μοι εἶ-
ναι δακτύλιόν τινά, καὶ μὴν καὶ ἐς ὕπνον καλῶσπᾶν,
ὅποσας ἂν ἐθάλω, καὶ ἀπασαν θύραν προσιόντι μοι
ἀνοίγεσθαι, χαλκωμένῃ τ᾽ κλειθεῖ, καὶ τ᾽ ἀμοχλῇ
ἐφαρμυμένῃ. ταῦτα ἀμφοτέρω εἰς δακτύλιος δυ-
νάσθω. Τὸ

42. Ego autem optem ab occurrente mihi Mer-
curio anulos dari quosdam, qui virtutem habeant
huiusmodi: unum, ut valeat semper corpus et
salubre sit, et vulnere nulli, aut morbo penetra-
bile; alterum, cuius auxilio non videatur qui
induit, qualis erat ille Gygis: alium rursus, ut
plus decies mille hominum robur habeam, et
quod onus vix decies mille homines moliri simul
queant, hoc ut facile solus transferre possim: in-
super volare ut possim, multum elatus de terra,
ad hoc quoque sit mihi anulus. Verum somno
sopire ut queam quoscunque voluero, et ianua
mihi unaquaeque accedenti sua sponte ut aperia-
tur, laxato claustro, remoto pessulo; ad hoc
vtrumque vnus idemque valeat anulus.

43. Quod

Τὸ δὲ μέγιστον, ἄλλος τις ἔσω ἐπὶ πᾶσιν ὁ
ἡδιστος, ὡς ἐράσμιον εἶναι με, περιθέμενον παι-
σι τοῖς ὠραίοις, καὶ γυναῖξί, καὶ δῆμοις ὅλοις,
καὶ μηδὲνα εἶναι ἀνέραςόν, καὶ ὅτω μὴ ποθε-
νότατος ἐγὼ, καὶ ἀνὰ σώμα· ὥστε πολλὰς γυναῖ-
κας ἔφερασας τὸν ἔρωτα, καὶ ἀναρτᾶν ἑαυτὰς,
καὶ τὰ μετρίκια ἐπιμεμηνῆναι μοι, καὶ εὐδαί-
μονα εἶναι δοκεῖν, εἴ τινα καὶ μόνον προσβλέ-
ψαιμι αὐτῶν, εἰ δ' ὑπερορῶν, καὶ κῆνα ὑπὸ
λύπης ἀπολλύσθω. καὶ ὅλως ὑπὲρ τὸν Τάνιν-
θον, ἢ Τλαν, ἢ Φάωνα τὸν Χίον εἶναι με.

Καὶ ταῦτα πάντα ἔχειν, καὶ ὀλιγοχρόνιον ὄν-
τα, μηδὲ κατὰ μέτρον ζῶντα τῆς ἀνθρωπίνης
βιοτῆς, ἀλλ' ἔτη χίλια νέον ἐκ νέου γιγνόμενον

43. Quod vero caput est, sit etiam alius o-
mnium ille iucundissimus, quo induto amabilis
sim formosis pueris, et mulieribus, et totis po-
pulis, ut nemo sit quin me amet, desideret, in
ore habeat; adeo ut multae mulieres amoris im-
patientia se suspendant, et prae amore mei insa-
niant adolescentuli, beatusque videatur, si quem
illorum modo adspiciam; si vero negligentius
tractem, hi quoque prae dolore pereant: atque
in uniuersum supra Hyacinthum, aut Hylan,
aut Chium Phaonein ego sim.

44. Et omnia haec habeam, non paruae aetatis
homo, neque ad mensuram vitae humanae vi-
vens; sed annos mille iuuentutem unam post al-
teram

διαβιῶναι, ἀμφὶ τὰ ἐπτακαίδεκα ἔτη αἰεὶ ἀπο-
 δόμενον τὸ γῆρας, ὥσπερ οἱ ὄφεις. ἔδεν γὰρ
 δέήσει με ταῦτα ἔχοντα· πάντα γὰρ ἐμὰ ἦν
 ἂν τὰ τῶν ἄλλων, ἐς ὅσον ἀνοίγειν τε τὰς θυ-
 ρας ἐδυνάμην, καὶ κοιμίζεν τὰς Φύλακας, καὶ
 ἀθάνατος εἶναι εἰσιών. εἰ δὲ τί ἐν Ἰνδοῖς ἢ Τ-
 περβορέοις θάμα παραδοξόν, ἢ κτῆμα τίμιον,
 ἢ ὅσα ἐμφαγεῖν ἢ πιεῖν ἤδεα, ἔ μετασελάμε-
 ρος, ἀλλ' αὐτὸς ἐπιπετόμενος, ἀπέλαυον ἀπάν-
 των ἐς κόρον. καὶ ἐπεὶ γρύψ, ὑπόπτερον θη-
 ρίον, ἢ φοῖνιξ, ὄρνεον ἐν Ἰνδοῖς ἀθάνατον τοῖς
 ἄλλοις, ἐγὼ δὲ καὶ τῆτο ἐώρων ἂν, καὶ τὰς πη-
 γὰς δὲ τὰς Νεῖλα μόνος ἂν ἠπισάμην, καὶ ὅσον
 τῆς γῆς αἰόνητον, καὶ εἴ τινες ἀντίποδες ἡμῖν
 οἰκᾷ-

teram vitam, interiectis septendecim quibusque
 annis exuens senectutem instar serpentum. Haec
 si habeam, nihil mihi defuerit. Mea enim fue-
 rint, quae aliorum sunt omnia, in quantum spe-
 rare possem iāhuas, et custodes sopire, et oculos
 omnium effugere dum intro. Si quod verò
 apud Indos aut Hyperboreos spectaculum nobile,
 aut pretiosa possessio, aut quaecumque in cibo
 vel potu iucunda sunt, ea non adferri demum
 curarem, sed aduolans ipse ad satietatem illis
 fruerer. Et quando Gryps alata belua, aut Phoe-
 nix avis apud Indos spectata nemini; ego etiam
 ista viderem: et fontes Nili viderem solus, et
 quantum telluris inhabitabile est; et si qui con-

οἰκῆσι, τὸ νότιον τῆς γῆς ἡμίτομον ἔχοντες· ἔτι δὲ καὶ ἀσέρων φύσιν, καὶ σελήνης, καὶ αὐτῆς πᾶς ἡλίας, ῥαδίως ἀν' ἑσθων, ἀπαθῆς ὢν τῷ πυρί. καὶ τὸ πάντων ἡδισον, αὐθημερόν ἀγγεῖλαι ἐς Βαβυλῶνα τίς ἐνίκησεν Ὀλύμπια· καὶ ἀρισησάντα, εἰ τύχοιμι ἐν Συρίᾳ, δεσπνήσαι ἐν Ἰταλίᾳ. εἰ δέ τις ἐχθρὸς εἴη, ἀμύνασθαι καὶ τᾶτον ἐκ τῆς ἀφανῆς, πέτρην ἐμβαλόντα τῇ κεφαλῇ, ὡς ἐπιτετρίφθαι τὸ κρανίον. τὰ τε αὖ Φίλκς εὖ ποιεῖν, ἐπιχέαντα κοιμημένοις αὐτοῖς τὸ χρυσίον. καὶ μὴν εἰ τις ὑπερόπτης εἴη, ἢ τύραννος πλάσιος ὕβρις, ἀράμενος αὐτὸν ὅσεν ἐπὶ σαδίκας εἴκοσιν, ἀφῆκα φέρεσθαι κατὰ τῶν κρημνῶν τοῖς παιδοῖς δὲ ὀμιλεῖν ἀκωλύ-

verfis ad nos vestigiis australe telluris hemisphaerium habitant. Insuper vero stellarum naturam et Lunae, ipsiusque adeo Solis facile cognoscerem, in quem nihil ignis valeat. Quodque omnium suauissimum, eodem die nunciare possem Babylonem, Olympia quis vicerit; et pransus forte in Syria, in Italia coenare. Si quis vero inimicus sit, ulcisci eum quoque ex occulto liceret, impacto in caput illius saxo, quo conteratur ipsi cranium; contra benefacere amicis, affusa dormientibus auro. Quin si quis contemptor sit, aut tyrannus, dives, contumeliosus, sublatum ad viginti stadia, dmitterem casurum per praecipem. Amoribus autem meis frui nemine prohibere

ἐκκαλύπτως ἂν ἐξῆ, εἰσιόντα ἀθάτον, κοιμίσαντα ἅπαντας, ἄνευ ἐκείνων μάνων. οἷον δὲ κῆκεῖνο ἦν, τῆς πολεμῆντας ἐπισκοπεῖν ἐξωβέλας ὑπεραιωρῶμενον, καὶ εἰ δόξειέ μοι προσθέμενος ἂν τοῖς ἡττημένοις, κοιμίσας τῆς κρατῶντας, νικῶν παρῆχον τοῖς Φεύγασιν, ἀναστρέψασιν ἀπὸ τῆς τροπῆς. καὶ τὸ ὅλον, παιδίαν ἐποιέμεν ἂν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον, καὶ πάντα ἐμὰ ἦν, καὶ θεὸς ἐδόκεν τοῖς ἄλλοις. τῷτῃ ἢ ἄκρα εὐδαιμονία ἐστὶ, μήτε ἀπολέσθαι, μήτε ἐπιβλευθῆναι δυναμένη, καὶ μάλιστ᾽ ὑγείας ἐν μακρῷ τῷ βίῳ.

Τί ἂν αἰτιάσαιτο, ὦ Λυκῖνε, τῆς εὐχῆς;
ΑΤΚ. Οὐδέν, ὦ Τιμόλαε, αὐδὲ γὰρ ἀσφα-
λές

bente liceret: ingressus quippe nemine vidente sopireim omnes, praeter illos solos. Quale autem illud fuerit, inspectare praecipientes ultra iactum teli sublatum? Et, si videretur mihi, accedens ad victos, sopitis victoribus, victoriam fugientibus tribuerem de fuga reuersis. Atque in vniuersum, lusum mihi haberem vitam hominum, mea essent omnia, et Deus reliquis viderer. Haec summa est felicitas, quae perire, quae infidiis peti nequeat, cum valetudine praesertim in vita adeo longa.

45. Quid habes, Lycine, in quo votum hoc reprehendas? LYC. Nihil quidquam, Timolae;

λὰς ἐναντιῶσθαι ἀνδρὶ πτηνῷ, καὶ ὑπὲρ μυρίας
 τὴν ἰσχύν. πλὴν ἀλλὰ ἐκείνο ἐγγισσομαι σε, εἴ
 τίνα ἄλλον εἶδες ἐν τοσούτοις ἔθνεσιν, ὅσα ὑπερ-
 ἔπτης, γέροντα ἤδη ἄνδρα, ἔτω παρακεκινηκό-
 τα τὴν γνώμην, ἐπὶ δακτυλίσ μικρῷ ὀχέμενον,
 ὅρη ὅλα κινεῖν ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ δυνάμενον,
 ἐπέρασον πᾶσι, καὶ ταῦτα Φαλακρὸν ὄντα, καὶ
 τὴν ρίνα σιμόν; ἀτὰρ εἶπέ μοι καὶ τόδε, τί δὲ
 ποτὲ ἔχῃ εἰς δακτύλιος ἅπαντα ταῦτα δύναται
 σοι, ἀλλὰ τοσούτους περιημμένους βαδιῇ, τὴν ἀρι-
 στεράν πεφορτισμένους κατὰ δακτύλον ἕνα; μάλ-
 λον δὲ ὑπερπαίει ὁ ἀριθμὸς, καὶ δεήσει καὶ τὴν
 δεξιάν συνεπιλαβεῖν. καίτοι ἐνὸς τῷ ἀναγκασι-
 τάτῃ προσδεῖ, ἔς περιθέμενόν σε παύσει μω-
 ραῖνον

neque enim tutum fuerit aduersari volucris viro,
 et supra decies mille alios robusto. Verum illud
 tamen ex te quaeram, Numquid alium vidisti in
 tot, quas superuolasti, gentibus, senem homi-
 nem adeo mente non constantem, qui veheretur
 paruo anulo, totos qui montes extremo mouere
 digito posset, amabilem omnibus, idque caluus
 cum sit et fimo naso? Verum hoc quoque mihi
 dicas. Quid tandem est, quod non vnus anulus
 haec tibi potest omnia? Sed tot indutus ambu-
 labis, oneratae finistrae vnoquoque digito; quin
 excedit numerus, vt dextram subuenire oporteat.
 Quamquam tamen vnus deest maxime necessarius,
 quo

φαίνοντα, τὴν πολλὴν ταύτην κόρυζαν ἀποξύν-
σας. ἢ τῷτο μὲν καὶ ὁ ἑλλεβορος ἱκανὸς ποιῇ-
ται, ζωρότερος ποθείς.

TIM. Ἀλλὰ πάντως, ὦ Λυκίνε, καὶ αὐτὸς
εὗξη τί ἤδη ποτὲ, ὥς ἂν μάθωμεν οἷα αἰτή-
σεις ἀνεπίληπτα καὶ ἀνέγκλητα, ὁ συκοφαν-
τῶν τὰς ἄλλας. ΛΤΚ. Ἀλλ' ἐδόμαί ἐύχῃς
ἐγώ. ἤκομεν γὰρ ἤδη πρὸς τὸ Δίπυλον, καὶ ὁ
βέλτιος οὐτοσὶ Σάμιππος, ἀμφὶ Βαβυλῶνα
μονομαχῶν, καὶ σὺ, ὦ Τιμόλαε, ἀριστῶν μὲν
ἐν Συρίᾳ, δειπνῶν δὲ ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ τοῖς ἐμοὶ
ἐπιβάλλουσι καὶ σταδίοις κατεχρήσασθε, καλῶς
ποιῶντες· ἄλλως τε καὶ ἂν δεξαίμεν πλητῆσας
ἐπ'

quo induto ineptire, deterfa illa multa coryza,
desinas. An hoc idem praestabit potus meracior
hellebori?

46. TIM. Sed omnino, Lycine, ipse quoque
iam tandem aliquando optabis aliquid, ut videa-
mus quam tu irreprehensibilia; et crimine omni
vacantia, petiturus sis, calumniator reliquorum.
LYC. Quin nihil voto mihi opus est. Venimus
enim iam ad portam geminam: et optimus hic
Samippus, dum circa Babylonem depugnat, et
tu, Timolae, dum pransus in Syria, in Italia
coenas, his etiam quae mihi assignata erant sta-
diis, quod gaudeo, abusi estis. Alioqui nolim
ego post breuem fructum irritarum inanumque

ἐπ' ὀλίγον, ὑπημέμιόν τινα πλῆτον, ἀνιχθῆναι
 μετ' ὀλίγον ψυχὴν τὴν μάζαν ἐσθίων, οἷα ὑμεῖς
 πείσεσθε μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν ἡ εὐδαιμονία μὲν
 ὑμῖν, καὶ ὁ πολὺς πλῆτος οἰχεται ἀποπτάμε-
 νος· αὐτοὶ δὲ κκταβάντες ἀπὸ τῶν θησαυρῶν
 τε καὶ διχρημάτων, ὥσπερ ἐξ ἡδίστης ὀνείρατος
 ἀνενγρόμενοι, ἀνόμοια τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας εὐρίσκη-
 τε· ὥσπερ οἱ τὰς βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι τρα-
 γῶδοι, ἐξελθόντες ἀπὸ τῆς θεάτρης, λιμώττον-
 τες οἱ πολλοὶ, καὶ ταῦτα πρὸ ὀλίγου Ἀγαμέ-
 μνονες ὄντες ἢ Κρέοντες. λυπήσεσθε ἄν, ὡς τὸ
 εἰκὸς, καὶ δυσάρεστοι ἔσεσθε τὰ ἐπὶ τῆς οἰ-
 κίας, καὶ μάλιστα σὺ, ὦ Τιμόλαε, ὅποτεν δέξῃ
 σε τὸ αὐτὸ παθεῖν τῷ Ἰκάρῳ τῆς πτερώσεως
 διαλυθείσης, καταπεσόντα ἐκ τῆς ἔραντος χαμαὶ
 βυθί-

diuitiarum moleste ferre paullo post, cum misera
 puls deuoranda est: quale quid vobis paullo post
 eueniet, cum illa vobis felicitas et multae diui-
 tiae auolauerint, vos autem a thesauris illis dia-
 dematisque delapsi, et tanquam e suauissimo so-
 mnio excitati, dissimilia omnia domi inueneritis,
 vt illi qui reges egerant Tragoedi, egressi de
 theatro plerumque esuriunt, idque cum Aga-
 memnones paullo ante aut Creontes fuerint. Do-
 lebitis ergo, vt credibile est, et displicebunt vo-
 bis domestica, tibi praesertim, Timolae, cum
 idem tibi quod Icaro euenturum sit, vt solutis
 alis

βαδίζεν, ἀπολέσαντα τὰς δακτυλίδας ἐκείνους
ἑπαντας ἀπορρέοντάς τῶν δακτύλων. ἐμοὶ δὲ
καὶ τὸτο ἱκανόν, ἀντὶ πάντων θησαυρῶν, καὶ
Βαβυλῶνος αὐτῆς, τὸ γελάσαι μάλα ἡδέως ἐφ'
οἷς ὑμεῖς ἡτήσατε, τοιῷτοῖς ἔσι, καὶ ταῦτα
Φιλοσοφίαν ἐπανῆντες.

alis de caelo delapsus humi incedas, perditis illis
omnibus, qui de digitis defluerint anulis. Mi-
hi vero hoc etiam pro thesauris omnibus, ipsaque
Babylone, satis est, quod suauiter ridere possum,
quae vos petiistis, cum sint talia! eaque homines,
qui Philosophiam laudatis.

Ἑταῖροὶ Διάλογοι.

I.

Γλυκέρρα καὶ Θαῖς.

ΓΛΥΚ. Τὸν στρατιώτην, Θαῖ, τὸν Ἀκαρνᾶνα,
ὃς πάλαι μὲν Ἀβρότονον εἶχε, μετὰ
ταῦτα δὲ ἡσχόθη ἐμοῦ, τὸν εὐπάρφυον λέγω,
τὸν

Dialogi Meretricii.

Glycera et Thais.

GLYC. Militemne istum, Thais, Acarnanem,
qui Abrotonum quondam habuit,
postea autem me amavit, purpuratum illum dico,

τὸν ἐν τῇ χλαμύδι, οἶσθα αὐτὸν, ἢ ἐπιλέλυσαι τὸν ἄνθρωπον; ΘΑΙΣ. Οὐκ, ἀλλὰ οἶδα, ὦ Γλυκέριον, καὶ σινέπιδ μεθ' ἡμῶν πέρυσιν ἐν τοῖς Ἀλώοις. τί δὲ τῆτο; ἐώκεις γὰρ τι περὶ αὐτῷ διηγεῖσθαι. ΓΛΥΚ. Γοργόνα αὐτὸν ἢ παμπόνηρος, Φίλη δοῦσα εἶναι, ἀπέσπασεν ἀπ' ἐμῆ ὑπαγαγῶσα. ΘΑΙΣ. Καὶ νῦν σοι μὲν ἐκεῖνος εἰ πρόσσει, Γοργόναν δὲ ἐταῖραν πεποίηται; ΓΛΥΚ. Ναί, ὦ Θαί, καὶ τὸ πρᾶγμα εἰ μετρίως με ἤψατο. ΘΑΙΣ. Πονηρὸν μὲν, ὦ Γλυκέριον, ἐκ ἀδόκητον δὲ, ἀλλὰ εἰωθὸς γίνεσθαι ὑφ' ἡμῶν τῶν ἐταρῶν. ἐκὲν χρὴ ἔτε ἀνιᾶσθαι ἄγαν, ἔτε μέμφεσθαι τῇ Γοργόνη. οὐδὲ γὰρ σὲ Ἀβρότονον ἐπ' αὐτῷ πρότερον ἐμέμψατο,

cum chlamyde, illum ergo nosti, an hominis oblita es? THAIS. Quin noui, Glycerium, et potauit nobiscum superiore anno, sacris arealibus. Quorsum autem hoc? Videris enim aliquid de illo narratura. GLYC. Gorgoſa illum sceleratissima, quae amica tum videbatur esse, dolo subductum a me abstraxit. THAIS. Nunc igitur tecum non est, sed amicam sibi adsciuit Gorgonam? GLYC. Ita sane, Thais, nec medicriter illa me res mouit. THAIS. Malum istud quidem, Glycerium, at nihil praeter opinionem: sed quod fieri a nobis meretricibus soleat. Quare nec aegre nimis ferre par est, nec accusanda Gorgona; quippe nec te Abrotonum illius causa accu-

Ψακτο, καίτοι Φίλα ἦτε· ἀτὰρ ἐκείνο θαυμά-
 ζω, τί καὶ ἐπὴνυσεν αὐτῆς ὁ στρατιώτης ἄτος,
 ἐκτός ἐι μὴ παντάπασι τυφλὸς ἐσιν, ὃ ἔχ' ἐπα-
 ράκει, τὰς μὲν τρίχας αὐτὴν ἀραίαις ἔχουσιν,
 καὶ ἐπιπολὺ τῷ μετώπῳ ἀπηγμέναι· τὰ χεῖλη
 δὲ πελιδνὰ, καὶ νεκρικὰ, καὶ τραχύλος λεπτός,
 καὶ ἐπίσημοι ἐν αὐτῷ αἱ Φλέβες, καὶ εἰς μα-
 κρά· ἐν μόνον εὐμήκης ἐστὶ, καὶ ὀρθή, καὶ με-
 διᾷ πάνυ ἐπαγωγόν. ΓΛΥΚ. Οἶει γὰρ, ὦ
 Θαῖ, τῷ κάλλει ἡρῆσθαι τὸν Ἀκαρνᾶνα; ἐκ οἶ-
 σθα, ὡς Φαρμακίς ἢ Χρυσάριον ἢ μήτηρ αὐ-
 τῆς, Θεσσαλὰς τινὰς ὥδ' ἐπιξαμένη, καὶ τὴν
 σελήνην κατάγασα; Φασὶ δὲ αὐτὴν καὶ πέτε-
 σθαι τῆς νυκτός· ἐκείνη ἐξέμηνε τὸν ἄνθρωπον,
 πῖεῖν

accusavit olim; quamvis essetis amicae. Verum
 illud miror, quod probauerit in ista hic miles,
 nisi plane caecus est: qui non viderit capillos il-
 lam raros habere, et multum a fronte abductos.
 Labia autem liuida ei sunt atque cadauerosa, cer-
 vix tenuis eminentibus in ea venis, et nasus lon-
 gus. Vnum modo habet, quod procera est, et
 recta, et illecebrosam quiddam rideat. GLYC.
 Nempe putas, Thais, forma captum Acarnanem?
 Non nosti veneficam esse Chrysarium illius ma-
 trem? Thessalas quasdam incantationes quae sciat,
 ac deducat Lunam? Aiunt vero, illam etiam vo-
 lare noctu. Ista in furorem vertit hominem,

πιεῖν τῶν Φαρμάκων ἐγγέασα, καὶ νῦν τρυγῶ-
σιν αὐτόν. ΘΑΙΣ. Καὶ σὺ, ὦ Γλυκέριον, ἄλ-
λον τρυγήσεις, τῆτον δὲ χαίρειν ἔα.

temperatis quae biberet venenis. At nunc ipsam
sibi habent vindemiam. ΘΑΙΣ. Nempe tu,
Glycerium, ipsa quoque alium vindemiabis.
Hunc quidem valere iube.

II.

Μυρτίον, Πάμφιλος, καὶ Δωρίς.

ΜΥΡΤ. Γαμῆς, ὦ Πάμφιλε, τὴν Φίλωνα τῇ
ναυκλήρου θυγατέρα, καὶ ἤδη σε
γεγαμηκέναί φασίν. οἱ τοσῶτοι δὲ ὄρκοι, ἔς
ῥ' ὤμοσας, καὶ τὰ δάκρυα ἐν ἀκαρεῖ πάντα οἴχε-
ται, καὶ ἐπιβόησας Μυρτίε νῦν, καὶ ταῦτα,
ὦ Πάμφιλε, ὅποτε κύω μῆνα ὀγδοὺν ἤδη. τῇ-

ΤΟ

Myrtium, Pamphilus, et Doris.

MYRT. Ducis, Pamphile, Philonis naucleri fi-
liam: et iam duxisse te aiunt: re-
petitum autem toties iusiurandum, et lacrumae,
momento temporis abierunt omnia, et Myrtii
nunc oblitus es, idque eo tempore, cum octa-
vum iam mensem fero vtarum. Hoc nempe so-
lum

το γὰρ καὶ μόναν ἐπριάμην τᾷ σὺ ἔρωτος, ὅτι
 μετὰ τῆλικαὐτὴν πεποιήκας τὴν γαστέρα, καὶ με-
 τὰ μικρὸν παιδοτρόφῃν δέησαι, πρᾶγμα ἐταί-
 ρα βαρύντατον. ἔγὰρ ἐκθήσω τὸ τεχθέν, καὶ
 μάλιστα εἰ ἄρρεν γένοιτο, ἀλλὰ Πάμφιλον ὀνα-
 μάσασα, ἐγὼ μὲν ἔξω παραμύθιον τᾷ ἔρωτος·
 σοὶ δὲ ὀνειδιεῖ ποτε προσελθὼν ἐκεῖνος, ὡς ἄπι-
 στος γεγέννησται περὶ τὴν ἀφλίαν αὐτῆς μητέρα.
 γαμῆς δ' ἔκαλὴν παρεθένον. εἶδον γὰρ αὐτὴν
 ἔναγχος ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις μετὰ τῆς μητρὸς,
 ἐδέσσω εἰδυῖα ὅτι δι' αὐτὴν ἐκ ἔτι ὄψομαι Πάμ-
 φιλον. καὶ σὺ δ' ἔν-πρότερον ἴδῃς αὐτὴν, καὶ
 τὸ πρόσωπον, καὶ τὰς ὀφθαλμὰς ἴδῃς, μὴ σε
 ἐνιάτω, εἰ πάνυ γλαυκοὺς ἔχει αὐταῦς, μηδὲ
 ὅτι

lum amoris tui pretium habeo, quod tantum
 mihi ventrem conciliasti, et paullo post alendus
 erit infans, negotium meretrici molestissimum.
 Neque enim quod natum erit exponam, in pri-
 mis si virile secus erit: sed Pamphilum nomina-
 bo, habitura illum amoris mei solatium; tibi ve-
 ro aliquando ad te accedens obiiciet, quam per-
 fidus in miseram ipsius matrem fueris. Duces
 autem non pulchram tu quidem virginem. Vi-
 di enim illam nuper Thesmophoriis cum matre,
 cum nondum scirem, illius me opera non am-
 plius visuram Pamphilum. Igitur tu quoque
 prius illam contemplare, et faciem, et oculos
 adspice; nec segre ferto, si plane caefios habet,
 neque

ἔτι διάστροφοί εἰσι, καὶ ἐς ἀλλήλους ὀρέσσι· μᾶλλον δὲ τὸν Φίλωνα εὐρακας τὸν πατέρα τῆς νύμφης, τὸ πρόσωπον αὐτῆ οἶσθα, ὥς ἂν ἔτι δεῖσσι τὴν θυγατέρα ἰδεῖν. ΠΑΜΦ. Ἔτι σε ληρέσης, ὦ Μύρτιον, ἀκέστομαι, παρθένος καὶ γάμους ναυκληρικὰς διεξιέσης; ἐγὼ δὲ ἢ σιμῆναι τινα ἢ καλὴν νύμφην οἶδα; ἢ ὅτι Φίλων ὁ Ἀλωπεκῆθεν (οἶμαι γὰρ ἐκκῆνον λέγειν σε) θυγατέρα ὅλως εἶχεν ὡραίαν ἤδη γάμους; ἀλλ' ἔδὲ Φίλος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρί. μέμνημαι γὰρ ὡς πρώην ἐδικάσατο περὶ συμβολαῖς ναυτικῶν. τάλαντον γὰρ, οἶμαι, ὀφειλὼν τῷ πατρί, ἐκ ἧς ἔδωκεν ἐκτίνασθαι· ὁ δὲ παρὰ τὰς ναυτοδικὰς ἀπηγάγεν αὐτὸν, καὶ μόλις ἐξέτισεν αὐτὸ, οὐδ' ὅλον,

neque quod strabi sunt, et se inuicem respiciunt. Quin Philonem vidisti, patrem sponsae; faciem illius nosti: itaque nihil opus erit videre filiam. PAMPH. Adhuc te delisantem, mea Myrtium, audiam; virgines mihi et nauclicas nuptias narrantem? Ego vero simamne an pulchram sponsam noui? aut Philoni Alopecia, illum enim puto te dicere, filiam esse maturam nuptiis scio? Sed neque amicus est patri. Memini enim nuper illum de nautico negotio litem cum ipso habere. Cum enim talentum, credo, deberet patri, soluere noluit. At ille, ad eos, qui nautis ius dicunt, traxit hominem, et aegre soluit; ac
ne

ἔλον, ὡς ὁ πατήρ ἔφασκεν. εἰ δὲ καὶ γαμεῖν
 ἐδέδοκτό μοι, τὴν τῷ Δημέῳ θυγατέρα τὴν τῷ
 πέρυσιν ἐςρατηγηκόςτος ἀφείς, καὶ ταῦτα πρὸς
 μητρός ἀνεψιὰν ἔσαν, τὴν Φίλωνος ἐγάμεν ἄν;
 σὺ δὲ πόθεν ταῦτα ἤκεις; ἢ συντέθικας αὐ-
 τῇ, ὦ Μύρτιον, καὶ νῦν τινὰς ζηλοτυπίᾳς σκια-
 μαχῶσα; ΜΤΡΤ. Οὐκ ἔν γαμῆς, ὦ Πάμ-
 Φιλε; ΠΑΜΦ. Μέμνηας, ὦ Μύρτιον, ἢ κραι-
 παλῶς. καίτοι χθές οὐ πᾶν ἐμεθύσθημεν.
 ΜΤΡΤ. Ἡ Δωρίς αὐτὴ ἐλύπησέ με. πεμφθεῖ-
 σα γὰρ ὡς ἔρια ὠνήσασαί μοι ἐπὶ τὴν γαστέρα,
 καὶ εὗξασαί τῇ λοχείᾳ ὡς ὑπὲρ ἐμῆ, Λεσβίαν
 ἔφη ἐντυχῶσαν αὐτῇ. . . . μᾶλλον δὲ σὺ αὐ-
 τῇ, ὦ Δωρί, λέγε, ἅπερ ἀκήκοας, εἴ γε μὴ
 ἐπλά-

ne sic quidem totum, ut pater dicebat. Si vero
 vxorem ducere mihi decretum esset, relicta nempe
 Demeae filia, eius, qui superiore anno duxit ex-
 ercitus, eaque consobrina mea, Philonis *puellam*
 ducere? Tu vero unde ista audisti; an ipsa ti-
 bi, Myrtium, finxisti notas, quibus cum zelo-
 typia tua deinde pugnet, laruas? MYRT. Igi-
 tur vxorem non ducis, Pamphile? PAMPH.
 Furis, Myrtium, an ebria es? Certe heri non
 plane fuimus ebrii. MYR. Doris me ista in do-
 lorem coniecit. Missa enim, ut lanas mihi eme-
 ret ad ventrem, et votum pro me Lucinae nun-
 cuparet, Lesbiam ait sibi obuiam factam. . . .
 Quin tute huic, Doris, quae audiisti dicito,
 nisi

ἐπλάσω αὐτά. ΔΩΡ. Ἄλλ' ἐπιτρεβείην, ὦ
 δέσποινα, εἴ τι ἐψευσάμην· ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὸ
 Πρυτανεῖον ἐγενόμην, ἐνέτυχέ μοι ἡ Λεσβία
 μειδιῶσα, καὶ Φησιν, ὁ ἐρατῆς ὑμῶν ὁ Πάμφι-
 λος γαμῶ τὴν Φίλωνος θυγατέρα· εἰ δὲ ἀπι-
 σοίην, ἤξιέ με παρακύψασαν εἰς τὸν γενωπὸν
 ὑμῶν ἰδεῖν πάντα κατεσκευμένα, καὶ αὐλητρί-
 δας, καὶ θόρυβον, καὶ Ὑμέναιον ᾄδοντάς τινας.
 ΠΑΜΦ. Τί ἔν; παρέκυψας, ὦ Δωρί; ΔΩΡ.
 Καὶ μάλα, καὶ εἶδον ἅπαντα, ὡς ἔφη. ΠΑΜΦ.
 Μανθάνω τὴν ἀπάτην. ἔτε πάντα ἡ Λεσβία,
 Δωρί, πρὸς σὲ ἐψεύσατο, καὶ σὺ τὰληθῆ ἀπήγ-
 γελκας Μυρτίῳ· πλὴν μάτην γε ἐταράχθητε·
 οὔτε γὰρ παρ' ἡμῖν οἱ γάμοι· ἀλλὰ νῦν ἀνεμνή-
 σθη

nisi ea confinxisti. DOR. At ego dispereram,
 hera, si quid mentita sum. Cum enim prope
 Prytaneum essem, obuiam mihi fuit Lesbia, quae
 subridens dicebat, *Amator vester Pampbilus Phi-
 lonis ducit filiam*. Si vero non crederem, iube-
 bat me vestrum in angiportum inspicere, ac vi-
 dere fertis exornata omnia, et tibicinas, ac tumul-
 tum, et Hymenaeum canentes aliquos. PAMPH.
 Quid ergo? Num inspexisti, Doris? DOR. O-
 mnino, et vidi omnia, vt praedixerat. PAMPH.
 Disco, quid erraueritis. Non omnia apud te,
 Dori, mentita est Lesbia: et tu vera narraisti
 Myrtio. Verum turbatae frustra estis. Neque
 enim apud nos nuptiae. Verum iam recordor
 quod

πρὸν ἀκούσας τῆς μητρὸς, ὁπότε χθρὲς ἀνέστρε-
 ψα παρ' ὑμῶν· ἔφη γάρ, ὦ Πάμφιλε, ὁ
 μὲν ἡλικιώτης σοι Χαρμίδης, ὁ τοῦ γείτονος
 Ἀριζαινέτου υἱός, γαμῶ ἤδη, καὶ σωφρονεῖ,
 σὺ δὲ μέχρι τίνος ἐταίρα συνεῖ; τοιαῦτα παρ-
 ακούων αὐτῆς, ἐς ὕπνον κατηνέχθη· εἴτα
 ἔωθεν προῆλθον ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὥς οὐδὲν
 εἶδον ὧν ἡ Δωρίς ὕστερον εἶδεν· εἰ δὲ ἀπισθεῖς,
 αὐτὴς ἀπελθοῦσα, ὦ Δωρι, ἀκριβῶς ἰδὲ, μὴ
 τὸν σενώπὸν, ἀλλὰ τὴν θύραν, πότερα ἐστὶν
 ἢ ἀκρετέμενη· εὐρήσεις γάρ τὴν τῶν ἡγετῶ-
 νων. ΜΤΡΤ. Ἀπέσωσας, ὦ Πάμφιλε·
 ἀπηγξάμην γάρ ἄν· εἴ τι τοιοῦτο ἐγένετο.
 ΠΑΜΦ. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐγένετο, μηδ' οὕτω
 μανεῖν,

quod heri e matre audiui, cum a vobis domum
 redissem. Dicebat enim, Tuus, Pampbile, ae-
 qualis, Charmidas, vicini nostri Aristaei filius,
 uxorem iam ducit, et frugi est. Tu vero quam diu
 es cum meretrice? Haec aure parum attenta cum
 ex illa audissem, obdormiui: deinde mane domo
 egressus sum: itaque nihil eorum vidi, quae Do-
 ris deinde vidit. Si vero fidem mihi non habes,
 rursus abi, Dori, et accurate inspicere, non angu-
 portum, sed ianuam, vtra coronata sit. Inue-
 nies enim esse vicinorum. MYRT. Seruasti
 me, Pamphile. Suspendere enim me, si quid
 tale fieret. PAMPH. Sed nihil factum est. Ne-
 que

μανεῖν, ὥς ἀλαθέσθαι Μυρτίου· καὶ ταῦτα
ἤδη μοι κυΐσης παιδίον.

que ita ego infantiā, vt obliuiscar Myrtii, id-
que ferentis ex me vterum.

III.

Μῆτιρ καὶ Φίλινα.

ΜΗΤ. Εμάνης, ὦ Φίλινα, ἥ τί ἐπαθες ἐν
τῷ ξυμποσίῳ χθές; ἦκε γὰρ παρ'
ἐμέ Δίφίλος ἐώθε δακρύων, καὶ διηγῆσά το μοι
ὡ ἐπαθεν ὑπὸ σῆς μεμεθύσθαι γάρ σε, καὶ ἐ-
πὶ τὸ μέσσην ἀναστᾶσαν, ὀρχήσασθαι αὐτῷ διακω-
λύοντος, καὶ μετὰ ταῦτα Φιλῆσαι Λαμπρίαν
τὸν ἐταῖρον αὐτῷ, καὶ ἐπεὶ ἐχαλέπηνέ σοι κα-
ταλιποῦσαν αὐτὸν, ἀπέλθειν πρὸς τὸν Λαμ-
πρίαν,

Mater et Philinna.

MAT. Furebas ne, Philinna, aut quid tibi erat
heri in conuiuio? Venit enim ad me
Diphilus mane plorans, et quæ perpeffus a te
esset, narravit. Ebriam te fuisse, progressamque
in medium, se licet prohibente, saltasse: ac
deinde osculum dedisse sodali ipsius Lampriae:
cumque grauiter id ferret, se relicto, abiisse ad
Lain-

πρίαν, καὶ περιβαλεῖν ἐκεῖνον, ἑαυτὸν δὲ ἀπο-
πνίγεσθαι, τῶν γιγνομένων. ἀλλ' ἔδὲ τῆς
νυκτός, εἶμαι, συνεκάρπυος. καταλιπῶσα δὲ
δακρυόντα, μένη ἐπὶ τοῦ πλησίον σκίμποδος
κατέκεισο. ἄδασα, καὶ λυπῶσα ἐκεῖνον. ΦΙΛ.
Τὰ γὰρ αὐτὰ σοι, ὦ μήτερ, ἔδιηγῆσάτο. οὐ
γὰρ ἂν συνηγόρευες αὐτῷ ὕβρις ἢ γε ὄντι, ὃς ἐμὲ
γε ἀφήμενος ἐκοινολογεῖτο. Θαίδι τῇ Λαμπρίᾳ
ἑταίρᾳ, μηδέπω ἐκείνη παρόντος· ἐπεὶ δὲ χα-
λκπαίνανσάν εἶδέν με, καὶ διένειψα αὐτῷ οἶον ποιεῖ,
τῷ ὥς τις ἄνθρωπος ἐφαψάμενος, ἀνακλάσας, τὸν αὐ-
χέναν τῆς Θαίδος ἐφίλησεν ἔτι προσφύων, ὥς
μόλις ἐπέσπασε τὰ χεῖλη. εἴτ' ἐγὼ μὲν ἐδά-
κρυον, ὃ δὲ ἐγέλα, καὶ πρὸς τὴν Θαίδα παλ-
λα

Lamprian eumque amplexatam esse: se vero hisce
factis enecari. Verum neque noctu, puto, cum
ipso cubuisti, sed plorantem relinquens sola ia-
cuisti in proximo lectulo, canens, molestia illum
afficiens. PHIL. Nimirum quae ipse fecerit,
mater, non enatrat. Neque enim causam il-
lius, contumeliosi hominis, ageres: qui me reli-
cta sermones misceret cum Thaide, amica Lam-
priae, cum ille nondum adesset. Cum vero ae-
gre me ferre videret, nutu, quid ageret? signi-
ficantem: extrema Thaidis aure prehensa, reflexa-
que ceruice, ita arte illam osculatus est, vix ut
labia retraheret. Tum plorare ego; at iste ridere,

λὰ πρὸς τὸ οὖς ἔλθῃς, κατ' ἐμοῦ δηλαδὴ, καὶ
 ἡ Θαῖς ἐμειδία, βλέπουσα πρὸς ἐμέ· ὡς δὲ
 προσιόντα ἤσθοντο τὸν Λαμπρίαν, καὶ ἐκορέ-
 σθησάν ποτε Φιλῆντες ἀλλήλους, ἐγὼ μὲν ὁμῶς
 παρ' αὐτὸν κατεκλίθην, ὡς μὴ καὶ τῆτο προ-
 φασίζοιτο ὕσερον· ἡ Θαῖς δὲ ἀναστᾶσα, ὠρχή-
 σατο πρώτη ἀπογυμνῶσα ἐπιπολὺ τὰ σφυραῖ,
 ὡς μόνῃ καλὰ ἔχουσα· καὶ ἐπειδὴ ἐπαύσατο, ὁ
 Λαμπρίας μὲν ἐσίγα, καὶ εἶπεν ἄδέν· Δίφιλος
 δὲ ὑπερεπήνει τὸ εὐρυθμον, καὶ τὸ κεχορηγη-
 μένον, καὶ ὅτι εὖ πρὸς τὴν κιθάραν ὁ πᾶς, καὶ
 τὸ σφυρὸν, ὡς καλόν, καὶ ἄλλα μυρία, καθά-
 περ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν ἐπαινῶν, ἀλλ'
 ἔχι Θαῖδα, ἣν καὶ σὺ οἶσθα συλλεγομένην ἡμῖν·
 οἷα

et multa in aurem dicere Thaidi, contra me sci-
 licet. Ac subridebat Thais ad me respiciens.
 Cum vero aduenientem sentirent Lamprian, et
 satiati tandem essent osculis mutuis: ego tamen
 apud ipsum accubui, ne quid deinde haberet ob-
 tentui. Surgens vero Thais saltabat prima, nu-
 datis multum talis, quasi pulchros sola habeat;
 cumque defisset, tacente Lampria, et nihil di-
 cente, Diphilus laudare numerosam saltationem
 et accommodatam choro, quamque bene ad citha-
 ram pes congrueret, quam pulcher talus, et sex-
 centa alia, quasi qui Sosandram laudaret Calami-
 dis, non Thaida, quam tu quoque, qualis fit,
 nosti, cum lauet nobiscum. Thais vero qualia
 statim

αἷα ἐσι. Θαῖς δὲ οἷα καὶ ἔσκωψεν εὐθύς ἐς ἐμέ;
 εἰ γὰρ τις, ἔφη, μὴ αἰσχύνεται λεπτὰ ἔχου-
 σα τὰ σκέλη, ὀρχήσεται καὶ αὐτὴ ἐξαναζῶσα
 τί ἂν λέγοιμι, ὦ μήτερ; ἀνέστην γάρ, καὶ ὤρ-
 χησάμην, τί γὰρ ἔδει ποιεῖν; ἀνασχέσθαι, καὶ
 ἐπαληθεύειν τὸ σκῶμμα, καὶ τὴν Θαΐδα εἰς
 τυραννεῖν τὸ συμπόσιον; ΜΗΤ. Φιλοτιμότε-
 ρον μὲν, ὦ θυγατερ, εἰ δὲ φροντίζεις γὰρ ἐχρήν
 λέγεις δ' ὅμως τὰ μετὰ ταῦτα. ΦΙΛ. Οἱ μὲν
 ἄν ἄλλοι ἐπῆσαν, ὁ Δίφίλος δὲ μόνος ὑπτίον
 καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἐς τὴν ἐροφὴν ἀνέβλεπεν,
 ἄχρι δὲ καμῶσα ἐπαυσάμην. ΜΗΤ. Τὸ φι-
 λῆσαι δὲ τὸν Λαμπρίαν ἀληθὲς ἦν, καὶ τὸ με-
 ταβῆσθαι περιπλέεσθαι αὐτῷ; τί σιγᾷς; οὐκ
 ἔτι γὰρ ταῦτα συγγνώμης ἄξια. ΦΙΛ. Ἀντιλυ-
 πείν

statim in me iecit? Si quam, inquit, non pudeo
 crurum exilitatis, saltatum et ipsa surgat! Quid
 dicerein, mater? Surrexi nimirum et saltavi.
 Quid enim facerem? ferrem, et confirmarem il-
 lius dictum, Thaida tyrannidem habere conviviū
 paterer? MAT. Ambitiosius quidem istuc, filia:
 nec enim curare oportebat: sed dic tamen quid
 postea factum sit. PHIL. Alii laudabant. Solus
 Diphilus supinum se abiecerat lacunar respiciens,
 dum fatigata desinerem. MAT. Illud autem ve-
 rum erat, quod Lamprian osculata es, et trans-
 iens ad eum, amplexa? Quid taces? Haec iam
 venia indigna sunt. PHIL. Vicissim, quod il-

πῆν ἐβελόμην αὐτόν. ΜΗΤ. Εἴτα ἔδὲ συν-
 κάθειδες, ἀλλὰ καὶ ἡδὲς, ἐκείνῃ δακρυόντος;
 ἐκ αἰσθάνῃ, ὦ θυγάτερ, ὅτι πτωχὰί ἐσμεν,
 ἔδὲ μέμνησαι ὅσα παρ' αὐτῷ ἐλάβομεν, ἢ οἷον
 δὴ τὸν πέρυσιν χειμῶνα διηγώγομεν ἄν, εἰ μὴ
 τέτον ἡμῖν ἡ Ἀφροδίτῃ ἐπεμψε; ΦΙΛ. Τί ἔν
 ἀνέχωμαι διὰ τοῦτο, ὑβριζομένη ὑπ' αὐτοῦ;
 ΜΗΤ. Ὁργίζε μὲν, μὴ ἀνθύβριζε δὲ· ἐκ οἷσθα
 ὅτι ὑβριζόμενοι παύονταί οἱ ἐρώντες, καὶ ἐπιτι-
 μῶσιν ἑαυτοῖς; σὺ δὲ πάνυ χαλεπὴ αἰεὶ τῷ ἀν-
 δρώπῳ γεγέννησαι, καὶ ὅρα μὴ κατὰ τὴν παροι-
 μίαν, Ἀπορῥήξωμεν πάνυ τείνῃσαι τὸ καλῶδιον.

lum morderet, volebam facere. MAT. Deinde
 neque cubuisti cum illo, sed illo plorante etiam
 cecinisti? Nonne cogitas, filia, nos esse paupe-
 res; neque, quantum ab illo acceperimus, me-
 ministi, aut quomodo hiemen superiorem acturae
 fueramus, nisi hunc nobis Venus misisset? PHIL.
 Quid ergo, patiarme propter hoc me contumelio-
 se ab illo tractari? MAT. Irascere, sed noli con-
 tra contumeliosa esse. An ignoras, qui amant,
 eos mox desistere a contumelia, ac se ipsos repre-
 hendere? Tu vero aspera nimis semper in homi-
 nem fuisti. Et vide, ne, quod est in proverbio,
 nimium contendendo funem rumpamus.

IV.

ΜΕΛΙΤΤΑ καὶ Βακχίς.

ΜΕΛ. Εἴ τινα οἶσθα, Βακχί, γραῦν, οἷα
πολλὰ Θετταλὰ λέγονται ἐπάδε-
σαι, καὶ ἐρασμίαις ποιῆσαι, εἰ καὶ πάνυ μισχμέ-
νη γυνὴ τυγχάνοι (ἔτως ὄναιο) παραλαβοῦσα
ἤκέ μοι. Θοιμάτια γὰρ ὅλα, καὶ τὰ χρυσία
ταυτὶ πρεεῖμην ἡδέως, εἰ μόνον ἴδοιμι ἐπ' ἐμέ
αὐθις ἀναστρέψαντα Χαρίνον, μισήσαντα Σιμ-
μίχην, ὡς νῦν ἐμέ. ΒΑΚΧ. Τί Φῆς; ἔκ ἐτι
σύνεσιν, ἀλλὰ παρὰ τὴν Σιμμίχην, ὦ Μελίτ-
τα, οἷχεται Χαρίνος, δι' ἣν τοσαύτας ὀργὰς
τῶν γονέων ἐνέσχετο, ἔ βεληθεὶς τὴν πλεσίαν
ἐκείνην

Melissa et Bacchis.

MEL. Si quam nosti, mea Bacchis, anum, qua-
les esse in Thessalia multae dicuntur,
quae incantent et amabiles praestent, si qua etiam
valde exosa sit mulier; illa assumpta, ita beata sis!
ad me venito. Vestes enim integras et hoc au-
rum lubens abiiciam, modo videam redeuntem
ad me Charinum odio Simmichen, vti nunc me,
habere. BACCH. Quid ais? Non amplius te-
cum est, sed ad Simmichen, mea Melissa, trans-
iit Charinus, propter quam tantas parentum iras
sustinuit, diuitem illam recusans ducere, quin-
que

ἐκείνην γῆμαι, πέντε προικὸς τάλαντα, ὡς ἔλεγον, ἐπιφερομένην; μέμνημαι γὰρ ταῦτά σου αἰκίασα. ΜΕΛ. "Απαντα ἐκείνα οἷχεται, ὦ Βακχί, καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν ἔδ' ἐώρακα ὅλως αὐτόν, ἀλλὰ πίνεσι παρὰ τῷ συνεφύβῳ Παμμένει αὐτός τε καὶ Σιμμίχη. ΒΑΚΧ. Δεινὰ, ὦ Μέλιττα, πέπονθας. ἀλλὰ τί καὶ ὑμᾶς διέζησεν; ἔοικε γὰρ ἔ μικρὸν τᾶτ' εἶναι. ΜΕΛ. Τὸ μὲν ὅλον ἔδ' εἶπ' ἔχω. πρῶν δ' ἀνελθὼν ἐκ Πειραιῶς (κατεληλύθει γὰρ, οἶμα, χρέος τι ἀπαμτήσων πέμψαντος τοῦ πατρὸς) ἔτε με προσέβλεψεν ἐσελθὼν, ἔτε προσήκατο ὡς ἔθος προσδραμῆσαν, ἀποσεισάμενος δὲ περιπλακῆναι θύλασαν, "Απιθι, Φησί, πρὸς τὸν ναύκλη-

que dotis talenta, vti dicebant, adferentem? Ista enim ex te audire memini. M E L. Abierunt ista, Bacchis, omnia: et quintus hic dies est, quod omnino illum non vidi: sed apud sodalem ipsius Pamminenē bibunt ipse pariter ac Siminiche. BACCH. Indignus perpeteris, Melissa. Sed quid vos disiunxit? videtur enim non paruum quiddam illud esse. M E L. Totum nec ipsa habeo dicere. Sed nuper reuersus ex Piraeco (descendebat enim missu patris, debiti puto cuiusdam exigendi causa) nec adspexit me intrans, nec admisit meo more accurrentem, sed amplecti volentem repellens, *Abi, inquit, ad naucleum Her-*
mosti-

ναύκληρον Ἑρμότιμον, ἥ τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων
 γυγραμμένα ἐν τῷ Κεραμικῷ ἀνάγνωθι, ὅπα
 ματεσηλίτευται ὑμῶν τὰ ὀνόματα. τίνα Ἑρ-
 μότιμον, τίνα, ἔφην, ἥ ποίαν σῆλην λέγεις;
 ὁ δὲ ἔδεν ἀποκρινάμενος, ἔδὲ δειπνήσας, ἐκά-
 θευθεν ἀποστροφείς. πόσα οἶσι ἐπὶ τῆτον με-
 μηχανῆσθαι με περιβάλλουσιν, ἐπιστρέφουσιν,
 φιλοῦσιν ἀπεσραμμένον τὸ μετάφρενον; ὁ δ' ἔδ'
 ὀπωγιζεν ὑπεμαλάχθη, ἀλλ' εἴ μοι, Φησὶν, ἐπὶ
 πλέον ὀχλήσεις, ἄπειμι ἤδη, εἰ καὶ μέσαι νύ-
 κτες εἰσὶν. ΒΑΚΧ. Ὅμως ἦδεις τὸν Ἑρμότι-
 μον. ΜΕΛ. Ἀλλὰ με ἴδοις, ὦ Βακχι, ἀφλιώ-
 τερρον διάγυσαν ἢ νῦν ἔχω, εἴ τίνα ἐγὼ ναύκλη-
 ρον Ἑρμότιμον οἶδα, πλὴν ἀλλ' ὁ μὲν ἔωθεν
 ἀπελη-

*motimum, aut scripta in parietibus in Ceramico le-
 ge, ubi nomina vestra ignominiae causa in pila pro-
 scripta sunt. Quem tu mihi, inquam, Hermoti-
 mum, aut quam pilam narras? At ille nihil respon-
 dens, nec coenatus, auersus iacuit. Quas tu
 me putas admouisse illi machinas? amplexa sum
 illum, conuertere ad me studui, dorium auersi
 osculata sum. Ille vero ne qualitercumque qui-
 dem emolliri se passus, At si mihi, inquit, diu-
 tius molesta fueris, iam statim, media licet nocte;
 abeo. BACCH. Tamen nosti Hermotimum.
 MEL. At miserius me viuentem, quam nunc
 habeo, videas, si quem ego nauclerum novi Her-
 motimum. Verum ille sub galli cantum surgens*

αἰπεληλύθει, τοῦ ἀλεκτρονόου εὐθύς ᾤσαντες
 ἀνεγρόμενος· ἐγὼ δὲ ἐμνημόνην ὅτι κατὰ τοίχῃ
 τινὸς ἔλεγε καταγεγράφθαι τένομα ἐν Κεραμει-
 κῷ· ἔπειψα ἂν Ἀκίδα κατασκευομένην· ἥδ'
 ἄλλο μὲν ἔδεν εὖρε, τῆτο δὲ μόνον ἐπιγεγραμ-
 μένον ἐσιόντων ἐπὶ τὰ δεξιὰ πρὸς τῷ Διπύλῳ,
 Μελίττα Φιλεῖ Ἑρμότιμον, καὶ μικρὸν αὐτὸς
 ὑποκάτω, Ὁ ναύκληρος Ἑρμότιμος Φιλεῖ Μέ-
 λιτταν. ΒΑΚΧ. Ὡ τῶν περιέργων νεανίσκων.
 συνίημι γάρ. λυπῆσαί τις θέλων τὸν Χαρίον,
 ἐπέγραψε ζηλότυπον ὄντα εἰδώς· ὁ δὲ αὐτίκα
 ἐπίστυσεν. εἰ δὲ περ ἴδοιμι αὐτὸν, διαλέξομαι.
 Ἀπειρός ἐσι, καὶ παῖς ἔτι. ΜΕΛ. Πᾶ δ' ἂν
 ἴδοις ἐκεῖνον, ὃς ἐγκλεισάμενος ἑαυτὸν, σύνεσι τῇ
 Σιμμί-

mane abiit. Ego memineram illum dicere in
 pariete scriptum nomen in Ceramico. Misi ergo
 visuram Acidem. At illa nihil inuenit aliud,
 praeterquam hoc solum scriptum ad dextram in-
 troeuntium versus portam geminam, *Melissa amat*
Hermotimum, et paullo inferius iterum, *Naucle-*
rus Hermotimus amat Melissam. BACCH. Male
 sedulos istos adolescentulos! Intellico enim. Ae-
 gre aliquis volens Charino facere, inscripsit, qui
 zelotypia ipsum laborare sciret. Atque ille statim
 credidit. Sicubi vero illum videro, alloquar.
 Puer adhuc est atque imperitus. MEL. Vbi au-
 tem illum tu videas? qui se cum Simmiche in-
 cluse-

DIALOGI MERETRICII 345

Σιμμίχη; αἱ γονοὶς δὲ ἐτι παρ' ἐμοὶ ζητῶσιν αὐ-
τόν. ἀλλ' εἴ τινα εὔροιμι, ὦ Βακχι, γραῦν,
ὡς ἔφην, ἀποσώσοι γὰρ ἂν Φανείσα. ΒΑΚΧ.
Ἔσιν, ὦ Φιλτάτῃ, ὅτι χρησίμη Φαρμακίς,
Σύρα τὸ γένος, ὡμὴ ἐτι καὶ συμπεπηγυῖα, ἣ
μοί ποτὲ Φανίαν χαλεπαίνοντα καὶ κείνον εἰκῇ,
ὥσπερ Χαρίνος, διήλλαξε μετὰ μῆνας ὅλας τέσ-
σaras, ὅτε ἐγὼ μὲν ἤδη ἀπεγνώκειν· ὁ δὲ ὑπὸ
τῶν ἐπώδων ἦκεν αὖθις ἐπ' ἐμέ. ΜΕΛ. Τί δὲ
ἐπραξεν ἡ γραῦς, εἴπερ ἐτι μέμνησαι; ΒΑΚΧ.
Λαμβάνει μὲν ἔδὲ πάλυν, ὦ Μελίττα, τὸν μι-
σθόν, ἀλλὰ δραχμὴν, καὶ ἄρτον, καὶ ἐπικεῖσθαι
δὲ δεῖ μετὰ τῶν αἰλῶν, καὶ ὀβολὸς ἑπτὰ, καὶ
θεῖον, καὶ δᾶδα. ταῦτα δὲ ἡ γραῦς λαμβά-
νει,

claserit? Parentes vero illum apud me adhuc
quaerunt. Sed vtinam, Bacchis, animum aliquam
inueniam, vti dixi. Illa enim sua me praesentia
seruaret. BACCH. Est, carissima, praestantissi-
ma venefica, Syra genus, cruda adhuc et com-
pacta, quae mihi Phaniam, cum asperum se et
ipse, vt nunc tibi Charinus, temere mihi prae-
beret, reconciliauit post quatuor integros menses,
vbi ille incantationum beneficio ad me iam despe-
ratam rediit. MEL. Quid vero fecit anus, si ad-
huc meministi? BACCH. Capit mercedem non
multam, Melissa, sed drachmam et panem. Et
appositos esse oportet cum salibus etiam septem
obolos et odores sacros, et facem. Haec quoque

νει, καὶ κρατῆρα κενεράσθαι δεῖ, καὶ πίνων ἐκεί-
νην μόνην. δείσει δέ τι αὐτῆ τῆ ἀνδρὸς εἶναι
οἷον ἱμάτια, ἢ κρηπίδας, ἢ ὀλίγας τῶν τριχῶν,
ἢ τι τῶν τοιῶτων. ΜΕΛ. Ἐχω τὰς κρηπῖ-
δας αὐτῆ. ΒΑΚΧ. Ταύτας κρεμάσασα ἐκ πατ-
τάλῃ ὑποθυμῶ τῷ θεῷ, πάττεσσι καὶ τῶν
αἰλῶν ἐπὶ τὸ πῦρ· ἐπιλέγει δὲ ἀμφοῖν τὰ ὀνό-
ματα, καὶ τὸ ἐκείνη, καὶ τὸ σόν. εἴτα ἐκ τῆ
κόλπῃ προκομίσασα ῥόμβον, ἐπιστρέφει ἐπα-
θὴν τινα λέγασα, ἐπιτρέχω τῇ γλώσσῃ, βαρ-
βαρικά καὶ Φρικώδη ὀνόματα. ταῦτα ἐποίησε
τάτε. καὶ μετ' ἐπεὶ πολὺ Φανίας ἄμα, καὶ τῶν
συνεφθῆβων ἐπιτιμησάντων αὐτῷ, καὶ τῆς Φοι-
βίδος, ἢ συκῆν, πολλὰ αἰτάσης, ἦκέ μοι τὸ
πλέον

anus sibi aufert. Et poculum temperatum esse
oportet, eamque solam illud ebibere. Oportet
autem ipsius viri praesto esse aliquid, velut vestes,
aut soleas, aut pilos paucos, aut quid ex eo ge-
nere. MEL. Habeo illius soleas. BACCH.
Has de clauo suspensas suffitu ex odoribus facto
imbuit, de sale etiam aliquid in ignem coniicit,
pronuncians simul nomina utriusque, et ipsius;
et tuum. Tum prolatum de sinu rhombum in-
torquet, carmen simul volubili lingua dicens,
barbarica horribiliaque nomina. Haec tum fece-
rat, cum non ita multo post Phantias, sodalibus
licet illum reprehendentibus, et multum rogante,
quicum adhuc fuerat, Phoebide, ad mo venit
ab

πλῆσόν ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς ἀγόμενος. ἔτι δὲ καὶ τὸ
 τό με σφόδρα κατὰ τῆς Φοιβίδος τὸ μίσσηθρον
 ἐδιδάξατο, τηρήσασαν τὸ ἵχνος ἐπ' αὐτὸν ἀπολίποι
 ἀμαυρώσασαν ἐπιβῆναι μὲν τῷ ἀριστερῷ ἐκείνης
 τὸν ἐμὸν δεξιὸν, τῷ δεξιῷ δὲ τὸν ἀριστερὸν ἐμ-
 παλιν, καὶ λέγειν, Ἐπιβεβηκά σοι, καὶ ὑπερά-
 νω εἰμί, καὶ ἐποίησα ὡς προσέταξε. ΜΕΛ.
 Μὴ μέλλε, μὴ μέλλε, ὦ Βακχι, κάλει ἤδη τὴν
 Σύραν, σὺ δὲ, ὦ Ἀκί, τὸν ἄρτον καὶ τὸ θεῖον,
 καὶ τὰ ἄλλα πάντα πρὸς τὴν ἐπωδὴν εὐτρέπιζε.

ab illo maxime incantamento adductus. Insuper
 vero illud mihi valde odii contra Phoebidem ex-
 citandi remedium commendavit, ut observatum
 illius vestigium, cum primum illud reliquisset,
 ipsa delerem, ita ut sinistro illius meus dexter
 pes, sinister autem contra dextro vestigio insisteret,
 diceremque, *conscendi te, et superior sum!* ac fe-
 ci quod praeceperat. MEL. Noli, noli cunctari,
 Bacchis. Voca mihi iam Syram. Tu vero, Acis,
 panem et odores, et reliqua omnia ad incantatio-
 nem compara.

V.

Κλωνάριον καὶ Λέαίνα.

ΚΛΩΝ. **Κ**αὶνὰ περὶ σὲ ἀκούομεν, ὦ Λέαίνα, τὴν
 Λεσβίαν Μέγίλλαν τὴν πλουσίαν,
 ἔρᾶν σὲ ὥσπερ ἄνδρα, καὶ συνεῖναι ὑμᾶς ἐκ οἷδ'
 ὅ, τι ποιήσας μετ' ἀλλήλων. τί τῷτο; ἡρυθρία-
 σκας; ἀλλ' εἰπέ εἰ ἀληθῆ ταῦτά ἐσιν. ΛΕΑΙ.
 Ἀληθῆ, ὦ Κλωνάριον· αἰσχύνομαι δέ, ἀλλόκο-
 τον γὰρ τί ἐσι. ΚΛΩΝ. Πρὸς τῆς κερотреόφου
 τί τὸ πρᾶγμα, ἢ τί βέλεται ἡ γυνή; τί δέ καὶ
 πράττετε ὅταν συνῆτε; ὁρᾷς; εἰ φιλεῖς με, οὐ
 γὰρ ἂν ἀπεκρύπτεται τοιαῦτα. ΛΕΑΙ. Φιλῶ
 μὲν, εἰ καὶ τινα ἄλλην· ἡ γυνὴ δέ δεινῶς ἀνδρι-
 κή

Clonarium et Leaena.

CLON. **N**ova de te, Leaena, audimus, Les-
 biam Megillam, diuitem, tui vt vi-
 rum amore incensam, et coire vos, nescio quid
 inter vos peragentes. Quid hoc? erubuisti? ve-
 rum dic an vera sint ista? LEA. Vera, Clona-
 rion, sed pudet me: est enim absurdum quid-
 dam. CLON. Per matrem Liberæ, quid ne-
 gotii est, aut quid sibi vult mulier? Quid vero
 facitis, cum vna estis. Vides? non amas me:
 neque enim talia celares. LEA. Amo equidem,
 si quam aliam. Illa vero mulier vehementer ma-
 scula

κή ἐσιν. ΚΛΩΝ. Οὐ μανθάνω ὃ, τι καὶ λέ-
γεις, εἰ μὴ τις ἐταιρίζρια τυγχάνει ἔσσι· τοι-
αύτας γὰρ ἐν Λέσβῳ λέγασσι γυναῖκας, ὑπὸ ἀν-
δρῶν μὲν ἐκ ἐθελῶσας αὐτὸ πάσχειν, γυναῖξί
δὲ αὐτὰς πλησιαζέσας, ὥσπερ ἀνδρας. ΛΕΑΙ.
Τοιᾷτό τι. ΚΛΩΝ. Οὐκᾶν, ὦ Λέαίνα, τᾷτο
αὐτὸ καὶ διήγησαι, ὅπως μὲν ἐπείρα τὸ πρῶ-
τον, ὅπως δὲ καὶ συνεπείσθης, καὶ τὰ μετὰ
ταῦτα. ΛΕΑΙ. Πότον τινὰ συγκροτῆσα αὐ-
τῇ, καὶ Δημόνασσα ἡ Κορινθία, πλεσία δὲ καὶ
αὐτῇ, καὶ ὁμότεχνος τῇ Μεγίλλῃ, παρελήφα-
σί με κιθαρίζειν αὐταῖς· ἐπεὶ δὲ ἐκιδάρισα, καὶ
ἄωρὶ ἦν, καὶ ἔδει καθεύδειν, καὶ ἐμέθυον, Ἄγε
δὴ, ἔφη, ὦ Λέαίνα, ἡ Μεγίλλα, κοιμᾶσθαι
γὰρ

scula est. CLON. Nondum quid dicas intelli-
go, nisi forte quaedam mascula amica est. Tales
enim Lesbii esse aiunt mulieres, quae viros qui-
dem pati reculent, ipsae vero mulieribus fruun-
tur ut viri. LEA. Tale quid est. CLON. Er-
go, mea Leaena, illud ipsum quoque narra,
quomodo tentauerit primum, quomodo tibi per-
suasum sit, et quae sequuntur. LEA. Conui-
vium instituerat cum Corinthia Demonassa, di-
vite et ipsa, atque eandem artem quam Megilla
exercente: adsumserant autem me, quae citharam
ipsas oblectarem. Cum autem cecinissem, et se-
rum esset, atque tempus eundi cubitum, essent.
que bene potas, *Age sane, mea Leaena*, inquit
Megil-

γὰρ ἤδη καλόν, ἐνταῦθα κάθευθε μεθ' ἡμῶν
 μέση· ἀμφοτέρων. ΚΛΩΝ. Ἐκάθευδες; τὸ
 μετὰ ταῦτα τί ἐγένετο; ΛΕΑΙ. Ἐφίλουν
 με τὸ πρῶτον ὥσπερ οἱ ἄνδρες; ἐκ αὐτὰ μόνον
 προσαρμόζεσθαι τὰ χεῖλη, ἀλλ' ὑπανοίγεσθαι τὸ
 στόμα, καὶ περιέβαλλον, καὶ τὰς μαστὰς ἔθλι-
 βον· ἡ Δημώνεσσα δὲ καὶ ἔδασκε μετὰ κατὰ-
 Φιλῆσα· ἐγὼ δὲ ἐκ εἶχον εἰκάσαι ὅ, τι τὸ πρᾶ-
 γμα εἴη. χρένω δὲ ἡ Μέγιλλα ὑπόθερμος ἦδη
 ἦσα, τὴν μὲν πηνήκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς,
 ἐπέκειτο δὲ πᾶν ὁμοία, καὶ προσφυῆς, καὶ ἐν
 χρῶ ὥφθη αὐτῇ, καθάπερ οἱ σφόδρα ἀνδρῶ-
 δεις τῶν ἀθλητῶν, ἀποκεκαρμένη· καὶ ἐγὼ ἐτα-
 ράχθην ἰδῆσα. ἡ δὲ, ὦ Λεάνε, φησιν, ἐὼν
 ρακας

Megilla, *dormiendi iam tempus est*; hic apud nos
 cuba vitrarumque media. CLON. Accubuisti er-
 go: deinde quid actum est? LEA. Osculabantur
 me primum vt viri, non ipsa modo applicantes
 labia, sed os etiam aliquantum aperientes: am-
 plexabantur, opprimebant papillas: Demonassa
 autem inter osculandum etiam mordere. Ego
 vero, quid res sibi vellet nondum coniicere.
 Tandem Megilla, quae iam incaluissest ficticiam
 de capite comam aufert: impositam autem habe-
 bat valde similem et bene applicitam: atque ap-
 paret accurate ad ipsamque cutem, vt viriliores
 athletae, detonsa; vt ego ipso adspectu perturba-
 rer. At illa, *Mea Leacna*, inquit, *vidistine iam*
 pul-

ρακας ἤδη ἔτω καλὸν νεανίσκον; ἀλλ' ἔχ' ὁρῶ,
 ἔφην, ἐνταῦθα νεανίσκον, ὦ Μέγιλλα. Μὴ
 καταθήλυνέ με, ἔφη, Μέγιλλος γὰρ ἐγὼ λέγο-
 μαι, καὶ γεγάμημα πρόπαλον ταύτην Δημώ-
 νασσαν, καὶ ἔστιν ἐμὴ θυγὴ. ἐγέλασα, ὦ Κλω-
 νάριον, ἐπὶ τῷτῳ, καὶ ἔφην, Οὐκὲν σὺ, ὦ
 Μέγιλλε, ἀνὴρ τις ὢν ἐλελήθεις ἡμᾶς, καθάπερ
 τὸν Ἀχιλλέα Φασί, κρυπτόμενον ἐν ταῖς παρ-
 θένοις· καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἐκεῖνο ἔχεις, καὶ ποιεῖς
 τὴν Δημώνασσαν ὅπερ οἱ ἄνδρες. Ἐκεῖνο μὲν,
 ἔφη, ὦ Λέαινα, ἐκ ἔχω· δέομαι δὲ εἰδὲ πάντα
 αὐτῷ. ἴδισιν δὲ τινα τρόπον ἡδίῳ παραπολὺ ὁμι-
 λᾶντα ὄψει με. ἀλλὰ μὴ Ἑρμαφρόδιτος εἰ-
 ἔφην, οἷοι πολλοὶ εἶναι λέγονται ἀμφοτέρω
 ἔχον·

*pulchrum adeo iuvenem? Ego vero, inquam, non
 video hic iuvenem, Megilla. Noli me, inquit, fa-
 cere feminam. Megillus enim vocor, et olim duxi
 hanc Demouassam, et mea uxor est. Risi ego hoc,
 Clonarium, et, Tu igitur, Megille, inquam,
 quum vir sis, imprudensibus nobis, sicut de Achille
 dicunt, inter virgines delituisse? et illud habes quo
 viri censentur, et Demouassae facis, quod viri?
 Illud equidem, inquit, Leaena, non habeo: sed
 neque omnino illo indigeo: sed proprio quodam mo-
 do et multum iucundiore coeuntem me vibebis. Ego,
 Numquid ergo, inquam, Hermaphroditus es, qua-
 les multi esse dicuntur, habens utraque? Nampe
 adhuc,*

ἔχοντες; ἔτι γὰρ ἠγνόουν, ὦ Κλωνάριον, τὸ
 πρᾶγμα. ἔ, Φησιν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἀνὴρ εἰμι.
 ἤκιστα, ἔφην ἐγὼ, τῆς Βοιωτίας αὐλητρίδος
 Ἰσμηνοδώρας, διηχημένης τὰ Ἐφέστρια παρ' αὐ-
 τοῖς 1), ὡς γένοιτό τις ἐν Θήβαις ἐν γυναικὸς
 ἀνὴρ· ὁ δ' αὐτὸς καὶ μάντις ἄριστος, οἶμαι,
 Τειρεσίης τέκνονα. μὴ ἔν τι καὶ σὺ τοιᾶτο πέ-
 πονθας; ἔκην, ὦ Λέανα, ἔφη, ἀλλὰ ἐγενή-
 θην

adhuc, mea Clonarium, quid rei esset, ignora-
 bam. Non, inquit, sed omnino vir sum. Hic
 ego: Audisti, inquam, Boeotiam tibicinam, Isme-
 nodoram, res patriae suae narrantem, cum diceret,
 fuisse quendam Thebis ex femina virum: fuisse
 eundem etiam vatem optimum: puio Tiresiani nomen
 illi fuisse. Numquid ergo tibi simile quid usu ve-
 nit? Neutiquam, ait, mea Leaena: sed ita nata
 sum

- I. τὰ Ἐφέστρια παρ' αὐτοῖς] Cum illud παρ'
 αὐτοῖς vix possit aliorum referri, quam ad
 Boeotos in Βοιωτία comprehensos; idque
 ipsum παρ' αὐτοῖς ad Ἐφέστρια adiunctum sit
 proxime, neque trahi ad aliud possit: putavi
 nihil esse commodius, dum quid melius
 adferatur, quam legere τὰ Ἐφέστια, et in-
 telligere domestica, patria, memorabilia et
 singularia patriae suae. Ἐφέστιον esse, qui
 eandem nobiscum Vestam colat, eosdem la-
 res, penates etc. habeat, notum. *Gesner.*

θην μὲν ὁμοία ταῖς ἄλλαις ὑμῖν· ἡ γνώμη δὲ, καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ τὰλλα πάντα, ἀνδρός ἐσί μοι. καὶ ἰκανὴ γὰρ σοι, ἔφην, ἐπιθυμία παρέχε γὰρ, ὦ Λέαινα, εἰ ἀπισεῖς, ἔφη, καὶ γνώση ἔδεν ἐνδέεσθάν με τῶν ἀνδρῶν. ἔχω γάρ τι ἀντὶ τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ παρέχε, ὅψι γάρ. παρέσχον, ὦ Κλωνάριον, ἰκετευάσης πολλὰ, καὶ ὄρεμόν τινα μοι δέσης τῶν πολυτελῶν, καὶ ὀθόνας τῶν λεπτῶν. εἶτα ἐγὼ μὲν, ὥσπερ ἄνδρα περιελάβανον· ἡ δὲ ἐποίει τε, καὶ ἐφίλει, καὶ ἡσθμαινε, καὶ ἐδόκει μοι ἐξ ὑπερβολῆς ἡδεσθαι. ΚΛΩΝ. Τί ἐποίει, ὦ Λέαινα; ἡ τίνα τρόπον; τῷτο γὰρ μάλιχα εἶπέ. ΛΕΑΙ. Μὴ ἀνάκρινέ ἀκριβῶς, αἰσχρὰ γάρ· ὥς μὰ τὴν Οὐρανίαν, ἐκ αὐτῆς εἴποιμι.

sum ut vos reliquae: sed animus, et libido, et reliqua omnia in me viri sunt. Igitur satis tibi est, inquam, libido? Quin tu praebe, inquit, Leaena, si fidem tibi non habes, et, nihil me inferiorem esse viris, intelliges. Habeo enim pro illo virili aliquid: sed praebe: videbis enim. Praebui, Clonarium, multum supplicanti, et monile mihi donanti pretiosum, atque lintea tenuissima. Tum ego illam uti vtrum complexa sum: illa fecit, basiauit, anhelauit, atque supra modum delectari mihi visa est. CLON. Quid ergo fecit, aut quomodo? Hoc enim dic maxime. LEA. Noli curiole exquirere: turpicula enim. Quare, ita me Caelestis Venus, non dixerim.

VI.

Κρωβύλη καὶ Κόριννα.

ΚΡΩΒ. Ω Κόριννα, ὡς μὲν ἐ πάνυ δεινὸν ἦν
 ὃ ἐνόμιζες, τὸ γυναιῖνα γενέσθαι
 ἐκ παρθένου μεμάθηκας ἤδη, μετὰ μεираκίᾳ μὲν
 ὠρελίᾳ γενομένη, μὲν δὲ τὸ πρῶτον μίσθωμα
 κομισαμένη, ἐξ ἧς ὄρμον αὐτίκα ὠνήσομαι σοι.
 ΚΟΡ. Ναί μαννάριον. ἐχέτω δὲ καὶ ψήφες τι-
 νὰς πυραυγεῖς, οἷος ὁ Φιλαίνιδός ἐστιν. ΚΡΩΒ.
 Ἔσαι τοιᾶτος· ἄκκε δὲ καὶ τᾶλλα παρ' ἐμῆ, ἃ
 σε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὅπως προσΦέρεσθαι τοῖς ἀν-
 δράσιν. ἄλλη μὲν γὰρ ἡμῖν ἀποσροφὴ τῆ βίου
 ἐκ ἔστιν, ὣ θυγατερ, ἀλλὰ δύο ἔτη ταῦτα ἐξ ἔ
 τέθνη.

Crobyle et Corinna.

CROB. Igitur, mea Corinna, quam non valde
 formidandum fuerit, quod putabas,
 mulierem fieri ex virgine, iam didicisti: quae
 cum pulchro adolescentulo fueris, et minam mer-
 cedem primam abstuleris, de qua monile iam
 statim tibi emam. COR. Ita sane mea matercula.
 Habeat vero etiam lapillos aliquot ignei coloris,
 quale est Philaenidis. CROB. Erit tale. Audi
 vero ex me, quae facienda tibi sunt reliqua, et
 quomodo viri tractandi sint. Nec alia enim nobis
 est, filia, vitae tolerandae ratio. Sed hos
 iam

τέθνηκεν ὁ μακαρίτης σὲ πατήρ, ἐκ οἷσθα ὕπως
 ἀπεζήσαμεν; ὅτε δὲ ἐκεῖνος ἔζη, πάντα ἦν ἡμῖν
 ἱκανά. ἐχάλευε γὰρ, καὶ μέγα ἦν ὄνομα αὐτῷ
 ἐν Πειραιεῖ, καὶ πάντων ἐστὶν ἀκῆσαι διομνυμέ-
 νων, ἢ μὴν μετὰ Φιλῖνον μηκέτι ἔσεσθαι ἄλλον
 χαλκέα. μετὰ δὲ τὴν τελευταίην τὸ μὲν πρῶτον
 ἀποδομένη τὰς πυράγρας, καὶ τὸν ἀκμονα, καὶ
 σφύραν δύο μνῶν, ἀπὸ τῶν διετράφημεν.
 εἶτα νῦν μὲν ὑφαίνεσσα, νῦν δὲ κρόκην κατὰγα-
 σα, ἢ σήμονα κλώθεσσα, ἐποριζόμενη τὰ σιτία
 μόλις, ἔβοσκον δὲ σε, ὦ θυγατερ, τὴν ἐλπίδα
 περιμένεσσα. ΚΟΡ. Τὴν μνᾶν λέγεις; ΚΡΩΒ.
 Οὐκ· ἀλλὰ ἐλογιζόμενη ὡς τηλικαύτη γενομένη.
 Θρέ-

iam duos annos, ex quo pater tuus, iam felix,
 obiit, non nosti quam tenuiter ac misere vixeri-
 mus? cum autem ille viueret, omnium rerum
 nobis erat copia: aerariam enim officinam exer-
 cebat, magnumque ipsius erat in Piraeo nomen:
 estque audire deierantes omnes, non futurum
 post Philinum fabrum alium. At post mortem
 illius, primo quidem forcipes et incudem, et
 malleum duabus minis vendidi, de quibus vixi-
 mus. Deinde nunc texendo, nunc deducendo
 subtemen, aut stamen nendo, aegre paravi no-
 bis cibaria. Te autem, filia mea, alui spem ex-
 pectans. COR. De mina dicis? CROB. Non.
 Sed ita rationes subducebam, te vbi ad hanc ae-
 tatu-

θρέψεις μὲν ἐμὲ, σεαυτὴν δὲ κατακοσμήσεις ῥα-
 δίως, καὶ πλατῆσεις, καὶ ἐσθῆτας ἔξεις ἀλκρ-
 γεῖς, καὶ θεραπαίνας. ΚΟΡ. Πῶς, ἔφης, μή-
 τερ, ἢ τί λέγεις; ΚΡΩΒ. Συνᾶσα μὲν τοῖς νεα-
 νίσκοις, καὶ συμπίνχσα μετ' αὐτῶν, καὶ συγκαθ-
 εὔδσα ἐπὶ μισθῷ. ΚΟΡ. Καθάπερ ἡ Δά-
 Φνιδος θυγάτηρ Λύρα; ΚΡΩΒ. Ναί. ΚΟΡ.
 Ἀλλὰ ἐκείνη ἐταῖρά ἐστιν. ΚΡΩΒ. Οὐδὲν τᾶ-
 το δεινόν. καὶ σὺ γὰρ πλατῆσεις ὡς ἐκείνη, καὶ
 πολλὰς ἐρασὰς ἔξεις. τί ἐδάκρυσας, ὦ Κόριν-
 να; ἔχ' ὁρᾷς ὀπόσα, καὶ ὡς περισπένδασός εἰσιν
 αἱ ἐταῖραι; καὶ ὅσα χρήματα λαμβάνουσι; τὴν
 ΔάΦνίδα γὰρ ἐγὼ οἶδα, ὦ Φίλη Ἀδράστεια, ῥα-
 κη, πρὶν αὐτὴν ἀκμάσαι τὴν ὥραν, περιβεβλη-
 μένην,

tatulam peruenisses, me quidem alituram esse, te
 ipsam vero exornaturam facile, et futuram diui-
 tem, et vestimenta habituram purpurea, atque
 ancillas. COR. Quomodo dicebas mater? aut
 quid tibi vis? CROB. Si cum adolescentulis vna
 sis, et bibas cum illis, et mercede concumbas.
 COR. Vt Lyra illa, filia Daphnidis? CROB.
 Ita sane. COR. At illa meretrix est. CROB.
 Nihil istoc mali. Nam tu quoque diues eris vt
 ista, et multos amatores habebis. Quid ploras,
 Corinna? Non vides, quot, et quanto in hono-
 re sint meretrices, et quas opes accipiant? Da-
 phnia enim ego noui, o bona Adrastea! pan-
 nis ante vestitam, quam ad maturationem viris aetatem
 perue-

μένην, ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς οἷα πρόεσις, χρυσός, καὶ
ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ θεράπαινα τέσσαρες.

KOP. Πῶς δὲ ταῦτα ἐκτίσαστο ἡ Λύρα; KPOB.

Τὸ μὲν πρῶτον κατακοσμεῖσα ἑαυτὴν εὐπρεπῶς,
καὶ εὐσαλῆς ἔσα, καὶ Φαίδρα πρὸς ἅπαντας, ἔκ
ἄχρι τῆ καυχάζειν ῥαδίως, καθάπερ σὺ εἰώ-
θας, ἀλλὰ μειδιῶσα ἡδὺ καὶ ἐπαγωγὸν, εἶτα
προσομιλῶσα δεξιῶς, καὶ μήτε Φανακίζουσα εἴ-
τις προσέλθοι ἢ προπέμψει, μήτε αὐτὴ ἐπι-
λαμβανομένη τῶν ἀνδρῶν. ἦν δέ ποτε καὶ ἀπ-
έλθῃ ἐπὶ δεῖπνον λαβῶσα μίσθωμα, ἔτε μεθύ-
σεται (καταγέλασεν γάρ, καὶ μισθῶσιν οἱ ἄν-
δρες τὰς τοιαύτας) ἔτε ὑπερεμφορεῖται τοῦ
ἔθους ἀπειροκάλως, ἀλλὰ προσάπτεται μὲν ἄ-
κροισ

peruenisset. Sed nunc vides, qualis prodeat;
aurum, vestis florida, ancillae quatuor. COR.
Quomodo vero illa sibi Lyra parauit? CROB.
Primo quidem decenter se ornauit, bene compo-
sita, et iucunda ad omnes, non eo usque ut in
eachinnos facile solueretur, quod tu soles, sed
suae quiddam et illecebrosum subridens: deinde
dextre versata est *cum hominibus*; ut nec illuderet
plane, si quis adiret ipsam vel deduceret, nec ve-
ro ipsa viros inuaderet. Si quando autem mer-
cede conducta est in conuiuium, nec inebriatur
(derisui enim illud opportunum, et oderunt viri
si qua talis sit) neque cibis, tanquam insueta bo-
narum rerum, se ingurgitat; sed extremis modo

κροῖς τοῖς δακτύλοις, σιωπῇ δὲ τὰς ἐνθέσεις
 καὶ ἐπ' ἀμφοτέρω παραβύεται τὰς γνάθους,
 πίνει δὲ ἡρέμα, οὐ χανδὸν ἀλλ' ἀναπαυαμένη.
 ΚΟΡ. Καὶ εἰ διψῶσα, ὦ μήτερ, τύχοι; ΚΡΩΒ.
 Τότε μάλισα, ὦ Κόριννα, καὶ οὔτε πλέον τοῦ
 δέοντος φθόγγεται, ἔτε ἀποσκηώπτει ἐς τινα
 τῶν παρόντων, ἐς μόνον δὲ τὸν μισθωσάμενον
 βλέπει· καὶ διὰ τῆτο ἐκεῖνοι Φιλᾶσιν αὐτήν.
 καὶ ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι δεοί, ἀσελγὲς ἔρῃν, ἔδῃ
 ἀμελὲς ἐκείνη ἂν τι ἐργάσαιτο, ἀλλὰ ἐξ ἅπαν-
 τος ἐν τῆτο θηρεῖται, ὡς ὑπαγάγοιτο, καὶ ἐρα-
 σὴν ποιήσειεν ἐκεῖνον· ταῦτα γὰρ αὐτὴν ἅπαν-
 τες ἐπαινᾷσιν. εἰ δὴ καὶ σὺ ταῦτα ἐκμάθοις,
 μακάριον καὶ ἡμεῖς ἐσόμεθα. ἐπεὶ τὰ γε ἄλλα

παρα-

digitis attingit, ac silentio *sumit* buceas, non in
 vtramque malam infercit: bibit autem placide,
 non vno haustu, sed interquiescens. COR. Et-
 iam si forte sitiat, mater? CROB. Tum vel ma-
 xime, mea Corinna. Neque plus quam opus est
 loquitur, neque in praesentium quemquam dicta
 iacit, sed solum illum qui se conduxit, adspicit.
 Et ob haec illi amant ipsam. Et cum cubitum
 eundum est, nihil illa lascivum, nihil indecens
 egerit, sed vnum illud venatur undique, ut in
 potestatem illum redigat, et suum faciat amato-
 rem. Propter haec enim omnes illam laudant.
 Si ergo tu etiam ista discas, beatæ nos quoque
 erimus; quandoquidem quod ad reliqua, mul-
 tum

παραπολὺ αὐτῆς. ἄλλο ἔδεν, ὦ Φίλη Ἀδρά-
σειά, Φημι, ζῶης μόνον. ΚΟΡ. Εἰπέ μοι, ὦ
μήτερ, οἱ μισθόμενοι πάντες τοιᾶτοί εἰσιν, οἷος
ὁ Εὐκριτος, μεθ' ἧς χθές ἐκάθευδον; ΚΡΩΒ.
Οὐ πάντες, ἀλλ' ἔνιοι μὲν ἀμείνους, οἱ δὲ καὶ
ἤδη ἀνδρώδεις, οἱ δὲ καὶ ἔκ πανυ μορφῆς εὐ-
φυῶς ἔχοντες. ΚΟΡ. Καὶ τᾶτοις συγκαθεύ-
δειν δεήσει; ΚΡΩΒ. Μάλιστα, ὦ θυγάτερ· ἔ-
τοι μέντοι καὶ πλείονα διδόασιν· οἱ καλοὶ δὲ αὐ-
τὸ μόνον καλοὶ θέλουσιν εἶναι. καὶ σοὶ δὲ μελέ-
τω ἀεὶ τῷ πλείονος, εἰ θέλεις ἐν βραχεῖ λέγειν
ἅπασας, ἐνδειξάσας σε τῷ δαντύλῳ, ἔχοντι
τὴν Κορίνναν τὴν τῆς Κρωβύλης θυγατέρα, ὡς
ὑπερπλάτῃ, καὶ τρισευδαίμονα πεποίηκε τὴν
μητέ-

tum tulisti Verum nihil, cara Adrastea!
dico: viuas solum! COR. Dic mihi, mater, qui
nos conducunt, omnesne tales sunt, qualis Eu-
critus, quicum heri cubui? CROB. Non omnes,
sed alii quidem meliores, alii vero iam viriles;
alii forma non satis a natura felici. COR. Etiam
cum his cubare oportebit? CROB. Ac maxime,
filia; hi quidem plura etiam largiuntur. Formosi
vero solum illud, formosi volunt esse. Tibi ve-
ro semper sit cura maioris lucri, si vis breui tem-
pore mulieres omnes dicere digito te monstrata,
*Nonne vides Crobyles Corinnam filiam? Quam su-
pra fidem diues est, ut ter beatam matrem praeesti-*
tit.

μητέρα; τί Φῆς; ποιήσεις ταῦτα; ποιήσεις, οἶ-
δα ἐγὼ, καὶ προσέξεις ἀπασῶν ἐκδίως· νῦν δ'
ἀπιδι λασομένη, εἰ ἀφίκοιτο καὶ τήμερον τὰ
μειράκιον ὁ Εὐκρίτας, ὑπισχναῖτο γάρ.

zit. Quid ais? facies ista? facies, noui ego; et
facile principatum tenebis omnium. Nunc vero
lotum abi, si forte hodie quoque venerit adole-
scentulus, Eucritus; certe promisit.

VII.

Μήτηρ καὶ Μυσάριον.

ΜΗΤ. Ἄν ἐτι τοιαῦτον ἐραστὴν εὐρωμεν, ὦ Μυ-
σάριον, οἷος ὁ Χαίρεας ἐστὶ, θῦσαι
μὲν τῇ Πανδήμῳ δαήσει λευκὴν μηνάδα, τῇ Οὐ-
ρανίᾳ δέ, καὶ τῇ ἐν κήποις δάμαλιν ἑκατέρᾳ,
ξεφανῶσαι δέ καὶ τὴν πλατοδότειραν, καὶ ὅλως
μακάρια καὶ τρισευδαίμονες ἐσόμεθα. νῦν ὁρᾷς
γάρ.

Mater et Musarium.

MAT. Si talem adhuc vnum amatorem inuenia-
mus, Musarium, qualis est Chaereas,
immolare oportebit Populæ Veneri albam capel-
lam, Caelesti vero et Hortensi buculam vnicui-
que, et coronare diuitiarum donatricem Iunonem:
atque in vniuersam beatæ ac ter felices erimus.
Nunc

γὲν παρὰ τῆ νεανίσκου ἡλικία λαμβάνομεν, δὲ
 ἐβολὸν μὲν ἔδωκεν αὐτῇ σοι δέδωκεν, καὶ ἐσθῆ-
 τα, καὶ ὑποδήματα, καὶ μῦρον, ἀλλὰ προφάσεις
 αἰεὶ, καὶ ὑποσχέσεις, καὶ μακρὰ ἐλπίδες, καὶ
 πολὺ τὸ εἶναι ὁ πατήρ, καὶ εἰ κύριος γένωμαί
 τῶν πατέρων, καὶ πάντα σὰ. σὺ δὲ καὶ ὁμι-
 μακέναι αὐτὸν Φῆς, ὅτι νόμιμὸς σε γαμετὴν ποιή-
 σεται. ΜΟΤΣ. Ὡμοσε γὰρ, ὦ μήτερ, κατὰ
 ταῖν θεαῖν, καὶ τῆς Πολιάδος. ΜΗΤ. Καὶ
 πιστεύεις δηλαδὴ; καὶ διὰ τῆτο πρῶν καὶ ἔχον-
 τι αὐτῷ καταθεῖναι συμβολήν, τὸν δακτύλιον
 δέδωκας ἀγνοήσης ἐμῆ; ὁ δὲ ἀπρόδοτος κατέ-
 πτε, καὶ πάλιν τὰ δύο περιδέξαια τὰ Ἴωνικὰ,
 ἔλκοντα ἐκότερον δύο Δαρικεῖς, ἃ σοι ὁ Χῖος

Πρα-

Nunc enim vides quantum accipiamus ab hoc iu-
 vene, qui obolum nondum vnum tibi dederit,
 non vestem, non calceos, non vnguentum; sed
apud illum excusationes semper, et promissiones,
 et longae spes, et multum illud *Si pater*, et *Si*
dominus paternorum fuero! et, *Tua erunt omnia!*
 Tu vero etiam iurasse illum tibi dicis, se legiti-
 mam sibi vxorem te ducturum. MVS. Iuravit
 enim, Mater, per Liberas et Custodem vrbis.
 MAT. Tu credis nimirum! et propterea nuper
 symbolam quam daret non habenti anulum im-
 prudente me dedisti? quem ille venditum abli-
 guriit; et rursus duo illa monilia Ionica Daricos
 vnumquodque duo pendencia, quae tibi Chius

Πραξίας ὁ ναύκληρος ἐκόμισε ποιησάμενος ἐν' Ἐφέσῳ. ἐδεῖτο γάρ Χαιρέας ἔρανον σὺν ἐφήβοις ἀπενεγκεῖν. ὁ θόνας γὰρ καὶ χιτωνίσκας, τί ἂν λέγοιμι; καὶ ὅλως Ἑρμαῖον τι ἡμῖν, καὶ μέγα ὄφελος συμπέπτωκεν ἔτος. ΜΟΤΣ. Ἀλλὰ καλὸς, καὶ ἀγένειος, καὶ Φησὶν ἐρεῖν, καὶ δακρύει, καὶ Δεινομάχης καὶ Λάχητος υἱὸς ἐστὶ τῷ Ἀρεοπαγίτῃ, καὶ Φησὶν ἡμᾶς γαμήσειν, καὶ μεγάλας ἐλπίδας ἔχομεν παρ' αὐτῷ, ἣν ὁ γέροντος μόνον καταμύση. ΜΗΤ. Οὐκ ἔν, ὦ Μπαάριον, εἰ ἂν ὑποδήσασθαι δέη, καὶ ὁ σκυτοτόμος αὐτῇ τὸ δίδραχμον, ἐρεῖμεν πρὸς αὐτόν, Ἀργύριον μὲν ἔκ ἔχομεν, σὺ δὲ τῶν ἐλπίδων ὀλίγας παρ' ἡμῶν λάβε' καὶ πρὸς τὸν ἀλφιτοπώλην τὰ αὐτὰ καὶ

ille Praxias nauclerus attulerat, cum fieri ea Ephesi curasset: oportebat enim Chaeream erantum conferre cum sodalibus. Vela enim et tunicas quid dicam? Sane missus a Mercurio thesaurus, et magnum lucrum hic nobis homo oblatus est. Μ V S. Sed pulcher est, et imberbis, et amare se dicit, et lacrimatur, et Dinomaches Lachetisque Areopagitae filius est: et se ducturum nos promittit, et magnas ab eo spes habemus, modo senex moriens conniveat. Μ A T. Ergo, Μυσarium, cum opus erit soleis, et postulabit futor didrachmum, dicemus illi, *Pecuniam quidem non habemus, habe tibi vero aliquantum spei a nobis: et ad pistorem eadem: et cum mercedem habitationis*

DIALOGI MERETRICII 363

καὶ ἦν τὸ ἐνοίκιον αἰτώμεθα, Περιμένειν, Φή-
σομεν, ἔς' ἂν Λάχης ὁ Κολυττεύς ἀποθάνῃ·
ἀποδώσομεν γάρ σοι μετὰ τὰς γάμους. ἐκ αἰ-
σχύνῃ μὲν τῶν ἐταίρων ἐκ ἐλλόβιον, ἐκ ὄρ-
μον, ἐ Ταραντινίδιον ἔχουσα; ΜΟΤΣ. Τί ἐν,
ὦ μήτηρ, ἐκεῖνα εὐτυχέστερά με, καὶ καλλίως
εἰσίν; ΜΗΤ. Οὐκ, ἀλλὰ συνετώτερα, καὶ
ἴσασιν ἐταιρίζειν. ἐδὲ πισεύουσι ῥηματίοις, καὶ
νεανίσκοις ἐπ' ἅμα τῇ χεῖρας τὰς ὄρκους ἔχουσι·
σύ δὲ εἰ πιση, καὶ Φίλανδρος, ἐδὲ προσή ἀλ-
λον τινα, ὅτι μὴ μόνον Χαιρέαν· καὶ πρώην ὅτε
ὁ γεωργὸς ὁ Ἀκαρνανεὺς ἦκε δύο μναῖς κομίζων,
ἀγένειος καὶ αὐτὸς (οἶνε δὲ τιμὴν ἀπειλήφει τῷ
πατρὸς πέμψαντος) σύ δὲ ἐκεῖνον μὲν ἀπεμύ-

κτισας,

tiones exigemur, *Expecta*, dicemus, dum *Laches*
Colyttea (tribu) moriatur: soluemus enim tibi post
nuptias. Nonne te pudet, quae sola meretricum
nec inaurem, nec monile, nec Tarentinulam
habeas? MVS. Quid ergo, Mater, num illae
feliciores me aut pulchriores sunt? MAT. Non:
sed prudentiores, et norunt artem meretriciam:
neque verbulis credunt et adolescentulis, in ex-
tremis labris iusiurandum habentibus. Tu vero
fidelis es, et viri amans, neque admittis quem-
quam solum praeter Chaerean: et nuper ille ex
Acarvania rusticus cum veniret, imberbis et ipse,
minas ferens duas (vini enim pretium patris missu
acceperat) tu illum quidem superbe reiecisti, cu-
bas

κτισας 2), καθεύδεις δὲ μετὰ τῷ Ἀδώνιδος Χαί-
 ρέε. ΜΟΤΣ. Τί ἔν; ἐχρῆν Χαίρεάν καταλεί-
 ψασαν παραδέξασθαι τὸν ἐργάτην ἐκείνον κινά-
 βρας ἀπόζοντα; λεῖός μοι, Φασί, Χαίρεας, καὶ
 χοιρίσκος Ἀκαρνάνιος. ΜΗΤ. Ἔσω. ἐκείνος
 ἀγροῖκος, καὶ πονηρὸν ἀποπνεῖ· τί καὶ Ἀντι-
 Φῶντα τὸν Μενεκράτας μῶν ὑπισχνόμενον, εἰ δὲ
 τῷτον ἐδέξω, εἰ καλὸς ἦν, καὶ ἀσείτος ἡλικιώτης
 Χαίρεε; ΜΟΤΣ. Ἀλλ' ἠπείλησε Χαίρεας ἀπο-
 σφά-

bas autem cum tuo Chaerea Adonide. MVS.
 Quid ergo? oportebat relicto Chaerea recipere
 operarium istum, hircum olentem? Laevis mihi
 Chaereas, et porcellus, quod est in prouerbio,
 Acarnanius. MAT. Esto. Agrestis iste, et male
 olet. Cur etiam Antiphontem Menecratis F. qui
 minam pollicebatur, neque hunc recepisti? non
 pulcher erat, et vrbanus, aequalis Chaereae?
 MVS. At minatus erat Chaereas, se interfectu-
 rum

2. ἀπεμύκτισας] Nondum, puto, alias ob-
 seruatum verbum. Suspiciatur *Iensius* legen-
 dum ἀπεμύχθισας· cum μυχθίζω sit apud
Hesych. μυκτίζω nusquam compareat. Sed
 quidquid sit de forma verbi: cognatum esse
 τῷ μυκτῆρι et τῷ ἀπομύττειν, non dubi-
 to, et significare *superbe et cum strepitu quo-*
dam inflatorum explosarumque narium aliquem
reiicere. Gesner.

σφάξεν ἀμφοτέρους, εἰ λάβοι με ποτὲ μετ' αὐτῷ. ΜΗΤ. Πόσοι δὲ καὶ ἄλλοι ταῦτα ἀπειλῶσιν; ἐκὼν ἀνέρας οὐ μενεῖς διὰ τῷτο, καὶ σωφρονήσης, καθάπερ ἔχ' ἐταῖρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρε ἱερειά τις ἔσα; ἐὼ τ' ἄλλα, σήμερον Ἀλῶα ἐσί· τί δέ σοι δέδωκεν ἐς τὴν ἐορτήν; ΜΟΥΣ. Οὐκ ἔχει, ὦ μαννάριον. ΜΗΤ. Μόνος ἔτος ἔ τέχνην εὗρηκεν ἐπὶ τὸν πατέρα, ἐκ οἰκέτην καθήκειν ἐξαπατήσοντα, ἐκ ἀπὸ τῆς μητρὸς ἤτησεν ἀπειλήσας ἀποπλευσέσθαι στρατευόμενος, εἰ μὴ λάβοι; ἀλλὰ κάθηται ἡμᾶς ἐπιτρίβων, μήτε αὐτὸς διδῶς, μήτε παρὰ τῶν διδόντων ἐὼν λαμβάνειν; σὺ δὲ οἶει, ὦ Μασάριον, ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν αἰεὶ ἔσσεσθαι; ἢ τὰ αὐτὰ
τα

rum vtrumque, si quando me cum illo deprehendisset. MAT. Quot vero alii minantur eadem? Num igitur tu amatorum expers manebis propterea, et pudica eris, quasi non meretrix esses, sed legiferae Cereris sacerdos. Mitto reliqua: sunt arealia hodie: quid vero dedit tibi diei festi causa? MVS. Non habet, quod det, Matercula. MAT. Solus ille non inuenit aliquam ad patrem machinam? non seruum immisit deceptorem? non a matre petiit minatus se militatum enauigaturum, nisi accipiat? Sed desidet, nos atterit, neque dans ipse quidquam, neque accipere ab his, qui offerunt, patiens. Tu vero putas, Musarium, duodeuiginti annorum te semper futuram?

τὰ Φρονήσκειν Χαιρέαν, ὅταν πλετῇ μὲν αὐτὸς,
 ἢ δὲ μήτηρ γάμον πολυτάλαντον ἐξεύρη αὐτῷ;
 μνησθήσεται οἷσι τότε τῶν δακρυῶν, ἢ τῶν
 Φιλημάτων, ἢ τῶν ὄρκων, πέντε ἴσως τάλαν-
 τα πρεϊκὸς βλέπων; ΜΟΤΣ. Μνησθήσεται
 ἐκείνος· δαῖγμα δέ, ὡς εἰδὲ νῦν γεγάμηκεν, ἀλ-
 λὰ καταναγκασζόμενος καὶ βιαζόμενος ἡρνήσατο.
 ΜΗΤ. Γένοιτο μὴ ψεύδεσθαι, ἀναμνήσω δέ σε,
 ὦ Μασάριον, τότε.

ram? aut eundem animum fore Chaercae, cum
 diues ipse erit, mater autem multorum illi talen-
 torum nuptias inueniet? Memor erit tum, putas,
 lacrumarum; et basiorum, iurisiurandi, quinque
 forte dotis talenta vbi viderit? MVS. Memor sa-
 ne erit. Argumentum eius rei hoc est, quod
 nondum duxit vxorem, sed vrgentibus, vim
 quasi parantibus, negauit. MAT. Vtinam non
 mentiatur. Sed tum te, Musarium, admonebo.

VIII.

Ἀμπελὶς καὶ Χρυσίς.

ΑΜΠ. Εἴ τις δὲ, ὦ Χρυσί, μήτε ζηλοτυπεῖ, μήτε ἐργίζεται, μήτε ἐρῶ-
 πισε, ἢ περιέκειρεν, ἢ τὰ ἱμάτια περιέσχισεν, ἔτι ἐρασ-
 ῆς ἐκείνός ἐστιν; ΧΡΥΣ. Οὐκ ἔν ταῦτα μό-
 να ἐρῶντος, ὦ Ἀμπελί, δείγματα; ΑΜΠ. Ναί, ταῦτ' ἀνδρὸς θερμοῦ. ἐπεὶ τὰλλα, Φιλήματα, καὶ δάκρυα, καὶ ὄρκοι, καὶ τὸ πολλάκις ἥκειν, ἀρχομένῃ ἐρωτος σημεῖον, καὶ Φυομένῃ ἔτι-
 τὸ δὲ πῦρ ὅλον ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. ὥς εἰ καὶ σέ, ὡς Φῆς, ὁ Γοργίας ῥαπίζει, καὶ ζη-
 λοτυπεῖ, χρηστὰ ἐλπίζε, καὶ εὖχε ἀεὶ τὰ αὐτὰ ποιεῖν.

Ampelis et Chrysis.

ΑΜΠ. Si quis vèro, mea Chrysis, neque zelo-
 typus est, neque irascitur, neque ala-
 pam inflixit vnquam, aut comam abscidit, aut discidit vestem; illene adhuc amator est? CHRYS.
 Numquid ergo, Ampelis, haec sola amantis ar-
 gumenta? ΑΜΠ. Sane quam calidi viri haec sunt.
 Nam reliqua, oscula et lacrimae, et iusiurandum frequens, et aduentus creber, incipientis amoris signum et adhuc nascentis: at ignis totus a zelotypia est. Itaque si te quoque, vt ais, colaphis mulcat Gorgias, et zelotypus est, bona spera, et semper eadem facere illum, opta. CHRYS.
 Ea-

ποιεῖν. ΧΡΥΣ. Τὰ αὐτά; τί λέγεις αἰεὶ ῥαπί-
 ζειν με; ΑΜΠ. Οὐχί, ἀλλ' ἀνίστασθαι, εἰ μὴ
 πρὸς μόνον αὐτὸν βλέποισι. ἐπεὶ εἰ μὴ ἔρᾳ γε,
 τί ἂν ἔτι ὀργίζοιτο, εἰ σὺ τινα ἕτερον ἐρασὴν
 ἔχοις; ΧΡΥΣ. Ἀλλ' ἐδὲ ἔχω ἔγωγε. ὁ δὲ
 μάτην ὑπέλαβε τὸν πλεσίον μου ἔρᾳν, διότι
 ἄλλως ἐμνημόνευσά ποτε αὐτῷ. ΑΜΠ. Καὶ
 τῷτο ἡδὺ τὸ, ὑπὸ πλεσίῳ οἶσθαι σπευδάζε-
 σθαι σε. ἔτω γὰρ ἀνιάσεται μᾶλλον, καὶ Φε-
 λοτιμήσεται, ὡς μὴ ὑπερβάλοιντο αὐτὸν οἱ ἄντι-
 ερασαί. ΧΡΥΣ. Καὶ μὴν ἔτός γε μόνον ὀρ-
 γίζεται, καὶ ῥαπίζει· δίδωσι δὲ ἑδὲν. ΑΜΠ.
 Ἀλλὰ δώσει· ζηλέτυποι γὰρ καὶ μάλιστα λυπη-
 θήσονται. ΧΡΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅπως ῥαπίσμαι-
 τα

Fadem? Quid ais? semper eum mihi dare alapas?
 AMP. Non istuc: sed indigne eum ferre, nisi
 ad ipsum solum respicias. Quandoquidem si non
 amaret, quid tandem, alium te amatorem haben-
 te, irasceret? CHRYS. Sed neque habeo equi-
 dem alium. At ille temere suspicatus est, amari
 me a diuite, eo quod casu quodam illius aliquan-
 do mentionem inieci. AMP. Etiam hoc iucun-
 dum, si a diuitibus coli te suspicetur: ita enim
 magis etiam aegre feret, et honorem suum in eo
 putabit agi, ne rivales ipsum superent. CHRYS.
 Verum enim vero hic solum irascitur, et infligit
 alapas, caeterum dat nihil. AMP. At dabit.
 Zelotypis enim vel maxime dolet. CHRYS. Ne-
 scio

τα λαμβάνειν βέλει με, ὦ Ἀμπελίδιον. ΑΜΠ.
 Οὐκ, ἀλλ', ὡς οἶμαι, μεγάλοι ἔρωτες γίγνον-
 ται, καὶ εἰ πύθοιτο ἀμελεῖσθαι· εἰ δὲ πιθεῖ-
 σαι μόνος ἔχεν, ἀπομαραίνεται πῶς ἡ ἐπιθυ-
 μία. ταῦτα λέγω πρὸς σέ, εἴκοσιν ὅλοις ἔτε-
 σιν ἐταίρिसα· σὺ δὲ ὀκτωκαιδεκαέτης, οἶμαι,
 ἢ ἔλαττον, ἔσα τυγχάνεις. εἰ βέλει δὲ, καὶ
 διηγῆσομαι ἃ ἔπαθόν ποτε, καὶ πάνυ πρὸ πολ-
 λῶν ἐτῶν. ἦρα μὲ Δημόφαντος ὁ δανεισῆς, ὁ
 κατόπιν οἰκῶν τῆς Ποικίλης. ἔτος ἔδῃ πώπο-
 τε πλέον πέντε δραχμῶν δέδωκε, καὶ ἡξίᾳ δε-
 σπότης εἶναι. ἦρα δὲ, ὦ Χρυσί, ἐπιπόλαιόν
 τινα ἔρωτα, ἔτε ὑποσένων, ἔτε δακρύων, ἔτε
 ἄωρι

scio cur alapas accipere me velis, mea Ampeli-
 dium. AMP. Non. Sed ut arbitror magni amo-
 res etiam sic fiunt, si se putet *amator* negligi. Si
 vero solus potiri se credat, marcescit quodam
 modo cupiditas. Haec ad te dico, quae viginti
 totos annos meretriciam vitam colui, tu vero duo-
 deviginti annos, aut minus etiam vixisti. Si vis,
 narrabo tibi quae quondam mihi ante annos non
 ita multos acciderunt. Amabat me Demophan-
 tus danista, qui post Poecilen habitat. Hic ne-
 que unquam plus quinque drachmis dederat, et
 herus esse postulabat. Amabat autem, Chrysis,
 amorem quendam in summo tantum innatantem,
 nec ingemiscens, neque lacrimans, neque intem-

ἄωρὶ παραγιγνόμενος ἐπὶ τὰς θύρας, ἀλλ' αὐτὸ
μόνον συνεκάθειδέ μοι ἐνίοτε, καὶ τῷτο διὰ μα-
κρῆ. ἐπεὶ δὲ ἐλθόντα ποτὲ ἀπέκλεισα (Καλ-
λιάδης γὰρ ὁ γραφεὺς ἔνδον ἦν, δέκα δραχμὰς
πεπομφώς) τὸ μὲν πρῶτον ἀπῆλθέ μοι λοιδο-
ρησάμενος. ἐπεὶ δὲ πολλὰ μὲν διήλθον ἡμέραι,
ἐγὼ δὲ ἔ προσέπεμπον, ὁ Καλλιάδης δὲ ἔνδον ἦν
αὐθις, ὑποθερμαινόμενος ἤδη τότε ὁ Δημόφαν-
τος, καὶ αὐτὸς ἀναφλέγεται εἰς τὸ πρᾶγμα,
καὶ ἐπιστὰς ποτὲ, ἀνεωγμένην τηρήσας τὴν θύ-
ραν, ἔκλαεν, ἔτυπτεν, ἠπεῖλει φονεύσειν, πε-
ριεῖρήγνυε τὴν ἐσθῆτα, ἅπαντα ἐποίει, καὶ τέ-
λος τάλαντον δᾶς, μόνος εἶχεν ὀκτὼ ὅλως μῆ-
νας· ἡ γυνὴ δὲ αὐτῷ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ὥς
ὑπὸ

pesta nocte veniens ad fores; sed solum hoc age-
bat, ut interdum mecum cubaret, idque sat lon-
gis intervallis. Cum vero aduenientem aliquan-
do exclusissem, Calliades enim pictor intus erat,
qui drachmas decem miserat, primo quidem con-
viciatus mihi abiit. Cum vero multis interiectis
diebus non mitterem ego; Calliades autem intus
esset rursus: tum demum incallescens Demophan-
tus et ipse ad eam rem inflammatur: et cum ad-
stans aliquando apertam observasset ianuam, plo-
ravit, pulsavit, interfecturum se minatus est, ve-
stem discidit, fecit omnia: ac tandem talento da-
to, solus me habuit menses octo integros. Vxor
autem ipsius dictare omnibus, me venenis in fu-
rorem

ὑπὸ Φαρμάκων ἐμῆναιμι αὐτόν. τὸ δὲ ἦν ἄρα
ζηλοτυπία, τὸ Φάρμακόν. ὥς, ὦ Χρυσί, καὶ
σύ χρῶ ἐπὶ τὸν Γοργίαν τῷ αὐτῷ Φαρμάκῳ.
πλάσιος δὲ ὁ νεανίσκος ἔσαι, ἢν τι ὁ πατὴρ αὐ-
τῷ πάθῃ.

rorem illum egisse: nempe venenum illud zelo-
typia fuit. Itaque tu etiam, Chrysis, vtere eo-
dem in Gorgiam veneno; diues enim erit adole-
scentulus, si quid patri illius acciderit.

IX.

Δορκᾶς, Παννυχίς, Φιλόστρατος,
Πολέμων.

ΔΟΡΚ. **Α**πολώλαμεν, ὦ κεκτημένη, ἀπολώ-
λαμεν, ὁ Πολέμων ἀπὸ τῆς στρα-
τείας ἀνέστρεψε πλῆτῶν, ὥς Φασιν· ἐώρακα δὲ
καὶ γὰρ αὐτόν, ἐφεςρίδα περιπόρεφρον ἐμπεπορ-
πημέ-

Dorcas, Pannychis, Philostratus,
Polemō.

DORC. **P**eriimus, hera, periimus! E bello red-
iit Polemo, diues, vt aiunt. Vidi
autem illum ipsa quoque: sagum purpura prae-
textum

πημένον, καὶ ἀκολάθης ἅμα πολλὰς. καὶ οἱ Φίλοι, ὡς εἶδον, συνέθεον ἐπ' αὐτὸν ἀσπασόμενοι. ἐν τοσάτῳ δὲ τὸν θεράποντα ἰδῶσα κατόπιν ἐπόμενον, ὃς συναποδεδημήκει μετ' αὐτῷ, ἠρόμην, καὶ, εἰπέ μοι, ἔΦην, ὦ Παρμένων, ἀσπασαμένη πρότερον αὐτὸν, πῶς ἡμῖν ἐπράξατε, καὶ εἴτι ἄξιον τῶν πολέμων ἔχοντες ἐπανεληλύθειτε; ΠΑΝ. Οὐκ ἔδει τῷτο εὐθύς, ἀλλ' ἐκείνα, "Οτι μὲν ἐσώθητε, πολλὰ χάρις τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα τῷ ξενίῳ Διὶ, καὶ Ἀθηνᾷ στρατεία· ἡ δέσποινα δὲ ἐπυνθάνετο αἰεὶ, τί πράττοιτε; καὶ ἔνθα εἶητε; εἰ δὲ καὶ τῷτο προσέθηκας, ὡς καὶ ἐδάκρυε, καὶ αἰεὶ ἐμέμνητο Πολέμωνος, ἅμεινον ἦν παραπολύ. ΔΟΡΚ. Προεῖ-
πον

textum fibula confixum habet, et pedissequos simul multos. Et amici ut viderunt, salutandi causa ad ipsum concurrere: interea famulum conspicata a tergo sequentem, qui cum illo peregre abfuerat, interrogavi, et cum salutassem prius, *Dic mihi, inquam, Parmeno, ut egistis nobis, et utrum dignum quidpiam bellis habentes reuersi estis?* ΠΑΝ. Non oportebat hoc statim: sed ista, *Cum salui rediistis, multas gratias agimus Diis, et hospitali praefertim Ioui, et Mineruae bellicae. Hera autem semper interrogavit, ut ageretur? et ubi essetis?* Si vero illud etiam addidisses, *Lacrimavit etiam, et semper memoriam usurpavit Polemonis, multo fuerat melius.* ΔΟΡ. Praedixi initio statim

ποιὸν εὐθύς ἐν ἀρχῇ ἅπαντα· πρὸς δέ σε ἐκ ἂν εἶπον, ἀλλὰ ἃ ἤκασα, ἐβελόμην εἰπεῖν. ἐπεὶ πρὸς γε Παρμένωνα ἔτως ἠρξάμην. ἦ πᾶ, ὦ Παρμένων, ἐβόμβει τὰ ὦτα ὑμῖν; αἰεὶ γὰρ ἐμέμνητο ἡ κεκτημένη μετὰ δακρύων, καὶ μάλιστ' εἴ τις ἐληλύθει ἐκ τῆς μάχης, καὶ πολλοὶ τεθνάναι ἐλέγοντο, ἐσπάραττε τότε τὰς κόμας, καὶ τὰ σῆρα ἐτύπτετο, καὶ ἐπένθει πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἐκάσθη. ΠΑΝ. Εὖγε, ὦ Δοκράς, ἔτως ἐχρῆν. ΔΟΡΚ. Εἴτα ἐξῆς μετ' ἐ πολὺ ἠρόμην ἐκεῖνα. ὁ δὲ, πάνυ λαμπρῶς, Φησιν, ἀνεστρέψαμεν. ΠΑΝ. Οὕτω καὶ κείνος ἔδεν προειπῶν, ὡς ἐμέμνητό μιν ὁ Πολέμων, ἡ ἐπόθει, ἡ ἤυχετο ζῶσαν καταλαβεῖν; ΔΟΡΚ. Καὶ μάλα πολλὰ

statim haec omnia: apud te vero nolebam iterum dicere, sed ea solum quae audiui. Nempe apud Parmenonem sic inceperam, *Numquid, Parmeno, zinniebat vobis auris? Semper enim cum lacrimis bera mea meminerat, et maxime si quis rediisset e praelio, ubi caesi multi dicerentur, tum illa comas lacerare, et pectus plangere, et ad unumquemque nuncium lugere.* ΠΑΝ. Euge, Dorcas, ita oportebat. ΔΟΡ. Tum deinde non ita multo post ista rogavi. At ille, *Magnifice omnino*, inquit, *rediimus.* ΠΑΝ. Itane ille quoque sine prooemio, quam meminisset mei Polemo, aut desiderasset, aut viuam inuenire optasset? ΔΟΡ.

πολλὰ τοιαῦτα ἔλεγε. τὸ γέν κεφάλαιον ἐξήγαγε, πλῆτον πολὺν, χρυσὸν, ἐσθῆτα, ἀκο-
λάθας, ἐλέφαντα. τὸ μὲν γὰρ ἀργύριον μηδὲ
ἀριθμῷ ἄγειν αὐτόν, ἀλλὰ μεδίμνω, ἀπομεμε-
τρημένον πολλὰς μεδίμνας. εἶχε δὲ καὶ αὐτὸς
Παρμείων δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ δακτύλῳ, μέ-
γιστον, πολύγωνον, καὶ ψῆφος ἐνεβέβλητο τῶν
τριχρώμων, ἐρυθρά τε ἦν ἐπιπολῆς. εἶασα δ'
ἔν αὐτὸν ἐθέλοντά μοι διηγέσθαι ὡς τὸν Ἄλυν
διέβησαν, καὶ ὡς ἀπέκτειναν Τηριδάταν τινὰ,
καὶ ὡς διέτριψεν ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας
μάχῃ· καὶ ἀπέδραμέν σοι ταῦτα προσαγγελῶ-
σα, ὡς περὶ τῶν πάντων σκέψαιο. εἰ γὰρ ἐλ-
θὼν ὁ Πολέμων (ἥξει γὰρ πάντως ἀποσεισάμε-
νος

Omnino multa id genus dixit. Verum caput
rei hoc mihi renunciauit, diuitias multas, au-
rum, vestem, pedissequos, ebur; argentum
enim nec numero illum aduehere, sed dimensum
in odio, modios multos. Habebat autem ipse
quoque Parmeno anulum paruo in digito maxi-
mum, multiangulum, et gemma in eo de trico-
loribus illis, suprema quidem facies rubicunda.
Passa ergo sum volentem mihi enarrare, ut Halys
traiecto Teridatem quendam interfecerint, et ut
in praelio contra Pisidas se gesserit Polemo, et
haec tibi nunciatura transcucurri, uti de omni-
bus deliberes. Si enim adueniens Polemo, (omni-
no equidem dimotis familiaribus veniet;) rescie-
verit,

νος τῆς γνωρίμας) ἀναπυθόμενος, εὔροι τὸν Φιλόστρατον ἐνδον παρ' ἡμῖν, τί οἶσι ποιήσεν αὐτόν; ΠΑΝ. Ἐξευρίσκωμεν, ὦ Δορκᾶς, ἐκ τῶν παρόντων σωτήριον· ἄτε γὰρ τῶτον ἀποπέμψαι κλόν, τάλαντον ἐναγχος δεδοκότα, καὶ τάλλα ἔμπερον ὄντα, καὶ πολλὰ ὑπισχνούμενον· ἄτε Πολέμωνα τοιῶτον ἐπανήκοντα, χρήσιμον μὴ παραδέχεσθαι· προσέτι γὰρ καὶ ζηλότυπός ἐστιν, ὃς καὶ πενόμενος ἔτι, πολὺ ἀφόρητος ἦν· νῦν δὲ τί ἂν ἐκεῖνος ποιήσκειν; ΔΟΡΚ. Ἄλλα καὶ προσέρεχεται. ΠΑΝ. Ἐκλύομαι, ὦ Δορκᾶς, ὑπὸ τῆς ἀπορίας, καὶ τρέμω. ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ Φιλόστρατος προσέρεχεται. ΠΑΝ. Τίς γένωμα; πῶς ἂν με ἡ γῆ καταπίοι; ΦΙΛ. Τί
 οὐ

verit, et intus apud nos esse Philostratum inuenit; quid facturum esse existimas? PAN. Inveniamus, Dorcas, e re praesenti auxilium. Neque enim dimittere hunc honestum est, qui nuper admodum talentum dederit, mercatorem alioquin et multa pollicitam: neque vtile non recipere redeuntem hunc Polemonem. Insuper zelotypus est, qui cum egeret adhuc, plane erat intolerabilis. Iam vero quid non iste audeat? DOR. Sed accedit. PAN. Deficiō animi, Dorcas, prae consilii inopia et tremo. DOR. Verum etiam accedit Philostratus. PAN. Quid me fiet? Quid si terra mihi dehiscat! PHIL. Cur non potamus,

οὐ πίνομεν, ὦ Παννυχί; ΠΑΝ. Ἀνθρώπε, ἀπολώλεκάς με. σὺ δὲ χαῖρε Πολέμων, χρόνιος Φανείς. ΠΟΛ. Οὗτος ἔν τις ἐστὶν ὁ προσιῶν ὑμῖν; σιωπᾶς; εὖγε οἶχα, ὦ Παννυχί· ἐγὼ δὲ πεμπταῖος ἐκ Πυλῶν διέπτῃν, ἐπειγόμενος ἐπὶ τοιαύτην γυναικα. καὶ σοι χάριν ἔχω, ἐν ἔτι γὰρ ἀρπασθῆσομαι ὑπὸ σῆ. ΦΙΛ. Σὺ δὲ τίς εἶ, ὦ βέλτισε; ΠΟΛ. Ὅτι Πολέμων ὁ Στειρεὺς, Πανδίωνος Φυλῆς αἰκέας, χιλιαρχήσας τὸ πρῶτον, νῦν δὲ ἐξανασησας πεντακισχιλίαν ἀσπίδα, ἐρασῆς Παννυχίδος, ὅτε ὤμην ἔτι ἀνθρώπινα φρονεῖν αὐτήν. ΦΙΛ. Ἀλλὰ τὰ νῦν, ὦ ξεναγέ, Παννυχὶς ἐμὴ ἐστὶ, καὶ τάλαντον εἰληφε,

mea Pannychis. PAN. Perdidisti me, homo. Tu vero salve, Polemo. Tarde aduenis! POL. Iste ergo quis est qui ad vos accessit? Taces? Euge! periisti Pannychis! At ego quinto die e Py-lis huc aduolaui ad talem festinans mulierem. Ve-rum merito hoc mihi accidit. Et gratiam tibi habeo: nec enim amplius a te dispoliabor. PHIL. Tu vero quis es, mi homo? POL. Polemo Sti-riensis, tribu Pandionia, audin? qui primum mille armatos duxi; iam quinquies mille homi-num agmen agō, amator Pannychidis, cum pu-tarem illam adhuc humanum sapere. PHIL. Sed ut nunc habet, o Dux mercenariorum, mea est Pannychis, et talentum accepit; accipiet au-tem

ληφε, λήψεται δὲ ἤδη καὶ ἕτερον, ἐπειδὴν τὰ
 Φορτία διαθώμεθα. καὶ νῦν ἀκολούθει μοι, ὦ
 Παννυχί. τῷτον δὲ παρ' Ὀδρύσαις χιλιαρχεῖν
 ἔα. ΔΟΡΚ. Ἐλευθέρα μὲν ἔσι, καὶ ἀκολούθη-
 σει, ἣν ἐθέλῃ. ΠΑΝ. Τί ποιῶ, Δορκάς; ΔΟΡΚ.
 Ἐσιέναι ἄμεινον, ὀργιζομένῳ ἐκ οἷον τε παρεῖ-
 ναί Πολέμωνι, καὶ μᾶλλον ἐπιταθήσεται ζηλο-
 τυπῶν. ΠΑΝ. Εἰ θέλεις, εἰσίσωμεν. ΠΟΛ.
 Ἀλλὰ προλέγω ὑμῖν, ὅτι τὰ ὕστατον πίεσθε τή-
 μερον, ἢ μάτην ἐγὼ τοσάτοις Φόνοις ἐγγεγυ-
 μνασμένος πάρεμι, τὰς Θρᾷκας, ὦ Παρμένων.
 ΠΑΡ. Ὀπλισμένοι ἦκον, ἐμφρέξαντες τὸν σε-
 νωπὸν τῇ Φάλαγγι· ἐπὶ μετώπῃ μὲν τὸ ὀπλι-
 τικόν, παρ' ἑκάτερα δὲ οἱ σφενδονῆται, καὶ
 τοξό-

tem iam etiam alterum, cum sarcinas disposueri-
 mus. Et iam sequere me, Pannychis: hunc ve-
 ro mille hominibus praeesse apud Odrysas iube.
 DOR. Libera quidem est, et sequetur, si volue-
 rit. PAN. Quid agam, Dorcas? DOR. In-
 trasse melius erit. Irato enim adesse Polemoni
 non conuenit: et magis ipsa zelotypia intendetur.
 PAN. (*ad Philostratum*) Si vis, intremus. POL.
 Sed praedico vobis, vos vltimum hodie potatu-
 ros, aut frustra ego tot caedibus exercitatus ad-
 sum. Heus Parmeno, Thraces *adduc*. PAR.
 Armati venerunt, phalange obsepsere angipor-
 tum: in fronte grauis armatura, in vtroque cornu
 A a 5 fundi-

τοξόται, οἱ δὲ ἄλλοι κατόπιν. ΦΙΛ. Ὡς βρε-
 φυλλίοις ταῦτα, ὦ μισθοφόρε, ἡμῖν λέγεις,
 καὶ μορμολύτταις· σὺ γὰρ ἀλεκτρούνα πώποτε
 ἀπέκτεινας, ἢ πόλεμον εἶδες; ἐρυμάτιον ἐΦρέ-
 ρεις, τάχα διμοιρίτης ὢν, ἵνα καὶ τῷτο προσ-
 χαρίσωμαι σοι. ΠΟΛ. Καὶ μὴν εἴση μετ' ὀλί-
 γον, ἐπειδὴν προσιόντας ἡμᾶς ἐπὶ δόρυ 3) θεά-
 ση, σίλβοντας τοῖς ὅπλοις. ΦΙΛ. Ἦκατε μό-
 νον συσκευασάμενοι. ἐγὼ δὲ, καὶ Τίβιος ἔτος
 (μόνος γὰρ αὗτος ἔπεταί μοι) βάλλοντες ὑμᾶς
 λίθοις

funditores et sagittarii, reliqui in ultima acie.
 PHIL. Tanquam parvis infantibus ista, merce-
 narie, dicis? et latua quasi terrere nos postulas?
 Tu enim gallum gallinaceum an interfecisti vn-
 quam? aut bellum vidisti? castellum forte infe-
 disti, dimidii dux manipuli, ut etiam hoc tibi
 largiar. POL. Quin scies paullo post, ubi acce-
 dentes nos protensis hastis videbis, armis fulgen-
 tibus. PHIL. Venite modo instructi. Ego au-
 tem et Tibys iste (solus enim hic me sequitur)
 lapidi-

3. ἐπὶ δόρυ] Verti, *protensis hastis*, ut hastas
 suas quasi sequantur milites, parati ad prae-
 lium. Non ignoro ἐπὶ δόρυ illud, quod
 est inter imperia militaria, v. g. apud *Arrian.*
Tact. p. 71. sq. ubi ἐπὶ δόρυ in dextram! ἐπ'
 ἀσπίδα in sinistram! significat. Sed huc
 conuenire non arbitror. *Gesner.*

λίθοις τε, καὶ ὀστέοις, ἔτω διασκεδάσομεν,
ὥς μηδὲ ἔποι οἴχοισθε, ἔχοιτε εἰδέναι.

lapidibus vos ac testis ita dispergemus, vt neque,
quorsum effugiendum sit, reperiatis.

X.

Χελιδόνιον καὶ Δρόση.

ΧΕΛ. Οὐκ ἔτι Φοιτᾷ παρὰ σέ, ὦ Δρόση,
τὸ μεράκιον ὁ Κλενίας; ἔ γάρ ἐώ-
ρακα, πολὺς ἤδη χρόνος, αὐτὸν παρ' ὑμῖν. ΔΡΟΣ.
Οὐκ ἔτι, ὦ Χελιδόνιον. ὁ γὰρ διδάσκαλος αὐ-
τὸν εἰρξε μηκέτι μοι προσιέναι. ΧΕΛ. Τίς ἔ-
τος; μή τι τὸν παιδοτρίβην Διότιμον λέγεις;
ἐπεὶ ἐκεῖνός γε φίλος μοι. ΔΡΟΣ. Οὐκ· ἀλλ'
ὁ κάκις φιλοσόφων ἀπολούμενος Ἀριστίνε-
τος.

Chelidonium et Drofe.

CHEL. Non amplius ad te ventitat, mea Dro-
se, adolescentulus ille Clinias? Diu
enim est, cum illum apud vos non vidi. DROS.
Non amplius, mea Chelidonium: Magister enim
interdixit, ne amplius ad me accedat. CHEL.
Quis est iste? Diotimum ne dicis ludī gymnici
magistrum? nam ille quidem mihi amicus. DROS.
Non: sed est perditissimus ille Philosophorum
Aristac-

τος. ΧΕΛ. Τὸν σκυθρωπὸν λήγαις; τὸν δασύν; τὸν βαθυπώγωνα; ὃς εἶωθε μετὰ τῶν μειρακίων περιπατεῖν ἐν τῇ Ποικίλῃ; ΔΡΟΣ. Ἐκεῖνόν Φημι τὸν ἀλαζόνα, ὃν κήκισα ἐπίδοιμι ἀπολάμενον, ἐλκόμενον τῷ πώγωνος ὑπὸ δημίσ. ΧΕΛ. Τί παθὼν δὲ ἐκεῖνος, τοιαῦτα ἔπεισε τὸν Κλειτίαν; ΔΡΟΣ. Οὐκ οἶδα, ὦ Χελιδόνιον, ἀλλὰ μηδέποτε ἀπόκοιτός με γενόμενος, ἀφ' ἧς γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο, (πρῶτον δὲ ὠμίλησέ μοι) τριῶν τέτων ἑξῆς ἡμερῶν, οὐδὲ προσῆλθε τῷ ξενωπῷ· ἐπεὶ δὲ ἡνιώμην (ἐκ οἶδα δὲ ὅπως τί ἔπαθον ἐπ' αὐτῷ) ἔπεμψα τὴν Νεβρίδα περισκεψομένην αὐτόν, ἢ ἐν ἀγορᾷ διατρίβοντα, ἢ ἐν ποικίλῃ· ἢ δὲ περιπατοῦντα
ἔφη

Aristaenetus. CHEL. Tristem illum dicis, hirsutum, barba proluxa, qui cum adolescentibus inambulare solet in Poecile? DROS. Illum dico impostorem, quem utinam videam pessime perire, barba tractum a carnifice. CHEL. Sed quid in mentem illi venit, quod istuc persuasit Cliniae? DROS. Nescio, Chelidonium. Sed qui nondum a me abnotauerit, a quo tempore usum habere mulieris coepit (primum autem fuit mecum) tribus hūce deinceps diebus neque accessit ad angiportum. Cum vero acgre ferrem, (nescio vero quid de illo mihi praefagiebat animus,) nisi Nebridem quae circumspiceret illum in foro versantem, vel in porticu. Illa vero inambulan-
tem

ἔφη ἰδῶσα μετὰ τῷ Ἀριστανέτῃ, νεῦσαι πόρρω,
 ἐκείνον δὲ ἐρυθρίασαντα κάτω ὄραν, καὶ μηκέτι
 παρενεγκεῖν τὸν ὀφθαλμόν. εἰτ' ἐβάδιζον ἅμα
 εἰς τὴν πόλιν *). ἡ δὲ ἄχρι τῷ Διπύλῃ ἀκολοῦθή-
 σασα, ἐπεὶ μηδ' ὅλως ἐπεσράφη, ἐπανῆκεν,
 εἰδὲν σαφὲς ἀπαγγεῖλαι ἔχουσα. πῶς με οἶε
 διαγείν τὸ μετὰ ταῦτα, ἐκ ἔχουσαν εἰκάσαι ὃ
 τί μοι πέπονθεν ὁ μεираκίσκος; ἀλλὰ μὴ ἐλύπη-
 σά τι αὐτὸν ἔλεγον, ἢ τινὸς ἄλλης ἠράσθη, μι-
 σήσας ἐμέ; ἀλλ' ὁ πατήρ διεκώλυσεν αὐτόν;
 πολλὰ τοιαῦτα ἔσρεφον. ἤδη δὲ περὶ δαίλῃν
 ὀψίαν ἦκεν ὁ Δρόμων, τὸ γραμμάτιον τουτὶ
 παρ' αὐτῷ κομίζων. ἀνάγνωθι λαβῶσα, ὦ Χε-
 λιδόνιον, οἶσθα γὰρ δήπου γραμματα. ΧΕΛ.
 Φέρ',

tem ait se vidisse cum Aristaeneto, et innuisse ei
 e longinquo. Ipsum vero cum rubore deiecisse
 vultum, nec amplius eo oculum adiecisse. Illa
 ad portam usque geminam profecuta, cum nec
 omnino se converteret, rediit nihil certi habens,
 quod renunciaret. Quid animi mihi putas ab eo
 inde tempore fuisse, quae coniectare non possem,
 quid factum esset adolescentulo? Sed, *numquid*
aliqua in re ipsum offendi? dicebam: *an alterius*
amore captus me odit? At pater prohibuit? Multa
 talia versabam in animo. Iam vero sero vespere
 venit Dromo, hanc ab illo epistolam ferens,
 Sume, lege, Chelidonium: nosti enim sane lite-
 ras.

* εἰτ' — πόλιν] Hunc locum non vertit Gesn.

Φέρ', ἴδωμεν τὰ γράμματα ἔκ παντὶ σαφῆ, ἀλλ' ἐπισεσυρμένα, δηλῶντα ἑπειζίν τινα τῷ γεγρα-
φότος. λέγει δὲ, Πῶς μὲν ἐφίλησά σε, ὦ Δροσὴ, τὰς θεὰς ποιῶμαι μάρτυρας. ΔΡΟΣ. Αἱ αἱ τάλαν, ἔδδ' τὸ χαίρειν προσέγραψε. ΧΕΛ. Καὶ νῦν δὲ ἔκ κατὰ μῖσος, ἀλλὰ κατὰ ἀνάγκην ἀφίσταμαι σε. ὁ πατὴρ γὰρ Ἀριστανέτῳ παρέ-
δωκέ με φιλοσοφεῖν αὐτῷ. κακῆϊνος (ἔμαθε γὰρ τὰ κατ' ἡμᾶς ἅπαντα) πάνυ πολλὰ ἐπετί-
μησέ μοι, ἀπρεπὲς εἶναι λέγων ἐταίρα συνεῖναι, Ἀρχιτέλῃς καὶ Ἐρασιπλείας υἱὸν ὄντα· πολὺ γὰρ ἄμεινον εἶναι τὴν ἀρετὴν προτιμᾶν τῆς ἡδο-
νῆς. ΔΡΟΣ. Μὴ ὤραισιν ἴκοιτο ὁ λῆρος ἐκεί-
νος, τοιαῦτα παιδεύων τὸ μειράκιον. ΧΕΛ. Ὡς ε
ἀνάγκη

ras. CHEL. Age videamus literas, non valde difertas, sed sibi implicitas, festinationem quan-
dam scribentis indicantes. Dicunt autem, *Quam te amaucrim, mea Drosē, Deos facio testes*. DROS. Hei, hei, miser ne salutem quidem adscriptit. CHEL. Et nunc non odio, sed necessitate discidium a te facio. Pater enim Aristaeo me comendavit, apud quem philosophiae dedi operam. Et ille (comperit enim nostra omnia) multum sane me increpuit, indignum esse dicens, cum meretrice me vivere Architelis et Erasicleae filium: multo enim melius esse virtutem praeferre voluptati. DROS. Male pereat nugator ille, qui talia doceat adolescentulum. CHEL. Itaque necesse est illi parere. Accu-

ἀνάγκη πείθεσθαι αὐτῷ· παρακολῶθεϊ γὰρ ἀ-
κριβῶς παραφυλάσσων, καὶ ὅλως εἰς προσβλέ-
πειν ἄλλῳ εἰδένι ἔξερν, ὅτι μὴ ἐκείνῳ· εἰ δὲ σω-
φρονεῖμι, καὶ πάντα πείσθαι αὐτῷ, ὑπι-
σχεῖται πάνυ εὐδαίμονα ἔσεσθαι με, καὶ ἐνά-
ρετον καταστήσεσθαι, τοῖς πόνοις προγεγυμνα-
σμένον. ταῦτά σοι μόλις ἔγραψα, ὑποκλέψας
ἐμαυτὴν. σὺ δέ μοι εὐτύχει, καὶ μέμνησο Κλει-
νίας. ΔΡΟΣ. Τί σοι δοκεῖ ἢ ἐπιστολή, ᾧ Χε-
λιδόνιον; ΧΕΛ. Τὰ μὲν ἄλλα ἢ ἀπὸ Σκυθῶν
ῥῆσις, τὸ δὲ μέμνησο Κλεινίας, ἔχει τινα ὑπό-
λοιπον ἐλπίδα. ΔΡΟΣ. Καί μοι ἔτως ἔδοξεν
ἀπόλλυμαι δ' ἔν ὑπὸ τῷ ἔρωτος. ὁ μέντοι Δρό-
μων ἔφασκε παιδεραστήν τινα εἶναι τὸν Ἀρισταί-
νον, καὶ ἐπὶ προφάσει τῶν μαθημάτων, συν-
εἶναι.

*Accurate enim me sequitur et custodit: nec adspicere
licet quidquam, praeter ipsum. Si vero modestus
sim, et per omnia sibi obsequar; pollicetur, beatum
me futurum, et virtutis compotem, laboribus ante
exercitum. Haec aegre tibi ut scriberem me sub-
duxi. Tu vero felix mihi esto, ac memento Cliniae.*
DROS. Quid tibi videtur haec epistola, Cheli-
donium? CHEL. Caetera velut Scytharum di-
ctio: at illud, *Memento Cliniae!* habet spei ali-
quid reliquum. DROS. Etiam mihi ita videba-
tur. Pereo igitur prae amore. Verum dixit mi-
hi Dromo, paediconem esse Aristaenetum, et
disciplinae obtentu rem habere cum formosissimis
ado-

εἶναι τοῖς ὠραιότατοις τῶν νέων, καὶ ἰδίᾳ λογοποιεῖσθαι πρὸς τὸν Κλεινίαν ὑποσχέσεις τινὰς ὑπισχνόμενον, ὡς ἰσόθεον ἀποφανεῖ αὐτόν. ἀλλὰ καὶ ἀνγκιγνώσκει μετ' αὐτῆ ἑρωτικές τινας λόγους τῶν παλαιῶν Φιλοσόφων πρὸς τὰς μαθητάς, καὶ ὅλως περὶ τὸ μεράκιόν ἐστιν ἡ-
 πείλει δὲ καὶ τῷ πατρὶ τῷ Κλεινίου κατερεῖν ταῦτα. ΧΕΛ. Ἐχρῆν, ὦ Δροσῆ, γαστρίσαι τὸν Δρόμωνα. ΔΡΟΣ. Ἐγᾶστρίσα, καὶ ἀνευ δὲ τέττε ἐμός ἐστι. κέννισα γὰρ καὶ κέννος τῆς Νεβρίδος. ΧΕΛ. Θάρρει, πάντα ἔσα καλῶς. ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψαι μοι δοκῶ ἐπὶ τῷ τοίχῳ ἐν Κεραμειῷ, ἔνθα ὁ Ἀρχιτέλης εἶωθε περιπατεῖν, Ἀρισταίνετος διαφθείρει Κλεινίαν, ὥς τε
 καὶ

adolefcentulis, et priuatim sermones habere cum Clinia, promissa quaedam illi pollicentem, quasi Dis parem facturus sit. Verum etiam legit cum illo amatorios quosdam antiquorum Philosophorum suis cum discipulis sermones, et totus est in hoc adolescentulo. Minatus autem est *Dromo*, se patri Cliniae denunciaturum ista. CHEL. Oportebat, Drose, cibo corruptum impellere Dromonem. DROS. Feci: et praeterea meus est, prurit enim et ille in Nebridem. CHEL. Bono animo esto. Bene succedent omnia. Ego vero etiam inscribere cogito in pariete in Ceramico, vbi inambulare solet Architeles, *Aristaenetus corruptis Cliniam!*

καὶ ἐν τῇ τε συνδραμεῖν τῇ παρὰ τῷ Δρόμωνος διαβολῇ. ΔΡΟΣ. Πῶς δ' ἂν λάθοις ἐπιγράψασα; ΧΕΛ. Τῆς νυκτός, ὦ Δροσὴ, ἀνθρακὴ ποθὲν λαβῆσα. ΔΡΟΣ. Εὖγε. συστράτευε μόνον, ὦ Χελιδόνιον, κατὰ τῷ ἀλαζόνος Ἀρισταίνετι.

Cliniam! vt etiam ex hac parte adiuuem Dromonis delationem. DROS. Quomodo vero satis occulte poteris scribere? CHEL. Noctu, Drose, sumto alicunde carbone. DROS. Euge, iuuamodo, Chelidonium, pugnam aduersus impostorem Aristænetum.

IX.

Τρύφαινα καὶ Χαρμίδης.

ΤΡΥΦ. Εταῖραν δέ τις παραλαβὼν, πέντε δραχμὰς τὸ μίσθωμα δὰς, καθεύδει ἀποσγραφεῖς, δακρύων καὶ ῥένων; ἀλλ' ἄτε πέπωκας ἡδέως, οἶμαι, ἄτε δειπνήσας μόνος ἡδέλυσας.

Tryphaena et Charmides.

TRYPH. Meretricem autem aliquis quinque drachmarum mercede conductam ubi habet, auersus deinde iacet lacrimans et ingemiscens? Sed neque bibisti puto iucunde, neque

Luc. Op. T. VII. B b que

λησας, ἔκλαες δὲ καὶ παρὰ τὸ δεῖπνον, ἐώρων
 γάρ. καὶ νῦν δὲ ἐ διαλέλομπας ὀλολύζων, ὡς-
 περ βρέφος. ταῦτα ἔν, ὦ Χαρμίδη, τίνος ἐνε-
 κα πειεῖς; μὴ ἀποκρύψῃ με, ὡς ἂν καὶ τῷτο
 ἀπολαύσω τῆς νυκτὸς ἀγρυπνήσασα μετὰ σοῦ.
 ΧΑΡΜ. Ἐρως με ἀπόλυσιν, ὦ ΤρύΦαινα,
 καὶ ἐκὲτ' ἀντέχω πρὸς τὸ δεινόν. ΤΡΥΦ. Ἀλλ'
 ὅτι μὲν ἐκ ἐμῷ ἔρωϊ, δῆλον. ἐ γὰρ ἂν ἔχων
 με ἡμέλεις, καὶ ἀπωθῆ με περιπλέεσθαι θέ-
 λωσαν, καὶ τέλος διετείχιζες τὸ μετὰξὺ ἡμῶν
 τῷ ἱματίῳ, δεδιὼς μὴ ψεύσαιμί σε. τίς δὲ
 ὁμῶς ἐκείνη ἐστίν, εἶπέ. τάχα γὰρ ἂν τι καὶ
 συντελέσαιμι πρὸς τὸν ἔρωτα. οἶδα γὰρ ὡς
 χρή τὰ τοιαῦτα διακονεῖσθαι. ΧΑΡΜ. Καὶ
 μὴν

que coenare solus voluisti. Plorasti autem in coe-
 na etiam, vidi enim: et nunc non desinis pueruli
 instar eiulare. Ista ergo, Charmides, cur facis?
 Noli apud me celare, ut hunc certe fructum vi-
 gilatae tecum noctis capiam. CHARM. Perdit
 me, Tryphaena, amor, nec amplius durare ad
 vim illius possum. TRYPH. Sed me non esse,
 quam amas, illud quidem satis apparet: nec
 enim, quam habes, negligeres, et amplectari te
 volentem repelleres, et tandem quasi murum in-
 ter nos quendam veste interposita fecisses, metu,
 ne forte te attingam. Quae tamen est illa? dic
 mihi. Forte enim aliquid illum tibi amorem ad-
 iuvero: certe ut ministranda sint talia, noui.
 CHARM.

μήν εἶσθαι καὶ πανυ ἀκριβῶς αὐτὴν, καὶ κείνη σέ.
 ἃ γὰρ ἀφανὴς ἐταῖρά ἐστιν. ΤΡΥΦ. Εἰπέ τῶ-
 νομα, ὦ Χαρμίδη. ΧΑΡΜ. Φιλημάτιον, ὦ
 Τρύφαν' α. ΤΡΥΦ. Ὅποτέρην λέγεις; δύο γάρ
 εἰσι· τὴν ἐν Πειραιῶς, τὴν ἄρτι διακεκορευμέ-
 νην, ἥς ἐρᾷ Δάμυλλος ὁ τῷ νῦν στρατηγούντος
 υἱός; ἢ τὴν ἐτέραν, ἣν Παγίδα ἐπικαλοῦσιν;
 ΧΑΡΜ. Ἐκείνην καὶ ἐάλωκα ὁ κακοδαίμων, καὶ
 συνείλημμαι πρὸς αὐτῆς. ΤΡΥΦ. Οὐκ ἔν δι'
 ἐκείνην ἐκλασες; ΧΑΡΜ. Καὶ μάλα. ΤΡΥΦ.
 Πολὺς δὲ χρόνος ἔστι σοι ἐρῶντι, ἢ νεοτελής τις
 εἶ; ΧΑΡΜ. Οὐ νεοτελής, ἀλλὰ μῆνες ἑπτὰ
 σχεδὸν ἀπὸ Διονυσίων, ὅτε πρῶτον εἶδον αὐ-
 τήν.

CHARM. Quin nosti illam, accurate quidem,
 et illa te. Nec enim obscura est meretrix. TRYPH.
 Dic nomen, Charmides. CHARM. Philema-
 tium! mea Tryphaena. TRYPH. Vtram dicis?
 Duæ enim sunt: illam ex Piræeo, quæ nuper
 demum deuirginata est, quam Damyllus amat,
 eius, qui nunc Praetor est, filius: an illam alte-
 ram, cui Pagidis (*Laquei*) nomen est? CHARM.
 Hanc ipsam. Equidem captus ab illa atque irre-
 titus sum. TRYPH. Propter hanc ergo plora-
 sti? CHARM. Omnino. TRYPH. Multumne
 tempus est ex quo amas, an nuper demum in-
 itiatus es? CHARM. Non nuper initiatus: sed
 menses fere septem sunt a Bacchanalibus inde,
 B b 2 cum

τήν. ΤΡΥΦ. Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ
 πρόσωπον μόνον, καὶ ὅσα τῷ σώματος Φανεραῖ;
 αἶ. εἶδες, Φιληματίε, καὶ ὡς ἐχρῆν γυναῖκα πέν-
 τε καὶ τετταράκοντα ἔτη γεγонуῖαν ἤδη; ΧΑΡΜ.
 Καὶ μὴν ἐπόμενυται δύο καὶ εἴκοσιν εἰς τὴν ἐσό-
 μενον Ἐλαφηβολιῶνα τελέσειν. ΤΡΥΦ. Σὺ
 δὲ ποτέροις πεισύσειας αὖν, τοῖς ἐκείνης ὄρκοις,
 ἢ τοῖς σεαυτῷ ὀφθαλμοῖς; ἐπίσνεψαι γὰρ ἀκρι-
 βῶς, ὑποβλέψας ποτὲ τὰς κροτάφας αὐτῆς,
 ἔνθα μόνον τὰς αὐτῆς τρίχας ἔχει· τὰ δὲ ἄλ-
 λα Φενάκη βαθεῖα· περὶ δὲ τὰς κροτάφας ὁπό-
 ταν ἀσθενήσῃ τὸ φάρμακον, ὧ βάπτεται,
 ὑπολευκάνεται τὰ πολλὰ· καὶ τοὶ τί τῷτο βιά-
 σαι· ποτε καὶ γυμνὴν ἰδεῖν; ΧΑΡΜ. Οὐδέ

πῶπο-

cum primū illam vidi. TRYPH. Verum vi-
 distine totam accurate; an facies sola est, et par-
 tes corporis apertae, quae vidisti in Philematio,
 ut nempe conueniebat mulieri quinque et qua-
 draginta annos iam natae. CHARM. At illa
 deierat duo et viginti se Februario proximo an-
 nos impleturam. TRYPH. Tu vero vtri creden-
 dum putas, illine deieranti an tuis oculis? Ac-
 curate enim aduerte oculos considerandis illius
 temporibus, vbi solum suos ipsius capillos habet,
 reliqua omnis coma proluxa adscititia. Circa
 tempora autem, vbi medicamentum defecit quo
 tingitur, multum sana est. Quamquam quid
 hoc est? Vrge aliquando ut nudam videas?

CHARM.

πώποτε μοι πρὸς τέτο ἐνέδωκεν. ΤΡΥΦ. Εἰ-
κότως· ἠπίσατο γὰρ μυσταχθισόμενόν σε τὰς
αὐτῆς λευκάς· ὅλη δὲ ἀπὸ τῆς αὐχένος ἐς τὰ
γόνατα περδαλεῖ ἔοικεν· ἀλλὰ σὺ ἐδάκρυες
τοιαύτη μὴ συνών; ἦπε τάχα καὶ ἐλύπει σε,
καὶ ὑπερεώρα; ΧΑΡΜ. Ναί, ὦ Τρυφαινα,
καίτοι τοσαῦτα παρ' ἐμῆ λαμβάνεσσα. καὶ νῦν
ἐπειδὴ χιλίας αἰτέσῃ ἐκ εἶχον διδόναι ῥαδίως,
ἔτε ὑπὸ πατρὶ Φειδομένῳ τρεφόμενος, Μο-
σχίωνα ἐσδεξαμένη, ἀπέκλεισέ με, ἀνθ' ὧν
λυπῆσαι καὶ αὐτὸς θέλων αὐτήν, σὲ παρείληφα.
ΤΡΥΦ. Μὰ τὴν Ἀφροδίτην ἐκ ἂν ἦκαν, εἴ μοι
προῖπέ τις, ὥς ἐπὶ τέτοις παραλαμβανοίμην
λυπῆσαι ἄλλην, καὶ ταῦτα Φιλημάτιον τὴν σο-
ρόν.

CHARM. Nunquam eo usque mihi indulgit.
ΤΡΥΦΗ. Merito illa quidem. Sciebat enim
nauseaturum te illius vitiligines. Tota autem a
cervice inde ad genua pardali similis est. Sed tu
lacrimatus es, quod cum hac tibi esse non licuit?
Numquid fortasse etiam male te tractavit, et con-
temptim habuit? CHARM. Ita sane, mea Try-
phaena, licet tantum a me acceperit. Et nunc,
quando mille poscenti non facile unde darem in-
veniebam, quem parvus pater alat; Moschione
recepto me exclusit; pro quo dolorem ipsi ut re-
geram, te adsumsi! ΤΡΥΦΗ. Ita me Venus,
non venissem, si quis mihi praedixisset, ideo me
arcessi, uti aegre alii fieret: idque Philematio

ρόν. ἀλλ' ἀπειμι, καὶ γὰρ ἤδη τρίτον τῆτο ἦσεν
 ἠλεκτροῦν. ΧΑΡΜ. Μὴ σύγε ἔτω ταχέως,
 ὦ ΤρυΦαῦν. εἰ γὰρ ἀληθὴ ἐσιν ἃ Φῆς περὶ Φι-
 ληματίου, τὴν Φενάκην, καὶ ὅτι βιάπτεται, καὶ
 τὸ τῶν ἀλφῶν, ἐδὲ προσβλέπειν ἂν ἔτι δυναί-
 μην αὐτῇ. ΤΡΥΦ. Ἐρᾷ τὴν μητέρα, εἴ ποτε
 λέλχται μετ' αὐτῆς· περὶ γὰρ τῶν ἐτῶν καὶ ἃ
 πάππος δηγήσεται σοι, εἴγε ζῇ ἔτι. ΧΑΡΜ.
 Οὐκ ἔν. ἐπειδὴ τοιαύτη ἐκείνη, ἀφῆρησθω μὲν
 ἤδη τὸ διατείχισμα, περιβάλλωμεν δὲ ἀλλή-
 λας, καὶ φιλωμεν, καὶ ἀληθῶς συνῶμεν· Φι-
 ληματίον δὲ πολλὰ χαίρεται.

illi capulari, Sed discedo. Iam enim tertium
 hoc gallus cecinit. CHARM. Ne ita celeriter;
 mea Tryphaena. Si enim vera sunt, quae nar-
 ras de Philematio, de coma adscita, et quod tin-
 gitur, et illud de vitiliginibus: nec adspicere il-
 lam possim amplius. TRYPH. Matrem inter-
 roga, si quando cum illa lauerit: de annis enim
 vel tuus tibi avus narrabit, si adhuc vivit. CHARM.
 Cum igitur illa talis sit: auferatur iam murus,
 complectamur nos inuicem, et amemus, et bona
 fide vna simus: longum vero valeat Philematium!

XII.

Ιόεσσα, Πυθιάς καὶ Λυσίας.

ΙΟΕΣ. **Ο**υπτη, ὦ Λυσία, πρὸς ἐμέ; καὶ καλῶς, ὅτι μήτε ἀργύριον πώποτε ἤτησά σε, μήτ' ἀπέκλεισα ἰλθόντα, ἔνδον ἑτέρου; εἰπῆσα· μήτε παραλογισάμενον τὸν πατέρα, ἢ ὑφελόμενον τῆς μητρὸς; ἤνάγκασα ἐμοί τι κομίσαι, ὅποια αἱ ἄλλαι ποιεῖσιν, ἀλλ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἄμισθον, ἀξυμβολικὸν εἰσεδεξάμην· οἶσθα ὅσας ἐρασὰς παρεπεμψάμην; Ἡθοκλέα τὸν πρυτανεύοντα νῦν, καὶ Πασσίωνα τὸν ναυκληρον, καὶ τὸν συνέφηβόν σε Μελίσσον, καὶ τοι ἐναγχος ἀποθανόντος αὐτῷ τῶ πατρὸς, καὶ κύριον

Ioessa, Pythias et Lysias.

IOES. **D**elicatus es, Lysia, aduersus me? et iure quidem, quæ neque argentum vnquam te poposcerim, neque excluderim venientem dicens, *intus iam alius!* neque te subegerim, quod faciunt aliae, vt patre circumscripto, aut spoliata clanculum matre, mihi ferres aliquid; sed statim ab initio sine mercede te, sine symbola receperim. Nosti, quot amatores reiecerim, Ethoclem, qui nunc in magistratu est, et Passionem nauclerum, et aequalem tuum Melissum, licet mortuo ipsius nuper patre, suarum rerum

κύριον αὐτὸν ὄντα τῆς ἐσίας· ἐγὼ δὲ σὲ τὸν
 Φάωνα μόνον εἶχον, ἔτε τινα προσβλέπουσα
 ἕτερον, ἔτε προσιεμένη, ὅτι μὴ σέ· ὦμην γὰρ
 ἢ ἀνόητος, ἀληθῆ εἶναι ἃ ὦμνες, καὶ διὰ τῆς
 τοῖ σοι προσέχουσα, ὥσπερ ἡ Πηνελόπη, ἐσω-
 φρόνεν, ἐπιβουμένης τῆς μητρὸς, καὶ πρὸς τὰς
 Φίλας ἐγκαλέσσης· σὺ δὲ ἐπέειπες ἑμαυτὸς ὑπο-
 χεῖριον ἔχων μὲ τετηκῆαν ἐπὶ σοί, ἄρτι μὲν
 Λυκαίην προσέπαιζες, ἐμῇ ὀρώσης, ὡς λυποίης
 ἐμέ, ἄρτι δὲ σὺν ἐμοὶ κατακείμενος, ἐπῆνεις
 Μαγίδιον τὴν ψάλτριαν· ἐγὼ δ' ἐπὶ τέτοις δα-
 κρύω, καὶ συνίημι ὑβριζομένη. πρῶτον δὲ ἐπό-
 τε συνεπίνετε, Θραῖσων, καὶ σὺ καὶ Δίφιλος,
 παρῆσαν καὶ ἡ αἰλητρίς Κυμβάλιον, καὶ Πυ-
 ραλλίς,

potestatem ipse adeptus sit. At ego te mihi Phao-
 nem solum habui, nec adspiciens quemquam,
 neque admittens praeter te: putabam enim de-
 mens ego, vera esse quae iurabas, atque ideo
 tibi dedita, velut Penelope frugi eram, incre-
 pante matre, et apud amicas me accusante. Tu
 vero vbi sensisti, me tibi obnoxiam, tibi intabe-
 scere; modo Lycaenae alludebas, me vidente,
 ut aegre mihi faceres; modo apud me iacens lau-
 dabas Psaltriam Magidium. Ego autem ob ista
 ploro, et contumelia me affici intelligo. Nuper
 autem cum vna biberetis Thraeo, tu, et Dippi-
 lus, aderant quoque Cymbalium tibicina, et Py-
 ralis,

DIALOGI MERETRICII 393

ραλλίς, ἐχθρὰ ἔσα ἑμοί. σὺ δὲ τῷτ' εἰδὼς, τὴν
Κυμβάλιον μὲν ἔμοι πάνυ ἐμέλησεν ὅτι πεντά-
νις ἐφίλησας, σεαυτὸν γὰρ ὕβριζες τοιαύτην
Φιλῶν· Πυραλλίδα δὲ ὅσον ἄνευες, καὶ πιὼν ἂν
ἐκείνη μὲν ὑπέδειξας τὸ ποτήριον, ἀποδιδὼς δὲ
τῷ παιδί πρὸς τὰ ἑς ἐκέλευες, εἰ μὴ Πυραλλίς
αἰτήσῃ, μὴ ἂν ἄλλω ἐγγέαι· τέλος δὲ τῷ μὴ-
λα ἀποδοκῶν, ὁπότε τὸν Δίφιλον εἶδὲς ἀσχο-
λόμενον (ἐλάλει γὰρ Θράσωνι) προκύψας πῶς,
εὐσόχως προσηκόντισας ἑς τὸν κόλπον αὐτῆς,
ἐδὲ λαθεῖν γε πειρώμενος ἐμέ. ἡ δὲ Φιλήσασα
μεταξὺ τῶν μαςῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεβύ-
σατο. ταῦτα ἐν τήνῳ ἔνεκα ποιεῖς; τί σε ἡ
μέγα

ralis mihi inimica. Tu vero haec cum scires,
Cymbalium quidem quod quinquies osculatus es,
non vehementer curavi, tibi enim fecisti hac
osculanda contumeliam: Pyrallidi vero quoties
innuebas? et cum biberes illi occulte monstrabas
potulum, tradens autem servulo, ad aurem illi
imperabas, nisi Pyrallis postularet, alii ne infun-
deret. Tandem vero pomum a te demorsum,
observato, Diphilum aliud agere, qui cum
Thrasone loqueretur, antrorsum inclinatus, ac-
curateque collineans in ipsius sinum coniiciebas,
ita ut ne studeres quidem meum conspectum effu-
gere; quod illa osculata intra papillas sub stro-
phio abscondidit. Haec igitur qua causa facis?

μέγα ἢ μικρὸν ἠδίκησα; ἢ λελύπηκα ἐγὼ; τίνα
 ἕτερον εἶδον; καὶ πρὸς μόνον σε ζῶ; καὶ μέγα, ὦ
 Λυσία, τῶτο ποιεῖς; γυναικὸν ἄθλιον λυπῶν,
 μεμηνὸς ἐπὶ σοί; ἔστι τίς θεὸς ἢ Ἀδράστεια, καὶ
 τὰ τοιαῦτα ὀρεῖ. σὺ δέ ποτε λυπήσῃ, τάχα
 ἂν ἀνέσθης τί περὶ ἐμᾶ κειμένην με, ἢ τοι βρά-
 χω ἐμαυτὴν ἀποπνίξασαν, ἢ ἐς τὸ Φρέαρ ἐπὶ
 κεφαλὴν ἐμπασᾶσαν. ἢ ἕνα γέ τινα τρόπον εὐ-
 ρήσω θανάτῃ, ὡς μνηέτ' ἐνοχλαίνῃ βλεπομένη,
 πομπεύσεις τότε, ὡς μέγα καὶ λαμπρὸν ἔργον
 ἐργασάμενος. τί με ὑποβλέπεις, καὶ πρὶν τὰς
 ὀδόντας; εἰ γάρ τι ἐγκαλεῖς, εἰπέ, Πυθιάς ἡμῖν
 αὕτη δικάσῃ. τί τῶτο εἰδὲ ἀποκρινάμενος
 ἀπέρ-

qua vel parum ego te vel magna iniuria affeci?
 quem tibi obieci dolorem? Quem adspexi alium?
 nonne soli tibi vivo? Non magnum est, quod
 facis, Lysia; miseram mulierculam dolore cum
 afficis, insano tui amore flagrantem. Est aliqua
 vltrix Dea, et videt talia. Forte audies de me
 aliquid, iacere me, vel laqueo gula elisa, aut
 praecipitem defluisse in puteum, aut vnam certe
 mortis viam inuenisse, ne meo tibi conspectu
 amplius molesta sim. Triumphabis nempe tum
 tanquam magno claroque patrato facinore. Quid
 furtim ad me respicis et dentibus infrendes? si
 quid enim me accusas, dicito. Pythias haec no-
 bis litem iudicabit. Quid hoc? ne respondens
 qui-

ἐπέρχῃ καταλιπών με; ὁρᾷς, ὦ Πυθιάς, οἷα
 πάσχω ὑπὸ Λυσίας; ΠΤΘ. ὦ τῆς ἀγριότητος,
 τὸ δὲ μὴ ἐπιπλασθῆναι δακρυέσης, λίθος οὐκ
 ἄνθρωπος ἐστὶ· πλὴν ἄλλ' εἴγε χρὴ τάληθές ἐι-
 πεῖν, σὺ, ὦ Ἰόεσσα, διέφθιρας αὐτὸν ὑπερ-
 αγαπῶσα, καὶ τὰτα ἐμφαίνουσα. ἐχρῆν δὲ μὴ
 πάνυ αὐτὸν ζηλεῖν, ὑπερόπτα γὰρ αἰσθανόμε-
 νοι γίνονται. παύε, ὦ τάλαινα δακρύουσα,
 καὶ ἦν μοι πεῖθῃ, ἅπαξ ἢ δις ἀποκλείσον ἐλθόν-
 τα. ἄψι γὰρ ἀνακαίμενον αὐτὸν πάνυ, καὶ
 ἀντιμεμηνότα ἀληθῶς. ΙΟΕΣ. Ἀλλὰ μὴδ' εἴ-
 πης, ἅπαγε· ἀποκλείσω Λυσίαν; εἴθε μὴ αὐ-
 τὸς ἀποσαίῃ φθάσας. ΠΤΘ. Ἀλλ' ἐπανέρ-
 χεται αὐτίς. ΙΟΕΣ. Ἀπολώλεκας ἡμᾶς, ὦ
 Πυθιάς,

quidem me relicta discedis? Vides, Pythias,
 quomodo tractet me Lysias? PYTH. Hem feri-
 tatem! Ne lacrimis quidem illum fractum esse?
 Lapis, non homo est. Verum, si quod res est
 dicendum est, tute ipsum, Ioessa, corrupisti,
 quae nimis illum amaris, idque ipsum ostenderis.
 Oportebat vero non nimis illum studiose colere.
 Superbi enim, eo animaduerso, fiunt. Desine
 plorare, misella, et si me audis, semel aut bis
 venientem exclude. Videbis enim illum plane
 accendi, et mutatis vicibus in te furere. IOES.
 Tu vero ne quid tale dicas: apage: ego Lysiam
 excludam? utinam ne ille prior discessionem faciat.
 PYTH. Sed redit iterum. IOES. Perdidisti
 nos

Πυθιάς, ἡρῶαταί σε ἴσως, ἀπόκλεισον, λεγέ-
σης. ΛΥΣ. Οὐχὶ ταύτης ἔνεκον, ὦ Πυθιάς,
ἐπανελήλυθα, ἣν ἔδὲ προσβλέψαιμι ἔτι τοιαύ-
την ἔσαν, ἀλλὰ διὰ σέ, ὡς μὴ καταγιγνώσκῃς
ἐμᾶ, καὶ λέγῃς ἀν᾿ αἰσχυρὸς ὁ Λυσίας ἐστίν. ΠΥΘ.
Ἀμέλει καὶ ἔλεγον, ὦ Λυσία. ΛΥΣ. Φέρεν
ἔν ἐθέλεις, ὦ Πυθιάς, ἰόεσσαν τὴν νῦν δα-
κρύουσαν, αὐτὸν ἐπιστάντα αὐτῇ ποτε μετὰ νεα-
νὶ καθευδέσῃ, ἐμᾶ ἀποσάσῃ; ΠΥΘ. Λυσία,
τὸ μὲν ὅλον ἐταῦρά ἐσι. πότε δ' ἔν κατέλα-
βες αὐτὰς συγκαθεύδοντας; ΛΥΣ. Ἐκτὴν σχε-
δὸν ταύτην ἡμέραν, νῆ Δί', ἕκτην γὰρ, δευτέρᾳ
ἰσαμένῃ· τὸ τήμερον δὲ ἐβδόμη ἐστίν. ὁ πατήρ
εἰδὼς ὡς πάλαι ἐρώην ταυτησὶ τῆς χρηστῆς,
ἐνέ-

nos Pythias: audiuit forte, de exclusionē cum
dicerēs. LYS. Non propter istam redii, Pythias;
quam nec adspicere amplius, talem *mulierem*,
digner: sed propter te, ne me condemnes, aut
dicas, nimium iracundus homo est Lysias. PYTH.
Quin hoc ipsum modo dicebam, Lysia. LYS.
Ferre igitur me iubēs, Pythias, istam plorantem
modo Ioëssam, qui iuxta adstiterim aliquando
ipsi dormienti cum adolescentulo, me deferenti?
PYTH. Lysia, vt in summa dicam, meretrix
est! quando vero illos vna cubantes deprehendi-
sti? LYS. Sextus fere hic dies est. Recte, se-
xtus ipse, secundo mensis die: hodie autem est
septimus. Pater cum sciret, me olim amore
bonae

ἐνέλεισέ με, παραγγείλας τῷ θυρωρῷ μὴ ἀνεί-
 γεν· ἐγὼ δὲ, ἔ γάρ ἔφερον μὴ ἔχῃ συνεῖναι
 αὐτῇ, τὸν Δρόμωνα ἐκέλευσα παρακύψαντα τῷ
 θριγκῷ τῆς αὐλῆς, ἣ ταπεινότατον ἦν ἀναδέ-
 ξασθαι με ἐπὶ τῶν νώτων· ῥᾶον γὰρ ἔτως ἀνα-
 βήσεσθαι ἔμελλον· τί ἂν μακρὰ λέγοιμι; ὑπερέ-
 βην, ἦκον, τὴν αὐλίον εὖρον ἀποκεκλεισμένην
 ἐπιμελῶς· μέσαι γὰρ νύκτες ἦσαν. ἐκ ἐκίψα
 δ' ἔν, ἀλλ' ἐπάρας ἡρέμῃ τὴν θύραν, ἥδη δὲ καὶ
 ἄλλοτε ἐπεπρίηκειν αὐτὸ, παραγαγὼν τὸν σρο-
 φέα παρῆλθον ἀψοφητὶ, ἐκάθειδον δὲ πάντες,
 εἴτα ἐπαφώμενος τῷ τοίχῃ, ἐφίσαμαι τῇ κλί-
 νῃ. Ι Ο Ε Σ. Τί ἔρεῖς, ὦ Δάματερ; ἀγωνιῶ
 γάρ. ΛΥΣ. Ἐπειδὴ δὲ ἔχ' ἑώρων τὸ ἄσθμα ἐν,

τὸ

bonae istius captum, me incluserat, et ne aperiret, ianitori interdixerat. Ego vero, qui terre non possem, nisi cum illa essem, Dromonem iussi ad conseptum aulae, qua parte humillimum est, acclinatum adstare, meque recipere tergo, qua ratione facile transcendere mihi licebat. Quid multa dicam? Transcendi, veni: ianuam atrii cum cura clausam reperi: media enim nox erat. Non pulsaui igitur, sed sublata silentio ianua, quod alias iam feceram, supra cardinem, intraui sine strepitu. Dormiebant omnes: tum palpan- do murum ad lectum adsto. Ι Ο Ε Σ. Quid dices, Sancta Ceres! vehementer enim laboro! ΛΥΣ. Cum autem simplicem spiritum non duci senti-

rem:

τὸ μὲν πρῶτον ὦμην τὴν Λυδὴν αὐτῇ συγκα-
 θεύδειν, τόδ' ἐκ ἦν, ὦ Πυθιάς· ἀλλ' ἐφαψά-
 μενος εὖρον ἀγένειόν τινα πάνυ ἀπαλόν, ἐν χροῶ
 κεκαρμένον μύρων καὶ αὐτὸν ἀποπνέοντα· τῷ τὸ
 ἰδὼν, εἰ μὲν καὶ ξίφος ἔχων ἦλθον, ἐκ αὖν ὤκα-
 νησα, εὖ ἴζε. τί γελᾶτε, ὦ Πυθιάς; γέλω-
 τος ἄξια δοκιᾷ σοι διηγεῖσθαι; IOES. Τῷ τὸ
 σε, ὦ Λυσία, λελύπηκεν; ἡ Πυθιάς αὕτη μοι
 συνεκάθευδε. ΠΥΘ. Μὴ λέγε, ὦ Ἰόεσσα, πρὸς
 αὐτόν. IOES. Τί μὴ λέγω; Πυθιάς ἦν, Φίλ-
 τατε, μετακληθεῖσα ὑπ' ἐμῶ, ὡς ἅμα καθεύ-
 δοιμεν. ἐλυπέμην γὰρ σέ μὴ ἔχουσα. ΛΥΣ.
 Πυθιάς, ὃ ἐν χροῶ κεκαρμένος; εἴτα δι' ἐκτῆς
 ἡμέ-

rem: primo putabam equidem, dormire cum
 ista Lyden. At hoc non erat, Pythias. Sed pal-
 pando deprehendi imberbem quendam, mollicu-
 lum, ad cutem detonsum, vnguenta redolentem
 et ipsum. Hoc videns, si quidem cum gladio
 venissem, non cunctatus essem, . . . iam scitis
 . . . Quid ridetis, Pythias? Ridiculane tibi nar-
 rare videor? IOES. Hoc igitur te, Lysia, male
 habuit? Haec ipsa mecum dormiebat Pythias.
 PYTH. Noli hoc illi, Ioëssa, dicere. IOES.
 Quidni dicam? Pythias erat, carissime, vocata a
 me, ut una dormiremus. Tristis enim eram,
 quae te non haberem. LYS. Pythias, ille ad
 eutem detonsus? tum deinde intra sex dies tanta
 illi

ἡμέρας ἀνεκόμισε τοσαύτην κόμην; IOES. Ἀπὸ
 τῆς νόσας ἐξυρῆσατο, ὦ Λυσία· ὑπερῖβρον γὰρ
 αὐτῇ αἱ τρίχες, νῦν δὲ καὶ τὴν πηνήκην ἐπέθε-
 το. Δείξον, ὦ Πυθιάς, δείξον ἔτι ὅν, πεῖ-
 σον αὐτόν. ἰδὲ τὸ μαιράκιον ὁ μοιχὸς, ὃν ἐζη-
 λοτύπεις. ΛΥΣ. Οὐκ ἐχρῆν ἔν, ὦ Ἰόεσσα,
 καὶ ταῦτα ἐρῶντα, ἐφαψάμενον αὐτόν; IOES.
 Οὐκ ἔν σύ μὲν ἤδη πέπεισαι, βάλει δὲ ἀντιλυ-
 πῆσω σε καὶ αὐτὴ ὀργιζομένη δικαίως ἐν τῷ μέ-
 ρει; ΛΥΣ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ πίνωμεν ἤδη, καὶ
 Πυθιάς μεθ' ἡμῶν. ἄξιον γὰρ αὐτὴν παρῆναι
 ταῖς σπονδαῖς. IOES. Παρέσαι. οἷα πέπον-
 θαὶ διὰ σέ, ὦ γενναϊότατε νεκίστικον Πυθιάς.
 ΠΤΘ.

illi coma renata est? IOES. Ob morbum radi se-
 curavit, mi Lysia: defluebant enim illi comae.
 Iam vero etiam capillamentum imposuit. Osten-
 de, Pythias, ostende, rem ita se habere: fident
 fac viro: en tibi adolescentulum, moechum il-
 lum, propter quem eras zelotypus! LYS. Non-
 ne vero oportebat, Ioëssa, idque amantem, qui
suis ipse manibus illum palpasset? IOES. Ergo
 tibi quidem iam satisfactum est. . . Visne autem,
 ut vicissim ego tibi dolorem obiiciam, iuste ipsa
 vicissim tibi irascens. LYS. Minime vero; sed
 bibamus iam, et nobiscum Pythias; aequum
 enim est, illam nostro foederi interesse. IOES.
 Aderit. Quid ego propter te perpeßsa sum, ge-
 nerosissime iuuenum, Pythias? P.Y.T.H. Verum
 etiam

ΠΤΘ. Ἀλλὰ καὶ διήλλαξα ὑμᾶς ὁ αὐτός. ὥστε
μὴ μοι χαλέπαινε. πλὴν τὸ δεῖνα ὄρα, ὦ Λυ-
σία, μὴ τι νει εἴπῃς τὸ περὶ τῆς κόμης.

etiam idem ego vos conciliaui. Itaque noli mi-
hi irata esse. Verum illud . . . vide, Lyfia, ne
cui dicas, illud de coma!

XIII.

Λεόντιχος, Χηνίδας καὶ Ὑμνις.

ΛΕΟΝΤ. **Ε**ν δὲ τῇ πρὸς τὰς Γαλάτας μάχῃ
εἶπε, ὦ Χηνίδα, ὅπως μὲν προ-
εξήλασα τῶν ἄλλων ἵππέων ἐπὶ τῷ ἵππῳ τοῦ
λευκοῦ, ὅπως δὲ οἱ Γαλάται, καίτοι ἄλκιμοι
ὄντες, ἔτρεσαν εὐθύς ὡς εἰδόν με, καὶ ἔθεις ἔτι
ὑπέστη. τότε τοίνυν ἐγὼ, τὴν μὲν λόγχην ἀκον-
τίσας,

Leontichus, Chenidas et Hymnis.

ΛΕΟΝΤ. **I**n pugna vero contra Gallograecos dic,
Chenida, quomodo ante reliquos
equites eruperim in equo albo, et quomodo Gal-
lograeci, fortes licet, statim ad meum conspe-
ctum pertimuerint, et nemo amplius restiterit.
Tum igitur ego emissa hasta ducem equitatus il-
lorum

DIALOGI MERETRICII 401

τίσας, διέπειρα τὸν ἵππαρχον αὐτῶν, καὶ τὸν ἵππον, ἐπὶ δὲ τὸ συνεσηκός ἔτι αὐτῶν (ἦσαν γὰρ τινες, οἱ ἔμμενον διαλύσαντες μὲν τὴν Φαλαγγα, ἐς πλαίσιον δὲ συναγαγόντες αὐτούς) ἐπὶ τέτας ἐγὼ σπασάμενος τὴν σπαδὴν, ἅπαντι τῷ θυμῷ ἐπελάσας, ἀνατρέπω μὲν ὅσον ἑπτὰ τέας προεσῶτας αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ τῆ ἵππαρχοῦ τῷ ξίφει δὲ κατενεγκὼν, διέτεμον τῶν λοχαγῶν ἑνὸς ἐς δύο τὴν κεφαλὴν αὐτῷ κράνει· ὑμεῖς δὲ, ὦ Χηνίδα, μετ' ὀλίγον ἐπέστητε ἤδη Φευγόντων. ΧΗΝ. "Ὅτε γὰρ, ὦ Λεόντιχα, περὶ Παφλαγονίαν ἐμονομάχησας τῷ Σατραπίῃ, ἢ μεγάλη ἐπέδειξω καὶ τότε; ΛΕΟΝΤ. Καλῶς ὑπέμνησας ἐκ ἀγεννῆς εἰδ' ἐκείνης τῆς πράξεως. ὁ γὰρ Σατραπίης μέγιστος ὢν, ὀπλομάχων ἀρι-
στος

lorum ipso cum equo traieci. In reliquos autem, qui constiterant adhuc (erant enim quidam qui manerent, soluta quidem phalange, sed contracti in quadratum oblongum) in hos igitur stricto gladio animose inuadens, ipsa equi impressione septem duces euerit; tum gladio impacto unius decurionis cum ipso cranio caput dissecui: vos autem, Chenida, paullo post aderatis, illis iam fugientibus. CHEN. Cum autem, Leontiche, apud Paphlagoniam solitaria pugna depugnaret cum Satrapa, nonne magnifica tum quoque opera edidisti? LEONT. Bene admones me actionis et ipsius non ignauae, Satrapa enim, vir maxi-
mus,

εος δοκῶν εἶναι, καταφρονήσας τῷ Ἑλληνικοῦ,
 προπηδήσας ἐς τὸ μέσον, προκαλεῖτο εἴ τις
 ἐθέλοι αὐτῷ μονομαχήσας. οἱ μὲν ἦν ἄλλοι κατ-
 επεπλήγεσαν, οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ ταξίαρχοι, καὶ
 ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς, καίτοι ἔκ ἀγεννῆς ἄνθρωπος
 ὢν. Ἀρίσταιχμος γὰρ ἡγεμὼν ἡγεῖτο Αἰτωλῶς,
 ἀκοντιστῆς ἄριστος, ἐγὼ δὲ ἐχιλίαρχον ἔτι, τολ-
 μήσας δ' ὅμως, καὶ τὰς ἐταίρας ἐπιλαμβάνου-
 μένους ἀποσεισάμενος, ἐδεδοίκεσαν γὰρ ὑπὲρ ἐμᾶ
 ὀρῶντες ἀποσείβοντα μὲν τὴν βάρβαρον ἐπι-
 χρύσοις τοῖς ὅπλοις, μέγαν τε, καὶ Φοβερὸν
 ὄντα τὸν λόφον, καὶ κραδαίνοντα τὴν λόγχην.
 ΧΗΝ. Καγὼ ἔδρεια τότε, ὦ Λεόντιχε, καὶ
 οἶσθα ὡς εἰχόμεν σου δεόμενος, μὴ περικινδύ-
 νευειν,

mus, qui armatorum videretur esse praestantissi-
 mus, Graeci nominis contemtor, in medium
 progressus provocabat si quis pugnare secum vel-
 let. Reliqui ergo perturbati, decuriones, et
 ductores ordinum, et ipse adeo imperator, quam-
 quam vir minime ignavus. Aristaechnus enim
 ducebat Imperator Actolus, isculator optimus,
 ego tum tribunatu adhucungebar: audacia ta-
 men sumpta, dimotis, qui me retinere vellent,
 sodalibus: timebant mihi nimirum, videntes
 fulgentem aureis in armis barbarum, magnum,
 cristaque et vibrata hasta terribilem. . . . CHEN.
 Ego quoque tum, Leontiche, timebam, et nosti,
 quam retinuerim te, rogans, ne periculum pro-
 alijs

νεύειν; ἀβίωτα γὰρ ἦν μοι σοῦ ἀποθανόντος.

ΛΕΟΝΤ. Ἀλλ' ἐγὼ τολμήσας, παρήρθεον ἐς
τὸ μέτρον, ἂ χεῖρον τῷ Παφλαγόνοσ' ὠπλισμέ-
νος, ἀλλὰ πάγχρυσός καὶ αὐτός. ὥς Βοηεὺ-
θὺς ἐγένετο καὶ παρ' ἡμῶν, καὶ παρὰ τῶν βαρ-
βάρων· ἐγνωρίσαν με γὰρ καὶ κῆνοι ἰδόντες ἀπὸ
τῆς πέλτης μάλιστα, καὶ τῶν Φαλάρων, καὶ τῆ
λόφου. εἶπε, ὦ Χηνίδα, τίني με πάντες τότε
εἰκάζον; ΧΗΝ. Τίني δὲ ἄλλω, ἢ Ἀχιλλεῖ· νῆ
Δία, τῷ Θέτιδος καὶ Πηλεΐως; ἔτως ἔπρεπε
μέν σοι ἡ κόρυς, ἡ Φοινικίς δὲ ἐπὶ ἡνθεῖ, καὶ ἡ
πέλτη ἐμάριμαίρεν; ΛΕΟΝΤ. Ἐπεὶ δὲ συνέση-
μεν, ὁ βάρβαρος πρότερος τιτρώσκει με, ὀλί-
γον

aliis subires: neque enim, te mortuo, viuendum
mihi putabam. LEONT. Sed ego audacia sum-
ta in medium progredior, non deterius Paphla-
gone armatus, sed totus ipse etiam aureus. Ita-
que clamor statim elatus a nostris pariter atque a
barbaris. Nam hi quoque ad primum me con-
spectum nouerant a pelta maxime et phaleris, et
crista. Dic, Chenida, cui me omnes tum assi-
milabant? CHEN. Cui vero alii, quam Achilli,
per Iouem, Thetidis illi atque Pelei filio? adeo
decebat te galea, adeo floridum colorem sparge-
bat paludamentum, adeo pelta splendebat.
LEONT. Cum vero congressi essemus, leuiter
primo vulnerat me barbarus, aliquantum hostia
perstrin-

γον ἔσον ἐπιψάσας τῷ δόρατι, μικρόν ὑπὲρ τὸ γόνυ· ἐγὼ δὲ διελάσας τὴν ἀσπίδα τῇ σαρίσση, παῖω διαμπαῖξ εἰς τὸ σῆρνον, εἴτ' ἐπιδραμὼν ἀπεδειροτόμησα τῇ σπάθῃ ῥαδίως, καὶ τὰ ὀπλα ἔχων ἐπανῆλθον, ἅμα καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς σαρίσσης πεπηγυῖαν κομίζων, λελεχμένος τῷ Φόνῳ. TMN. Ἀπαγε, ὦ Λεόντιχε, μισαρά ταῦτα καὶ Φοβερά περὶ σαυτῆ διηγῇ, καὶ ἂν ἂν ἔτι σε εὐδὲ προσβλέψῃ τις, ἔτω χαίροντα τῷ λύθρῳ, ἔχ' ὅπως συμπίοι, ἢ συγκοιμηθοίῃ. ἔγωγε ἔν' ἄπειμι. ΛΕΟΝΤ. Διπλάσιον ἀπόλαβε τὸ μίσθωμα. TMN. Οὐκ ἂν ὑπομείναιμι αὐτοῦ Φόνῳ συγκάθευδεν. ΛΕΟΝΤ. Μὴ δεδίθι, ὦ Ὕμνι. ἐν Παφλαγόσιν ἐκεῖνα πέπρακται, νῦν δὲ εἰρήνην ἄγω. TMN. Ἀλλ' ἐνα-

perstringens paululum supra genu. Ego vero clypeo illius sarissa mea perfosso, mediam pectoris compagem traieci, tum accurrens facile caput gladio amputaui: sic cum armis viri redeo, caput simul sarissa fixum gerens, caede illius madidus. HYMN. Apage, Leontiche, foeda istaec et terribilia de te narras, nec te vlla amplius adspicere sustineat, adeo gaudentem cruore, nedum vt bibat vna aut cubet: equidem hinc discedo. LEONT. Duplam tibi mercedem habe. HYMN. Non sustineo ego iacere cum homicida. LEONT. Noli, mea Hymnis, metuere. Inter Paphlago-nes ista acta sunt: iam quidem pacem ago. HYMN.

At

ἐναγῆς ἄνθρωπος εἶ, καὶ τὸ αἷμα κατέσχευε σὺ
 ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆ βαρβάρου, ἣν ἔφερες ἐπὶ
 τῇ σαρίσση, εἴτ' ἐγὼ τοιοῦτον ἄνδρα περιβαλὼν,
 καὶ Φιλήσω; μὴ, ὦ Χάριτες, γένοιτο. οὐδέν.
 γὰρ ἔτος ἀμείνων τῆ δημίας. ΛΕΟΝΤ. Καὶ
 μὴν εἰ με εἶδες ἐν τοῖς ὅπλοις, εὖ οἶδα, ἡράσθης
 ἂν. ΤΜΝΙ. Ἀκῆσα μόνον, ὦ Λεόντιχε, ναυ-
 τιῶν, καὶ Φρίττω, καὶ τὰς σκιάς μοι δοκῶ ὁρᾶν,
 καὶ τὰ εἰδῶλα τῶν πεφονευμένων, καὶ μάλιστ'
 τῆ ἀθλίας λαχαγῆ, ἐς δύο τὴν κεφαλὴν διηρη-
 μένη· τί οἶσι τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ τὸ αἷμα εἰ θεα-
 σάιμην, καὶ κειμένους τὰς νεκράς; ἐκθανεῖν γάρ
 μοι δοκῶ, εἰδ' ἀλεκτρυόνα πῶποτε φονευόμε-
 νον εἶδον. ΛΕΟΝΤ. Οὕτως ἀγεννῆς, ὦ Τμνί,
 καὶ

At implatus tamen homo es, stillavitque in te
 sanguis de capite barbari, quod ferebas in sarissa.
 Deinde talem ego hominem complectar, et oscu-
 ler? Absit hoc, o Gratiae! Nihil enim hic homo
 carnifice melior. LEONT. Quin si in armis me
 videres, bene noui me amares. HYMN. Cum
 audierim modo, Leontiche, nauseo, et horreo;
 et umbras mihi videre videor ac spectra interfe-
 ctorum, et miseri praesertim decurionis, cui in
 duas partes caput a te dissectum est: quid putas,
 ipsum opus et sanguinem si viderem, et iacentes
 mortuos: moritura enim mihi videor, quae ne-
 que gallinaceum gallum necari viderim. LEONT.
 Adeo ignaua, Hymnis, et pusilli es animi? Ego
 C c 3 autem

καὶ μικρόψυχος εἶ; ἐγὼ δὲ ὥμην ἡσθήσεσθαι σε
 αἰέεσσαν. ΤΜΝ. Ἀλλὰ τέρπε τοῖς διηγήμασι
 τέτοις, εἴ τινας Λημνιάδας ἢ Δαναΐδας εὗροis·
 ἐγὼ δ' ἀποτρέχω παρὰ τὴν μητέρα, ἕως ἔτι
 ἡμέρᾳ ἐσίν, ἔπεα καὶ σὺ, ὦ Γραμμῆ· σὺ δὲ ἔρ-
 ῶσο, χιλιάρχων ἀριστε, καὶ Φονεῦ, ὁπόσων ἀν
 ἐθέλης. ΛΕΟΝΤ. Μείνον, ὦ Τμνί, μείνον,
 ἀπελήλυθε. ΧΗΝ. Σὺ γάρ, ὦ Λεόντιχε, ἀ-
 Φελῇ παιδίτιν κατεφόβησας, ἐπισείων λό-
 Φες, καὶ ἀπιθάνης ἀριστείας διεξιὼν· ἐγὼ δὲ
 εὐρών εὐθύς ὅπως χλωρὰ ἐγένετο, ἔτι σου τὰ
 κατὰ τὸν λοχαγὸν ἐκείνα ἀιγχιμάνα, καὶ συνέ-
 σεις τὸ πρόσωπον, καὶ ὑπέφριξεν, ἐπεὶ καὶ
 διακόψαι τὴν κεφαλὴν ἔφη. ΛΕΟΝΤ. Ὡμην
 ἐρασμιώ-

autem auditu te delectatum iri sperabam. HYMN.
 At tu oblecta illis tuis narrationibus, si quas Lem-
 niadas inueneris aut Danaidas. Ego autem ad
 matrem decurro, dum adhuc dies est. Sequere
 tu quoque, Gramme. Tu vero vale tribunorum
 fortissime, et interfector, quotcumque hominum
 volueris. LEONT. Mane, Hymnis, mane
 . . . Discessit. CHEN. Tu enim, Leontiche,
 puellam simplicem perterruisti, quatienda crista,
 et incredibilibus facinoribus enarrandis. Ego ve-
 ro statim videbam quomodo expallesceret, te ad-
 huc illa de decurione narrante, et vultum muta-
 ret, et perhorresceret, cum diffidisse te caput di-
 ceres. LEONT. Putabam me amabiliorem illi
 visum

ἐρησμιώτερος αὐτῇ φανείσθαι, ἀλλὰ καὶ σύ με
 προσαπολώλεις, ὦ Χηνίδα, τὸ μονομάχιον
 ὑποβαλὼν. ΧΗΝ. Οὐκ ἔδει γὰρ συνεπιψεύ-
 δεσθαι σοι, ἐρῶντα τὴν αἰτίαν τῆς ἀλαζονείας;
 σὺ δὲ πολὺ φαβερὸν αὐτὸ ἐποίησας. ἔγω γὰρ
 ἀπέτεμες τῷ κακοδαίμονος Παφλαγόνος τὴν κα-
 φαλὴν, τί καὶ κατέπηξας αὐτὴν ἐπὶ τῆς σα-
 ρίσης, ὥς σε καταρρεῖν τὸ αἷμα; ΛΕΟΝΤ.
 Τὴντο μισρὸν, ὡς ἀληθῶς, ὦ Χηνίδα, ἐπεὶ τῷ
 γε ἄλλα ἔκακῶς συνεπέπλασο. ἅπιθι δ' οὔν,
 καὶ πείσον αὐτὴν συγκατευδῆσθαι. ΧΗΝ.
 Λέγω οὔν ὡς ἐψεύσω ἅπαντα, γενναῖος αὐτῇ
 δόξα βεβλόμενος; ΛΕΟΝΤ. Αἰσχρὸν, ὦ Χη-
 νίδα. ΧΗΝ. Καὶ μὴν ἐκ ἄλλως ἀφίκοιτο. ἐλθ
 τοίνυν

visum iri. At tu insuper me, Chenida, perdi-
 disti, subilicienda mihi illa pugna solitaria. CHEN.
 Nonne igitur oportebat tua adiuuare mendacia
 cum tuæ illius gloriationis causam viderem? Tu
 vero ita terribile illud fecisti. Esto enim. Abiei-
 deris caput misero Paphlagoni, quid etiam opus
 fuit hasta illud figere, ut sanguis in te deflueret?
 LEONT. Hoc re vera foedum, Chenida, nam
 reliqua non male erant conficta. Abi ergo, et
 illi persuade, mecum ut cubet. CHEN. Dicam
 ergo, te mentitum esse omnia, cum fortis ipsi
 velles videri? LEONT. Turpe hoc, Chenida.
 CHEN. Verum aliter non venerit. Elige ergo
 C c 4 alter-

τοῖνον θάττον, ἢ μισῶσθαι ἀριστοῦς εἶναι δο-
κῶν, ἢ καθεύδων μετὰ Ἑρμίδος, ἐψεῦσθαι ὁ-
μολογῶν. ΛΕΟΝΤ. Χαλεπὰ μὲν ἄμφω·
αἰεῖμαι δ' ἅμως τὴν Ἑρμίδα, ἅπτι ἐν, καὶ
λέγε, ὦ Χηνίδα, ἐψεῦσθαι μὲν, μὴ πάντα δέ.

alterutrum, ut aut odio illi sis cum viri fortis
opinione, aut cum Hymnide cubes, mentitum
te fassus. LEONT. Ambo quidem difficilia.
Præcepto tamen Hymnidem. Abi ergo, et me
mentitum esse, Chenida, dicito, non tamen
omnia.

XIV.

Δωρίων καὶ Μυρτάλη.

ΔΩΡ. Νῦν με ἀποκλείεις, ὦ Μυρτάλη; νῦν ὅτε
πένης ἐγενόμην διὰ σέ; ὅτε δέ σοι
τά τοιαῦτα ἐκόμιζον, ἐρώμενος, ἀνὴρ, δεσπό-
της, πάντ' ἦν ἐγώ. ἐπεὶ δ' ἐγὼ μὲν αὖτος ἦδη
ἀκρι-

Dorio et Myrtale.

DOR. Nunc me excludis, Myrtale, nunc post-
quam pauper per te factus sum? Cum
vero tot tibi res adferrem amasius, vir, domi-
nus, omnia ego fui. Postquam vero ego iam
plane

ἀκριβῶς, σὺ δὲ τὸν Βιθυνὸν ἔμπορον εὕρηκας
 ἔρασην, ἀποκλείωμαι μὲν ἐγὼ, καὶ πρὸ τῶν θυ-
 ρῶν ἔσηκα δακρύων, ὃ δὲ τῶν νυκτῶν Φαίνεται,
 καὶ μόνος ἔνδον ἐστὶ, καὶ παννυχίζεται, καὶ κυεῖν
 Φῆς ἀπ' αὐτῆς. ΜΥΡΤ. Ταῦτά με ἀποπνί-
 γει, Δωρίων, καὶ μάλις ὁπόταν λήγῃς ὡς πολ-
 λὰ ἔδωκας, καὶ πένης γεγένῃσαι δι' ἐμέ, λόγι-
 σαι γὰρ ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς, ὅποσα μοι ἐκόμι-
 σας. ΔΩΡ. Εὖγε, ὦ Μυρτάλη, λογισώμεθα
 ὑπαδήματα ἐκ Σικυῶνος τὸ πρῶτον δύο δρα-
 χμῶν· τίθει δύο δραχμάς· ΜΥΡΤ. Ἀλλ'
 ἐκοιμήθης νύκτας δύο. ΔΩΡ. Καὶ ὁπότε ἦκον
 ἐκ Συρίας, ἀλάβαστρον μύρεα ἐκ Φοινίκης, δύο
 καὶ τοῦτο δραχμῶν, καὶ τὸν Ποσειδῶν. ΜΥΡΤ.
 Ἐγὼ

plane exhaustus; tu vero amatorem Bithynum il-
 lum mercatorem inuenisti; ego excludor, et ad
 fores sto lacrimans: ille vero noctibus amatur,
 et solus intus est, et peruigilia agit, et ex illo
 ferre te dicis vterum. ΜΥΡΤ. Ἰστα me, Dorio,
 enecant, et maxime cum multa te dedisse dicis,
 et pauperem propter me factum esse. Computa
 enim ab initio inde omnia, quaecumque mihi
 attulisti. ΔΩΡ. Recte, Myrtale, computemus.
 Calceos e Sicyone primum duarum drachmarum.
 Pone drachmas duas. ΜΥΡΤ. Sed cubuisti apud
 me noctes duas. ΔΩΡ. Et cum venirem ex Sy-
 ria, vnguenti alabastrum e Phoenice, duarum
 et hunc, ita me Neptunus, drachmarum, ΜΥΡΤ.

Ἐγὼ δέ σοι ἐκπλέοντι τὸ μικρὸν ἐκείνο χιτῶ-
 νον, τὸ μέχρι τῶν μηρῶν, ὡς ἔχουσ ἑρέττων,
 Ἐπίχρου τῆ πρῶτός ἐλαδομένου αὐτὸ παρ'
 ἡμῶν, ὅποτε ἐκάρθου παρ' ἐμοί. . . . ΔΩΡ.
 Ἀπέλαβεν αὐτὸ γνωρίσας ὁ Ἐπίχρος πρῶτην ἐν
 Σάμῳ μετὰ πολλῆς γε, ὦ θεοί, τῆς μάχης.
 κρόμμυα δὲ ἐκ Κύπρου, καὶ σκεπέρδας πέντε, καὶ
 πέριχας τέσσαρας ὅποτε κατεπλευσαμεν ἐκ Βοσ-
 πόρου, ἐκόμιστά σοι. . τι ἔστι, καὶ ἄρτας ὀκτώ
 ναυτικὰς ἐν γυργάθῳ ξηρὰς, καὶ ἰσχυρὰς βίβας
 ἐκ Καρίας, καὶ ὕσερον ἐκ Πατάρων σανδάλια ἐπί-
 χρυσά, ὦ ἀχάριστε. καὶ τυρὸν ποτε μέμνημαι
 τὸν μέγαν ἐκ Γυθίου. ΜΥΡΤ. Πέντε ἴσως
 δραχμῶν, ὦ Δωρίων, ταῦτα πάντα. ΔΩΡ. ὦ
 Μυρ-

At ego tibi nauiganti paruum illud amiculum ad
 femora modo pertinens, ut dum remigas haberes,
 quod oblitus fuerat apud me Epiurus proreta,
 cum mecum cubuisset. DOR. Abstulit illud
 agnitum Epiurus nuper in Samo, post multam,
 o Dii, rixam. Cepas autem ex Cypro et soper-
 das quinque, et percas quatuor, cum e Bosporo
 appelleremus, tibi attuli. Quid ergo? et panes
 octo nauticos, in reticulo ficos, et ficuum or-
 cam e Caria, et nuper e Pataris inaurata sandalia,
 ingrata mulier. Casei tandem recordor magni e
 Gythia. MYRT. Quinque forte drachmarum
 ista, Dorio, omnia. DOR. Quantum nempe,
 Myr-

Μετ' αὐτήν, ὅσα ναυτῆς ἀνθρώπος ἐδυνάμην, μισθὸν ἐπιπλέων· νῦν γὰρ ἤδη τοίχῃ ἀρχὴ τῆς δεξιᾶς, καὶ αὐτῶν ὑπεροφῆς; πρῶτην δὲ ὁπότε Ἀφροδίσια ἦν, ἔχ' ἑνὶ δραχμῇ ἐθήκα πρὸς τοῖν ποδοῖν Ἀφροδίτης σὺ ἔνεκεν ἀργυρεῖν, καὶ πάλιν τῇ μητρὶ εἰς ὑποδήματα δύο δραχμας, καὶ Λυδῇ ταύτῃ πολλάκις εἰς τὴν χεῖρα νῦν μὲν δύο, νῦν δὲ τέσσαρας ὀβολούς; ταῦτα πάντα συντεθέντα, ἥσ' ἡ ναυτὴ ἀνδρὸς ἦν. ΜΥΡΤ. Τὰ κρόμμυα, καὶ οἱ σαπέρδαι, ὦ Δωρίων; ΔΩΡ. Ναί, ἃ γὰρ εἶχον πλείω κομίζεν, ἃ γὰρ ἀν' ἤρετον, εἶγε πλετῶν ἐτύγχανον· τῇ μητρὶ δὲ ἐδὲ κεφαλίδι μίαν σκερόδα ἐκόμισα πώποτε· ἡ δὲ ὥς δ' ἀν' ἐμάθον ἃ τινὰ σφι παρὰ τῇ Βιθυνῇ τὰ δῶρα. ΜΥΡΤ.

Myrtale, vir nauta potui, mercede conductus nauigans. Nunc enim deinum lateri remigum dextro praefectus sum: et tu nos contemnis? Nuper vero Aphrodisiis, nonne drachmam posui tua causa ad pedes Veneris argenteam? et iterum matri tuae ad calceos drachmas duas: et huic Lydae saepe in manum nunc duo, nunc autem tres obolos. Haec omnia in summam collecta substantia nautae erat. ΜΥΡΤ. Cepae et saperdae, Dorio? ΔΩΡ. Omnino: nec enim plura, quae adferrem, habui: nempe nec nauigare, si diues essem. Matri vero neque caput allii unquam attuli. Lubenter autem sciam, quacnam tibi a Bithyno munera uenerint. ΜΥΡΤ. Hanc pri-

ΜΥΡΤ. Τὰτὶ πρῶτον ὁρᾷς τὰ χιτῶνιον; ἐκεῖ-
 νος ἐπρίετο, καὶ τὸν ὄρμον τὸν παχύτερον
 ΔΩΡ. Ἐκεῖνος; ἤδεις γὰρ σε πάλας ἔχασαν.
 ΜΥΡΤ. Ἀλλ' ἂν ἤδεις, πελὺ λεπτότερος ἦν,
 καὶ σμαράγδης ἐκ εἶχε. καὶ ἐλλόβια ταυτὶ,
 καὶ δαπίδα· καὶ πρῶν δύο μνᾶς· καὶ τὸ ἐνοί-
 μιον κατέβαλεν ὑπὲρ ἡμῶν, ἔ σάνδαλα Πατα-
 ρικά, καὶ τυρὸν Γυθιακόν, καὶ Φληνάφης. ΔΩΡ.
 Ἀλλὰ ἐκεῖνα ἔ λέγεις, αἶψ' ὅττι συγκαθεύδεις
 αὐτῷ; ἔτη μὲν ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα πάντως
 ἀναφаланτίας, καὶ τὴν χροῖαν οἷος κάρμβος·
 ἔδὲ τὰς ῥόδοντας αὐτῷ ὁρᾷς; αἱ μὲν γὰρ χάριτες,
 ὦ Διοσκόρῳ, πολλὰ, καὶ μάλιστα ὀπότεαν ἄδη,
 καὶ ἀβροὺς εἶναι θέλη, ὅσος ἀντολυρίζων Φασιν.
 ἀλλὰ

primum vides tunicam? Ille emit, et monile hoc
 crassius. DOR. Ille? Quin blim te habuisse,
 noui. MYRT. Quin, quod tu vidisti, multo
 erat tenuius, et Smaragdus non habuit: tum *emit*
 inaures hafce, et tapetem; et nuper minas duas,
 et domus mercedem soluit pro nobis; non sanda-
 lia de Pataris, et caseum Gythiacum, et *id genus*
 nugas. DOR. Sed illud non dicis, quali cum
 homine cubes? vxorem duxit: supra quinquaginta
 omnino natus est, recaluafter, et colore
 instar scarabei. Neque dentes illius vides? Nam
 gratiae, boni Dioscuri! illius multae, praesertim
 cum canit et bellus esse vult, asinus ad lyram,
 aiunt.

ἀλλὰ ὄναιο αὐτῆ, ἀξία γε ἔσα, καὶ γένοιτο
 ὑμῖν παιδίον ὅμοιον τῷ πατρὶ, ἐγὼ δὲ καὶ αὐ-
 τὸς εὐρήσω Δελφίδα, ἢ Κυμβάλιον τῖνα τῶν
 κατ' ἐμέ, ἢ τὴν γείτονα ἡμῶν τὴν αὐλητρίδα,
 ἢ πάντως τινά. δάπιδας δὲ, καὶ ὄρυκας, καὶ
 διυναῖα μισθώματα, ἔ πάντες ἔχομεν. ΜΥΡΤ.
 Ὡ μακαρία εἰσὶν ἡ τις ἐραστὴν σε, ὦ Δωρίων,
 ἔχει. κρόμμου γὰρ αὐτῇ οἶσεις ἐν Κύπρῳ, καὶ
 τυρόν, ὅταν ἐκ Γυθίᾳ καταπλέης.

piunt. Sed fruaris illo; digna quidem es: et
 nascatur vobis puer patri similis. Ego vero et
 ipse inueniam Delphidem, aut Cymbalium quan-
 dam, mei ordinis *mulierculam*, aut vicinam no-
 stram tibicinam, aut aliquam omnino. Tapetes
 vero, et monilia, et binarum minarum merce-
 des, non omnes habemus. MYRT. Beatam il-
 lam, quae amatorem te habebit, Dorio. Cepas
 enim illi adferes ex Cypro, et caseum, cum re-
 dibis e Gythio.

XV.

Κοχλὶς καὶ Παρθενίς.

ΚΟΧΛ. **Τ**ὶ δακρύεις, ὦ Παρθενί, ἢ πόθεν
κατεαγότας τοὺς αὐλοὺς Φέρεις;
ΠΑΡΘ. Ὁ σρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ
Κροιάλης ἐρῶν, ἐρράπισέ με, αὐλήσασαν εὐρῶν
παρὰ τῇ Κροιάλῃ, ὑπὸ τῷ ἀντραστῷ αὐτοῦ
Γόργου μεμισθωμένην, καὶ τὰς τε αὐλὰς μου
συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν μεταξὺ δειπνάν-
των ἀνέτριψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχευεν ἐπεισπαί-
σας· καὶ τὸν μὲν ἀγροῖκον ἐκείνον τὸν Γόργον
ἀπὸ τῆ συμποσίας κατασπάσας τῶν τριχῶν,
ἔπαιον περισάντες αὐτὸς τε ὁ σρατιώτης (Δα-
νόμαχος, οἶμαι, καλεῖται) καὶ ὁ συσρατιώτης
αὐτῷ.

Cochlis et Parthenis.

COCHL. **Q**uid ploras Parthenis, aut unde fra-
ctas fers tibias? PARTH. Miles
Aetolus, ille magnus amator Crocalae pulsavit
me, quum deprehendisset tibiis canentem apud
Crocalen, conductam a rivali ipsius Gorgo, et
tibias mihi fregit, et mensam inter coenandum
evertit, et craterem irruens effundit. Et rusti-
cum illum Gorgon de conuiuio detractum crini-
bus, pulsarunt circumstantes tum ipse miles, Di-
nomachus puto vocatur, tum illius commilito,
vt

αὐτῷ. ὥς τε ἂν οἶδα εἰ βιώσεται ὁ ἄνθρωπος
 ὦ Κοχλί, αἶμά τε γὰρ ἐρρύη πολὺ ἀπὸ τῶν ρι-
 νῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ὅλον ἐξώδηκεν αὐτῷ, καὶ
 πτελιδόν ἐστιν. ΚΟΧΛ. Ἐμάνη ὁ ἄνθρωπος,
 ἢ μέθῃ τίς ἦν καὶ παροινία τὸ πρῶγμα; ΠΑΡΘ.
 Ζηλοτυπία τίς, ὦ Κοχλί, καὶ ἔρως ἔκτοπος·
 ἡ Κροκάλῃ δέ, οἶμαί, δύο τάλαντα αἰτήσασα,
 εἰ βέλεται μόνος ἔχειν αὐτήν· ἐπεὶ μὴ ἐδίδεα ὁ
 Δεινόμαχος, ἐκείνον μὲν ἀπέκλεισεν ἥκοντα,
 προσπαρῥάξασά γε αὐτῷ τὰς θύρας, ὡς ἐλέγε-
 το· τὸν Γόργον δὲ Οἰνοῦσα τινὰ γεωργὸν εὐπορον
 ἐκ πολλῶν ἐρῶντα, καὶ χρηστὸν ἄνθρωπον προσιε-
 μένη, ἔπιτε μετ' αὐτῷ, καὶ μετὰ παρέλαβεν αὐλή-
 σουσιν παρ' αὐτοῖς. ἤδη δὲ προχωροῦντος τῷ
 πότε,

ut nesciam vivere, ne homo possit; mea Cochlis.
 Nam copiosus de naribus profluxit sanguis et fa-
 cies illius tota intumuit et liuida est. COCHL.
 Furit ne homo, an ebrietas erat et vinolenta insa-
 nia? PARTH. Zelotypia quaedam, Cochlis,
 et amor immoderatus. Crocale autem duo, pu-
 to, talenta cum postulasset, si solus habere ipsam
 vellet, non dante Dinomacho, illum exclusit ve-
 nientem, impacta, vti dicebatur, illi ianua. Gor-
 guin vero, Oenoënsē quendam rusticum diui-
 tem, suum olim amatorem, et bonum virum,
 admisit, quī cum biberet, me quoque ad canen-
 dum adhibita. Iam vero processerat comptotatio;
 ego

πότε, ἐγὼ μὲν ὑπέκρεον τι τῶν Λυδίων, ὁ
 γεωργὸς δὲ ἤδη ἀνίστατο ὀρχησάμενος· ἡ Κροκά-
 λη δὲ ἐκρότει, καὶ πάντα ἦν ἡδέα· ἐν τῷ
 τῷ δὲ κτύποις ἠκούετο, καὶ βοή, καὶ ἡ αὐλὸς
 ἤρᾳσσετο, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπεκτέπαισαν ὅσον
 ὀκτὼ νεανίσκοι μάλᾳ καρτεροί· καὶ ὁ Μεγα-
 ρεύς ἐν αὐτοῖς· εὐθύς ἐν ἀντετέτραπτο πάντα,
 καὶ ὁ Γόργος, ὥσπερ ἔφην, ἐπαίετο, καὶ ἐπα-
 τεῖτο χαρὰν κείμενος. ἡ Κροκάλη δὲ, ἃ οἶδ'
 ὅπως, ἔφθη ὑπεκφυγῆσα παρὰ τὴν γείτονα
 Θεσπιάδα. ἐμὲ δὲ ῥαπίσας ὁ Δεινόμαχος, Ἐκ-
 φθείρου; φησί, κατεαγώτας μοι τὰς αὐλούς
 προσρίψας καὶ νῦν ἀποτρέχω φράσσασα ταῦ-
 τα τῷ δεσπότη· ἀπέρχεται δὲ καὶ ὁ γεωργὸς
 ὁψό-

ego Lydium quoddam sonabam; saltandi causa
 iam surgere parabat, plaudente Crocale, rusticus;
 laeta erant omnia: cum tibi subito exauditur tu-
 multus et clamor, et aulae porta effringitur. Et
 paullo post irruunt octo iuvenes sane robusti, et
 inter illos iste Megarensis. Statim ergo euerſa
 omnia, Gorgos ipse, uti dixi, pulsatus, et humi
 iacens conculcatus est. Crocale, nescio quomo-
 do, fuga se ad vicinam Thespiadem subduxerat.
 Me verò colaphis caesam Dinomachus iubet in
 malam rem abire, et cum dicto impingit mihi
 fractas tibias: et nunc aufugio, nunciatura haec
 meo hero. Abiit vero etiam rusticus, urbanos
 quos-

ὁψέμενός τιςαί Φίλκς τῶν ἀξιμῶν, οἱ παραδώ-
 σκσι τοῖς πρυτανεῦσι τὸν Μεγαρέα. ΚΟΧΛ.
 Ταῦτ' ἐσιν ἀπολαῦσαι τῶν στρατιωτικῶν τέτων
 ἐρώτων, πληγὰς καὶ δίκας· τὰ δὲ ἄλλα ἡγεμό-
 νες εἶναι καὶ χιλιάρχοι λέγοντες, ἦν τι δῆναί
 δέη, Περίμενον, Φασί, τὴν σύνταξιν, ἐς' αὖ
 ἀπολαύω τῆς μισθοφορᾶς, καὶ ποιήσω πάντα
 ἐπιτριβεῖεν δ' ἔν' ἀλαζόνες ὄντες· ἐγὼ γ' ἔν' εὖ
 ποιῶ, μὴ προσειμένη αὐτὰς τὸ παράπαν· αἰ-
 λειὺς τις ἐμοὶ γένοιτο, ἢ ναύτης, ἢ γεωργὸς
 ἰσότιμος, κολακεύειν εἰδὼς μικρὰ, καὶ κομίζων
 πολλὰ· οἱ δὲ τὰς λόφας ἐπισείοντες ἔτοι, καὶ
 μάχας διηγέμενοι, ψόφοι, ὦ Παρθενί.

quosdam amicos visurus, qui tradant Megarensē
 magistratibus. COCHL. Isti fructus amorum
 istorum militarium, plagae et lites. Caeterum
 duces se ac tribunos cum dicant, si quid dandum
 sit, *Expecta*, aiunt, *collectionem tribusi militaris,*
dum stipendium percipiam, et faciam omnia. Male
 pereant igitur superbi impostores. Recte sanē
 ego istos omnino non admitto. Piscator mihi
 aliquis obtingat, aut nauta, aut rusticus, aequus
 homo, parum adulandi gnarus, et multum ad-
 ferens. At isti qui suas cristas quatiunt, et enar-
 rant pugnas, *inanis sunt*, Parthenis mea, strepitus.

Περὶ τῆς Περειγρίνου τελευτῆς.

Λουκιανὸς Κρονίῳ εὐπράττειν.

Ο Κακοδαίμων Περειγρίνος, ἡ (ὡς αὐτὸς ἔχα-
 ρέν ὀνομάζων ἑαυτὸν) Πρωτεύς, αὐτὸ δὴ
 ἔκρινε τὸ τῆ Ὀμηρικῆς Πρωτέως ἔπαθεν· ἅπαν-
 τὰ γὰρ δόξης ἕνεκα γενόμενος, καὶ μυρίας τρο-
 πὰς τραπόμενος, τὰ τελευταῖα ταῦτα καὶ πῦρ
 ἐγένετο· τοσάτῳ ἄρα τῷ ἔρωτι τῆς δόξης εἶχε-
 το. καὶ νῦν ἐκείνος ἀπηνθράκωται σοι ὁ βέλ-
 τιστος κατὰ τὴν Ἐμπεδοκλέα, παρ' ὅσον ὁ μὲν
 ἵκον διαλαθεῖν ἐπειράθη ἐμβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τὰς
 κρατῆρας· ὁ δὲ γεννάδας ἔτος τὴν πολυανθρω-
 ποτάτην τῶν Ἑλληνικῶν πανηγύρεων τραγῆσας,
 πυρᾶν

De Morte Peregrini.

Lucianus Cronio Salutem.

Infelix ille Peregrinus, aut, ut ipse nominare
 se gauderat, Proteus, ipsum illud Homericum
 Protei factum subiit; gloriæ enim causa cum
 fuisset omnia, et in mille se formas vertisset, de-
 nique etiam in ignem abiit: tanto nempe gloriæ
 amore tenebatur. Iamque in carbores tibi vis
 optimus versus est Empedoclis exemplo, nisi
 quod ille effugere hominum oculos voluit, cum
 in crateras ipse se iniiceret; at hic generosus ho-
 mo, observata celebritatum Græcarum frequen-
 tissima,

πυρὰν ὅτι μεγίστην νήσας ἐνεπήδησεν, ἐπὶ τοσά-
των μαρτύρων, καὶ λόγας τινὰς ὑπὲρ τάττε εἰ-
πὼν πρὸς τὰς Ἑλλήνας, οὐ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν
τῷ τολμήματος.

Πολλὰ τοίνυν δοκῶ μοι ὄραν σε γελῶντα ἐπὶ
τῇ κορύρῃ τῷ γέροντος· μᾶλλον δὲ καὶ ἀκούω
βοῶντος, οἷά σε εἰκὸς βοᾶν, ὡς τῆς ἀβελτη-
ρίας, ὡς τῆς δοξοκοπίας, ὡς τῶν ἄλλων ἀλέγειν
εἰώθαμεν περὶ αὐτῶν. σὺ μὲν ἂν πόρρω ταῦ-
τα, καὶ μακρῷ ἀσφαλέςερον. ἐγὼ δὲ παρὰ
τὸ πῦρ αὐτὸ, καὶ ἔτι πρότερον ἐν πολλῷ πλή-
θει τῶν ἀκροατῶν εἶπον αὐτὰ· ἐνίων μὲν ἀχθα-
μένων, ὅσοι ἐθαύμαζον τὴν ἀπόνοιαν τῷ γέρον-
τος. ἦσαν δὲ τινες, οἱ καὶ αὐτοὶ ἐγέλων ἐπ’
αὐτῷ,

tissima, rogo exstructo maximo, tot testibus in-
filiit, cum rationem consilii sui non multis ante
ipsum factum diebus apud Graecos reddidisset.

2. Quare te videre mihi videor multum riden-
tem obefas viri senis nares: vel potius audire cla-
mantem, vah ineptias! vah aerumnosam gloriae
cupiditatem! vah reliqua, quae dicere de talibus
solemus. Ac tu quidem e longinquo ista et mul-
to securius: at ego apud ipsam ignem, et prius
adhuc in magna audientium multitudine ista di-
xi, graviter ferentibus quibusdam, quotquot
amentiam senis admirarentur. Erant autem, qui

αὐτῷ, ἀλλ' ὀκίγῃ δεῖν, ὑπὸ τῶν Κυνικῶν ἐγώ
σοι διεσπάρσθην, ὥσπερ ὁ Ἀκταίων ὑπὸ τῶν
κυνῶν, ἢ ὁ ἀνεψιὸς αὐτῆς ὁ Πενθεύς ὑπὸ τῶν
Μαινάδων.

Ἡ δὲ πᾶσα τῆ δράματος διασκευὴ, τοιαύδε
ἦν· τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα οἷός γε ἦν, καὶ ἡλί-
κα ἐτραγῶδει παρ' ὅλον τὸν βίον, ὑπὲρ τὸν Σο-
φοκλέα, καὶ τὸν Αἰσχύλον. ἐγὼ δ' ἐπεὶ τά-
χιστα εἰς τὴν Ἥλιν ἀφικόμεν, διὰ τῆς γυμνα-
σίης αὐτῶν ἐπήκον ἅμα Κυνικῶ τινος, μεγάλη
καὶ τραχεῖα τῇ Φωνῇ τὰ συνήθη ταῦτα, καὶ
ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν ἐπιβρωμένε, καὶ ἀπαστὴν
ἀπαξιαπλῶς λοιδόρουμένη, εἴτα κατέληξεν αὐ-
τῷ ἡ βοή ἐς τὴν Πρωτέα· καὶ ὡς αὖ οἷός τε ὦ,
πειρά-

et ipsi illum riderent. Sed parum abfuit, quin
discerptus tibi fuisset a Cynicis, vt a canibus
Actaeon, aut ipsius Pentheus confobrinus a Mae-
nadibus.

3. Totus autem actionis apparatus hic fuit.
Ipsam auctorem fabulae nosti, qualis fuerit, quas-
que tota vita dederit Tragoedias, supra Sopho-
clem et Aeschylum. Ego vero cum primum ve-
ni in Elidem, statim audiebam per Gymnasium
illorum Cynicum quendam, magna atque aspera
voce, consueta illa, et istam de triulo virtutem
inclamantem, maledicentemque simpliciter omni-
bus. Tum exhibat illi clamor in Proteum: et
quan-

πειράσομαι σοι αὐτὰ ἐκεῖνα ἀπομνημονεύσαι,
ὡς ἐλέγετο. σὺ δὲ γνωριεῖς δηλαδὴ, πολλάκις
αὐτοῖς παρασὰς βαῶσι.

Πρωτέα γάρ τις, ἔφη, κενόδοξον τολμᾷ λέ-
γειν, ὡ γῆ, καὶ ἥλιε, καὶ ποταμοί, καὶ θάλατ-
τα, καὶ πατρῶς Ἡράκλεις; Πρωτέα, τὸν ἐν Συ-
ρίᾳ δεθέντα, τὸν τῇ πατρίδι ἀνέντα πεντα-
χισχίλια τάλαντα, τὸν ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων πό-
λεως ἐκβληθέντα, τὸν τῷ Ἠλίᾳ ἐπισημότερον,
τὸν ἀνταγωνίσασθαι καὶ αὐτῷ τῷ Ὀλυμπίῳ
δυναμένον. ἀλλ' ὅτι διὰ πυρὸς ἐξάγειν τῷ βίᾳ
διέγνωκεν ἑαυτὸν, εἰς κενοδοξίαν τινὲς τοῦτο
ἀναφέρουσιν. εἰ γὰρ Ἡρακλῆς ἔτως; εἰ γὰρ Ἀ-
σκλη-

quantum potero, studebo ipsa tibi illa, vti pro-
lata sunt, referre. Tu vero agnosces nimirum,
qui saepe clamantibus adstiteris.

4. *Proteum ergo, inquit, vanae cupidum gloriae
dicere quisquam audeat? o terra, et sol, et flumina,
et mare, et familiaris Hercules! Proteum illum
vincitum in Syria, illum condonantem patriae suae
quingentes mille talenta? illum Romanorum urbe eie-
ctum, sole illum insigniorem, illum qui cum ipsa
certare possit Olympio. Sed quod per ignem educere
se de vita decrevit; ad vanam gloriam nonnulli hoc
referunt. Nonne enim sic Hercules? Non enim*

σκληπίδος καὶ Διόνυσος κραυγῶ; ἂ γὰρ τὰ τελευταῖα Ἐμπεδοκλῆς εἰς τὰς κρατῆρας;

Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Θεαγένης (τᾷτο γὰρ ὁ κερκῶς ἐκείνος ἐκαλεῖτο) ἠρόμην τινὰ τῶν παρῆκτων, τί βέλεται τὸ περὶ τᾷ πυρός, ἢ τί Ἡρακλῆς καὶ Ἐμπεδοκλῆς πρὸς τὸν Πρωτέα; ὁ δὲ, Οὐκ εἰς μακρὰν, ἔφη, καύσει ἑαυτὸν ὁ Πρωτεύς Ὀλυμπιάσι. Πῶς, ἔφη, ἢ τίνος ἔνεκα; εἶτα ὁ μὲν ἐπειρᾶτο λέγειν· ἐβόα δὲ ὁ Κυνικός, ὥς ἀμύχανον ἦν ἄλλα ἀκῆεν. ἐπήκουον, ἔν τὰ λοιπὰ, ἐπαντλῆντος αὐτῶ, καὶ θαυμασὰς τινὰς ὑπερβολὰς διεξιόντος κατὰ τᾷ Πρωτέως· τὸν μὲν γὰρ Σινωπέα, ἢ τὸν διδάσκαλον αὐτῶ Ἀντισθένη, ἐδὲ παραβάλλειν ἤξιε αὐτῶ, ἄλλ.

Aesculapius ac Bacchus fulmine? Non enim ultima aetate in crateras Empedocles?

5. Cum vero dixisset ista Theagenes, hoc enim clamoroso illi nomen erat, interrogo adstantium aliquem, *Quid vellet sibi illud de igne, aut quid ad Proteum Hercules atque Empedocles?* Ille, *Non ita multo post, inquit, cremabit se ipse Proteus Olympiis. Quomodo, inquam, aut, qua de causa?* Tum ille respondere parabat; clamabat autem Cynicus, ut alium exaudire non posses. Audiui igitur profundentem reliqua, et admirabilis quosdam dicendi excessus de Proteo proferentem. Nam Sinopensem illum, aut illius magistrum Antisthenem, ne comparare quidem illi dignabatur,

ἀλλ' ἔδδ' τὸν Σωκράτη αὐτόν· ἐκάλει δὲ τὸν Δία ἐπὶ τὴν ἄμυλαν· εἴτα μόντοι ἔδοξεν αὐτῷ ἴσως πως φυλάξαι αὐτὰς, καὶ ἔτιω κατέπαυσε τὸν λόγον·

Δύο γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὁ βίος ἄριστα δημιουγήματα εἰδεύσατο, τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, καὶ Πρωτέα· πλάσσει δὲ καὶ παχύνεται, τῷ μὲν Φερίδας, τῷ δὲ ἡ Φύσις· ἀλλὰ νῦν ἐξ ἀνθρώπων εἰς θεὸς τὰ ἀγαλματῶτα οἰκήσεται, ὀχήμενον ἐπὶ τῷ πυρὸς, ὀρφανὲς ἡμᾶς καταλιπόν· ταῦτα ξὺν πολλῷ ἰδρῶτι διεξελθὼν, ἐδάκρυε μάλα γολοίως, καὶ τὰς τρίχας ἐτίλλετο, ὑποφειδόμενος μὴ πάνυ ἔλκειν, καὶ τέλος ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξύ τῶν Κυνηκῶν τινες, παραμυθέμενοι.

Μστῶ

tur, sed nec ipsum Socratem: Iovem potius ad certamen illud prouocabat. Deinde tamen visum illi est aequo aliquatenus fastigio vtrumque seruire, atque ita orationem finit:

6. Haec nempe duo, inquit, opera praestantissima spectavit orbis, Olympium Iouem et Proteum. Fictores et artifices alterius Pbilities, alterius vero naturā. At nunc de hominibus ad Deos hoc simulacrum abibit, inuectum igni, nobis relictis orphanis. Ista multo cum fudore ubi pronunciaffet, plorauit ridicule, et crines sibi vellit, aliquantum tamen parcens, ne nimis traheret. Tandem gannientem adhuc Cynicum quidam velut consolantes abducunt.

Μετὰ δὲ τῷτον ἄλλος εὐθύς ἀναβαίνει, οὐ περιμείνας διαλυθῆναι τὸ πλῆθος, ἀλλὰ ἐπ' αἰ-
 δομένοις 1) τοῖς προτέροις ἱερείοις ἐπέχει τῶν
 σπονδῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ πολὺ ἐγέλα,
 καὶ δῆλος ἦν νεόθεν αὐτὸ δρῶν· εἴτα ἤρξατο
 ᾧ δέ πως· ὅπει ὁ κατάρκτας Θεαγένης τέλος
 τῶν μαρρωτάτων αὐτῷ λόγων τὰ Ἡρακλείτη
 δάκρυα ἐποίησατο, ἐγὼ κατὰ τὸ ἐναντίον ἀπὸ
 τῷ Δημοκρίτῃ γέλωτος ἄρχομαι· καὶ αὐθις ἐγ-
 γὰ ἐπιπολὺ, ὥς καὶ ἡμῶν τὰς πολλὰς ἐπὶ τὸ
 ὅμοιον ἐπεσπάσατο.

Εἴτα

7. Post hunc vero alius statim escendit, dilabi
 multitudinem non passus, sed ardentibus adhuc
 prioribus extis infundens libamina. Ac primo
 quidem multum risit, quod ex ignis illum prae-
 cordiis facere, appareret. Tum ita fere exorsus
 est: *Quandoquidem execrabilis ille iste Theagenes*
finem impurissimae orationis suae Heracliti fecit la-
crimas; ego e contrario a Democrizi risu incipiam,
et denuo risit tantum, ut etiam nostrum plures
ad risus societatem pertraheret.

8. Dein

1. ἐπ' αἰδομένοις] Non damnauerim repeti-
 tionem Praepositionis, ἐπ' αἰδομένοις ἐπέ-
 χει. sed sine fraude etiam fuerit, quod in-
 terpretatus sum, ac si legeretur mutatione
 tenuissima ἐπὶ αἰδομένοις. Gesner.

Εἶτα ἐπιστρέψας ἑαυτὸν, Ἦ τί γὰρ ἄλλο, ἔφη, ὦ ἄνδρες, χρὴ ποιεῖν ἀκόντας μὲν οὕτω γελοίων ῥήσεων, ὀρώντας δὲ ἄνδρας γέροντας δοξαρίᾳ καταπτύσσειν, μονοναχὶ κυβισῶντας ἐν τῷ μέσῳ; ὡς δὲ εἰδείητε οἷόν τι τὸ ἀγαλλμαῖ ἐστὶ τὸ καυθησόμενον, ἀκῆσατέ με, ἐξαρχῆς παραφυλάξαντος τὴν γνώμην αὐτῆ, καὶ τὸν βίον ἐπιτηρήσαντος· ἐνία δὲ παρὰ τῶν πολιτῶν αὐτῆ ἐπυνθανόμεν, καὶ οἷς ἀνάγκη ἦν ἀκριβῶς εἰδέναί αὐτόν.

Τὸ γὰρ τῆς Φύσεως τῆτο πλάσμα καὶ δημιουργημα, ὃ τῷ Πολυκλείτῃ κανὼν, ἐπεὶ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξατο, ἐν Ἀρμενίᾳ μοιχεύων ἀλξας, μάλα πολλὰς πληγὰς ἔλαβε, καὶ τέλος κατὰ τῷ

8. Dein se convertens, *Aur quid enim aliud, inquit, viri, faciendum est, ubi audimus dictiones adeo ridiculas, videmus autem viros senes despiciendae cuiusdam gloriolae causa tantum non saltare in caput in publico. Ut autem sciatis, quale simulacrum sit iam comburendum, me audite, qui diligenter observaui illius animum, et vitam exploravi: quaedam vero de civibus istius exquirendo cognoui, eisque, qui necessitate quadam recte istum nosse debebant.*

9. Hoc enim fictum naturae manibus simulacrum, hic Polycleti canon, cum ad virilem aetatem pervenisset, in Armenia deprehensus in adulterio plagas accepit sane multas, ac tandem salu de regulis effu-

τῷ τέρῃς ἀλόμενος διέφυγε, ῥαφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος· εἴτα μετράκιόν τι ὠραίον διαφθείρας, τρισχιλίων ἐξωνήσατο παρὰ τῶν γονέων τῷ παιδός, πονήτων ὄντων, μὴ ἐπὶ τὸν ἄριστον ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας.

Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλασεν μοι δοκῶ· πηλὸς γάρ ἐτι ἄπλასος ἦν, καὶ ἑδέπω ἐντελὲς ἀγαλμα ἡμῶν ἐδεδημιέργητο. ἔδὲ τὸν πατέρα ἔδρασε, καὶ πάνυ ἀκῆσαι ἄξιον, καίτοι πάντες ἴσε, καὶ ἀκηκόατε ὡς ἀπέπνιξε τὸν γέροντα, καὶ ἀνασχόμενος αὐτὸν ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη ἤδη γηρῶντα. εἴτα ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο, φυγὴν ἑαυτοῦ καταδικάσας ἐπλανᾶτο, ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων.

“ΟΤΕ-

git, obtratum raphano podicem auferens. Deinde adolescentulum formosum cum corrupisset, tribus millibus redemit se a parentibus pueri pauperculis, ne ad Praesidem Asiae deduceretur.

IO. Haec, et quae sunt in hoc genere, placet omittere: argilla enim adhuc erat informis, nondum inde perfectum nobis simulacrum effectum fuerat. Quae autem patri fecerit; audire omnino operae pretium est. Quamquam nostis omnes et audistis, ut senem suffocauerit, non passus illum ultra sexaginta annos iam seuescere. Deinde cum per-vulgatum esset facinus, exilio a se damnatus oberravit aliam alia terra permittens.

II. Quo

Ὅτε περὶ καὶ τὴν θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιανῶν ἐξέμαρθε, περὶ τὴν Παλαιστίνην τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν αὐτῶν συγγενόμενος. καὶ τί γὰρ; ἐν βραχεὶ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, προφήτης, καὶ διασάρχης, καὶ συνάγωγεὺς, καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὢν. καὶ τῶν βίβλων τὰς μὲν ἐξηγεῖτο, καὶ διδάσκει, παλλὰς δὲ αὐτὸς καὶ συνέγραφε, καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκείνοι ἡγνόντο, καὶ νομοθέτη ἐχρῶντο, καὶ προσάτην ἐπέγραφον. τὸν μέγαν γὰρ ἐκείνον ἐτίσεβασιν ἀνθρώπων, τὸν ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἀνασκολοπισθέντα, ὅτι καὶ τὴν ταύτην τελετὴν εἰσήγαγεν εἰς τὴν βίον.

Τότε δὲ καὶ συλληφθεὶς ἐπὶ τάτῳ ὁ Πρωτεὺς, ἐνέπεσεν εἰς τὸ δεσμωτήριον. ὅπερ καὶ αὐτὸ

II. Quo quidem tempore etiam admirabilem Christianorum sapientiam edidicite, in Palaestina cum sacerdotibus illorum et scribis versatus. Et, quid multa? Breui tempore, ut pueri iuxta se viderentur omnes, effecit, Propheta ipse, et chori illorum praeful, et concionator, et solus omnia. Ac librorum alios interpretatus est, ac declaravit, multos ipso conscripsit: itaque Dei instar ipsum habebat, et crebatur legislatore, et suum scribebant antistitem. Nempe magnus illum adhuc venerantur hominem, illum cruci in Palaestina, ob introducta in vitam haec mysteria, affixum.

12. Tum quidem deprehensus eo in crimine Proreus in vincula coniectus est: quae ipsa res non parvam

αὐτὸ δ' ἄμικρόν αὐτῷ ἀξίωμα περιποίησε πρὸς τὸν ἐξῆς βίον, καὶ τὴν τερατείαν, καὶ δοξοκοπίαν, ὧν ἐρῶν ἐτύγχανεν. ἐπεὶ δ' ἔν ἐδέδετο, οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποιῶμενοι τὸ πρᾶγμα, πάντα ἐκίνεν, ἐξαρπάσαι περῶμενοι αὐτόν. εἴτ' ἐπεὶ τῆτο ἦν ἀδύνατον, ἤγε ἄλλη θεραπεία παῖσα δ' παρέργωγς ἀλλὰ ζὺν σπεδῇ ἐγίνετο· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθύς ἦν ὄρῃν παρὰ τῷ δεσμωτηρίῳ περιμένοντα γρεῖδια, χήρας τινάς, καὶ παιδία ὄρφανά· οἱ δὲ ἐν τέλει αὐτῶν καὶ συνεκάθειδον ἔνδον μετ' αὐτοῦ, διαφθείροντες τοὺς δεσμοφύλακας· εἴτα δεῖπνα ποικίλα εἰσεκομίζετο, καὶ λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν ἐλέγοντο, καὶ ὁ βέλτιστος Περσηγρίνος (ἔτι γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο)

vam illi futurare vitae dignitatem conciliauit, et praestigiarum gloriaeque studium, quae iam ante amabat. Cum igitur in vinculis esset, communem eam calamitatem rati Christiani, nihil intentatum reliquunt, ut illum eripiant. Deinde ubi hoc fieri non poterat, ministerium omne reliquum non obiter, sed summo studio peragebatur. Et mane quidem statim videres praesto esse ad carcerem vetulas, viduas quasdam et orphanos. Qui vero honoratiores illorum, ii etiam corruptis carceris custodibus intra apud istum pernoctabant. Deinde coenae inferebantur collaticiae, et sacri illorum libri recitabantur, et praeclarus ille Peregrinus (hoc enim ad-
buc

λεῖτο) καινὸς Σωκράτης ὑπ' αὐτῶν ὀνομά-
ζετο.

Καὶ μὴν καὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων ἐστίν, ὧν
ἦκόν τινες τῶν Χριστιανῶν σελλόντων ἀπὸ τοῦ
κοινῆ, βοηθήσαντες, καὶ ξυναγορεύουσιν, καὶ
παραμυθησόμενοι τὸν ἄνδρα. ἀμήχανον δέ τι
τὸ πάχος ἐπιδείκνυνται, ἐπειδὴν τι τοιοῦτον
γένηται, δημόσιον. ἐν βραχεὶ γὰρ, ἀφειδέσι
πάντων. καὶ δὴ καὶ τῷ Περεγρίνῳ πολλὰ τότε
ἦκε χρήματα παρ' αὐτῶν ἐπὶ προφάσει τῶν
δεσμῶν, καὶ πρόσοδον ἔ μικρὰν ταύτην ἐποίη-
σατο. πεπεικασί γὰρ αὐτὲς οἱ κακοδαίμονες,
τὸ μὲν ὅλον ἀθάνατοι ἐσσεσθαι, καὶ βιώσεσθαι
τὸν αἰε χρόνον. παρ' ὃ καὶ καταφρονέσι τῆ θα-
νάτου

*huc ium nomine censebatur) nouus ab illis dicebatur
Socrates.*

13. *Quin etiam ex Asiaticis quibusdam urbibus,
Christianorum missu publico, venire quidam, adiu-
turi virum, et aduocati eius futuri, consolaturique.
Incredibilem enim alacritatem ostendunt, si quid ta-
le fiat publice. Ut enim breuiter dicam, nulli rei
parcunt. Itaque etiam Peregrino ium multae ab
illis venire vinculorum causa pecuniae, eumque re-
ditum habuit sibi non mediocrem. Persuaserunt
enim sibi miseri in vniuersum quidem se futuros
esse immortales, et perpetuo tempore victuros: unde
etiam contempnunt mortem vulgo, suaque se sponte
occi-*

νάτε, καὶ ἐκόντες αὐτὰς ἐπιδιδόκσιν οἱ πολλοί. ἔπειτα δὲ ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος ἔπεισεν αὐτὰς, ὡς ἀδελφοὶ πάντες εἶναι ἀλλήλων· ἐπειδὴν ἀπαξ παραβάντες, θεὰς μὲν τὰς Ἑλληνικὰς ἀπαρνήσονται, τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον ἐκείνον σοφιστὴν αὐτῶν προσκυνῶσι, καὶ κατὰ τὰς ἐκείνων νόμους βιώσι. καταφρανῶσιν οὖν ἀπάντων ἐξίστης, καὶ κοινὰ ἡγῶνται, ἄνευ τινὸς ἀκριβῆς πίστεως τὰ τοιαῦτα παραδεξάμενοι. ἦν τοίνυν παρέλθῃ τις εἰς αὐτὰς γόης, καὶ τεχνίτης ἄνθρωπος, καὶ πράγμασι χρῆσθαι δυνάμενος, αὐτίκα μάλα πλῆσιος ἐν βραχεὶ ἐγένετο, ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγχανών.

Πλὴν ἀλλ' ὁ Περειγρῖνος ἀφείδῃ ὑπὸ τῆς τόπῃ τῆς Συρίας ἄρχοντας, ἀνδρὸς Φιλοσοφίας

καί-

occidendos praebeant. Deinde vero primus illis legislator persuasit, omnes esse inuicem fratres, postquam semel transgressi, Græcos Deos abnegauerint, adorauerint autem affixam illam cruci suam Sophistam, atque ex ipsius legibus uiuant. Quare omnia reliqua aequè contemnunt, et arbitrantur communia, quae quidem nullo idoneo argumento receperunt. Si quis ergo ad illos veniat impostor, et callidus homo, et vti rebus qui sciat, ilicet breui statim tempore diues factus homines imperitos albis dentibus deridet.

14. Verum Peregrinus ab eo, qui tum praesidebat Syriae, dimissus est, viro, qui Philosophiam ama-

χαίροντος, ὃς συνείς τὴν ἀπόνοιαν αὐτῷ, καὶ ὅτι δεῖξαιτ' ἂν ἀποθανεῖν, ὡς δόξαν ἐπὶ τέτρω ἀπολείποι, ἀΦῆκεν αὐτὸν, ἐδὲ τῆς κολάσεως ὑπολαβὼν ἄξιον. ὁ δὲ εἰς τὴν οἰκίαν ἐπανελθὼν, καταλαμβάνει τὸ περὶ τῷ πατρὶτι Φόνε ἔτι Φλεγμαῖνον, καὶ πολλὰς τὰς ἐπαγατενο- μένας τὴν κατηγορίαν. διήρπασε δὲ τὰ πλεῖστα τῶν κτημάτων παρὰ τὴν ἀποδημίαν αὐτῷ, καὶ μόνοι ὑπελείποντο οἱ ἄγροί ὅσον! εἰς πεντεκαίδεκα τάλαντα· ἦν γὰρ ἡ πᾶσα ἔσθια τριάκοντά κε τάλαντων ἄξια, ἣν ὁ γέρονς κατέλειπε, ἔχ' ὥσπερ ὁ παργέλοιος Θεαγένης ἔλεγε, πεντακισχιλίων. τοσάδε γὰρ ἐδὲ ἡ πᾶσα τῶν Παριανῶν πόλις, πάντε σὺν αὐτῇ τὰς χειτνιώ-
σας

*amaret, quique intellecta istius amentia, eumque mortem optatum, uti famam eo nomine relinqueret, hominem, ne dignum quidem poena ratus, dimisit. At ille in patriam reuersus deprehendit flagrantem adhuc illam de patre interfecto famam, et multos accusationem inuenientes. Verum etiam pleraeque ipsius opes per illam peregrinationem direptae iue-
dant, solis relictis agris quindecim circiter talentorum. Tota enim, quam reliquerat senex, substantia triginta forte talentorum fuerit; non quinquies mille, ut ridiculus iste dixit Theagenes. Tanti enim nec uniuersa Parianorum urbs, si vicinas sibi quin-*
que

σας παραλαβᾶσα, πρᾶξειν αὐν, αὐτοῖς ἀνθρώποις, καὶ βοσκήμασι, καὶ τῇ λοιπῇ παρασκευῇ.

Ἄλλ' ἔτι γε ἡ κατηγορία καὶ τὸ ἐγκλημα θερμὸν ἦν, καὶ ἔφηκε ἂν εἰς μακρὰν ἐπαναστήσεσθαι. τις αὐτῶν καὶ μάλιστα ὁ δῆμος αὐτὸς ἡγανάκτει, χρηστὸν, ὡς ἔφασαν εἰ ἰδόντες, γέροντα πενθάντες, ἔτως ἀσεβῶς ἀπολωλότα. ὁ δὲ σοφὸς ἔτος Πρωτεύς πρὸς ἅπαντα ταῦτα σέψασθε οἷόν τι ἐξεῦρε, καὶ ὅπως τὸν κίνδυνον διέφυγε. παρελθὼν γάρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Παριανῶν (ἐκδόμα δὲ ἦδη, καὶ τρεῖζωνα πιναρὸν ἡμπερίχετο, καὶ πῆραν παρήρητο, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἦν, καὶ ὅλας μάλα τραγικῶς ἐσκεύαστο,) τοιοῦτος οὖν ἐπιφανεῖς αὐτοῖς, ἀφ' εἶναι

que alias assumat, forte vendatur, ipsis cum hominibus, et pecudibus, et apparatu reliquo.

15. *Verum tamen accusatio illa et crimen adhuc talebat, videbaturque futurum, ut non ita multo post aliquis contra illum consurgeret. Et maxime ipse indigne ferebat populus, bonum senem, uti dicebant, qui viderant, impie adeo perisse lugentes. At sapiens iste Prozeus ad haec omnia videte quid inuenerit, et qua ratione effugerit periculum. Progressus nempe in Parianorum concionem (iam autem comam aluerat, et pallium induerat sordidum, et suspenderat peram, et in manu fustis erat, et tragicum omnino habitum sumserat.) Sic ergo in conspectum*

εἶναι ἔφη τὴν εὐσίαν, ἣν ὁ μακαρίτης πατὴρ αὐ-
τῷ κατέλιπε, δημοσίαν εἶναι πᾶσαν. τῷτο ὡς
ἤκουσεν ὁ δῆμος, πένητες ἄνθρωποι, καὶ πρὸς
δικαστοὺς κεχηνότες, ἀνέκραγον εὐθύς ἕνα Φι-
λόσοφον, ἕνα Φιλόπατριν, ἕνα Διογένην καὶ
Κράτητος ζηλωτὴν. οἱ δὲ ἐχθροὶ ἐπεφίμωντο.
καὶ εἴ τις ἐπιχειρήσειε μεμνησθαι τῶ Φόνου,
λίθοις εὐθύς ἐβάλλετο.

Ἐξῆς ἂν τὸ δεύτερον πλανησόμενος, ἱκανὰ
ἐφόδια τὰς Χριστιανὰς ἔχων, ὑφ' ὧν δορυφε-
ρέμενος, ἐν ᾧπασιν ἀφθόνοις ἦν. καὶ χρέον
μὲν τινα ἔτι εὐδοκίᾳ ἐβόσκετο. εἶτα παρανομήσας τι
καὶ ἐς ἐκείνας (ὡφθῇ γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων
τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) οὐκ ἔτι προσσιμῶν
αὐτῶν

*spec̃tum illorum prodiens, permitttere se ait, ut uni-
versa patris sui felicitis memoriae substantia sit pu-
blica. Hoc ut populus audiuit, homines pauperes et
inhiantes largitionibus, statim exclamant, Vnum
Sapientiae, vnum patriae amatorem! vnum Dio-
genis et Cratetis aemulum! Inimicis autem ut iam
obturatum erat, et si quis caedis iniicere mentionem
conareretur, lapidibus statim petebatur.*

16. *Iterum ergo in aliud exilium atque errorem
egressus est, satis luculenti viatici instar habens
Christianos, quorum satellitio instructus copiis omni-
bus abundabat. Atque aliquamdiu ita alebatur.
Deinde migratis etiam illorum legibus, visus enim,
puto, fuerat prohibitio illis cibo uti; cum non am-*

αὐτῶν ἀποράμενος, ἐκ παλινωδίας ᾤετο δεῖν ἀπαιτεῖν παρὰ τῆς πόλεως τὰ κτήματα, καὶ γραμματεῖον ἐπιδάς, ἥξίε ταῦτα κομίσασθαι, καλεῦσαντος βασιλέως. εἴτα τῆς πόλεως ἀντίπρεσβευσαμένης, ἔδεν ἐπράχθη, ἀλλ' ἐμμένειν ἐκελεύσθη, οἷς ἅπαξ διέγνω, μηδενὸς καταναγκάσαντος.

Τρίτῃ ἐπὶ τούτοις ἀποδημία εἰς Αἴγυπτον παρὰ τὸν Ἀγαθόβουλον, ἵνα περ τὴν θαυμασὴν ἀσκήσιν διήσκητο, ξυρόμενος μὲν τῆς κατὰ Φαλῆς τὸ ἥμισυ, χριόμενος δὲ πηλῷ τὸ πρόσωπον, ἐν πολλῷ δὲ τῶν περιβώτων δήμεν ἀναφλῶν τὸ αἰδρόϊον, καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τῷ σὸ καλῶμενον ἐπιδεικνύμενος. εἴτα παίων, καὶ

παλίο-

plius eum admitterent, ad indigentiam redactus aequum censebat, retractata donatione, a ciuitate repetere bona sua: datoque libello recipere illa Imperatoris iussu postulabat. Deinde, missis contra ipsum a ciuitate Legatis, frustra fuit, iussusque in bis, quae nemine cogente constituisset, manere.

17. Post haec tertia ab illo suscepta in Aegyptum peregrinatio ad Agathobulum, ubi admirabilem illam exercitationem suscepit, ut raso dimidia capitis parte, oblita luto facie, in multo circumstantium populo, fricando pudendo, illud quod indifferens ab istis vocatur, in se ostenderet; deinde vel pulsaret ipse,

παρόμενος κάρθημι εἰς τὰς πυγὰς, καὶ ἄλλα πολλὰ νεανικώτερα 2) θαυματοποιῶν.

Ἐκεῖθεν δὲ ἔτῳ παρεσκευασμένος, ἐπὶ Ἰταλίαν ἔπλευσε, καὶ ἀποβαὶς τῆς νεῆς, εὐθύς ἐλοιδορεῖτο πᾶσι, καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ, πρῶτον αὐτὸν καὶ ἡμερώτατον εἰδώς· ὥς ἀσφαλῶς ἐτόλμα. ἐκείνῳ γάρ, ὡς εἰκός, ὀλίγον ἔμελε τῶν βλασφημιῶν, καὶ ἂν ἤξια φιλοσοφίαν ὑποδυόμενον τινὰ κολλάζειν ἐπὶ ῥήμασι, καὶ μάλιστα τέχνην τινὰ τὸ λαιδορεῖσθαι πεπρωμένον. τῷ δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ταύτης δόξης ἡνέ-

ipse, vel pulsandas ferula nates aliis praeberet, aliaque vehementiora etiam spectacula ederet.

18. Hinc autem sic instructus navigavit in Italiam, et egressus naui maledicere statim coepit omnibus, Imperatori maxime, quem mitissimum sciret mansuetissimumque: quo maiori confidentia ausus est. Parum enim ille, ut par erat, curabat maledicta, neque dignum se censebat, hominem philosophiae larvam indutum propter verba punire, eum praesertim, qui sibi artem ipsum illud maledicere fecisset. Isti vero etiam inde fama crevit. Apud

Ee 2

impe-

2. νεανικώτερα] Dedi vehementiora. Haec saepe verbi vis est, illustrata a Geuartio ad Statii Sylv. I, 4, 51. f. Papin. lectt. I, 32. itemque a Io. Andr. Bosio Diss. ad 2. Tim. II, 22. f. γεωτέρως ἐπιθυμίας. Gofner.

ξάνετο· παρὰ γοῦν τοῖς ιδιώταις καὶ περιβλε-
πτὸς ἦν ἐπὶ τῇ ἀπονοίᾳ, μέχρι δὴ ὁ τὴν πόλιν
ἐπιτετραμμένος ἀνὴρ σοφὸς ἀπέπεμψεν αὐτὸν
ἀμέτρως ἐντρυφῶντα τῷ πράγματι, εἰπὼν μὴ
δεῖσθαι τὴν πόλιν τοιόντε φιλοσόφῃ. πλὴν
ἀλλὰ καὶ τὸ κλεινὸν αὐτῷ, καὶ διὰ σώματος
ἦν ἅπασιν, ὁ Φιλόσοφος διὰ τὴν παρρησίαν,
καὶ τὴν ἀγαν ἐλευθερίαν ἐξελαθεῖς. καὶ προσή-
λαυνε κατὰ τὸ τῷ Μεσωνίῳ, καὶ Δίῳνι, καὶ
Ἐπικτήτῳ, καὶ εἴ τις ἄλλος ἐν περὶσσεύσει τοι-
αύτῃ ἐγένετο.

Οὕτω δὲ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν, ἄρτι μὲν
Ἡλείοις ἐλοιδόρεῖτο, ἄρτι δὲ τὰς Ἑλλήνας ἔπει-
θεν ἀντάρασθαι ὅπλα Ῥωμαίοις, ἄρτι δὲ ἄνδρα
πα-

*imperitos enim propter ipsam hanc amenitatem erat
conspiciendus, donec Praefectus urbis, vir sapiens,
nimis se petulanter ea in re gerentem eiecit, praefec-
tus, non indigere urbem tali Philosopho. Verum
eum vero hoc ipsum celebriorem reddidit, cum in
ore esset omnium. Philosophus propter dicendi fidu-
ciam et nimiam libertatem urbe exactus: idque
ipsum adinovit hominem ad Musonium, et Dionem,
et Epictetum, et si quis alius simili conditione fuit.*

19. Ita certe in Graeciam cum venisset, iam Eli-
ensisibus maledicebat: iam suadebat Graecis, uti ar-
ma contra Romanos caperent: iam virum doctrina
pari

παιδείᾳ καὶ ἀξιώματι πρέχοντα, διότι καὶ ἐν
 τοῖς ἄλλοις εὖ ἐπίησε τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὕδαρ
 ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔπαυσε δίψαι ἀπολ-
 λυμέναις τὰς πακηγυρισάς, κακῶς ἠγόρευεν ὡς
 καταθλύναντα τὰς Ἑλλήνας, δεόν τὰς θαστάς
 τῶν Ὀλυμπίων διακαρτερεῖν δακνώντας, καὶ καὶ
 Δία γε καὶ ἀποθνήσκειν πολλὰς αὐτῶν ὑπὸ σφαι-
 ρῶν τῶν νέσων, αἳ τέως διὰ τὸ ξηρὸν τῆ χώ-
 ρε, ἐν πολλῷ τῷ πλήθει ἐπεπόλαζον· καὶ ταῦ-
 τα ἔλεγε, πίνων τῆ αὐτῆς ὕδατος, ὡς δὲ μοι
 καὶ κατέλευσαν αὐτὸν, ἐπιδραμόντες ἅπαντες,
 τότε μὲν ἐπὶ τὸν Δία καταφυγὼν ὁ γενναῖος,
 εὖρε τὸ μὴ ἀποθανεῖν.

Ε;

pariter et dignitate eminentem, quod praetex caetera
 hoc beneficium Graeciae praestiterat, ut equam per-
 duceret Olympiam, et prohiberet ne porro sibi peri-
 rent spectatores, maledictis incessabat, velut qui
 effeminaret Graecos; cum deceret sitim ferre specta-
 tores Olympiorum, quin, ita me Iupiter, perire
 multos illorum a morbis vehementibus, qui tum pro-
 pter regionis siccitatem, in magna multitudine fre-
 quentes erant. Et haec dicebat bibens ipse de eadem
 aqua. Cum vero parum abessent, quin lapidibus
 illum, concursu omnium facto, obruerent: tum ad
 Iouem confugiens vir fortis, mortem euitavit.

Ἐς δὲ τὴν ἐξῆς Ὀλυμπιάδα, λέγοντι τινὰ διὰ τεττάρων ἐτῶν συνθεῖς τῶν διὰ μέσου, ἐξήνεγκε πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἐπαιπὸν ὑπὲρ τοῦ τὸ ὕδωρ ἐπαγαγόντος, καὶ ἀπολογίαν ὑπὲρ τῆς τότε Φυγῆς. ἤδη δὲ ἀμελοῦμενος ὑφ' ἀπάντων, καὶ μηκέτι ὁμοίως περίβλεπτος αἶν, ἔωκα γὰρ ἦν ἅπαντα, καὶ οὐδὲν ἔτι κανευργεῖν ἐδύνατο, ἐφ' ὅτῳ ἐκπλήξει τοὺς ἐντυγχάνοντας, καὶ θαυμάζειν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιήσει, οὐπερ ἐξαρχῆς ὀριμὺν τινα ἔρωτα ἔρων ἐτύχχανε, τὸ τελευτᾶν τοῦτο τόλμημα ἐβουλεύσατο περὶ τῆς πυρᾶς, καὶ δίδωκε λόγον ἐς τοὺς Ἕλληνας εὐθὺς ἀπ' Ὀλυμπίων τῶν ἔμπροσθεν, ὡς ἐς τέτιόν καύσων ἑαυτόν.

Καὶ

20. Olympiade proxima, orationem quatuor interiectis annis a se compositam ad Graecos attulit, laudem eius qui aquam perduxit, et fugae superioris excusationem. Sed cum iam negligeretur ab omnibus, nec amplius ita conspicuus esset; obsoleta quippe erant omnia, nec novum quidquam poterat proferre, quo percelleret audientes, atque admirandum se conspiciendumque praeberet, cuius rei ab initio inde vehementer cupidus fuerat: ultimum hoc de rogo facinus meditari coepit: sparsitque famam inter Graecos a superioribus statim Olympiis, se futuro tempore se crematurum.

21. Et

Καὶ νῦν αὐτὰ ταῦτα θαυματοποιεῖ, ὡς Φα-
 σι, βόθρον ὀρύττων, καὶ ξύλα συκομίζων, καὶ
 δεινὴν τινα τὴν καρτερίαν ὑπισχνόμενος. ἐχρῆν
 δὲ, οἶμαι, μάλιστα μὲν περιμένειν τὸν θάνατον,
 καὶ μὴ δραπετεύειν ἐκ τῆς βίης. εἰ δὲ καὶ πάντα
 τὰς δειγνύσας οἱ ἀπαλλάττωσθαι, μὴ πυρὶ, μὴ
 δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς τραγωδίας τέτοις χρῆσθαι,
 ἀλλ' ἑτέρον τινα θανάτου τρόπον, μαρτύρων ὄντων,
 ἐλόμενον ἀπελθεῖν. εἰ δὲ καὶ τὰ πῦρ ὡς Ἡρα-
 κλείον τι ἀσπάζεται, τί δήποτε ἔχι κατὰ σι-
 γὴν ἐλόμενος ὄρος εὐδενδρον, ἐν ἐκείνῳ ἑαυτὸν
 ἐνέπρησε μόνος, ἕνα τινὰ οἶον Θεαγένῃ τέτον,
 Φιλοκτήτην παραλαβὼν; ὁ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τῆς
 πανηγύρεως πληθύνει, μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς
 ὀπτῇσιν ἑαυτὸν, ἐκ ἀνάξιος ὢν, μὰ τὸν Ἡρακλέα,
 εἶγε

21. Et nunc eadem portenta agit, fodienda,
 ut aiunt, fossa, comportandis lignis, et mirifica
 quadam fortitudine pollicenda. Oportebat autem
 arbitror, primum quidem expectare mortem, non
 aufugere de vita: Sin vero omnino mori illi decre-
 tum sit, non igne uti, neque tragico illo apparatu,
 sed alio mortis genere, cum sexcenta sint, delecto,
 discedere. Si vero ignem etiam ut Herculeum quid-
 dam amat, quid tandem non silentio eligens siluo-
 sum montem, in illo se cremat satis, quo quodam
 Philoctete, verbi causa hoc Theogene, assumto? At
 ille Olympiae, plena celebritate, tantum non in
 scena se affabit, non indignus Mebetcale! siquidem

εἶγε χρηὴ καὶ τὰς πατρικαίας, καὶ τὰς ἀθέτας
 δίκας διδόναι τῶν τολμημάτων· καὶ κατὰ τῷ-
 το πᾶν ὅψε δρᾶν αὐτὸ ἔοικεν, ὃν ἐχρῆν πάλ-
 λαι ἐς τὸν τῷ Φαλαρίδας ταῦρον ἐμπεσόντα τὴν
 ἐξίαν ἀποτετικέναι, ἀλλὰ μὴ ἀπαξ χανόντα
 πρὸς τὴν Φλόγα, ἐν ἀκαρεῖ τεθνάναι. καὶ, γὰρ
 αὐτὸ καὶ τότε οἱ πολλοὶ μοι λέγουσιν, ὡς εἰδείς
 ὅξύτερος ἄλλος θανάτε τρόπος τῷ διὰ πυρός·
 ἀνοιξαι γὰρ δεῖ μόνον τὸ σῶμα, καὶ αὐτίκα τεθ-
 νάναι.

Τὸ μέντοι θάλαμ ἐπινοεῖται, οἶμαι, ὡς σε-
 μνὸν, ἐν ἱερῷ χωρίῳ καίόμενος ἄνθρωπος, ἐν-
 θα μὴδὲ θάπτειν ὅσιον τὰς ἄλλας ἀποθνήσκον-
 τας. ἀκούετε δὲ, οἶμαι, ὡς καὶ πάλαι θέλων
 τις

*patricidas atque atbeos poenas dare facinorum fas
 est, et hoc quidem respectu tarde sane illud facere
 videtur, quem olim oportebat Pbalaridis tauro in-
 clusum digna dedisse supplicia, non semel hausta
 ore flamma, momento uno mori. Nam rursus hoc
 quoque multi mihi dicunt, non esse aliud celetius
 igni genus mortis. Licet enim os aperire, et statim
 mori.*

22. *Verum ideo, puto, hoc excogitat spectacu-
 lum, quasi magnificum sit homo in loco sacro com-
 bustus, ubi neque sepelire alios mortuos per religio-
 nem licet. Sed nostis, puto, etiam olim aliquem,*
 qui

τις ἔνδοξος γενέσθαι, ἐπεὶ κατ' ἄλλον πρόπον
ἐκ εἶχεν ἐπιτυχεῖν τάτῃ, ἐνέπρησε τῆς Ἐφε-
σίας Ἀρτέμιδος τῶν νεῶν. τοιοῦτόν τι καὶ αὐτὸς
ἔπινρεῖ, τοσούτος ἔρως τῆς δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ.

Καὶ τοι, Φησὶν, ὅτι ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων
αὐτὸ δρᾷ, οἷς διδάξειεν αὐτὰς θανάτῃ κατα-
φρονεῖν, καὶ ἐγκατερεῖν τοῖς δαιμοῖς. ἐγὼ δὲ
ἠδέως ἂν ἐροίμην ἐκ ἐκείνων, ἀλλ' ὑμᾶς, εἰ καὶ
τὰς κακὰς βάλαισθε ἂν μαθητὰς αὐτῶ γε-
νέσθαι τῆς καρτερίας ταύτης, καὶ καταφρονεῖν
θανάτῃ, καὶ καύσεως, καὶ τῶν τοιοῦτων δαι-
μόνων. ἀλλ' ἐκ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι βουλευθείητε.
πῶς ἔν ὁ Πρωτεύς τῆτο διακρίνει, καὶ τὰς μὲν
χρηστὰς ὠφελήσει, τὰς δὲ πονηρὰς οὐ φιλοκιν-
δυνωτέρως καὶ τολμηροτέρως ἀποφανεῖ;

Καί-

*qui nobilis cuperet fieri, cum aliam eius rei conse-
quendae rationem non haberet, Ephesiae Dianae ae-
dem incendisse. Tale quid et iste excogitat: tantus
illi famae amor insedit.*

23. *Quamquam dicit, se hominum gratia hoc
facere, ut mortem contemnere illos doceat, et terri-
bilia sustinere. Ego vero luhens interrogaverim non
illum, sed vos, Num maleficos etiam velitis imi-
tatores illius fortitudinis fieri, et mortis contem-
nendae, et viuicomburii, et terrorum similium?
Verum non vos, bene novi, hoc velitis. Quomodo
ergo discernit illud Proceus, ut bonos iuuet, malos
non amantiores periculorum et audaciores faciat?*

Καίτοι δυνατόν ἔσω ἐς τὲτο μόνες ἀπαντήσε-
 σθαι τὰς πρὸς τὸ ὠφέλιμον ὀφιομένους τὸ πρᾶ-
 γμα· ὑμᾶς δ' ἔν αὐτοῖς ἐρήσομαι, δεχάισθ' αὖ
 ὑμῶν τὰς παῖδας ζηλωτὰς τῶ τοιαύτῃ γενέσθαι,
 ἔκ αὖ εἴποιτε· καὶ τί τὲτο ἡρόμην, ὅπῃ μὴδ'
 αὐτῶν τις τῶν μαθητῶν αὐτῶ ζηλώσειεν αὖ
 τὸν ἔν Θεαγένη τὲτο μάλιστ' αἰτιάσασθαι αὖ τίς
 ὅτι τὰλλα ζηλῶν τάνδρως, ἔχ' ἔπεται τῷ δι-
 δασκάλῳ, καὶ συνοδεύει παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὡς
 Φησιν, ἀπιδόντι, δυνάμεις ἐν βραχέϊ πανευ-
 δαίμων γενέσθαι, συμπεσὼν ἐπὶ καφαλῇ ἐς τὸ
 πῦρ· οὐ γὰρ ἐν πήρῃ, καὶ βάκτρῳ, καὶ τρί-
 βωνι ὁ ζῆλος, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀσφαλῆ καὶ
 ῥέδιον, καὶ παντὸς αὖ εἴη· τὸ τέλος δέ, καὶ
 τὸ

24. *Quamquam* potius fieri posse, hoc ut soli
 veniant, qui cum publica utilitate rem visuri sint.
 At ego vos rursus interrogabo, Velitisne vestros
 liberos imitatores huiusmodi actionis fieri? Non
 sane dixeritis. Et quid sic interrogavi, cum neque
 discipulorum ipsius quisquam hoc imitaturus sit?
 Ac Theagenem istum merito quis accuset, quod cae-
 rera viri imitatus, non sequitur hac parte magi-
 strum, et ad Herculem, ut vis, abeunt se adiungit
 comitem, cum possit brevi tempore beatus vindique
 fieri, modo praeceptis in ignem se deticiat. Neque
 enim in pera ex baculo, et pullio aemulatio inest;
 secuta ista, facilia, et uniuscuiusque fuerint. Ac
 finem

τὸ κεφάλαιον χρηζήλῃν, καὶ πυρὰν συνθέντα κορυμῶν συμίων, ὡς ἐνι μάλισα χλωρῶν, ἐναποπνιγῆναι τῷ καπνῷ. τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ οὐ μόνον Ἡρακλῆας, καὶ Ἀσκληπιῶ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἀνδροφόνων, οὓς ὁρᾶν ἔστιν ἐκ καταδίκης αὐτὸ πάσχοντας. ὥς αἰμεινὸν τὸ διὰ τοῦ καπνοῦ ἴδιον γὰρ καὶ ὑμῶν μόνων αἶν γένοιτο.

Ἄλλως τε ὁ μὲν Ἡρακλῆς, εἴπερ ἄρα καὶ ἐτόλμησέ τι τοιῶτον, ὑπὸ νόσου αὐτὸ ἔδρασαν, ὑπὸ τοῦ Κενταυρίου αἵματος, ὡς Φησὶν ἡ τραγωδία, κατεσθιόμενος. οὗτος δὲ, τίνος αἰτίας ἕνεκεν ἐμβαλεῖ φέρων ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ; καὶ Δί', ὅπως τὴν καρτερίαν ἐπιδείξεται, καθάπερ οἱ Βραχμᾶνες. ἐκείνοις γὰρ αὐτὸν ἡξίει Θεαγένης

εἰκάζ-

finem et caput aemulari oportet, et rogo e fuculneis codicibus quantum potest viridibus composito, suffocandum se fumo praeberē. Nam ignis ipse non Herculis modo est et Aesculapii, sed sacrilegorum etiam et homicidarum, quos videre licet iudicio damnatos istuc pati. Quare fumo melius est: proprium enim vestrum fuerit.

25. Alioquin ipse Hercules, siquidem tale quiddam ausus est, a morbo impulsus fecit, cum a Centauri sanguine, ut ait tragoedia, exederetur. At hic cuius rei causa in ignem se coniecit? Per Iovem! ut patientiam suam ostendat, sicuti Brachmanes: illis comparandum Theagenes iudicavit, quasi

non

εἰκάξεν, ὥσπερ ἐκ ἐνὸν καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἶναι τι-
 νας μωροὺς καὶ κενοδόξους ἀνθρώπους. ὁμῶς δ'
 οὖν καὶ ἐκείνους μιμείσθω. ἐκεῖνοι γὰρ ἐκ ἐμ-
 πηδῶσιν εἰς τὸ πῦρ, ὡς Ὀνησίκριτος ὁ Ἀλε-
 ξάνδρου κυβερνήτης, ἰδὼν Κάλανον κφόμενον.
 Φησιν, ἀλλ' ἐπειδὴν νήσωσι, πλησίον παρα-
 ξάντες ἀκνήητοι, ἀνέρχονται παραπτώμενοι,
 εἴτ' ἐπιβάντες κατὰ σχῆμα, καίονται, οὐδ'
 ἔσον ὀλίγου ἐντρέψαντες τῆς κατὰκλίσεως. ἔ-
 τος δὲ τί μέγα, εἰ ἐμπροσθὼν πεθνήσεται συν-
 αεπασθεῖς ὑπὸ τῷ πυρὸς; οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ
 ἀναπηδήσεσθαι αὐτόν, καὶ ἐμίφλεκταν, εἰ μὴ
 ὅπερ Φασί, μηχανήσεται βαθεῖαν γενέσθαι καὶ
 ἐν βοθρῷ τὴν πυράν.

Εἰσά

non possent in India etiam esse stulti quidam et in-
 anis gloriae cupidi homines. Attamen vel bosce ac-
 muletur. Illi enim non insiliunt in ignem, ut One-
 sicritus narrat Alexandri gubernator, qui ardentem
 vidit Calanum, sed rogo extracto prope adstantes
 immortī ustulari se pariantur: cum consensu rogo,
 servato eodem habitu cremamur, ne paulum qui-
 dem immutantes de suo decubitu. Iste vero, quid
 magnum, si iniectus statim moriatur, ubi correptus
 ab igne fuerit? Nec illud non licet sperare, futu-
 rum, ut refiliat vel semiustulatus, nisi illud machi-
 netur, quod facere illum aiunt, ut profundus fiat
 atque in fossa rogos.

26. Sunt

Εἰσὶ δ' οἱ καὶ μεταβάλλεσθαι Φασιν αὐτὸν,
καὶ τινὰ ἐνείργατα διηγέσθαι, ὡς τοῦ Διὸς ἐκ
ἑῶντος μιάινειν ἱερὸν χωρίον. ἀλλὰ θαρρείτω
τάτῃ γε ἔνεκα. ἐγὼ γὰρ διομοσάμεν ἂν, ἥ
μὴν μηδένα τῶν θεῶν ἀγανακτήσειν, εἰ Περσε-
γρῖνος κακῶς ἀποθάνοι. ἔμην ἔδδ' ῥάδιον αὐ-
τῷ ἔτ' ἀναδύναι. οἱ γὰρ συνόντες κύνες παρορ-
μῶσι, καὶ συνωθῶσιν ἐς τὸ πῦρ, καὶ ὑπεκκαί-
σι τὴν γνῶμην, ἐκ ἐῶντες ἀποδειλιάν. ὧν ἐ-
δύο συγκατασπάσας ἐμπέσθαι εἰς τὴν πυρραίν, τᾶ
το μόνον χάριεν ἐργάσαντο.

Ἦκουον δὲ ὡς οὐδὲ Πρωτεύς ἔτι καλεῖσθαι
ἄξιοι, ἀλλὰ Φοίνικα μετωνόμασεν ἑαυτὸν, ὅτι
καὶ

26. Sunt autem qui dicant, illum mutare velle
sententiam, et somnia enarrare quaedam, quasi
non sinat lupis et locum sacrum pollui. Sed bona
potest esse animo ad hoc quidem quod attinet. Ego
enim sacramentum dare paratus sum, Deorum in-
dignaturum esse neminem, si mala morte Peregri-
nus moriatur. Quis nec facile est illi retractare.
Nam qui cum illo sunt canes, incitant hominem,
et una in ignem contrudunt, et animum illius sub-
inde incendunt, nec metu resilire illum patiuntur.
Quorum si duobus secum detractis in ignem incidat,
hoc solum lepidum opus fecerit.

27. Audio vero illum nec Protea vocari velle
amplius, sed Phoenicis nomen pro suo sibi adsci-
visse,

καὶ Φοῖνιξ τὸ Ἰνδικὸν ὄρεον ἐπιβαίνειν πυρᾶς
λέγεται, πορρώτατῳ γήρῳ προβεβηκώς. ἀλ-
λὰ καὶ λογοποιεῖ, καὶ χρησμάς τινας διέξεισι
παλαιὰς δὴ, ὡς χρεῶν εἶναι δαίμονα νυκτοΦύ-
λακα γενέσθαι αὐτόν. καὶ δηλὸς ἐστὶ βωμῶν
ἤδη ἐπιθυμῶν, καὶ χρυσᾶς ἀναστήσεσθαι ἐλπί-
ζων.

Καί, μὰ Δία, ἐδὲν ἀπεικὸς ἐν τοῖς πολλοῖς
τοῖς ἀνοήταις εὐρεθήσεσθαι τινὰς τὰς καὶ τε-
ταρταίων ἀπηλλοχθῆσαι δι' αὐτᾶ Φήσοντας, καὶ
νύκτωρ ἐντετυχηκέναι τῷ δαίμονι τῷ νυκτο-
Φύλακι· οἱ κατάρκται δὲ ἔτοι μαθηταὶ αὐτᾶ
καὶ χρησῆριον. οἶμα, καὶ ἄδυτον ἐπὶ τῇ πυρᾷ
μηχανήσονται. διότι καὶ Πρωτεὺς ἐκεῖνος ὁ
Διὸς,

viffe, quod etiam Phoenix, Indica avis, ingredi
rogum dicitur, ubi ad extremam senectutem proue-
cta est. Verum etiam tumores spargit, et oracula
quaedam vetusta refert, in fati esse, ut noctis cu-
stos genius ipse euadat: ac manifestum est, altaria
illum concupiscere, et futurum sperare, uti stet
aureus.

28. Neque vero, per Iouem, abhorret in magna
dementium multitudine inueniunt iri, qui quarcana
se per ipsum liberatos dicant, et noctu sibi occurriffe
noctis illum custodem genium. Execrabiles autem
isti illius discipuli, etiam oraculum, puto, et ady-
tum in rogo illius machinabuntur, propterea quod
Pro.

Δαδς, ὁ προπάτωρ τῆς ὀνόματος, μαρτυρὸς ἦν.
μαρτύρομαι δὲ, ἢ μὴν καὶ ἱερέας αὐτῆς ἀποδειχ-
θήσεσθαι, μασίγων, ἢ καυτηρίων, ἢ τινος
τοιαύτης τερατεργίας, ἢ καὶ, νῆ Δία, τελε-
τὴν τινὰ ἐπ' αὐτῷ σήσεσθαι νυκτέριον, καὶ δα-
δαχίαν ἐπὶ τῇ πυρᾷ.

Θεαγένης δὲ ἐναγχος, ὡς μοί τις τῶν ἐταί-
ρων ἀπήγγειλε, καὶ Σιβύλλαν ἔφη προειρηκέναι
περὶ τέτων. καὶ τὰ ἔπη γὰρ ἀπεμνημόνευσεν.

Ἄλλ' ὁπότεν Πρωτεύς Κυνικῶν ὄχ' ἄριστος
ἅπαντων,

Ζηνὸς ἐργάπε τέμενος κατὰ πῦρ ἀνακαύ-
σας,

Ἐ4

*Proteus ille Iouis filius primus huius nominis auctor
vates fuit. Testor autem sacerdotes etiam illius
constitutum iri, flagrorum, aut ustulationum, aut
prodigiosarum id genus actionum: vel, per Iouem,
mysteria quaedam institutum iri nocturna, et facum
gestationem circa rogam.*

29. Theagenes autem nuper, ut renunciavit mihi
aliquis sodalium, etiam Sibyllam dixit de hisce ali-
quid praedixisse. Nempe versus recitavit illos:

Ast vbi iam Proteus, Cynicorum maximus
vnus;

Ad Iouis altitoni succensis ignibus aedem

In

Ἐς Φλόγα πηδήσας, ἔλθῃ ἐς μακρὸν Ὀ-
λυμπον,

Δὴ τότε πάντας ὁμῶς, οἱ ἀρούρης καρπὸν
ἔδωσι,

Νυκτιπόλον τιμᾶν κέλομαι ἥρωα μέγιστον,
Σύνθρονον Ἡφαίστῳ καὶ Ἡρακλεΐ ἄνακτι.

Ταῦτα μὲν Θεαγένης Σιβύλλης ἀκηροῦμαι Φη-
εῖν. ἐγὼ δὲ Βακίδος αὐτῷ χρησμὸν ὑπὲρ τέ-
των ἐρῶ. Φησὶ δὲ ὁ Βάκισ οὕτω σφόδρα εὖ
ἐπειπὼν,

Ἄλλ' ὅποτεν Κυνικὸς πολυώνυμος ἐς Φλό-
γα πολλήν

Πηδήσῃ δόξης ὑπ' ἐρινυῖ θυμὸν ὀρεῖσθεις,
Δὴ

In flammam infiliens, altum conscendet O-
lympum;

Tunc vna, quotquot velcuntur munere
terrae,

Noctiuagum iubeo venerari Heroa, Poten-
tem,

Herculeoque, tuoque throno, Vulcane, se-
dentem.

30. Haec a Sibylla se accepisse ait Theagenes.
At ego Bacidis illi de hisce rebus oraculum dicam.
Ait autem Bacis ita praeclare adiiciens cacteris:

Ast vbi iam vario Cynicus cum nomine flam-
mam

Infiliet, furiis agitatus pectore Famae:

Tunc

Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κυναλώπενας, οἱ οἱ
ἔπονται,

Μιμῆσθαι χρεὶ πότμον ἀποικοινομένοιο λύ-
κοιο.

Ὅς δέ κ' εἰ δειλὸς εἶν, Φεύγει μένος Ἡφαί-
στοιο,

Λάεσσι βαλέειν τέτον τάχα πάντας Ἀ-
χαιῆς,

Ὡς μὴ ψυχρὸς εἶν, Θερμηγορέειν ἐπιχειρεῖ.
Χρυσῷ σαξάμενος πήρην, μάλα πολλὰ δα-
νειζών,

Ἐν καλαῖς Πάτραισιν ἔχων πέντε τά-
λαντα.

Τί ὑμῖν δοκεῖ ἄνδρες; ἄρα Φαυλότερος χρησιμο-
λόγος ὁ Βάκις τῆς Σιβυλλῆς εἶναι; ὥς ἔωρα τοῖς
Θαυ-

Tunc tunc vulpicanes, turba hunc imitata
magistrum,

Fata lupi, edico, iam dilcedentis obibunt.

Sed quicumque metu Vulcani fugerit aestus,

Iactis confestim hunc saxis petat omnis Achi-
vus,

Dicere ne calidum conetur frigidus ipse,

Distendens auro peram de fœnore capto,

Patris condita habens pulchris ter quinque
talenta.

Quid vobis videtur, auditores? Numquid deterior
Sibylla vates esse Bacis? Itaque auctor sim admira-

θαυμαστοῖς τέτοις ὁμιληταῖς τῷ Πρωτέως, περισκοπεῖν ἔνθα ἑαυτὰς ἐξαερώσουσι· τὸτο γὰρ τὴν καῦσιν καλοῦσι.

Ταῦτ' εἰπόντος, ἀνεβόησαν οἱ περιεσῶτες ἅπαντες, "Ἦδη καίεσθωσαν, ἄξιοι τῷ πυρός. καὶ ὁ μὲν κατέβη γελῶν, Νέστορα δ' ἔκ' ἔλαθεν ἰαχὴ τὸν Θεαγένη· ἀλλ' ὡς ἤκασε τῆς βοῆς, ἤκην εὐθύς, καὶ ἀναβὰς, ἐκεκράγει, καὶ μυρία κακὰ διεξήει περὶ τῷ καταβεβηκότος· οὐ γὰρ οἶδα ὅσις ὁ βέλτιστος ἐκείνος ἐκαλεῖτο. ἐγὼ δὲ ἀφείς αὐτὸν διαρρήγνυμενον, ἀπῆεν ὀψόμενος τὰς ἀθλητάς· ἦδη γὰρ οἱ Ἑλλανοδίται ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ πλεθρίῳ. ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν "Ηλιδι.

Ἐπεὶ

bilibus illis Protei sodalibus, ut ipsi quoque circumspiciant locum, ubi in aëra se dissoluant, isto enim verbo combustionem vocant.

31. Haec illo dicente exclamabant qui circumstabant omnes, *Iam comburantur digni igne!* Atque hic quidem cum risu descendit. *Sed non fugerunt Nestora voces, Theagenem puto: verum audito clamore venit statim, escendensque clamavit; et sexcenta mala protulit contra eum, qui descenderat; nec enim novi, quomodo vir ille optimus vocatus sit. Ego vero relinquens hominem dirumpentem se abii visurus athletas. Iam enim esse dicebantur in Plethrio iudices certaminum. Haec tibi Elide.*

32. Ipsam

Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἀφικόμεθα, με-
 τὰς ἦν ὁ ὀπισθόδομος τῶν κατηγορούντων Πρω-
 τέως, ἣ ἐπαινούντων τὴν προαίρεσιν αὐτῆς, ὥς
 καὶ εἰς χεῖρας αὐτῶν ἤλθον οἱ πολλοί, ἄχρι δὲ
 παρελθὼν αὐτὸς ὁ Πρωτεύς μυρίῳ τῷ πλήθει
 παραπεμπόμενος, κατόπιν τῆς τῶν κηρύκων 3)
 ἀγῶνος, λόγους τινὰς διεξῆλθε περὶ αὐτοῦ,
 τὸν

32. Ipsam vero Olympiam cum venissemus,
 plenum erat posticum templi vel accusantium
 Protea, vel propositum illius laudantium: adeo
 ut etiam ad manus multi illorum venirent, donec
 ipse progressus innumerabili comitante multitudine
 Proteus, post praeconum agonem verba fecit
 Ff 2 de

3. κατόπιν τῆς τῶν κηρυκων] Οπισθόδομον
 Iouis Olympii fuisse auditorium, vel ex *He-
 rodoti* Luciani principio itemque *Fugit. c.*
 7. satis apparet. Nec ergo dubium, prae-
 conum ibi etiam certamina potuisse institui.
 Ἀγὼν etiam ὁ τόπος, καὶ τὸ πλῆθος τῶν
 θεατῶν apud antiquos Lexicographos. Por-
 ρο κατόπιν tum ad locum tum ad tempus
 posse referri, tralaticium est. Itaque *post*
agonem praeconum significat, vel, postquam
 certarunt praecones; vel, post s. pone eum
 locum, ubi certare solent. Vtrum hic ve-
 rius, difficile dictu est, et parum ad senten-
 tiam refert. *Gesner.*

τὸν βίον τε ὡς ἐβίω, καὶ τὰς κινδύνους, εἰς ἐκινδύνευσσε διηγήμενος, καὶ ὅσα πράγματα φιλοσοφίας ἕνεκα ὑπέμεινε. τὰ μὲν οὖν εἰρημέναι πολλὰ ἦν. ἐγὼ δὲ ὀλίγων ἤκησα ὑπὸ πλήθους τῶν περιεσώτων. εἶτα φοβηθεῖς μὴ συντριβεῖν ἐν τοσαύτῃ τύρβῃ, ἐπεὶ καὶ πολλὰς τῶντο πάσχοντας ἐώρων, ἀπῆλθον, μακρὰ χαίρειν Φρύσας θανατιῶντι σοφιστῇ, τὸν ἐπιτάφιόν ἑαυτῷ πρὸ τελευτῆς διεξιόντι.

Πλὴν τότε τισσῶν ἐπήκησα· ἔφη γὰρ βέλεσθαι χρυσῷ βίῳ χρυσὴν καρδίαν ἐπιθεῖναι· χρῆναι γὰρ τὸν Ἡρακλείως βεβιωκότα, Ἡρακλείως ἀποθανεῖν, καὶ ἀμανιχθῆναι τῷ αἰθέρι, καὶ ὠφελῆσαι, ἔφη, βάλωμαι ἰς ἀνθρώπους, δείξας αὐτοῖς
 ὃν

de se, quam vitam vixerit, pericula quae subierit enarrans, et quas philosophiae causa sustinuerit molestias. Multa quidem fuere, quae dixit: ego vero, praecircumstantium multitudine, pauca audiui. Deinde ne tanta in turba eliderer metuens, quod accidere videbam pluribus, abii; longum valere iussu affectante mortem Sophista, ipso sibi ante mortem parentante.

33. Illud tamen audiui, cum diceret, *Velle se auream vitae aureae coronidem imponere: oportere enim, qui Herculeo more vixerit, eum mori quoque more Herculeo, et remisci aetheri. Ac prodesse, inquit, volo hominibus, ostendendo illis, quem*

ὅν χρεὶ τρέπον θανάτῳ καταφρονεῖν. πάντας ἔν-
 δεῖ μοι τὰς ἀνθρώπων φιλοκλήτας γενέσθαι·
 οἱ μὲν οὖν ἀνοητότεροι τῶν ἀνθρώπων, ἐδά-
 κρυον, καὶ ἐβόων, Σώζῃ τοῖς Ἕλλησιν· οἱ δὲ
 ἀνδρωδέεσσοι ἐκπαράγεισαν, Τέλει τὰ δεδογμέ-
 να· ὕφ' ὧν ὁ πρεσβύτερος ἔμετρίως ἐθορυβή-
 θη, ἐλπίζων πάντας ἔξεσθαι αὐτῷ, καὶ μὴ προή-
 σεσθαι τῷ πυρὶ, ἀλλὰ ἄκοντα δὴ καθέξειν ἐν
 τῷ βίῳ. τὸ δὲ τελεῖν τὰ δεδογμένα, πάνυ ἀ-
 δόκητον αὐτῷ προσπεσόν, ὡχρίαν ἔτι μᾶλλον
 ἐποίησε, καίτοι ἤδη νεκρικῶς τὴν χροιάν ἔχον-
 τι, καὶ, νῆ Δία καὶ ὑποτρέμειν, ὥς κατέπαυ-
 σθε τὸν λόγον.

Ἐγὼ

*quem ad modum mortem oporteat contemnere. Ita-
 que Philoctetas mihi fieri omnes homines, aequum
 est. Qui ergo stupidiore erant hominum lacri-
 mari et clamare; Serva te Graecis! Qui autem
 fortiores, ii clamarunt; decreta perage! a quibus
 non mediocriter perturbatus est senex, qui spe-
 rasset futurum, ut omnes retinerent se, neque
 igni permetterent, sed inuitum in vita manere
 cogerent. Quum ergo plane praeter opinionem
 illi accideret, ut decreta perficienda essent, ea res
 magis etiam expallēscere illum fecit, (quamquam
 cadaueroso iam ante colore esset) et tremere et-
 iam, medius fidius! Itaque orationem finit.*

Ἐγὼ δὲ εἰκάσεις, οἶμαι, πῶς ἐγέλων· οὐδὲ γὰρ ἐλεῖν ἄξιον ἦν, ἔτῳ δυσέρωτα τῆς δόξης ἀνθρώπον ὑπὲρ ἅπαντας, ὅσοι τῇ αὐτῇ ποινῇ ἐλαύνονται. παρεπέμπετο δὲ ὁμῶς ὑπὸ πολλῶν, καὶ ἐνεφορεῖτο τῆς δόξης, ἀποβλέπων ἐς τὸ πλῆθος τῶν θαυμαζόντων, καὶ εἰδὼς ὁ ἄθλιος ὅτι καὶ τοῖς ἐπὶ τὸν σταυρὸν ἀπαγομένοις, ἢ ὑπὸ τοῦ δημίου ἐχομένοις, πολλῶν πλείους ἔπονται.

Καὶ δὴ τὰ μὲν Ὀλύμπια τέλος εἶχε, κάλλι-
σα Ὀλυμπίων γεγόμενα, ὧν ἐγὼ εἶδον, τετρά-
μις ἤδη ὄρεῶν. ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἦν εὐπορεῖσθαι ὀχλή-
ματος ἅμα πολλῶν ἐξιόντων, ἄκων ὑπελιπό-
μην.

34. Ego vero quam riserim, puto, coniciis. Neque enim misericordia dignus erat homo, ita inuenuustus supra omnes, qui iisdem furiis aguntur, amator gloriae. Deducebatur tamen a multis, et ingurgitabat se gloria, dum ad multitudinem eorum, qui se admirarentur, respiceret, ignarus miser, etiam hos, qui ad crucem ducuntur, aut trahuntur a carnifice, multo plures sequi.

35. Interim Olympiā finem habuere, pulcherrima, quae ego vidi Olympiorum, qui quater iam viderim. Ego vero, neque enim vehiculi copia erat multis simul discedentibus, inuitus ibi reli-

μην. ὁ δὲ αἰὲ ἀναβαλλόμενος, νύκτα τὸ τελευ-
ταῖον προειρήκει ἐπιδείξασθαι τὴν κῦσιν· καὶ
με τῶν ἐταίρων τινὸς παραλαβόντος περὶ μέ-
σας νύκτας, ἐξαναστὰς, ἀπῆειν εὐθὺς τῆς Ἀρ-
πίνης, ἔνθα ἦ ἡ πυρά. σταδίοι πάντες ἔτοι εἰ-
κοσιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας κατὰ τὸν ἵππόδρομον
ἀπιόντων πρὸς ἑω· καὶ ἐπεὶ τάχιστα ἀφικόμε-
θα, καταλαμβάνομεν πυρὰν νενησμένην ἐν βά-
θει, ὅσον ἐς ὀργυιὰν τὸ βάθος. δᾶδες ἦσαν
τὰ πολλὰ, καὶ παρεβέβησο τῶν Φρυγῶνων,
ὡς ἀναφθεῖν τάχιστα.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν (ἔδει γὰρ καί-
κεινεν θεάσασθαι τὸ κάλλιστον τῆτο ἔργον) προ-
εἰσιν

relictus sum. At iste subinde differens, tandem
praedicat noctem, qua spectaculum sui cremandi
editurus esset. Ac me cum sodalium aliquis ad-
sumsisset, surgens circa mediam noctem recta
Harpinam petii, ubi rogos erat. Stadia haec
sunt viginti Olympia iuxta Hippodromum orien-
tem versus euntibus. Cum primum eo venisse-
mus, rogam deprehendimus in fossa ad passus
vnius profunditatem structum. Faces multae ad-
erant et sarmenta ubique interposita ignem celer-
rime vti conciperet.

36. Exoriente luna, oportebat enim hanc quo-
que videre pulcherrimum facinus, procedit iste

εἰσιν ἐκεῖνος ἐσκεμασμένος ἐς τὸν αἰεὶ τρόπον,
καὶ ζὺν αὐτῷ τὰ τέλη τῶν κυνῶν. καὶ μάλιστα
ὁ γεννάδας ὁ ἐκ Πατρῶν, δᾶδα ἔχων, ἔ Φαῦ-
λος δευτεραγωνιστής. ἐδεδοφόρει δὲ καὶ ὁ Πρω-
τεύς· καὶ προσελθόντες, ἄλλος ἀλλαχόθεν ἀ-
νῆψαν τὸ πῦρ μύγισον, ἅτε ἀπὸ δάδων, καὶ
Φρυγάνων· ὁ δὲ, καὶ μοι πάνυ ἤδη πρόσσεχε
τὸν νῆν, ἀποδόμενος τὴν πῆραν, καὶ τὸ τριβώ-
μιον, καὶ τὸ Ἡράκλειον ἐκείνο ῥόπαλον, ἔση ἐν
ὁθόνη ρυπώσῃ ἀκριβῶς. εἶτα ἤτει λιθανωτὸν
ὡς ἐπιβάλοι ἐπὶ τὸ πῦρ· καὶ ἀναδόντος τινός,
ἐπέβαλέ τε, καὶ εἶπεν, ἐς τὴν μεσημβρίαν ἀπο-
βλέπων (καὶ γὰρ καὶ τοῦτο πρὸς τὴν τραγω-
δίαν ἦν ἡ μεσημβρία) Δαίμονες 4) μητρῷοι
καὶ

quotidiano more indutus, et cum illo Cynicorum
principes, praesertim generosus ille Patrensis, fa-
cem gestans, non malus secundarum partium
certator. Facem gestabat vero etiam Proteus.
Accedentes autem alter ab altera parte ignem in-
cenderunt maximum, quippe a facibus ac sar-
mentis. Iste vero, et iam mihi diligenter atten-
de, deposita pera, pallio, et Herculeae illa clava,
adstabat in linteo plane sordido. Tum tus petiit,
quod in ignem iniiceret, datumque ab aliquo,
iniecit, dixitque conuersus ad meridiem (nam
hoc quoque ad tragoediam pertinet, meridies)

*Ματ-
ερ-*

4. Δαίμονες] Deme Tragicam magnificentiam
et

καὶ πατρώϊαι δέξασθ' ἐμεῦ μενεαῖς. ταῦτα εἰπὼν,
ἐπήδησεν εἰς τὸ πῦρ, καὶ μὴν ἑωρᾶτό γε, ἀλλὰ
περισχέσθη ὑπὸ τῆς φλογὸς, πολλῆς ἡμένης.

Αὐτῷ οὖν γελῶντά τε, ὃ καλὲ Κρόνιε, τὴν
καταστροφὴν τῆς δράματος. ἐγὼ δὲ τὰς μητρώας
μὲν δαίμονας ἐπιβοώμενον, μὰ τὸν Δί', καὶ σφό-
δρα ἡτιώμην. ὅτε δὲ καὶ τὰς πατρώας ἐπεκα-
λέσατο, ἀναμνησθεῖς τῶν περὶ τοῦ Φθόνου εἰ-
ρημένων, καὶ δὲ κατέχειν ἡδυνάμην τὸν γέλωτα.
οἱ

*Materni paternique Daemones, volentes propitii me
recipite! Haec ubi dixisset, in ignem insiliit. Ve-
rum non videbatur, circumfusus a multa, quae
surgebat, flamma.*

37. Iterum video te ridentem, pulcher Cronie,
fabulae conuersionem. Equidem maternos dae-
monas inuocantem non valde, ita me Iupiter,
reprehendi: sed cum paternos etiam aduocaret,
recordatus eorum, quae de caede illius dicta sunt,
neque risum tenere tum poteram. Cynici au-
tem

Ff 5

et erunt, quos inuocant, Daemones, ipsi
Manes animae felices maiorum. *Hierocles*
ad A. C. 3. p. 38. *Needb.* τὰς ἀνθρωπίνους
ψυχὰς ἀληθεῖς καὶ ἀρετῇ κοσμηθείσας Δαί-
μονας καλεῖ, ὡς δαίμονας καὶ ἐπισήμονας.
Sed ipsum hoc indicant, quae statim sequun-
tur. *Gesner.*

οἱ Κυνικοὶ δὲ περιστάντες τὴν πυρὰν, ἐκ ἐδάκρυον
 μὲν, σιωπῇ δὲ ἐνεδείκνυντο λύπην τινὰ, εἰς τὸ
 πῦρ ὀρῶντες, ἄχρι δὴ ἀποπνιγείς ἐπ' αὐτοῖς 5),
 Ἀπίωμεν, Φημί, ὦ μάταιοι. εἴ γὰρ ἡδὺ τὸ
 θέαμα ὠπτημένον γέροντα ὀρᾶν, κνίσσης ἀνα-
 πιμπλαμένως πονηρᾶς. ἢ περιμένετε ἕς' ἂν γρα-
 φεύς τις ἐπελθὼν, ἀπεκάσῃ ὑμᾶς, οἷος τοὺς
 ἐν ταῖς

tem rogum circumstantes non illi quidem flebant;
 sed silentio ignem adspicientes moestitiam quan-
 dam prae se ferebant: donec ego, quem ea res
 pene enecaret, *Abeamus* dicerem, *vani homines!*
Neque enim iucundum spectaculum, senem affari
videre, et malo nidore oppleri. An expectatis dum
pictor aliquis superveniens depingat vos, uti sodales
in

5. ἀποπνιγείς ἐπ' αὐτοῖς] Malim hic dixisse
 Lucianum causam aliquam Physicam sui dif-
 cessus. Ridere se horum hominum stultiti-
 am profitetur; vix ergo est, ut eodem spi-
 ritu dicat, se ab illis s. propter illos ἀποπνι-
 γῆναι, prae indignitate paene suffocatum.
 Itaque opto in libro aliquo bono inueniri
 ὑπ' αὐχμῆς vel ἀτμῆς, ut dicat, cum mo-
 lestus sibi esset suffocans ille vapor vel fumus,
 discessionem se parasse. Interpretationem
 dedi, quae utrique sensui sic satis convenire
 videtur: nam *ea res* potest esse affectata illa
 Cynicorum tristitia, potest esse fumus et ni-
 dor vstulati Protei. *Gesner.*

ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἐταίρους τῷ Σωκράτει παραγράφουσιν; ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἡγανάκτουν, καὶ ἐλοιδοροῦντό μοι, ἔνιοι δὲ καὶ ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἤξαν. εἶτα ἐπειδὴ ἡπέλησα ξυναρπάσας τινὰς ἐμβαλεῖν εἰς τὸ πῦρ, ὥς ἂν ἐποιντο τῷ διδασκάλῳ, ἐπαύσαντο, καὶ εἰρήνην ἤγον.

Ἐγὼ δὲ ἐπανιῶν, ποικίλως, ἐταῖρε, πρὸς ἑμαυτὸν ἐνενοοῦν τὸ Φιλέδοξον οἶόν τί ἐστιν ἀναλογιζόμενος, ὥς μόνος οὗτος ὁ ἔρως ἄφυκτος, καὶ τοῖς πάντι θυμασοῖς εἶναι δοκοῦσιν, οὐχ ὅπως ἐκείνῳ τάνδρῃ, καὶ τᾶλλα ἐμπλήκτως, καὶ ἀπονενοημένως βεβιωκότι, καὶ οὐκ ἀναξίως τοῦ πυρός.

Εἶτα

in carcere appingunt Socrati? Illi ergo indignari et male mihi dicere, quidam vero rucere etiam ad baculos. Deinde cum interminatus essem, me quosdam illorum correptos in ignem esse destrusurum, magistrum uti sequerentur, quietem pacemque egere.

38. In reditu autem, varie mecum, mi sodalis, cogitabam de cupiditate gloriæ, vim illius perpendens, ut solam hanc cupiditatem effugere nequeant illi etiam, qui alioquin admiratione videantur dignissimi, nedum ut ille vir, qui etiam alias furiose dementerque, et ut igne dignus esset, vixisset.

39. Tum

Εἶτα ἐνετύγχανον πολλοῖς ἀπιδῶσιν, ὡς θεά-
σαιντο καὶ αὐτοί. ὦντο γὰρ ἔτι καταλήψε-
σθαι ζῶντα αὐτόν. καὶ γὰρ καὶ τότε τῇ προ-
τεραίᾳ διεδέδοτο, ὡς πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον
ἀσπασάμενος (ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὸς Βραχμαῖ-
νας Φασὶ ποιεῖν) ἐπιβήσασθαι τῆς πυρᾶς. ἀπ-
έσρεφον δ' οὖν τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, λέγων ἡ-
δὴ τετελέσθαι τὸ ἔργον, οἷς μὴ καὶ τοῦτ' αὐ-
τὸ περισπούδασον ἦν, καὶ αὐτὸν ἰδεῖν τὸν τό-
πον, καὶ τι λείπονον καταλαμβάνειν τοῦ πυ-
ρός. ἔνθα δὴ, ὡς ἑταῖρε, μυρία πράγματα εἶ-
χεν, ἅπασι διηγούμενος καὶ ἀνακρίνουσι, καὶ
ἀκριβῶς ἐκπυνθανομένοις. εἰ μὲν οὖν ἴδοιμι τί-
να χαρίεντα, ψιλὰ ἂν, ὥσπερ σοί, τὰ πρα-
χθέν-

39. Tum incidi in multos ad spectaculum ab-
euntes ipsos quoque, qui putarent nempe se vi-
vum adhuc deprehensuros. Nimirum illud quo-
que pridie eius diei divulgatum fuerat, illum ita
ut exorientem solem salutaret, quod scilicet
Brachmanas facere dictitant, rogum conscensu-
rum esse. Multos igitur illorum auerti, cum
iam perfectum esse opus, dicerem, quibus qui-
dem non id ipsum curae esset, etiam locum in-
spicere, et aliquid de igni reliquum secum au-
ferre. Hic sane, mi sodalis, sexcenta negotia
habui, dum omnibus enarro interrogantibus, et
accurate singula exquirentibus. Si quem igitur
viderem politum doctrina hominem, nuda illi
acta,

χθόντα διηγούμενη. πρὸς δὲ τοὺς βλάκας, καὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν κεχηνότας, ἐτραγώδουν τί παρ' ἑαυτοῦ, ὡς ἐπειδὴ ἀνῆΦθη μὲν ἡ πυρὰ, ἐνέβαλε δὲ Φέρων ἑαυτὸν ὁ Πρωτεύς, σεισμῶ πρότερον μεγάλῃ γενομένου, σὺν μυκηθμῷ τῆς γῆς, γύψ ἀναπτάμενος ἐν μέσῃ τῆς Φλογός, οἴχοιτο ἐς τὸν ἄρανόν, ἀνθρωπίνῃ μεγάλῃ τῇ Φωτῇ λέγων, "Ἐλίσεν γὰρ, βαίνω δ' ἐς "Ολυμπον. ἐκείνοι μὲν ἂν ἐτεθήπεςαν, καὶ προσκυνοῦν, ὑποφρέιττοντες, καὶ ἀνέκρινόν με λέγοντες, πότρεον πρὸς ἔω, ἢ πρὸς δυσμὰς ἐνεχθεῖν ὁ γύψ; ἐγὼ δὲ τὸ ἐπελθὼν ἀπεκρινάμην αὐτοῖς.

Ἀπελθὼν δὲ ἐς τὴν πατήγυριν, ἐπέστην τινὶ πολλῷ ἀνδρὶ, καὶ, νῆ τὸν Δί', ἀξιοπίστῳ τὸ πρόσ-

ωπον

acta, velut tibi modo, enarrabam. Apud stipites vero, et inhiantes narrationi, tragicæ quidam grauitatis de meo adiciebam, vt hoc, Cum accensus esset rogus, et iam iniecisset se Proteus, motu telluris magno cum mugitu ante facto, euolantem media de flamma vulturem, caelum versus abiisse, humana magna voce clamantem; *Reliqui terram, abeo in Olympum!* Hi ergo obstupescences cum horrore quodam adorare, et ex me quaerere, *Virum versus orientem an ad occidentem volasset vultur?* quibus ego, quidquid in buccam veniret, respondi.

40. Tum in concionem delatus adstiti cano cuidam viro, et fide digno, medius fidius, si vultum

ωπον ἐπὶ τῷ πώγωνι, καὶ τῇ λοιπῇ σεμνότη-
 τι, τάτε ἄλλα διηγουμένω περὶ τοῦ Πρωτέως,
 καὶ ὡς μετὰ τὸ καυθῆναι, θεάσσοιτο αὐτὸν ἐν
 λευκῇ ἐσθῆτι μικρὸν ἔμπροσθεν, καὶ νῦν ἀπο-
 λίποι περιπατῶντα Φαίδρον ἐν τῇ ἑπταφώνῳ
 σοᾷ, κοτίνῳ τε ἐσεμμένον· εἴτ' ἐπὶ πᾶσι προσ-
 ἔθηκε τὸν γύπα, διομνύμενος ἢ μὴν αὐτὸς ἐω-
 ρακέναι ἀναπτάμενον ἐκ τῆς πυρᾶς. ὃν ἐγὼ
 μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι, καταγε-
 λῶν τὰ τῶν ἀνοήτων καὶ βλακικῶν τὸν τρόπον.
 Ἐνόει τὸ λοιπὸν οἷα εἰκὸς ἐπ' αὐτῷ γενήσε-
 σθαι, ποίας μὲν ἔμελίττας ἐπισήσεσθαι ἐπὶ
 τὸν τόπον, τίνας δὲ τέττιγας ἐκ ἐπαγαγέσθαι,
 τίνας δὲ κορώνας ἐκ ἐπιπτήσεσθαι, καθάπερ
 ἐπὶ

vultum spectares cum barba et gravitate reliqua,
 cum et reliqua narraret de Proteo, et ut vidisset
 ipsum paullo ante, post combustionem, in veste
 candida, et modo inambulanti laetum atque
 hilarem in septem vocum porticu reliquisset, co-
 ronatum olea. Deinde post omnia etiam vultu-
 rem illum adiecit, iuratus, ipsum se vidisse de
 rogo evolantem, quem ego paullo ante dimise-
 ram, ut ridiculos faceret amentes homines et mo-
 ribus stupidos.

41. Caeterum cogita, quae in illo postea futu-
 ra esse credibile sit: quas non apes in illo loco
 conuenturas? quas non congregaturas se cicadas?
 quas non cornices inuolaturas, ut in sepulcrum
 Hefie-

ἐπὶ τὸν Ἡσιόδου τάφον· καὶ τὰ τοιαῦτα· εἰ-
κόνας μὲν γὰρ παρὰ τε Ἑλλήνων αὐτῶν, παρὰ
τε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, οἷς καὶ ἐπὶ σσαλμέναι
ἔλεγον, αὐτίκα μάλα οἶδα πολλὰς ἀνασησομέ-
νας. Φασὶ δὲ πάσαις σχεδὸν ταῖς ἐνδόξοις πό-
λεσιν ἐπιστολὰς διαπέμψαι αὐτὸν, διαθήκας τι-
νὰς, καὶ παρανόσεις, καὶ νόμους. καὶ τινὰς, ἐπὶ
τέτῳ πρεσβυτάς τῶν ἐταίρων ἐχειροτόνησε,
νεκροχγέλας καὶ νεκροδρομάς προσαγορεύσας.
Τέτο τέλος τῆ κακοδαίμονος Πρωτέως ἐγένε-
το, ἀνδρὸς, ὡς βραχεῖ λόγῳ περιλαβεῖν, πρὸς
ἀλήθειαν μὲν εἰδὲκώποτε ἀποβλέψαντος, ἐπὶ
δόξῃ δὲ, καὶ τῷ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνῳ, ἁ-
πανταεῖπόντος αἰεὶ, καὶ πράξαντος, ὡς καὶ εἰς πῦρ
αἰετ-

Hesiodi: et id genus alia? Statuas quidem cum
apud ipsos Elienses, tum apud Graecos reliquos,
quibus etiam scripsisse dicebant, statim multas
staturas ei noui. Aiunt vero, nobilibus oppidis
tere omnibus missas ab eo epistolas in praeceptio-
nibus, et adhortationibus, atque legibus. Etiam
fodaliū nonnullos eius rei causa legatos consti-
tuerat, quos mortis nuncios et inferorum cursores
appellabat.

32. Hic finis fuit infelicis Protei, viri, qui,
vt breui sermone complectar, ad verum quidem
respexerat nunquam, gloriae autem et laudis po-
pularis causa dixerat semper feceratque omnia,
adeo vt in ignem etiam infiliret, cum neque frui

ἀλέσθαι, ὅτε μὴδ' ἀπολαύειν τῶν ἐπαίνων ἔμελλεν, ἀναίσθητος αὐτῶν γενόμενος.

“Ἐν ἔτι σοι προσδιηγησάμενος παύσομαι, ὡς ἔχης ἐπιπολὺ γελαῖν. ἐκείνα μὲν γὰρ πάλαι οἶσθα εὐθὺς ἀκέσας με, ὅτε ἦκον ἀπὸ Συρίας διηγούμενου, ὡς ἀπὸ Τρωάδας συμπλεύσαιμι αὐτῷ, καὶ τὴν τε ἄλλην τὴν ἐν τῷ πλῶ τρυφήν, καὶ τὸ μεράκιον τὸ ὠραῖον, ὃ ἔπεισε κυνίζειν, ὡς ἔχοι καὶ αὐτός τινα Ἀλκιβιάδην· καὶ ὡς ἐπιταραχθεῖη μὲν τῆς νυκτός, ἐν μέσῳ τῷ Αἰγαίῳ γνόφῃ καταβάντος, καὶ κῆμα παμμέγεθες ἐγείραντος ἐνώκευ μετὰ τῶν γυναικῶν ὃ θαυμαστός, καὶ θανάτῳ κρείττων εἶναι δοκῶν.

Ἀλλὰ

iam posset laudibus, quippe quarum sensus peruenire ad ipsum non posset.

43. Desinam, cum vnum adhuc tibi narrauero, vt ridere possis amplius. Illa enim olim nosti, quae statim ex me, cum e Syria venirem, audieris, vt e Troade cum ipso nauigauerim, et cum reliquum hominis in illa nauigatione luxum, tum formosum illum adolescentulum, quem ad caninam illam vitam traduxerat, vt haberet nimirum ipse quoque aliquem Alcibiadem, et vt perturbatus fuerit, noctu, medio in Aegeo, descendente turbine et fluctum excitante maximum, ploraueritque cum mulierculis vir admirabilis, et qui superior mortis metu esse videretur.

44. Ve-

Ἀλλὰ μικρὸν πρὸ τῆς τελευτῆς, πρὸ ἐννέα
 σχεδὸν περ ἡμερῶν, πλείον, οἶμαι, τῷ ἱκνου
 ἐμφαγῶν, ἡμεσέ τε τῆς νυκτός, καὶ ἐάλω πυ-
 ρετῷ μάλα σφοδρῷ. ταῦτα δέ μοι Ἀλεξαν-
 δρος ὁ ἰατρὸς διηγήσατο, μετακληθεὶς ὡς ἐπι-
 σκοπήσειεν αὐτόν· ἔφη ἔν καταλαβεῖν αὐτὸν
 χαμαὶ κυλιόμενον, καὶ τὸν φλογμὸν ἐφέρον-
 τα, καὶ ψυχρὸν αἰτᾶντα πάνυ ἐρωτικῶς, ἐαυ-
 τὸν δὲ μὴ δέσσειν. καίτοι εἰπεῖν ἔφη, πρὸς αὐ-
 τὸν, ὡς εἰ πάντως θανάτῳ δέοιτο, ἤκειν αὐτὸν
 ἐπὶ τὰς θύρας αὐτόματον. ὥς καλῶς ἔχει
 ἔπεσθαι, μηδὲν τοῦ πυρὸς δεόμενον· τὸνδ' αὖ
 φάναμ· Ἀλλ' ἔχ ὁμοίως ἐγδοξος ὁ τρόπος γέ-
 νοιτ' αὖ, πᾶσι κοινὸς ὢν.

Ταῦ-

44. Verum paullo ante mortem, nouem circi-
 ter diebus ante, cum plus quam oportebat, pu-
 to, ingurgitasset, et vomuit noctu, et febris cor-
 repta est satis vehementi. Haec vero Alexander
 mihi medicus narrauit, qui vocatus erat, vt il-
 lum inuiferet. Liebat ergo se inuenisse hominem
 humi se volutantem, impatientemque aestus, et
 amatoris velut blanditiis petentem frigidam: se
 autem non dedisse: verum illud dixisse, Si omni-
 no morte opus haberet, ipsam sponte iam venire ad
 ianuam, itaque bene facere, si istam sequeretur,
 nec ignem expeteret. Istum contra dixisse: At non
 aequè gloriosum futurum mortis genus, quod omni-
 bus commune esset.

G g 2

45. Haec

Ταῦτα μὲν ὁ Ἀλέξανδρος. ἐγὼ δὲ ἔδ' αὐτὸς
 πρὸ πολλῶν ἡμερῶν εἶδον αὐτὸν ἐγκεχρισμένον,
 ὡς ἀποδακρύνει τῷ δριμυτῇ Φαρμάκῳ. βράς; ἔ
 πάνυ τὰς ἀμβλυωπῆντας ὁ Αἰάνος παραδέχε-
 ται; ὁμοιον ὡς εἴ τις ἐπὶ σφυρὸν ἀναβήσεσθαι
 μέλλων, τὸ ἐν τῷ δακτύλῳ πρόσπταισμα θε-
 ραπεύει. τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος, εἰ ταῦτα
 εἶδε; κατ' ἀξίαν γελάσαι αὐν ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ. καί-
 τοι πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος τοσῶτον γέλωτα; τὸ
 δ' οὖν, ὦ Φιλότης, γέλα καὶ αὐτὸς, καὶ μάλι-
 στα ὁπόταν τῶν ἄλλων ἀκούσης θαυμαζόντων
 αὐτόν.

45. Haec Alexander. Ego vero, et ipse non
 multis ante mortem diebus intinctum vidi, vt la-
 crimis motis oculos purgaret acerbo medica-
 mento. Vides? Non sane recipit, qui hebetes ocu-
 los habent, Aeacus. Simile hoc est, vt si quis
 in crucem mox agendus digiti offensionem curet.
 Quid tibi videtur *facturus fuisse*, si vidisset ista,
 Democritus? Risisset ne, prout dignum est, vi-
 rum? Quamquam vnde tantum illi risus suppe-
 tiisset? Tu ergo, amice, ride ipse quoque, et
 maxime cum alios admirari istum audieris!

A llocutio, siue Bacchus	2
Allocutio, siue Hercules Gallicus	14
De Electro, seu Cynis	23
Muscae Encomium	30
Aduersus Indoctum, et libros multos eminentem	44
De non temere credendo calumniae	87
Pseudologista, siue de Apophrade	125
De Domo	173
Macrobian	209
Patriae Encomium	234
De Dipsadibus	245
Dissertatio cum Hesiodo	255
Nauigium, seu vota	266

Dialogi Meretricii.

Glycera et Thais	327
Myrtium, Pamphilus et Doris	330
Mater et Philinna	336
Melissa et Bacchis	341
Clonarium et Leaena	348
Cro-	

Crobyle et Corinna	354
Mater et Musarium	360
Ampelis et Chrysis	367
Dorcas, Pannychis, Philostratus, Polemon	371
Chelidonium et Drofe	379
Tryphaena et Charmides	385
Ioessa, Pythias et Lysias	391
Leontichus, Chenidas et Hymnia	400
Dorio et Myrtale	408
Cochlis et Parthenis	414
De morte Peregrini	418

L I P S I A E
EX OFFICINA SOMMERIA